BETÜL GÜÇLÜ

Yıldız haritası

BETÜL GÜÇLÜ

Yıldız haritası



1



"Ne tuhaf bir gezegen!" diye düşündü Küçük Prens. Her yer kuru, her yer sivri, her yer sert ve acımasız.

Hayat hikâyelerden oluşur. İyi hikâyeler, kötü hikâyeler, mutlu hikâyeler. Acı hikâyeler...

Ya hikâyeleri yaşar ve kendinize saklarsınız ya da anlatmayı seçersiniz. Bazen konuşarak, bazen yazarak. Eğer şanslıysanız çizerek anlatırsınız ya da belki ânı yakalayarak hikâyeyi bir fotoğrafa sığdırırsınız. Benim yaptığım gibi. Fotoğraf, ışık yardımıyla iz bırakmaktır.

İz bırakmak. Işık yardımıyla. Karanlıklar arasına bir ışık doğrultmak ve orada güzel bir hikâye yaşatmak. Herkesin uzaktan yüzünü buruşturduğu çamurlu bir yolun üzerinde doğru açıyı bulup göründüğünden çok daha fazlası olduğunu ispat etmek. Bir yüzün fotoğrafçının açısıyla kaç farklı şekilde görünebileceğini ortaya koymak. *İz bırakmak*. Geçtiğin her yeri güzelleştirerek ya da bazen yalnızca gerçek görüntüyü

ölümsüzleştirerek. Bazen yaşanan acıların unutulmaması için iz bırakmak. Bazen yalan söyleyerek, bazen her şeyi daha karamsar hâle büründürerek ama nasıl olursa olsun çektiğin her fotoğrafla hayata bir iz bırakmak. Gördüklerinden, yaşadıklarından, hissettiklerinden kalan izler.

Her fotoğraf yeni bir hikâyedir. Bu yüzden önüne geldiğim dört katlı binanın içine girmeden önce kameramı çantasından çıkarıp sokak lambasının altında uzanan apartmanın fotoğrafını çektim. Makineyi yerine koyup bavula asıldıktan sonra beni korkutmak için ellerinden geleni yapan zihnimdeki canavarları kovalayarak apartmana girdim.

Bavulumu çekiştirerek merdivenlerden çıkarırken her basamakta göğsüm biraz daha daralıyordu. Beni zorlayan bavulun ağırlığı değildi. Bilmediğim bir yere, hiç tanımadığım insanların içine giriyor olmaktı. Bunu son kez yaptığımda hayatım tepetaklak olmuştu. Sevdiğim herkesi yitirmiştim. Sevdiğim her şey benden alınmıştı. En son bavulumu sürükleyerek bir eve girdiğimde küçük bir kızdım ve çocukluğumu o eşikte bırakmıştım.

İyi bir hikâye değildi. Ne kadar düşünürsem düşüneyim anlatacak güzel bir yanını bulamıyordum. İyiliğe dair tek bir cümlesi bile yoktu. Güzel olabilecek tüm detayları canavarlar yutmuştu. Kötü bir hikâyenin içinde yalnız ve korkmuş bir çocuktum.

Şimdi attığım her adımda o korkunç hikâye ayağıma dolanıyor, beni korkutuyordu fakat kendimi cesur olmaya zorluyordum. Bu kez öyle olmasına izin vermeyecektim. Artık hikâyemi kendim yazabilecek güce sahiptim. Burası kalmak zorunda olduğum bir ev değildi. *Kalmaya hakkım olan bir evdi.* Kendi odam olacaktı. İçini istediğim gibi döşeyebileceğim, duvarlarına istediğim her şeyi asabileceğim bir oda. Yalnızca bana ait.

Çok bir şey istemiyordum. Dilediğim gibi pijamalarımla

oturabilmek, acıktığımda mutfağa gidip saklanmak zorunda olmadan bir şeyler hazırlayabilmek, eğer canım o gün odamı toplamak istemiyorsa dağınık bırakabilmekti isteklerim. Basitlerdi belki ama basitlik yakın zamana dek benim için bir lükstü. Bu lükse sahip olabilmeyi dilediğim öyle çok gün geçirmiştim ki şimdi kendi evime giden son adımları atarken duyduğum heyecan yüzünden karnıma ağrılar giriyordu. Hayat her zaman isteklerimizi önümüze altın tabakta sunmuyordu belki ama bazen bize çıkış kapıları gösteriyordu. Hatalarımızdan ders alabilir, o hatalardan güç alarak daha temiz başlangıçlar yapabilirdik. Yapmaya çalıştığım buydu. Daha iyi bir hayat istiyordum. Kimseye ihtiyacım olmadan yaşayacağım, kimseden korkmayacağım bir hayat.

Son basamağı da çıktığımda derin bir nefes aldım. Havadaki tüm ağırlık ciğerlerime dolup beni yoğun bir kasvete sürüklerken bavuluma sıkıca tutundum. Umut etmek güzeldi. Umudunu kaybetmemek çok güzeldi fakat insan yıllar boyunca her türlü umutsuzluğun içinde çırpınınca umudunu kaybetmemesi kolay olmuyordu. Kurduğum her hayal, tutunduğum her umut kırıntısı geçmişin gölgesini taşırken yeni bir hayata başlamak kendimi kandırmaktan mı ibaret diye düşünmeden edemiyordum. Yine de yüreğimde hâlâ umudun hatırasını taşıyordum. O hatıraya sıkı sıkı tutunmuş, zırhımı kuşanıp yola çıkmıştım ve hayatımda ilk kez kazanabileceğim bir savaşa kendi seçimimle yürüyordum. Başarmaktan başka şansım yoktu.

Yumruğumu havaya kaldırıp kapıya üç kez vurdum. İçeriden kalabalık bir grubun boğuk sesleri geliyordu. Kapı açıldığında sesler de yoğunlaştı. Birkaç haftalık iş arkadaşım Derya beni görünce şaşırarak saatine baktı. Ardından mahcup bir gülümsemeyle kapının önünden çekildi. "Saatin bu kadar geçtiğini fark etmedim, kusura bakma," dedi. "İçeri gel." Bir şey söylemeden ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Ben bavu-

lumu çekerken Derya ayakkabılarımı kapının yanındaki dolaba koydu. "Dışarıda ayakkabı bırakmıyoruz. Ev sahibi buna sinirleniyor."

Bavulun ayakları yere değmesin diye tutma yerinden kavrayıp kaldırdım. Derya'nın gülümseyerek yüzüme baktığını görünce bir şey söylemem gerektiğini fark ettim.

"Merhaba." Ev arkadaşım ifadesiz yüzüme birkaç saniye boyunca baktıktan sonra arkasını dönüp onu takip etmemi söyledi.

"Bavulunu odana koyalım. Sedef odayı tamamen boşalttı. Eşyalarını gönderdik, birazdan da kendisi gidecek. Bir veda partisi yapıyorduk." Odaya girip bavulumu kapının yanına bıraktıktan sonra içeriye göz gezdirdim. Birkaç gün önce görmek için uğradığımda evde Derya'dan başka kimse yoktu. Etrafı incelemeye gerek görmemiştim. İçerisi başka bir hayata ait eşyalarla doluydu. Şimdi ise oda içerideki birkaç mobilyanın haricinde boşken kimseye ait değildi. Kimsenin hayatına kendimi sığdırmam gerekmeyecekti. Burayı kendime ait kılabilirdim. Kalbim hissettiğim aidiyet ihtiyacının ağırlığıyla ezildi.

Odada tek kişilik tahta bir karyolanın içinde eskimiş bir yatak, eski ama sağlam görünen bir dolap, bir komodin ve bir de çalışma masası vardı. Dolabın yanına dar, uzun bir ayna asılmıştı. Oda büyük sayılmazdı ama ihtiyacımı rahatlıkla karşılardı. Derya'nın söylediğine göre buradaki eşyaların çoğu ev sahibine aitti. Onlar taşındığında da buradaydılar. Bunu bilmek eşyaları kullanmak konusunda rahat hissetmemi sağlıyordu.

Derya bavuluma bakıp başka bir eşyam olup olmadığını sordu. Yoktu. Yirmi yaşındaydım ve on yılımı geçirdiğim evden çıkarken yanıma aldığım tek şey bu küçük bavuldu. Odanın diğer tarafındaki uzun pencereye doğru yürüyüp aşağı baktım. Eski tip pencere aşağıdan yukarıya doğru çekilerek açılıyordu. Pencerenin genişliği kısa olmasına rağmen uzun boyu sayesinde gündüz odanın iyi ışık alacağını düşündüm.

Başka eşyam olmadığını duyan Derya biraz şaşırdı. "Yastık, yorgan?" diye sorduğunda tekrar aynı cevabı vermeye gerek duymadım. Tüm eşyam buradaydı. Derya arkamda tereddütle konuştu. "Sedef geride bir eşya bırakmadı. Mobilyalar evin olduğu için şanslıyız yoksa onları da sırtlayıp götürürdü." dedi gülerek. "Bir yorgan almanı tavsiye ederim. Evde fazladan birkaç battaniye var. Onları alabilirsin. Kaloriferin ısısını çok yükseltemiyoruz. Sedef arkasından odayı güzelce temizledi, bu yüzden ayrıca temizlik yapmana gerek yok ama sen bilirsin."

"Tamam. Teşekkür ederim." Bavulu kaldırıp yatağın üstüne koydum. Fermuarını açıp iki kapılı eski dolaba doğru döndüğümde Derya'nın bakışlarıyla karşılaştım. Gitmesi için daha ne söylemem gerektiğini bilemediğimden yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ee, içeri gelmeyecek misin? Herkes orada."

"Herkes kim?"

Sesimdeki kayıtsızlığı duyduğunda kollarını göğsünde bağlayıp arkadaşça tavrını geri çekti. Buna memnun oldum. Arkadaş olmak istemiyordum, yalnızca kalacak güvenli bir yere ihtiyacım vardı. "Ev arkadaşın ve diğer arkadaşlarımız. Bu evde üç kişi yaşayacağız."

"Parti yapıldığını söyledin. Yabancısı olduğum bir kalabalığa girmek istemiyorum. Onlarla sonra tanışırım."

"Sen bilirsin ama herkes kapı sesini duydu. Bir merhaba desen daha az garip olur." Tavrı ve ses tonu kindar görünmese de çoktan araya mesafe koymuştu.

Garip görünmek istemiyordum. Beni sevip sevmemeleri önemli değildi ama birlikte yaşayacaksak daha ilk andan evlerine acayip bir kız aldıklarını düşünmelerini istemezdim. Senden hoşlanmayan insanlarla yaşamanın nasıl olduğunu biliyordum. Böyle olduğunda hayat zorlaşıyordu çünkü etra-

fımızdakiler sizi orada istemediğini göstermekten hiç çekinmiyordu. Bir yüke dönüşüyordunuz. Burada kimsenin beni bir yük olarak görmeye hakkı yoktu ama ben artık nefret edilen bir kız olma düşüncesine katlanamıyordum.

Bu eve gelirken arkadaş edinme hayalleri kurmamıştım. Yalnızca temiz bir yatakta, güvenli bir çatının altında uyumak istiyordum. Yine de arkadaşlık etmesek bile onlarla konuşmam gerekeceğini tahmin etmiştim elbette. İnsanlar birbirleriyle konuşurdu. *Keşke konuşmasalardı.* Sessiz bir hayat için çok şey feda edebilirdim. Ç'ok şeyim olduğundan değil, kalabalıklarda bulunmayı kolayca feda edebileceğimden böyle söylüyordum.

Üstümdeki siyah kot ceketi çıkarıp büyük oduncu gömleğimin kollarını düzelttim. Belime kadar simsiyah bir yığın hâlinde uzanan saçlarımın üstüne taktığım bereyi çıkarıp yatağa attım ve Derya'yla salona yürüdüm. Koridorda iki oda daha vardı. Bunların Derya ve diğer kızın odası olduğunu varsaydım.

Geniş sayılabilecek salona girdiğimizde önce fark edilmedik. Kalabalık bir grup yerdeki alçak sehpanın etrafına oturmuş hararetle bir kart oyunu oynuyordu. Sehpanın karşısında iki minderli geniş bir kanepe, diğer iki yanında da koltuklar vardı. Evdeki hiçbir şey yeni görünmüyordu ama bir öğrenci evi için beklentimin üstündeydi.

Derya önümde, "Buraya bakın," diye seslenince tüm başlar bize döndü. Konuşmalar kesilip dikkatler üzerime yoğunlaşınca gerilsem de bakışlarına soğukkanlı bir duruşla karşılık verdim.

"Bu Öykü. Yeni ev arkadaşımız."

"Hoş geldin!" Yerde oturanlardan biri abartılı bir coşkuyla bağırıp alkışlamaya başlayınca diğerleri de ona eşlik ettiler. Yüzlerini gergin bakışlarla süzdüm. Benimle dalga geçip geçmediklerinden emin olamayınca omuzlarımı dik tutup savunmaya hazır bir hâlde kapı eşiğinde dikilmeye devam ettim.

"Tunç, kes ya!" dedi Derya gülerek. Sonra kızları işaret ederek tanıtmaya başladı. "Bu Sıla. Karşı odanda kalıyor." Kız gülümseyerek bana el sallayınca başımı hafifçe eğerek karşılık verdim. "Bu da muhtemelen bir daha asla göremeyeceğimiz Sedef. Yeni mezun oldu ve yurt dışına çalışmaya gidiyor."

"Odama iyi bak," dedi kız. Oranın artık benim olduğunu hatırlatma gereği görmedim. Nasılsa gidiyordu. "İki yıl boyunca orada çok anı biriktirdim. Umarım kızlarla iyi geçinirsiniz."

"Teşekkürler," deyişim bir zorunluluktan ibaretti. Odada beş altı kişi daha vardı. Derya onları da tanıtırken bu ânın bitmesini bekliyordum. Neyse ki kimse bana sarılmaya kalkmıyordu. Buna yol açmamak için eşikten içeriye girmemiştim. İnsanlara sarılmak yerine nefret edilen kız olmayı bile tercih ederdim. "Bunlar da Yağız ve Tunç. Üst katta yaşıyorlar." Tunç birkaç gevşek sözle selam verirken Yağız gülümsemekle yetindi. Hafifçe başımı sallayıp ağzımı açmak için kendimi zorladım.

"Memnun oldum. Gidip yerleşeceğim. İyi akşamlar." Arkamı dönüp odama girerken şaşkın mırıltılarını duyabiliyordum. Muhtemelen ne yabani bir kız olduğumu söylüyorlardı. Belki beni eve almaktan şimdiden pişman olmuşlardı bile. Sorun olacağını sanmıyordum. Evin içinde karşılaşacağımızdan bile şüpheliydim.

Kızların temizlik politikasını beğenmiştim. Kendi odamı ve kullandığım her sefer banyoyu temizlemem gerekiyordu. Mutfakta herkes kirlettiği tabakları kendisi yıkıyordu. Salonla mutfağın genel temizliği de her hafta birimize düşecekti. Diğerlerinin arkadaş oldukları için kuralları esnettiğini düşünüyordum ama ben Derya'nın söylediklerine uymaktan başka bir şey yapmayacaktım. Odama girip kapıyı kapadıktan sonra anahtarı çevirdim. Kilidi kontrol edip bozuk olmadığından emin olunca yatağa oturup şimdi ne yapacağımı düşündüm. Önce bir nev-

resim takımına ihtiyacım vardı. Kalın bir battaniyeye de. Yarın ikinci el pazarında neler bulabileceğime bakardım.

Bavulumun içindeki giysileri çıkarıp dolaba yerleştirmem yalnızca beş dakika sürdü. Birkaç kişisel eşyamı komodinin çekmecesine koydum. Kamera çantasını küçük çalışma masasının üstüne koyduktan sonra kollarımı ovuşturarak etrafa bakındım. İçeriye geri dönüp battaniye istesem iyi olurdu ama o kalabalık odaya geri dönmeyi düşünemiyordum bile. Kalorifer peteği yatağın yanındaki duvardaydı. Dolaba astığım kalın montu geri çıkarıp üstüme giydikten sonra yatağı peteğin yanına ittim. Sırtımı sıcaklığa yaslayıp gözlerimi yumarken iki aydır beni korkuttuğu için uyuyamadığım otel odasından kurtulmanın her şeye değeceğini düşünüyordum. Yorgansız kalmaya da, ev arkadaşlarımın benden hoşlanmamasına da.

Aylar sonra ilk kez odaya birinin girme ihtimali olmamasının verdiği güvenceyle uykuya daldım.

2



Acaba bir gün hepimiz kendi yıldızımızı yeniden bulalım diye mi yıldızlar böyle parlıyor?

Hatırladığım tek gerçek sevgiyi on yaşına kadar tatmıştım. En son birine güvendiğimde ise on yedi yaşındaydım. Sevginin ve güvenin güzel duygular olduğunu biliyordum. İnsan, bunlar olmadan yaşayamayacağını sanıyordu. Bu duyguların peşinde çaresizce koşup onları yakalamaya çalışıyorduk. Hayatta bazen gerçekten güzel şeyler yakalayabilen şanslı insanlar oluyordu. Ben hiç güzel bir şey yakalayamamıştım. Son on senedir bir an bile sevildiğimi hissedememiştim. Birinin bana değer verdiğini sandığım zamanlarda ise kalbimde öyle büyük yarıklar açılmıştı ki tekrar çabalayacak gücüm yoktu. Yeniden sevgiyi yakalayabileceğime inanmıyordum. Yeniden birine güvenmeye ise hiç niyetim yoktu. İnsan kötü bir hayatı çok kolay unutabilirdi. Azıcık sahte ilginin bile bağımlısı olabilir, birkaç güzel söz için her şeyi yapabilirdi. Evet, bunlara hiç sahip olamamak üzücüydü. Peki, bunları kaybetmek? Bu en kötüsüydü. Sizi mahvederdi.

Öyle çok mahvolmuştum ki benim için artık ayakta kalabilmenin tek yolu yalnız olmaktı. Bir adım atacak gücü bulmak için yalnızca kendime güvenebilirdim. Sırtımı yaslayacağım tek şey bir duvar olabilirdi. Bir daha birinin beni sevebileceğine inanamazdım çünkü gerçekle yüzleşmenin ağırlığını biliyordum. Bu yüzden ev arkadaşlarımdan uzak duruyordum. Okulda gerekmedikçe kimseyle konuşmuyor, yarı zamanlı çalıştığım yerlerde arkadaş edinmiyordum.

Yalnızlık iyiydi. Yalnızlık güvenliydi.

Bu evdeki ilk haftamı çoktan doldurmuş ama kızlarla doğru düzgün karşılaşmamıştım bile. Evden onlar uyanmadan önce çıkıyordum. Okuldan sonra da eve uğrayacak vaktim kalmadan restorandaki işime gidiyordum. Derya ile çalışma saatlerimiz farklı olduğu için orada da karşılaşmıyorduk. Restorandan sonra hafta sonu akşamlarını da çalışarak geçiriyordum. Bir otelde hafta sonu organizasyonlarında servis elemanı olarak çalışıyordum. Genelde akşam davetleri olduğundan eve ancak gece yarısında geliyordum. Kızlar hâlâ ayaktaysalar onlara yarım yamalak bir selam verip odama sıvışıyordum. Duşa girebilmem için ya herkesin uyuması ya da evde olmamaları gerekiyordu. Bunlar aşamadığım hastalıklı problemlerdi. Çocukluğumu geçirdiğim evde varlığımı hissettirmemeye çalışarak yaşardım. Bir yük olduğuma inandırılmıştım ve kimseyi kızdırmak istemiyordum. Şimdi yaşamaya hakkım olan bir eve, en azından odaya sahiptim ama bu his hâlâ boynuma dolanmış kalın bir zincir gibiydi. Ondan kurtulamıyordum. Fark edilmemek için verdiğim uğraş çoğu zaman bilinçsizce uyguladığım bir çabaydı. Muhtemelen bir psikiyatra gitmem gerekirdi ama bunu karşılayacak param yoktu. Kirayı ve faturaları ödeyebilirdim fakat fotoğraf bölümü masraflıydı. Üstelik günlük ihtiyaçlarımı da karşılamam gerekiyordu. Ekstra masraflara girecek lükse sahip değildim.

Eve geldiğim akşamdan sonra ilk işim kendime bir battaniye ve yastık almak olmuştu. Onları evde yıkamak yerine çamaşırhaneye gitmiştim. Battaniyeyi kurutmak da onu eve taşımak da beklediğimden zor olmuştu. O yorgunluğun üstüne belirli konulara göre verilen yaratıcı çizim ödevini yapmak da bir zulme dönüşmüştü. Tekrar evden çıkmadan önce sadece iki saat uyuyabilmiştim.

Sonraki günlerde evde geçirebildiğim azıcık zamanları odayı kendime ait kılmaya çalışarak geçirdim. Geldiğimden beri çektiğim fotoğrafları okulda basıp kapının yanında kalan duvara yapıştırıyordum. Beğendiğim çizimlerimi de duvarlarıma asmak istiyordum. Kendime güzel, renkli bir nevresim takımı alacaktım. Bir de küçük bir kız gibi, tavanıma yıldızlar yapıştırmak için deliriyordum.

Babamla yaşarken odamın tavanında karanlıkta parlayan yıldızlar vardı. Geceleri babamla birlikte yıldızların içinde yaşayan insancıklara dair masallar uydururduk. Annemin evine gittiğim ilk geceden itibaren tavandaki yıldızlarımın hasretini çekmiştim. Onlar olsaydı daha az yalnız hissedeceğimi düşünürdüm hep. Büyümek, kendi ayaklarımın üstünde durabilecek cesareti bulabilmek, bu isteği söndürememişti. Hâlâ yıldızlarımı çok özlüyordum. *Hâlâ babamı çok özlüyordum.*

Bu düşünceleri derinlere gömmek için çabalayıp duruyordum. Tüm bunlardan bahsetmek, bunları düşünmek korkutucuydu. Kendimi bu hasretlere bırakırsam acı çekmekten korkuyordum. Bu yüzden çok çalışıyor, kendimi hep meşgul tutuyordum. O hafta uzun bir süre sonra ilk kez pazar akşamı ek iş yoktu. Saat dokuza doğru restorandan çıkmıştım. Eve yürürken sert bir rüzgâr saçlarımı birbirine doluyordu. Saçlarım öyle koyu renkliydi ki neredeyse simsiyahlardı. Topladığımda karanlıkla birleşip beni gölgelere saklamakta iyi iş çıkarıyorlardı. Esmer tenimin üzerinde bıraktıkları etki hoştu belki ama

ben hiçbir zaman hoş biri olamamıştım. Siyahı seviyor muyum bilmiyordum ama hep siyah ağırlıklı giyiniyordum. Her zaman kendimi göze batmayacak şekilde programlardım. Hareketlerimle, kıyafetlerimle. Rengârenk biri olmak gözümü korkuturdu. Bir zamanlar renkli olmanın nasıl olduğunu biliyordum ama artık hatırlayamıyordum. Tüm anılarım sıkıca kilitlenmiş sandıklarda saklıydı.

Sabah altıdan beri ayaktaydım. İş temposu yüzünden aksayan ödevlerimi yapmak için erkenden kalkıp kütüphaneye gitmem gerekmişti. Sonra restorana geçmiş ve pazar günü yoğunluğuyla uğraşmıştım. Öyle yorgundum ki ayaklarımı birazcık dinlendirmek için dursam bir daha adım atamayacağıma emindim. Karnım da çok açtı. Eve gidince mutfakta neler olduğuna baksam iyi olurdu. Bunu daha önce yapmamıştım ama durup bir şeyler yiyecek ya da markete girecek gücüm yoktu. Apartmana girip merdivenleri sızlayan bacaklarımın zoruyla çıktım. Yukarı çıkarken merdiven boşluğuna kadar yayılan gürültüyü işitince kaşlarım çatıldı. Bir umutla sesin üst kattan gelmesini diledim ama bu elbette boş bir dilekti. Gerçekleşmeyeceğini bildiğim dilekler dileyip durmaya devam etmek beni bazen kızdırıyordu.

Ses benim dairemden geliyordu. Hafif müzik, boğuk konuşmalar ve gülüşme sesleri kulağıma çarparken hüsranla omuzlarımı düşürdüm. Restoranda ve otelde sürekli böyle gürültülerin içindeydim. Bazen beynim öyle şişiyordu ki kafamı koparıp atmak istiyordum. Genelde günlerimi tahammül ederek geçirirdim. Buraya gelmeden önce yaşadığım hayata tahammül ederek, burada çalışırken karşılaştığım tüm o insanlara tahammül ederek... Tahammül etmek benim için sıradan bir şeydi ancak her şeyin bir sınırı olmalıydı. Sıradanlığın bile.

Bu gece bir şeylere tahammül edemeyecek kadar yorgundum. Ya da hakkım olan sakinlik uğruna kavga edemeyecek

kadar. Bu yüzden adımlarımı yukarı yönelttim. Derya'nın bazen çatıda oturduklarından bahsettiğini hatırlıyordum.

İki kat yukarıya çıkıp düz bir zeminden oluşan çatıya vardım. Uç kısımlarda herhangi bir korkuluk ya da parapet yoktu. Binanın üstü dümdüzdü ve birilerinin buralarda sık sık takıldığı belliydi. Köşede bitişikteki binanın yüksek duvarına dayanmış eski püskü bir kanepe vardı. Çatının uç kısmında, yerde ise bir battaniye duruyordu.

Battaniyenin üstüne oturup ayaklarımı binadan aşağı, karanlık geceye doğru salladım. Giderek sertleşen rüzgâr yüzüme çarparken ellerimi ceplerime sokup sırtımı yere dayadım. Battaniye, soğuğu ya da taş zeminin rahatsızlığını örtecek güçte değildi. Yine de konforlu hissediyordum çünkü gökyüzü yıldızlarla doluydu. Küçükken tavanıma yapıştırdıklarımdan çok daha parlak yıldızlarla. Gökyüzüne bakarken parlak noktacıklara duyduğum hayranlık göğsümde sıcak bir his bırakıyordu. Geldiğim yerde hiç yıldız olmazdı. Gerçi geldiğim yerde tavanların altından çok az çıkabiliyordum. Yıldız olsaydı da göremezdim sanırım. Bu yüzden kendime ânın tadını çıkarmak için izin verdim. Önce çantamdan kameramı çıkarıp birkaç fotoğraf çektim. Kamerayı tek elimle kaldırıp diğer elimi yıldızlara doğru uzattım ve ânı yakaladım. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım fotoğrafı basmak için okula kadar yürümeyi göze alırdım ancak bu hevesi yarına saklamam gerekiyordu. Kamerayı yerine koyup kulaklığımı ve hurdadan bozma telefonumu elime aldım. Telefondan beni rahatlatacak bir parça seçtim. Sözleri yoktu. Yalnızca huzurlu bir keman sesiydi. Üşüyordum ama yerimden kıpırdamadım. Gözlerimi hiç kırpmadan yıldızları izleyeceğimi sanırken göz kapaklarım ağır ağır kapanıyordu... Derken, birisi koluma dokundu.

Hissettiğim o nadir dinginlik hissi gürültüyle parçalara ayrılırken o kadar sert doğrulup gard aldım ki karşımdaki adam

ellerini havaya kaldırıp, "Benim!" diye bağırdı. "Özür dilerim. Korkutmak istemedim."

"Ne istiyorsun?" Sesimin sertliği yüzünden ellerini biraz daha kaldırdı.

"Eve gelirken yukarıda biri olduğunu gördüm. Hava burada oturmak için çok soğuk olduğundan bakmak istedim." Gözleri yüzümü tararken ellerini yavaşça indirdi. "Ya da burada uyumak için." Mahcup bir ifadeyle gülümsediğinde onu tanıdım. Taşındığım akşam evdeydi. Derya'nın herkesi ismiyle tanıttığına emindim ancak adını hatırlamıyordum.

Elimle yerden destek alıp ayağa kalktıktan sonra çantamı sırtıma attım. O da çömeldiği yerden kalkmıştı. "Neden buradasın?"

Cevap vermek yerine kaşlarımı çatıp çantamın fermuarını çekmekle uğraştım. Arkamı dönüp yürümeye başladığımda peşimden geldi. Normalde kolay kolay paniğe kapılmazdım ancak etrafta birinin olmasını beklemiyordum. *Hazırlıksız yakalanmıştım.*

"Pek de arkadaş canlısı biri değil gibisin," dedi peşimdeki adam.

"Öyleyse neden benimle konuşuyorsun?"

"Üst dairede oturuyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gelebilmen için tanışmamız iyi olmaz mı?"

Aşağı inerken derin bir nefes aldım. Daha fazla saldırgan görünmek istemiyordum ama sakinleşmek uzak bir ihtimaldi. Yine de denedim. "Bir şeye ihtiyacım olmaz."

"Belki benim olur?"

"Olmasın." Kendi katıma geldiğimde anahtarımı çıkarıp kilide soktum. İçeri girip ayakkabılarımı almak için döndüğümde burun buruna geldik. Gözleri kahverengiydi ama benimki gibi karanlık bir tonu değil. Apartmanın berbat ışığında bile berrak ve güzel görünüyordu. Sarıya yakın bir renk olmalıy-

dı ama bunu anlayacak kadar gözlerine bakmadım. Yavaşça gülümsediğinde güzel bir yüzü olduğunu düşündüm. Güzellik beni etkilemiyordu. Hayatım boyunca güzel yüzlerin altında barınan kötü emellerle karşılaşmıştım. İşte bu yüzden, burada durup onunla konuşmayacaktım.

"Ben de partiye davetliyim." Bu, peşimden gelmesini açıklıyormuş gibi içeri girdiğinde bir şey söylemeden odama gitmeye çalıştım. Evde çok insan vardı, birilerine rastlamadan gözden kaybolmam imkânsızdı. Sıla beni görünce neşeyle gülümseyip, "Hey, evdesin," dedi. "Seni ilk kez normal bir saatte evde görüyorum. Gelmene çok sevindim. Seni davet ederken geleceğini düşünmemiştik."

Bedenimde hâlâ anlamsız bir panik dolaşırken onu anlamakta zorlandım. Beni nereye davet ettiğini bilmiyordum bile. Bu soru yüzüme yansımış olmalı ki Sıla'nın gülümsemesi azalarak kayboldu. "Derya'nın doğum gününü kutluyoruz."

Geçen gece eve geldiğimde doğum günüyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım ama Derya'dan bahsettiğini anlamamıştım. Eğer anlasaydım birkaç saat daha çatıdan inmezdim. Eğer biri aniden ortada belirmese zaten inmeyecektim. Öfkem, mahcubiyetimi bastırdı.

"Sen ona iyi dileklerimi iletsen ve evde olduğumu söylemesen olur mu? Benim..." Etrafa bakınırken sıkıntımı gizlemeye çalıştım. "Kalabalıkla aram iyi değil." Kayıtsız görünmek istemediğim için sözlerimin yumuşak çıkması için uğraşmıştım. Yine de Sıla kaşlarını kaldırıp gücendiğini belli etti.

"Tamam."

"Sağ ol."

Birkaç insanın arasından sıyrılarak odama girip kapımı iki kez kilitledim. Buz tutan parmaklarımı ısıtabilmek için hemen peteğe sarıldım. Yüzümü ve yanaklarımı üst kısma yasladığımda dışarıda ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Rüzgâra

karşı yürürken bir yerden sonra uyuşan uzuvlarım azıcık sıcağı görünce neredeyse feryat etmişlerdi. Birkaç dakika sonra böyle ısınamayacağıma karar verip ayağa kalktım. Üstümü çıkarıp kalın pijamalarımı giydikten sonra yatağın içine girmek için hazırlandım. Buraya gelmek masraflı olmuştu. Sadece bir oda da olsa ihtiyacım olan şeyler vardı. Onları alabilmek için günlerce ek işlerde çalışmıştım. Yorgunluk kemiklerime kadar işlemişti. Tüm hafta o kadar az uyumuştum ki ne aç karnımı ne de bitirmem gereken ödevi umursayacak hâldeydim. Kalın battaniyemin ucunu kaldırdığım sırada kapım tıklatıldı. Battaniyeyi tutan elim havada kalırken şaşkınca kapıya baktım. Eğer Sıla bana kızıp kaltağın teki olduğumu söylemeye gelmediyse kapımın tıklatılması için bir sebep yoktu.

Ağır adımlarla gidip kilidi çevirdikten sonra kapıyı açtım. Yine oydu. Elinde bir tepsiyle kapımda dikilmiş bana bakıyor, üstelik gülümsüyordu. "Yukarıda üşümüşsündür. Sana kahve getirdim."

Tepsiye dumanı tüten kahveyle iki çörek koyulmuştu. Karnım açlıkla kasılınca ikramını reddetmeyi göze alamadım. Temkinli bir tavırla tepsiyi elime alıp yüzüme yaklaştırdıktan sonra kahveyi kokladım. Her gün yeni bir jestle karşılaşmıyordum. Böyle şeylerin altında çapanoğlu aramamak için bir sebebim yoktu.

Yüzünü buruşturup, "Tamamen iyi niyetliyim," dedi. "Tekrar özür dilerim. Kulaklığın olduğunu görmemiştim."

Gözlerim onu şüpheyle süzdüler. İçten görünüyordu ama yüzeyin altında ne yattığını kim bilirdi? Başımı sallamakla yetindim. "Tamam. Kahve için teşekkürler."

"Doğru düzgün tanışmadık. Adım Yağız," deyip elini uzattı. Elimdeki tepsiyi kaldırıp, "Öykü," dedim. Bana kahve getirdiği için en azından bu kadarını söyleyebilirdim.

Uzattığı elini bir alınganlık sergilemeden geri indirdi. "Memnum oldum Öykü." Gözlerimin içine bakarak genişçe

gülümsedi. Sadece inatçı biri olduğum için bakışlarımı kaçırmadım ama samimi tavrı beni geriyordu. "Yarın kızlar bize gelecek. Tunç Derya'ya yemek yapıyor ve biz de jürilik yapacağız." Ciddi bakışlarımı görünce utana sıkıla güldü. "Kulağa aptalca geliyor ama eğlenceli. Belki sen de gelirsin?"

Kulağa garip geldiğini biliyorum ama yemin ederim çok eğleneceğiz. Geleceksin değil mi?

Bir anlığına da olsa gitmeyi düşünmüş müydüm bilmiyorum ancak öyleyse bile gözümün önünde asılı kalan anı buna engel olurdu. Kendimi zorlayarak geriye doğru bir adım atıp kapımın kulpunu tuttum. "Yarın çalışıyorum. Size iyi eğlenceler." Kapıyı yüzüne kapatırken söylediklerime verdiği tepkiyi okumaya çalışmadım. Genelde kabalık etmemeye dikkat ederdim ancak şu an buna mecalim yoktu. Anahtarı çevirdiğimde çirkin bir ses boşlukta yankılandı.

Tepsiyi masaya bırakıp buz kesen ellerimle sıcak kupayı kavradım. Çörekler lezzetli görünüyordu ama onları yiyemeyecek kadar kasılmıştım. Yatağıma oturup dizlerimi karnıma çekerken kahvenin ellerimi ısıtmasını bekledim. Kahveyi içmek istiyordum. İçmek için çaba da gösteriyordum. Kendime bunda bir sorun olmadığını söyleyip durdum ama işe yarayacak gibi değildi. Elimde tuttuğum iyi niyetli bir jestti. *Hepsi bu.*

Hayır, asla hepsi bu olmazdı. En azından benim hayatımda değil. Kupayı komodinin üstüne bıraktıktan sonra battaniyenin altına girip titreyen bedenimi kontrol altına almaya çalıştım.

★

Açlık alışık olduğum bir histi. Akşam yemeklerinde sofraya oturtulsam bile sürekli benimle uğraşıldığı için yiyemediğim olurdu. Sofraya oturtulmadıysam kimse bana yemek vermekle ilgilenmezdi. Dayanamayacak noktaya geldiğimde herkesin uyuduğu saatlerde gizlice mutfağa girerdim.

Sabaha karşı bu düşüncelerle uyanmamın sebebi açlıktı. Karanlıkta masanın üstünde olduğunu bildiğim çörekler saklanıyordu. Onları yiyebilirdim ancak geçmişte birinin getirdiklerini yemek benim için pek de iyi sonuçlar doğurmamıştı. Buradaki kimsenin benimle bir derdi olmadığını biliyordum. Yine de hazırlanışını görmediğim bir şeyi yiyemeyecek kadar çok yemek travmam vardı.

Sıcak yatağımdan çıkmak istemiyordum ama kıvranmaya devam etmek istemiyorsam eğer bir şeyler yemem gerekirdi. Battaniyeyi itip bir çırpıda ayağa kalktım. Odanın ışığını yakıp dolaptan bir hırka bulmam neredeyse aynı saniyede gerçekleşmişti.

Kapımın kilidini yavaşça çevirip koridora göz attım. Odamdaki tepsiyi alıp koridora çıkarken etrafı dinliyordum. Mutfağa girdiğimde ilk iş olarak artık buz gibi olan kahveyi lavaboya döküp bardağı ve çörek tabağını makineye koydum. Tabaktaki çörekleri de masanın üstünde duran, akşamdan kalma yiyeceklerin durduğu tabağa attıktan sonra dolabı açtım.

Derya özel bir şeyler almak istiyorsam alt rafı kendime ayırabileceğimi söylemişti. Onlar uzun zamandır beraber oldukları için buna gerek duymuyorlarmış. Dolaptaki yiyeceklerde benim de hakkım vardı tabii. Mutfak masrafları için ayrılan belli bir parayı üçümüz arasında bölüşeceğimizi söylemişlerdi. Bu güvenceyle dolapta bulduğum sandviç ekmeğini aldım. Ekmek poşetini sessizce açmaya özen göstermiştim. Biraz peynir, domates ve dilimlenmiş salamı alıp ekmeğin içine doldurduktan sonra bir bardak süt ısıtıp masaya oturdum. Odama gidersem bunları bırakmak için tekrar çıkmam gerekecekti. Karnımı hızlıca doyurup yatağıma dönmek istiyordum. Belki öncesinde herkes uyurken sıcak bir banyo da yapardım.

O kadar üşüyordum ki oturduğum sandalyede iyice büzüldüm. Normalde bu kadar üşümezdim. Hissettiğim bu hâlsizlik

hayra alamet değildi. Hasta olmamayı umdum. Dayanıklı biriydim ancak son zamanlarda çok fazla çalışıp uzun saatler soğukta kalmıştım. Yarın bir eczaneye girip vitamin almalıydım. Hasta olursam içinde bulunduğum tempoyu kaldıramayabilirdim. İnsanların yeni bir hayattan beklentisi bu olmazdı muhtemelen. Yeni bir hayat, her şeyin daha iyisi olmalıydı. Yeni hayallerden güç alınmalıydı. Büyük umutlar beslenmeliydi. Ben kendimi yokladığımda bunları bulamıyordum. İçimde büyük bir boşluk vardı. Bir durgunluk. Duygularımı o kadar uzun süre bastırmıştım, öyle uzun süre mış gibi davranmıştım ki başka türlüsünü nasıl yapacağımı unutmuştum. Burada gizlice sandviç yemem aptallıktı. Keşke bunu bilmek durumu düzeltseydi.

Sandviçi büyük ısırıklarla yerken Sıla aniden mutfağa girdi. Ağzımdaki lokmayı çiğnerken bir anda durup suç işliyormuşum gibi sinmeyi düşündüm. Kafamın içine doluşan görüntülerin hiçbirinde Sıla yoktu. O anılardaki insanlar artık beni korkutmamalıydı. *Fakat... Aptallıktan bahsediyorduk değil mi?*

"Bana da var mı?" Sıla bana bakmadan dolabı açıp konuşunca soruyu üstüme alınmadım ama cevap bekler gibi bana döndü.

"Birkaç ekmek vardı," dedim sessizce. Bardaktaki sütten koca yudumlar alıp sandviçi bir an önce bitirmek için uğraştım. Sıla masaya malzemeleri koyup karşıma oturduktan sonra sohbet etmeye başladı ki bu kaçındığım yegâne şeydi.

"Sabahları da mı çalışıyorsun?"

"Bazen."

"Ne okuyorsun?"

Son lokmamı ağzıma atıp sütü bitirmeden önce düz bir sesle yanıtladım. "Fotoğraf bölümündeyim."

"Ben de konservatuvardayım." Masaya oturduğundan beri ilk kez yüzüne baktım. İlgimi çektiğini o da fark etmişti. "Tiyatro bölümü."

Anlık ilgim parladığı hızla söndü. Başımı sallayıp ayağa kalktım. Tabak ve bardağı sudan geçirip makineye koyarken Sıla meraklı sesiyle bir soru daha sordu.

"Neden kapını kilitliyorsun? Dışarıdan kilitlemeni anlarım. Anlam veremiyorum gerçi ama hadi anlıyorum diyelim. İçerideyken de yapıyorsun ama. Kimse odana izinsiz girip bir şeyler almaz. Korktuğun buysa eğer."

Tezgâha boş gözlerle bakarken iç çekme dürtümü bastırdım. "Hayır. Böyle bir korkum yok." Ellerimi kurulayıp Sıla'ya döndüm. Mutfaktan çıkmak istiyordum ama karşımdaki minyon, sevimli görüntüsüne rağmen ciddiyetle oturan kızın gözleri üzerimdeyken çekip giderek onu hastalıklı biri olduğuma inandırmak işime gelmiyordu.

Hastalıklı biriydim gerçi. Ama kimseye zararım yoktu.

"Öyleyse neden yapıyorsun? Bir haftadır bu evdesin ama seni ilk kez bir dakikadan fazla görüyorum. Bu biraz garip bir durum. Derya'nın patronu sana kefil olduğu için sorgulamak istemiyoruz. Yine de karanlık işler yapıyorsan söyleyeyim, kolay lokma değilimdir."

Söylediklerine gerçekten inanır gibi bir hâli vardı. Gülmesini ya da şakalaştığını söylemesini bekledim ama o yüzüme bakmaya devam etti. Bu neredeyse beni güldürecekti. *Neredeyse*. "Hayır," dedim alaycı bir sesle. "Katil falan değilim. Sadece iletişim becerilerinden yoksunum ve hayatta kalabilmek için çok çalışmam gerekiyor." Bu açıklamayı yapmak beni öfkelendirince kendime hâkim olamadım. "Sizler böyle bir dairede yaşamak için neleri feda ediyorsunuz bilemem. Ben elimdeki her şeyi feda etmek zorundayım. O yüzden bir daha böyle bir konuşma yapacak vaktimiz olmazsa buna şaşırma, tamam mı?" Cevabını beklemeden mutfaktan çıktım. Daha odama girmeden söylediklerime pişman olmuştum. Kıza çıkışmam için bir sebep yoktu. Bana kötü davranmamış ya da

benimle uğraşmamıştı. Birileriyle normal bir konuşmayı nasıl yürüteceğimi bilmediğim için suç bendeydi.

Odaya girip telefonumun saatine baktım. Beşe geliyordu. Tekrar uyumak anlamsız olurdu. Uyuyamazdım da zaten. Bu yüzden ayakta biri olmasına aldırmamaya çalıştım ve havlumla giysilerimi alıp sabahtan beri hayalini kurduğum sıcak duş için banyoya girdim.

3



Çiçekler narindirler, saftırlar. Kötülük nedir bilmezler. Tek yaptıkları kendilerine güvenmeye çalışmak. Dikenleri olunca, korkunç göründüklerini sanıyorlar...

Çalıştığım restoran ufak bir yerdi. Genelde öğrencilerin takıldığı, Suzan Hanım'ın uygun ev yemeği menüleriyle onları buranın bağımlısı hâline getirdiği bir yer. Giriş kapısının karşısında duran geniş tezgâhın arkası çeşitli içecekler, reçeller ve soslarla doluydu. Suzan'ın farklı ülkelerden getirttiği birçok kahve çeşidi vardı ve bazılarının yapımı ciddi bir özen istiyordu. Kahve yapmayı ilk haftamda öğrenmiştim. Onları süslemeyi öğrenmem biraz daha zaman almıştı ama bu işte tutunmaya öyle ihtiyacım vardı ki hata yapmadan ilerlemek için çok özenli davranıyordum. İşe girdiğimden beri hiç izin kullanmadım. Bazı günler sabahtan, bazı günler öğleden sonra gelerek yarım gün çalışıyordum. Suzan Hanım bu yüzden ben girdikten sonra işten ayrılan bir kızın yerine eleman almamıştı. Kızın çalışma saatleri benim programıma uyuyordu. Onun günlerinde de çalışabileceğimi söylediğimde Suzan Hanım

şaşkınlıkla bana bakmış, "Peki ne zaman dinleneceksin?" diye sormuştu.

Ona yalnızca çalışmaya ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Daha fazlasını açık etmemeye kararlı duruşuma anlayışla bakmış ve işi bana vermişti. Her gün buradaydım. Müşterilere arkadaşça yaklaşmayı beceremiyordum ama onlara karşı sonsuz bir sabrım vardı. Birisi yemeğini beğenmediyse başka bir şeylerle değiştirmekle sorunum yoktu. Müşteri geciken servis için huysuzluk ettiğinde, beni azarlamaya kalktığında bundan hiç etkilenmezdim. Bu durumlara öyle alışıktım ki bana nasıl davrandıkları umurumda olmuyordu. Soğukluğum yüzünden Suzan Hanım'a birkaç kez şikâyet edildiğimi düşünüyordum. Buna rağmen kadın bir şekilde bana güveniyor ve çalışma şeklimi seviyor olmalıydı çünkü henüz bana hiçbir uyarıda bulunmamıştı.

İlginç bir kadındı. Gençlerle bir arada olmayı seviyor gibiydi. Buraya gelen herkes ona çok sevdiği bir akrabasıymış gibi davranıyordu. Bazen gençler günün menüsünde olmayan bir yemeği Suzan'a pişirtebilmek için türlü soytarılıklar yapıyordu. Suzan Hanım uzun ve yapılıydı. Heybetli görüntüsüne ters düşen kibarlığından etkileniyordum. Herkesin sevgisini kazanabiliyor olmasıysa beni hayrete düşürüyordu. Hafifçe kırlaşmış saçlarına rağmen yüzü çok genç göründüğü için yaşını kestiremiyordum. Ona bunu soracak değildim. İnsanlara kendileri hakkında hiçbir şey sormazdım. Yine de bazı şeyler duyuyordum. Müşterilerle konuşmayı seviyordu, gençlik anılarından sık sık bahsederdi, bu yüzden bir sahil kasabasında yetişmiş olduğunu öğrenmiştim. Büyüdüğü yeri özlediğini ve bir gün oraya geri dönmek istediğini söylüyordu.

Ben burayı seviyordum. Küçük bir şehir olmasını, üniversitenin çevresi dışında kalan bölgelerin sessiz sakin olmasını da öyle. Büyük şehirlere fazla uzak olmadığından çevredeki

büyük çiftlikler sayesinde sık sık çeşitli organizasyonlar yapılıyordu. Bu sayede ek iş bulmakta sıkıntı çekmemeyi de seviyordum. Belki okulu bitirdiğimde şehrin dış kısımlarından müstakil bir eve yerleşirdim. Evden çalışabileceğim her alanda kendimi geliştirip burnumu dışarıya hiç çıkarmadan kalan hayatımı evimin sınırları içerisinde geçiririrdim. Kurduğum hayallerde kalabalık bir aile yoktu. Tek isteğim kendi kendime yetebildiğim, kendime ait bir evde kimsenin kısıtlaması altına girmeden özgürce yaşayabilmekti. Şimdiye dek aile ya da arkadaşlar bana ne özgürlük ne de sevgi getirmişti.

İçimde depresif duygular barındırıyor değildim. Sevgiyi hak etmediğimi falan düşünmüyordum. Yalnızca artık sevgiyle karşılaşamayacağıma inanıyordum. Çünkü buna izin verecek cesaretim yoktu. Sevgi beraberinde çabayı getirirdi. Yeniden çabalayacak güce sahip değildim. İnsan ilişkilerinin karmaşasından uzakta yaşayabilmeyi umuyordum. Kavgaları ve gürültüleri kendimden uzak tutmak kulağa harika geliyordu. Beni yutan bir yalnızlığın değil; beni kucaklayan, güvenli bir yalnızlığın özlemini çekiyordum. Nihayetinde dönecek bir evi olan kimse yalnız değildi.

Bir evim olursa yalnız hissetmezdim.

Bu yüzden tek amacım para biriktirmekti. Okulumu bitirecektim, para kazanacaktım ve kendime bir ev alacaktım. Bir daha sokakta kalmak istemiyordum. Bir daha sokakta kalmaktan korktuğum için başka insanların ayaklarının altında yaşamak istemiyordum.

Bir evim olursa özgür olurdum.

İşte o güne dek elde edebileceğim en iyi şeye sahiptim. Bana ait bir odaya. Hayallerime giden yolda ilk adımı atmıştım. Artık daha sağlam basabilecek umudum vardı. Bunun bedeli ev arkadaşlarıyla uğraşmaksa, üstesinden gelirdim.

Restoranın kapısından içeri tanıdık yüzler girdi. Derya,

Sıla, Yağız ve tahminen onun ev arkadaşı içeri girip beni gördüklerinde el salladılar. Bir tepki vermedim çünkü her gün bana gülümseyerek el sallayan tiplerle karşılaşmıyordum. Bu öyle nadir bir durumdu ki karşılık vermek istesem bile nasıl yapacağımı bilemezdim. Tezgâhın arkasından çıkmak için bir yere oturmalarını bekledim. Suzan Hanım mutfaktaydı. Diğer kız da yemek molasından dönmemişti. Onlarla ilgilenmek *zorundaydım*. Baykuş'a sık sık geliyorlarsa bile onlarla ilgili pek bir şey hatırlamıyordum. Buradayken müşterilere dikkat etmezdim. Şu an onların farkında olmamın tek sebebi artık aynı evde yaşıyor oluşumuzdu.

Masanın başına dikilip, "Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi?" diye sordum. Elimden gelenin en iyisi buydu.

"Sana da merhaba," dedi Yağız. Son karşılaşmamızdaki gibi gözlerimin içine bakarak konuşmuştu. Bunun beni rahatsız ettiğini belli etmeden bakışlarımı kızlara çevirdim. "Merhaba. Ne istersiniz?"

"Boş yapma, siparişini ver diyor," dedi Yağız'ın arkadaşı gülerek. Derya ona hoş bir gülüşle bakıp bana döndü.

"Tunç bugün patlıcanın lüzumsuz bir yiyecek olduğunu söyledi. Ben de aksini ispatlamak adına Suzan Abla'nın patlıcan salatasından yedirmek için buraya getirdim."

"Patlıcan salatası." Adının Tunç olduğu ortaya çıkan çocuk abartılı bir hareketle ürperdi. "Kulağa korkunç geliyor." Sonra bana bakıp fikrimi sordu. Burada bana fikir sorulmasına alışmıştım. İlk günlerde birinin yemeğini seçerken bana danışması çok tuhaf geliyordu ancak bunun onurlandıran bir yanı olmadığını fark ettiğimde cevap vermek daha kolay olmuştu. Bir garsondum ve işim mutfakta pişen yemekleri bilmeyi de kapsıyordu. Onlara tavsiyede bulunmam garip bir şey değildi. Bu tarz şeyleri kendime sık sık hatırlatmam gerekiyordu.

"Bence deneyebilirsin," dedim sakince. Suzan Hanım'ın

közlenmiş patlıcan salatasının ünlü olduğunu da ekleyebilirdim ama Derya bunu ona zaten söylemiş olmalıydı.

"Pekâlâ, görelim bakalım. Ama önce mercimek çorbası alabilir miyim?"

Başımı sallayıp diğerlerine döndüm. Kızlar şiş köfte ve pilav istiyorlardı. Ortaya patlıcan salatası sipariş ettiler. Önlerindeki menüleri alıp Yağız'a döndüğümde bakışlarımız karşılaştı. Siparişini bekleyerek katı bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Ben günün menüsünden alacağım, teşekkürler." Başımı sallayıp önündeki küçük menüyü aldım. İçecek olarak hepsi çay istiyordu.

"Molaya çıktın mı?" diye sordu Derya ben yanlarından ayrılmadan önce.

"Henüz değil."

"Bizimle yesene."

"Zeynep molada," demekle yetindim. İkimizin birden molaya çıkamayacağını biliyordu. Tezgâhın yanındaki kapıdan mutfağa girip siparişleri ilettim. Suzan Hanım genelde burada yalnız çalışırdı. Yeni bir müşteri olmadığından hemen dönmek yerine biraz ortalıkta oyalandım. Kapının üzerindeki yuvarlak camdan masaları gözetlerken bir yandan da az önce teslim edilen pazar poşetlerini yerlerine götürüyordum.

"Dışarı," dedi patronum. Burada ayakaltında dolaşılmasından hoşlanmıyordu. "Fazla müşteri yok. Sen de yemek ye."

"Henüz acıkmadım."

"Öyleyse kahve iç. İş arayıp durma Öykü. Olduğunda haber veririm."

"Tamam," diye mırıldandım. "Siparişler hazırlanınca gideceğim." Derya'nın tiz kahkahası mutfağa kadar geldiğinde Suzan Hanım'a arkamı döndüm. Fark etmemesini ummuştum. Anaç bir ev yemekleri işletmecisinin saf ve kolay kandırılabilir olmasını beklerdiniz ancak Suzan Hanım uyanık biriydi

ve kesinlikle kolay lokma değildi. Derya'nın coşkulu sesine aşinaydı. Bunu elbette kaçırmadı. Kapıya yaklaşıp üzerindeki küçük camdan restoranın içine bakarken, "Derya mı o?" diye sordu. Haklı olduğunu görünce bana döndü. "Ondan mı saklanıyorsun?"

"Hayır." Cevabı çok hızlı vermiştim. Bu bir hataydı.

"Öyleyse neden buradasın?"

"Siparişleri bekliyorum."

"İçeride beklemen gerekmiyor. Bunu bildiğine eminim."

Çenemi kaldırıp bakışlarımı kapıya diktim. "Yine de bekliyorum."

Suzan Hanım iç çekerek yemeklerin başına döndü. "Evde anlaşamıyor musunuz?"

"Her şey yolunda." Anlaşmamıza gerek olmuyordu. Zaten birbirimizi çok az görüyorduk. Bunun böyle kalmasını tercih ediyordum.

"Öykü," dedi tabakları hazırlamayı bitirdiğinde. "Derya iyi bir kız. Senin de öyle olduğuna inanıyorum. Aylardır buradasın. Artık arkadaş edindiğini görmek istiyorum."

Elini beline koymuş endişeye benzeyen bakışlarla bana bakıyordu ama yanıldığımı varsaydım. Benim için neden endişelenecekti ki? Beni tanımıyordu bile. "Hazırsa alıyorum," deyip tabaklardan ikisini alarak mutfaktan çıktım.

Servisleri götürdüğümde bana teşekkür ettiler. Zeynep'in molası çoktan bitmişti ama hâlâ dönmemişti. Kaytardığına memnundum. Bir kez daha ev arkadaşlarımın masalarına oturma teklifi almak istemezdim. Arka taraflarda bir masada çizim ödevim duruyordu. Diğer çalışanların boş zamanlarda ders çalıştığını gördüğümden beri burada böyle şeyler yapıyordum. Başta hep diken üstündeydim. Patronun bana işle ilgilenmemi söylemesini bekleyip durmuştum ama hiç böyle bir tutum sergilememişti. O da işi bittiği zamanlarda boş bir

masaya geçip kitap okuyordu, bu yüzden tedirginliğimi üstümden atmam daha kolay olmuştu.

Çizimimi yaparken ara sıra başımı kaldırıp müşterileri kontrol ediyordum. Kızların olduğu tarafa her bakışımda yüzü bana dönük oturan Yağız'la göz göze geliyorduk. Neden buraya baktığını bilmiyordum. Bakışlarıyla ilgilenmiyordum da. İletişime geçmediği sürece bakışlarını göğüsleyebilirdim. Yine de beni huzursuz ettiği inkâr edemeyeceğim bir gerçekti.

Sonunda kalktıklarında rahat bir nefes aldım. Ödemelerini yaparken kendi aralarında konuşuyorlardı. Sıla kredi kartını uzattıktan sonra beni şaşırtarak, "Bu akşam evde olacak mısın?" diye sordu. "Cuma akşamları film gecesi yaparız. Ya bizde ya da Yağızlarda. Bugün bizim sıramız."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Bu akşam doluyum."

"Sevgilin mi var? Bu yüzden mi eve o kadar az uğruyorsun?" Kart işlemini yaparken cevap vermemeyi düşündüm. Sonuçta bu onları ilgilendirmezdi ama kartı geri vermek için başımı kaldırdığımda dört çift gözle karşılaşmak şaşırmama ve ağzımı açmama sebep oldu.

"Hayır." Yağıza dönüp onun ödemesini de aldım. Yüzüne bakmamak için özen göstermiştim. Bu zor değildi. İnsanların yüzlerine bakmıyordum çünkü dikkatlerini çekmek istemiyordum.

Derya evdeki kimsenin sevgilisi olmaması hakkında bir şeyler söylerken Tunç bunu değiştirebileceklerini ima etti. İkisinin arasındaki flörtü görmemek için aptal olmak gerekirdi. Birbirlerinden bu kadar açıkça hoşlanıyorlarsa neden sevgili olmadıklarını merak ettim ama bunu soracak değildim. Soru sormaya başlarsam cevaplamam gereken sorularla karşılaşırdım.

Nihayet gittiklerinde rahatlayarak ödevime döndüm. Dikkat dağıtıcı bakışlar üzerimde değilken çizim yapmak çok daha kolaydı.

O gün restoranı Zeynep'in kapatması gerekiyordu ama eve gitmek istemediğim için onu gönderip kendim kaldım. Saat dokuzdan sonra yoğun bir iş olmuyordu. Akşamları kahve içmek isteyen herkes buraya gelirdi ama bu sakin, yormayan bir kalabalık olurdu. Sekizden sonra yemek servisi olmadığı için restoran dolu da olsa tek başına üstesinden gelinemeyecek bir durum olmazdı. İlk günlerde kahve tayfasının Suzan Hanım'ın arkadaşları olduğunu düşünmüştüm. Hepsinin. Çünkü gündüz gelen öğrenci gruplarından daha farklı bir yaş grubuydu. Daha az gürültücülerdi ve Suzan Hanım her masada bir süre oturup sohbetlere karışıyordu. Zamanla onların hepsinin birer komşu olduğunu fark ettim. Etraftaki insanlar restoranın sıcak atmosferini seviyor olmalıydı. Soğuk bir şehirde olduğumuz için geceleri sokaklar dışarıda olmaya uygun değildi. Gençler kulüplere gidiyorlardı belki. Buraya gelenler de vardı ancak ağırlıkta değillerdi. Orta yaşlı insanlar da Suzan Hanım'a gelirlerdi. Herkes birbiriyle konuşur, restoranda dinlemesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olan mırıltılar gezerdi.

Gündüz gelen öğrenci gruplarının bıraktığı o yorucu gürültü ve karmaşa hâlinden uzaklaşmanıza yardımcı olan bir gruptu akşam gelenler. Sanki restoranı aralarında paylaşmışlardı. Birbirlerine karışmadan, sistemi bozmadan yazılı olmayan bir kuralı uygularcasına bölünmüşlerdi. Bu yüzden akşamları orada olmayı seviyordum. Kendime diplerden bir masa seçip çizim yapmak ya da kitap okuyabilmek için zamanım oluyordu. Okuma alışkanlığına sahip olduğumu söyleyemezdim aslında. Kendime benzeyen insanlar, hikâyeler okumayı sevmiyordum. Mutlu hikâyeler nedense beni üzüyordu. Dramatik olanlar ise içimi kasvetle dolduruyordu. Eskiden kafamı dağıtmak, evdeki sıkıntılarımdan uzaklaşmak için gerilim kitapları okurdum. Eski zamanlarda geçen savaş kurgularını da severdim. Kayıpların ve feda edilenlerin sonunda hepsine değecek bir mutlu sonu okumaktan hoşlanıyordum.

Buraya geldiğimden beri kitap okumak için çok şansım olmamıştı ama bunu değiştirmek istiyordum. Kendime ait küçük bir kütüphanem olmasını öyle çok isterdim ki. Sadece bir rafla başlar, belki sonra bir oda, bir ev dolusu kitaba sahip olurdum.

O akşam saat ona gelirken Suzan Hanım beni gönderdi. Arkadaşlarıyla biraz daha oturacağını, çıkabileceğimi söylediğinde eşyalarımı toparlayıp çıktım. Bu gece hava çok soğuktu. Berem yanımda olmadığı için kapüşonlumu kafama geçirip kalın montumu giydim. Bunu ikinci el pazarından o kadar ucuza almıştım ki parasını öderken adamın bir yanlışlık olup başka bir fiyat söyleyeceğine neredeyse emindim. Kalındı, haki rengi bir kot cekete benziyordu ama içindeki yünlü kürkü sayesinde sıcacık tutuyordu. Renginin solmuş olmasına hiç aldırmıyordum. Bu mont, parasını ödediğim anda en sevdiğim giysime dönüşmüştü.

Botlarımı da oradan almıştım. Buraya sadece küçük bir bavulla geldiğim için kıyafete ihtiyacım oluyordu. Öğrencilerin ağırlıklı olduğu bir yerde yaşamanın bazı avantajları vardı. Çok fazla ikinci el eşya oluyordu ve içlerinde gerçekten temiz, işe yarar şeyler bulunabiliyordu. Fazla kıyafete ihtiyaç duymasam da akşamları eve yürüdüğüm için kalın şeyler temin etmek zorundaydım. Bu yüzden pazar, kahramanıma dönüşmüştü.

Kulaklarıma ve burnuma dolan rüzgâr yüzünden buz kesmiştim. Saçlarım ağır bir yığın hâlinde savrularak yüzüme çarparken yürümek zordu. Ellerimi nispeten sıcak ceplerimden çıkarıp saçımı toplamaya cesaret edemiyordum. Eve yürüyerek gidemeyeceğimi anladığımda otobüse bindim. Arka koltuğa sinerek kısa bir yolculuk yaptıktan sonra evime giden sokakta inip hızlı adımlarla apartmanıma yürüdüm. Ev halkı dışında kimsenin orada olmamasını diliyordum ama kapıyı sessizce açtığımda kulağıma yabancı sesler doldu. Onlara görünmeden odama girmeliydim fakat önce mutfağa uğramak zorundaydım. Sıcak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Neredeyse parmak uçlarımda yürüyerek mutfağa girdim. Isıtıcıda su olup olmadığını kontrol ettikten sonra çalıştırdım. Su kaynayana kadar dolaptan birkaç gün önce aldığım kendi kupamı çıkardım. Evdeki mutfak eşyalarının kişiye özel olduğunu sanmıyordum ama kimse benim kupama dokunmuyordu. Her zaman bıraktığım yerde bulabiliyordum. Odamda, masamın üstünde böğürtlen çayı kutusu vardı. Sıcak suyu alıp odama girmek için arkamı döndüğümde Yağız'la karşılaştım. Elinde boş bir çerez tabağı tutuyordu. Sanırım doldurmak için gelmişti.

"Hoş geldin," dedi beni gördüğünde. "Geldiğini duymadım. Sessiz birisin."

"İyi akşamlar," demekle yetindim. Yanından geçip gidecektim ancak Sıla da mutfağa girdi. Can sıkıntısıyla ellerimde tuttuğum sıcak kupaya baktım.

"Selam," dedi Sıla beni gördüğünde. "İkinci filme geçiyoruz çünkü ilk izlediğimizi kimse beğenmedi. Gelsene."

Neden sürekli bir yerlere davet edildiğimi hiç anlamıyordum. Bu evde birkaç günde çağrıldığım sofraların ve etkinliklerin sayısı tüm hayatım boyunca çağrıldıklarımdan daha fazla olabilirdi. "Çok yorgunum. Yatacağım."

"Yarın cumartesi. Dinlenirsin." Yağız'ın varsayımı mantıksız değildi ama yine de beni kızdırdı. Geçip gitmek istiyordum ve sürekli durdurulmaktan memnun değildim. İnsanlara kaba davranmaktan hoşlanıyor da değildim ama hayır dediğimde ısrar edilmesi beni kabalığa itiyordu.

"Hafta sonu da çalışıyorum."

"Hafta içi de her gün çalışıyormuşsun," dedi çerez tabağını doldururken. "Zor olmuyor mu?"

Rahat tavrı yüzünden benimle alay ediyor olabileceğini düşündüm ve bu katlanamayacağım tek şeydi. Buradaki herkes öğrenciydi değil mi? Kimse kimsenin keyif için her gün çalış-

mayacağını biliyor olmalıydı. "Tabii ki zor oluyor." Daha çok aptal olup olmadığını sorar gibi konuşmuştum. Kendimi iyi hissetmiyordum ve Yağız biraz daha benimle konuşursa bunu gerçekten de soracaktım.

"Hemen kızıyorsun." Sesinde sakin, samimi bir ton vardı. Sıcakkanlı mı yoksa hesapçı biri mi hiçbir fikrim olmadığından yaklaşımı beni tedirgin ediyordu. "Sadece sohbet ediyordum."

"Ben de sadece odama gidiyorum, iznin olursa." Alaycı bir tavırla konuşmaya çalıştım ama başarabildiğimi sanmıyordum.

"Tamam, bari bunu al," deyip bana paketli bir gofret uzattı. Kaşlarımı kaldırıp ciddi olup olmadığını sorgularcasına yüzüne baktım. Tatlılıkla gülümsedi. "Lütfen."

Ocağın yanında mısır patlatan Sıla'ya bir bakış attım ama bizi dinliyor gibi görünmüyordu. Çikolatalı gofrete uzanırken elime pimi çekilmiş bir bomba alıyormuş gibi hissediyordum. O kadar kasılmıştım ki kolum bir robot gibi hareket ediyordu. Kendime bile garip gelen boğuk bir sesle teşekkür edip mutfaktan çıktım. Odama girip kapımı iki kez kilitledikten sonra hâlâ sıcak olan kupamı masaya bırakıp içine bir tane bitki çayı poşeti attım. Gofreti masaya atıp bu anlamsız hareketin sebebini sorgulayarak montumu çıkardım. Soyunup yatağın üzerinde düzgünce katlanmış hâlde duran eşofmanımla kalın bir hırka ve yün çoraplarımı giydim. Etrafımdaki bu yeni insanlara nasıl davranacağımı bilmiyordum. Daha önce yakınlaşmaya bu kadar hevesli insanların arasında bulunmamıştım. *Beni korkutuyorlardı.*

Dizlerimi karnıma çekerek sandalyenin üstüne tüneyip çayımı elime aldım. Birinin size çikolata vermesi ne anlama gelirdi? Bir arkadaşlık teklifi miydi? Sizinle ilgilendiğini mi gösterirdi? Yoksa güveninizi kazanıp sonrasında sizi yaralamak için attığı bir adım mı olurdu? Ben yalnızca son seçeneği tanıyordum. Başka bir seçeneğin varlığına hiç şahit olmamıştım.

Yeni bir ortam, yeni insanlar, acıtan eski anılar, artan kâbuslar, çalışmak. Çok fazla çalışmak ve okula gitmek... Bunların hepsinin yükünü omuzlarımda taşıyordum. Düzgün dinlenemiyor, düzgün beslenemiyor, kendime vakit ayıramıyordum. Bu yeni hayat, kafamı karıştırıyordu. Sürekli düşünmeden bir gofreti bile kabul edememekse beni yıpratıyordu. Bu yüzden kimse beni görmesin istiyordum. Kendi hâlimde kalayım, bir de uğraşmak istemediğim mahcubiyetlerin yükünü almayayım.

Derin bir nefesle zihnimi boşaltmaya çalıştım. Bu akşam eve biraz erken gelebildiğim için mutluydum. Kendim için bir şeyler yapabilmek adına yatağıma uzanıp geçen gün kütüphaneden aldığım kitabımı okumaya başladım.

Kitapta savaş için yetiştirilmiş genç bir kız vardı. Duyguların zayıflık olduğunu biliyordu. Duygusallığın hedeflerinin önüne kalın duvarlar çekeceğini de. Bu yüzden herkese karşı mesafeliydi. Böyle kitapların çoğunda olduğu gibi. Ama gittiği yerde bunları unutacaktı. Duygusallaşacak, kalbinde başka hislere yer verecek ve hata yapacaktı. *Böyle kitapların çoğunda olduğu gibi.*

Ben hata yapmak istemiyordum. Hayatımda inşa etmeye çalıştığım şeyleri yıkacak hiçbir engele yer vermeyecektim.

4



Küçük Prens uzun süre kumlar, kayalar,
karlar arasında düşe kalka yürüdükten sonra bir yola ulaştı.
Bütün yollar eninde sonunda insanların oturduğu yerlere çıkar.

Kütüphaneleri severdim. Oradayken kimse sizi rahatsız etmezdi. Kimse konuşmaya çalışmaz, kendi işinden başka bir şeylerle ilgilenmezdi. Kütüphane kalabalık arkadaş gruplarının olduğu bir yer değil, yalnız başına kendinle ilgileneceğin bir yerdi.

Çarşamba günleri iki dersimin arasında tam bir buçuk saat boşluk vardı. Genelde bu boşlukları kütüphanede çalışarak geçirirdim. Çizim ve fotoğraf derslerinin yanı sıra aldığım derslerin üzerinde çalışırdım. Kendimi geliştirebileceğim her yola başvuruyordum. Yabancı dil dersleri beni zorluyordu. İngilizceyle çok sorunum yoktu ama Fransızca benim için problemdi. Çalışmayı gerektiriyordu. Sosyoloji ve edebiyat için yapmam gereken araştırmalar, okumalar oluyordu. Ders aralarındaki zamanları kütüphanede çalışmak için değerlendiriyordum.

Daha önce hiç insanların içinde uyuyakalmamıştım. Ya da çalışırken tembellik edecek bir ağırlığın üstüme çöktüğü hiç olmamıştı ama bugün, nasıl olduysa okuduğum metne bir türlü odaklanamadım. O kadar hâlsizdim ki tüm kemiklerim ağrıyordu. Gözlerim kapanmak için sızlarken direnmeye çalıştım. Kalkıp bir kahve almayı düşünüyordum ki başım kâğıtlarımın üstüne düştü. Gidip gelen bilincimin arasında buna şaşırdım. Son günlerde o kadar az uyumuştum ki şaşırmam anlamsızdı aslında. Başımı kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum. Bir kereliğine herkes gibi uyuklasam ne olurdu? Dünya tersine döner miydi? Dışarıda korkunç canavarlar tüm şehri talan mı ederdi? Yoksa bunca şeyden sonra bile, annemin evindeki eski odada mı uyanırdım?

Uyuyakaldım ve bunların hiçbiri olmadı. Kafama tekrar düşünceler üşüştüğünde üstümdeki o ağır hâlsizliğin dağıldığını hissettim. Gözlerim açıldı. Puslu görüntü netleşirken gözümün önündeki suratı fark ettim. Kestane rengi saçları alnına düşecek uzunluktaydı. Bal rengi bakışları benim üzerimdeydi. Dirseğini masaya yaslamış; önündeki açık kitaplara değil, bana bakıyordu.

O kadar ani doğruldum ki canım yandı. Boynumu ovalarken aceleyle kâğıtlarımı toparlayıp çantama tıktım. Ayaklandığımda yanımdaki adam da ayağa kalktı. Onunla konuşmaya niyetli değildim. Hızlı adımlarla yürümeye başladım.

"Hey, bekle," diye fısıldadı arkamdan. Kütüphaneden çıkana kadar yüksek sesle konuşmadı. Keşke bu nezaketi orada uyuduğumda gözlerini üstüme dikerken de kullansaydı. Kapıdan çıkıp birkaç adım atmıştım ki Yağız'ın sesi koridora dağıldı. "Öykü!"

"Dersime yetişmeliyim," dedim ona bakmadan. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Yine de hiç durmadan sınıfa yürüdüm.

Yağız bana yetişti. "Bu kadar tepki vermene gerek yok. Kütüphanede seni gördüm ve yanına oturdum. Uyandığını fark edince de selam vermek için sana döndüm. Hepsi bu."

Adımlarım duraksamadı, ona dönüp bakmadım. Çatık kaşlarımla yürümeye devam ettim. "O kadar rahatsız edici biri miyim?" diye sordu Yağız, sesi gücenmiş gibiydi.

Cevap vermeyecektim. Vermek istemiyordum. Tek istediğim kendi yoluna gitmesiydi ama o yanımda durmuş kötü davrandığım için sitem ediyordu. Durdum. Derin bir nefes aldım ve ona döndüm. "Mesele senin nasıl biri olduğun değil. Benim diğer herkesten rahatsız olmam."

"Neden?"

"Neden merak ediyorsun ki?" diye sordum öfkeyle. *Neden yürüyüp gitmiyorsun? Neden beni incitici sözler söylemeye zorluyorsun?*

"Çünkü seni merak ediyorum Öykü."

"Sana hiçbir sorunun cevabını verememe," dedim bomboş bir hâlde. "Kendine başka uğraşlar bulmalısın." Arkamı dönüp daha sakin adımlarla yürürken peşimden gelmesinden endişelenmedim. Aptalın teki değilse gelmezdi.

Kulağımda yankılanan sesini yok sayarak son anda yetiştiğim dersime girdim ve anlatılanlara odaklanmaya çalıştım.

★

Baykuş'a geldiğimde ortalık sakindi. Öğle kalabalığı gitmiş olmalıydı. Masalarda ders çalışan birkaç öğrenciden başka Zeynep ve kasada duran Demir vardı. İkisi de kendi işleriyle meşgullerdi. İçeri geçerken Demir'in ilgisiz baş selamına aynı şekilde karşılık verdim. Çantamı ve montumu dolabıma koyup siyah çalışma önlüğümü belime bağladıktan sonra Zeynep'in yerini aldım. Bir süre boyunca Demir'le beraber tezgâhın arkasını düzenledik. Boş olan kavanozları doldurduk, yarım olanların üstünü tamamladık ve her hafta yaptığımız gibi ürünlerin son kullanma tarihlerini kontrol ettik.

Çalışırken dikkatli olurdum. Hiç tabak düşürmemiştim, hiç yanlış içecek hazırlamamıştım. Hiçbir zaman yavaş hareket etmemiştim. İşte bu yüzden ellerimin titremesi beni geriyordu. Sabahtan beri mide bulantısı çekiyordum. Hiçbir şey yiyememiştim. Başım ağrıyordu ve hiç gücüm yoktu. Her zaman kolaylıkla açtığım reçel kavanozunun kapağını çeviremeyince bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Arkam masalara dönükken kavanozla uğraşmayı bırakıp ellerimi genişçe açarak tezgâha dayadım. Başımı eğip gözlerimi kapatarak birkaç derin nefes aldım. Zor bir hayat sizi dirençli birine dönüştürüyordu, bu yüzden kolayca hastalanan insanlardan değildim. Şimdi, tam da bir şeyleri yoluna koyarken nasıl hastalandığımı anlamıyordum. Her zamankinden daha iyi olmam gerekirdi oysa ben ne ruhsal ne de fiziksel olarak daha iyi hissediyordum.

Ruhen iyi değildim çünkü sürekli birinin peşimden gelip inşa etmeye çalıştığım her şeyi tuzla buz edeceğinin endişesini yaşıyordum. Alışmaktan korkuyordum. Alışmaktan ve kaybetmekten. Sevmekten ve vazgeçmek zorunda kalmaktan. Artık yirmi yaşında olmamın, kimsenin beni istemeyeceğim bir yere götüremeyeceğini bilmemin bir önemi yoktu. Kâbuslarım peşimi bırakmadıkça hiçbir zaman güvende hissetmeyi başaramayacaktım.

"Öykü?" Suzan Hanım'ın sesiyle ellerimi kaldırıp hızla ona döndüm. Böyle hızlı hareket etmek bile canımı yakmaya yetmişti. Boğazım ağrımaya başlıyordu ve terliyordum. "İyi misin?"

"Evet. Masa beşin siparişini hazırlıyordum. Reçelli tost istiyor." Konuşurken nefesim tekleyince Suzan kaşlarını çattı. Ona abla dememi söylüyordu ama böyle bir samimiyete ihtiyacımız olduğunu sanmıyordum. Samimiyetler beraberinde soruları getirirdi. Soru cevaplamaktan hoşlanmıyordum.

"Hiç iyi görünmüyorsun. Eve gitmek ister misin?"

"Hayır. Sorun yok." Kadın bir an beni ikna etmeye çalışacakmış gibi göründü ama bunun fayda etmeyeceğini hatırlamış olacak ki en azından molaya çıkmamı söyledi. Bunu yapabilirdim. Siparişi Demir'e iletip içerisi yoğunlaşırsa bana seslenmesini söyledim ve arka taraftaki küçük dinlenme odasına gittim. Burada ikili, eski bir koltuk vardı. Odanın diğer tarafında da eşyalarımızı koymamız için küçük dolaplar. Kendi dolabıma ismimi yazdığım ilk gün birkaç dakika boyunca ona bakıp gizlice gülümsemiştim. Bana ait bir şeylere öyle zor sahip oluyordum ki yeni bir hayata attığım ilk adımlarda şansımın yaver gitmesi beni serseme çevirmişti.

İkili koltuğa bacaklarımı kıvırarak uzanırken dolabımda yazan ismimi düşündüm. İnsanın benim diyebileceği bir şeylerinin olması ne güzeldi...

Birisi omzumu sarsıyordu. Uykumun içinde bir anlığına eski odamda olduğumu sandım. Annem kim bilir yine ne için beni azarlamaya gelmişti. Gözümü açarsam annemin arkasından bana bakan tanıdık yüzleri göreceğimi düşünerek paniğe kapıldım ama sesler başkalarına aitti. Altımdaki zemin eski odamdaki yatağa benzemiyordu. Gözümü açtığımda Suzan Hanım'ı gördüm. Endişeli bir hâli vardı.

"Nihayet!" dedi bir rahatlama eşliğinde. Göğsümü saran panik duygusuyla kanepeden kalkmaya çalıştım. Uyuduğuma inanamıyordum.

"Özür dilerim," dedim utançla. "Hemen içeri giriyorum."

"Kızım, saçmalama!" Patronumun öfkesini anlayamayan beynim bir kez daha özür dilemeye niyetlendi ama boşunaydı. "Hastaneye gidiyoruz şimdi seninle. Ateşin var, şu hâline bak."

"Ben... Ne?"

Yüzüne boş boş bakınca Suzan Hanım iç çekti. Yüzümdeki saçları geri itip, "Hastasın yavrum sen," dediğinde o kadar

şaşırdım ki bir tepki veremedim. *Hastaydım*. Ancak beni şaşırtan bu değildi. Karşımdaki endişeli bakışlardı şaşkınlığımın sebebi. Kimse benimle hasta olduğumu fark edecek kadar ilgilenmezdi. Kimse bana karşı şefkat beslemezdi. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Hastaneye gitmem. Biraz uyuyunca bile daha iyi hissettim. Önemli bir şeyim yok."

"Olmaz. Çantan nerede? Şu önlüğü çıkar bakalım."

Ayağa kalktığında sakin olması için bileğini tuttum. Geri dönüp bakarken en az benim kadar şaşkın görünüyordu. İnsanlara dokunan biri değildim. "Suzan Hanım, hastaneye gitmem," dedim hissettiğim hâlsizliğe zıt düşen bir kararlılıkla.

Patronum bir an itiraz edecek gibi kabarsa da durdu ve gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Beni azarlamamak için sakinleşmeye çalıştığını düşündüm. Bu, o kadar inanılmaz bir çabaydı ki doğruluğundan emin olamadım. "Öyleyse eve gidip bolca dinleneceksin. Yoksa seni sürükleyerek götürürüm."

İlla bir yere gideceksem bunun ev olmasını tercih ederdim. "Tamam. Gideceğim." Ayağa kalktığımda başım biraz döndü ama belli etmemeyi becerdim. Çantamı alırken Suzan Hanım içeri koşturup ben çıkana dek bir termosa boşalttığı sıcak çayı elime tutuşturdu.

"Solgun görünüyorsun diye bitki çayı yapmıştım. Çorba içip öyle mi gitsen?"

"Şimdi bir şey yiyemem." Midem öyle kötüydü ki hiçbir şey yiyecek durumda değildim. Olanları algılamakta zorlanıyor, Suzan Hanım'ın endişesinin zihnimin bir oyunu olmasından kuşkulanıyordum.

"Israr etmeyeceğim ama kendini aç bırakma sakın. Ilık bir duş al eve gidince. Bir şeyler atıştırıp çayı iç. İlaç alıp güzelce uyu. Tamam mı kızım?"

Kızım mı? Hâlsizlik beni duygusallaştırmış olmalıydı çünkü

düşünmeye izin vermediğim anılar zihnimde dört bir yana savrulup derin bir hasrete dönüştüler. Yoluma devam edebilmek için yüreğimde biriken ağırlığı toplayıp bir sandığa kilitledim.
"Tamam. Teşekkür ederim."

"Seni götüreyim mi?"

"Gerek yok. Hoşça kalın." Bir veda cümlesi söyleyerek ayrılmak her zaman yaptığım bir şey değildi. Genelde konuşmanın bittiğini düşününce kalkardım ya da sadece çıktığımı haber verirdim. Suzan gülümseyip kendime dikkat etmemi söylediğinde boğazımdaki baskı arttı. *Bunun hastalıktan olduğuna emin değildim.*

Genelde eve yürürdüm. Mesafe hiç de yakın sayılmazdı ancak yürümeyi seviyordum. Kulaklığımı takıp kafamın içindeki uğultunun yerini güzel bir şarkıyla doldurmuşken yürümek bana iyi geliyordu. Rüzgârın saçlarımı karıştırmasını seviyordum. Soğuğun beni uyanık tutmasını, zihnimi boşaltmasını seviyordum. Ama son günlerde olduğu gibi, hatta daha şiddetli bir yorgunlukla, yürüyecek durumda değildim.

Otobüse binmek işleri daha da kötüleştirdi. Midem kabararak kötü bir sonun haberini verirken iki durak önce inip derin nefesler alarak eve yürüdüm. Merdivenleri her an yere yığılacakmış gibi hissederek çıktım. Çantamdan anahtarı bulmak öyle zor geldi ki zili çalmayı bile düşündüm. Ancak eve erken gelmiştim ve kapıda erkek ayakkabıları vardı. Kızların arkadaşları gelmiş olabilirdi. Üst kattakiler burada olabilirdi ya da yine aptal bir parti veriliyordu ve içerideki dolaba ayakkabılar sığmadığı için kalanı kapıda bırakılmıştı.

Ne olursa olsun, birinin beni bu hâlde görmesini istemiyordum. Anahtarı güç bela bulsam da kapıyı açmak daha zordu. Kollarımda anahtarı kilidinde döndürecek güç kalmamıştı. Elim ayağım boşalmıştı ve titriyordum. Midemde bir şeyler olsaydı çoktan çıkaracağıma emindim. Kapıyı açabil-

diğimde içeri girip sessiz olmaya çalışarak kapadım. Gerçi gürültüyle çarpsaydım bile beni duymazlardı. İçeriden yüksek sesli bir filmin bağırışları ve izleyenlerin mırıltıları geliyordu.

Ayakkabılarımı dışarıda bırakmıştım. Bu, bu evde çiğnediğim ilk kuraldı. Umursayacak gücüm yoktu. Hayatımda attığım en ağır adımlarla, alnımda biriken terlerle odama yürüdüm. Bir sorun olmalıydı. Bu kadar kötü hissetmem normal değildi.

Odaya nasıl girdiğimi hatırlamıyorum. Kapımı kilitlediğime her zaman emin olurdum, aksi hâlde uyuyamazdım ama bu kez kapımı kapattım mı onu bile bilmiyordum. Yatağıma düşmeden önce zihnimde beliren son düşünce güvende olmadığımdı.

5



Küçük Prens'in kendisini ağlarken görmesini istemiyordu.
Çok gururlu bir çiçekti...

Kulaklarıma dolan uğultular beni ağır, boğucu bir sarsıntının içinden çıkardı.

"Öykü!" diyordu bir ses. "Öykü, uyan."

Gözlerimi açmayı, omuzlarımdaki elleri itmeyi denedim ama kıpırdayamadım. Ağzımı açtığımda dudaklarımdan bir inleme döküldü.

"Hastaneye götürelim," dedi başka biri. "Havale geçirecek kız."

"Önce duşa sokalım." Başımın ve dizlerimin altına bir çift kol girip beni yatağımdan kaldırdı. Bir ara bilincimi kaybetmiş olmalıyım. Vücuduma çarpan dondurucu soğukla tekrar uyandım. Boşa bir çabayla suyu itmeye çalıştığımda, etrafımdaki uğultu yükseldi. "Sakin ol," dedi yumuşak bir ses. Nihayet önümü görebilecek kadar bilincimi kazandığımda yabancı bir yüzle karşılaştım. Bir adamın kucağında, ıslanmış tişörtünü

yumruğumun içinde sıkıca tutarken uyanmak beni öyle şaşırttı ki birkaç saniye boyunca ne olduğunu anlamaya çalışarak öylece yabancıya baktım. Kendime gelmeye başladığımda adamın yüzü de tanıdık bir hâl aldı. Buraya geldiğimde bana bakıp gülümseyen adamdı bu. Çatıda yanıma gelen, üşüdüğüm için bana kahve getiren adam.

Göğsündeki yumruğumu ona doğru itip kucağından kaçmaya çalıştım. Ayaklarım yere değdiğinde düşecek gibi oldum ama beni tuttu. Öyle şiddetli titriyordum ki onu bir kez daha itemedim. Nihayet su kapandığında orada olduğunu görmediğim Sıla üstümü bir havluyla sardı. Ben havluya sıkıca tuturken ellerini kollarımın üstüne sarıp beni ısıtmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum dişlerimin arasından. Başta bu bir eşek şakası sanmıştım ancak sonra hissettiğim hâlsizlik bana hasta olduğumu hatırlatmıştı.

"Ateşin çok yükselmişti. Üstünü değiştirip hastaneye gidelim hadi." Sıla'nın ve arkasında duran Derya'nın yüzüne baktım. Hâlâ her şey çok anlamsız geliyordu.

"Bunun suyla ne ilgisi var?"

"Ateşini düşürmesi için," dedi Yağız. Küvetten çıkarken pantolonunun ve tişörtünün ıslandığını gördüm. Beni kucağına almıştı. Eğer bunu zamanında fark etseydim hasta bile olsam onu tekmeleyecek gücü kendimde bulurdum. "Ben de üzerimi değişip geliyorum. Bir taksi çağırın."

"Hastaneye gitmem." Görüntüme tamamen zıt olan net ve güçlü sesim onları durdurdu. Temkinli bir ifadeyle yüzüme baktılar. Derya kaşlarını çatıp konuştuğunda kızgın biriyle karşılaşmak kendimi biraz olsun iyi hissettirdi. Başka türlüsüyle nasıl baş edileceğini bilmiyordum. "Çok hastasın. Odanda olduğunu bile bilmiyorduk. Suzan Abla aramasaydı seni kontrol etmezdik ve kim bilir ne olurdu. O yüzden minnettar ol ve hazırlan."

Seni bu eve almasaydık başına neler gelirdi biliyor musun? Minnettar ol ve söz dinle.

Omuzlarımı dikip titrememi kontrol altına almaya çalıştım. Kulaklarımdaki sesler başka bir hayatın anılarıydı. "Hastaneye. Gitmem."

"Öykü..." Yağız Sıla'yı durdurdu. Eli alnıma dokununca refleksle kolunu ittim. Bundan etkilenmiş görünmedi. "Derya sen eczaneden ilaç al, biz de Öykü'ye bir şeyler yedirelim. Eğer ateşi düşmezse hastaneye gideriz." Bana dönüp gözlerime baktığında en az benim kadar inatçı olduğundan şüphelendim. "Anlaştık mı?"

"Bunu yapmanız gerekmiyor. İyiyim ben. Uyandırdığınız için teşekkür ederdim ama beni soğuk suyun altına soktunuz."

"Ölmeni istemediğimiz için kusura bakma." Derya'nın aksiliği bana işlemezdi ancak Sıla'nın onu bakışlarıyla uyardığını fark ettim. Hasta kızın üstüne gidilmemesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Bana acımalarını istemiyordum.

Arkamı dönüp odama giderken Yağız'ın üzerini değiştirip geleceğini söylediğini duydum. Odama girdiğimde Sıla da peşimden geldi. "Giyineceğim," dedim çıkmasını bekleyerek. Tuttuğum kapıya uzanıp kapattı.

"Yardım edeyim."

"Yanımda biri varken soyunmam."

"Öyleyse arkamı dönerim." Ağzımı bir kez daha açtığımda, "Üff!" dedi sıkılmış bir hâlde. "Bayıyorsun ama. Giyin işte."

Dolabın olduğu tarafa arkasını döndüğünde gözlerimi üzerine dikip ıslak kıyafetlerimi çıkardım. Hâlâ titriyordum. Titremeler midemin içinden dişlerime doğru çıkıyordu sanki. Karnım açlıkla kasılıyordu ve ıslak kıyafetleri çıkarmak hiç kolay değildi. Altıma kalın bir pijama giydim. Sutyen takmak gözüme çok zahmetli görününce üstüme sadece kapüşonlu, yünlü bir polar geçirdim. Saçlarımın tepeleri ıslanmamıştı.

Uçlarından akan suları havluyla almaya çalışıp kendimi yatağa attım. Battaniyenin altına girecekken Sıla battaniyemi çekip aldı. Yaklaşıp elini alnıma koymasını izlerken saldırmaya hazır bir hâlde onu takip ediyordum. "Biraz düştü sanırım. Seni soğuk tutalım. Tekrar yükselirse hastaneye gideriz, o yüzden itiraz etme."

Kafamı yastığa bırakıp derin bir nefes aldım. Başımda korkunç bir ağrı vardı, kendimi öyle güçsüz hissediyordum ki ağlamak istedim. "Niye benimle uğraşıyorsun ki? Senin derdin değilim."

"Senin olayın da bu mu? Derdin olmadığımızı düşündüğün için mi bizimle konuşmuyorsun?"

Masamın yanındaki sandalyeyi çekip yatağımın ucuna oturdu. Yatağımda top gibi büzüşmemek için büyük bir direnç gösteriyordum. Sırtımı yukarı itip yatak başlığına yasladım. "Sizinle konuşuyorum."

"Karşılaşırsak mecburen bir şeyler söylüyorsun. Bu konuşmak değil."

"Ben kimseyle konuşmam," dedim yorgun bir hâlde. "Bu özel bir tavır değil."

"Neden?"

Neden?

En son kim beni merak etmişti? Kim hasta olmamı umursamıştı? Kim bana bir şeyin nedenini sormuştu? Hiç tanımadığın insanların seninle kötü bir amaç gütmeden ilgilenmesinin ihtimali neydi ki?

"Çok yorgunum," dedim sessizce. "Uyuyacağım."

"Uyuyamazsın. Yağız yemek getirecek. Sonra ilaç içeceksin. Ancak öyle uyuyabilirsin." Ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. Hissettiğim rahatsızlık giderek büyürken bakışlarımla onu takip ettim. Fotoğraflarıma baktı. Kameramla sabahın ilk ışıklarını, gün batımlarını, sokak kedilerini çekip

durduğum fotoğraflar odamın her yerindeydi. Bir duvarı tamamen o fotoğraflarla doldurmak istiyordum ancak henüz sadece küçük bir kısmını kaplıyorlardı. "Bunları sen mi çektin? Bu yüzden mi sabahları o kadar erken gidiyorsun?" Gün doğumunun farklı görüntülerine bakarken sormuştu bunu. Bana dönüğünde omuz silkmekle yetindim. "Hiç kendine ait bir fotoğraf yok mu? Ya da ailene?"

"Ailem yok." Sıla sandığımın aksine ezilip büzülerek özür dilemedi. Küçük bir duraksama yaşasa da bunu bana yansıtmamak için elinden geleni yaptı.

"Kaç yaşındasın?"

Sorulardan hoşlanmazdım. Kendimden bahsetmekten de ama bu cevapların bir zararı olmadığını düşündüm. Hastalık beni yormuştu. Öfkeli görünmek ya da soğuk durmak için çabalayacak dermanım yoktu. "Yirmi."

"Ben yirmi bir yaşındayım. Birinci sınıf mısın?" Başımı sallamakla yetindim. "Bölümünde tanıdıklarım var. Onlara seni sorsam bana ne söylerler?"

Kimseyle konuşmadığım ve herkesten uzak durduğum için cevabı bulmak zor değildi. "Kendini beğenmişin teki olduğumu?"

Sıla küçük bir kahkaha atıp yanıma döndü. Sandalyesine oturup bacak bacak üstüne atarken kirpiklerimin altından onu izledim. "Güçlü bir tahmin ama ben kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmüyorum. O zaman başka türlü davranırdın. Belki de sadece acı çeken birisindir?"

Gözlerimi açtığımda bakışlarımız birleşti. Sözleri bir bıçak misali göğsüme saplanmıştı. Onları çekip çıkarmaya çalıştım. Kanayan yerleri kapatmaya, yaralarımı gizlemeye çalıştım. Her zaman yaptığım gibi soğukkanlılığın arkasına saklanmak istedim ama göğsüm daralıyordu. O kadar uzun zamandır kimseden şefkat görmemiştim ki bugün insanların bana karşı tutu-

mu bariyerlerimi yıkmıştı. Sıla'nın keskin bakışlarında şefkat olduğu söylenemezdi aslında. Ama beni havluyla sarıp kollarımı ısıtmaya çalışırken, bana karşı dürüst olurken arkadaşmışız gibi hissettirmişti. Benim için arkadaş edinmek hayal edebileceğim en iyi hayatta bile yer almıyordu.

Bir cevap vermek yerine gözlerimi kapadım. Hemen uykuya dalabilirdim de aslında, zor olan gözlerimi açık tutmaktı. Ancak odama bir yabancı daha girince, üstelik bir erkekti bu, doğrulmak zorunda kaldım.

Yağız'ın elinde bir tepsi vardı. "Evde mercimek çorbası vardı. Onu ısıttım. Bir de Suzan Abla'nın yolladığı çayı. Çorbaya ve çaya bolca limon sıktım, umarım ekşiyi seviyorsundur."

Önce Yağız'a sonra da kucağıma bırakılan yemek tepsisine boş gözlerle baktım. Zihnimin bana bir oyun oynadığından şüpheleniyordum. Ya da daha gerçekçi olanı, bu insanlar bana oyun oynuyor olabilirdi.

"Gerisini ben hallederim," dedim sessizce. Her zaman net ve kararlı çıkması için çabaladığım sesimin böyle silik olmasından nefret ettim. Yabancıların ikisi de çıkmadı. Sıla hâlâ sandalyede oturuyordu. Yağız da kollarını göğsünde bağlamış tepemde dikiliyordu. Gitmeyeceklerini anlamak zor değildi. Kendimde onları korkutup gönderecek gücü bulamıyordum. Nasılsa birkaç dakika sonra kendiliğinden giderlerdi. Bu evde kimsenin benimle takılmak isteyecek kadar yalnız olmadığına emindim.

Çorbadan ilk kaşığı aldığımda ekşisi yüzünden yüzümü buruşturdum. Boğazım tahriş olmuş olmalıydı, canım yanıyordu. Kaşığı tepsiye bıraktım.

"Çok mu ekşi?" diye sordu Yağız. Yüzündeki ilgi samimi görünüyordu. Küçük bir tereddüdün ardından kaşığı tekrar aldım. Bir kaşık çorba daha içerken bu kez yüz ifademi kontrol etmeye çalıştım. Sıcak ve ekşi sıvı boğazımı yakıyordu ama bi-

rilerinin bana çorba ısıtmış olduğu gerçeğinin verdiği sersemletici hissi tutunarak sesimi çıkarmadan içmeye devam ettim.

Neden beni izlediklerine dair bir fikrim yoktu ya da neden bana yardım ettiklerini bilmiyordum. Belki filmlerde ve kitaplarda bahsedilen iyi insanlardandı. Birbirlerine yardım eden, birbirlerini düşünen ve birbirlerinin iyiliğini isteyenlerden. Benim şimdiye dek hiç karşılaşmamış olmam var olmadıkları anlamına gelmiyordu belki.

Çorbanın yarısını ancak içmiştim ki kaşığı tepsiye bırakıp yatağa yığıldım. "Daha fazla yiyemem." Sıla başını sallayıp tepsiyi kucağımdan alırken Yağız bir kez daha ateşimi kontrol etti. Bu kez ona vurmamayı başardım. Isıttığı bitki çayını bir kupanın içinde elime verdikten sonra yatağımın ucuna oturdu. Sıla odadan çıkmıştı. Tanımadığım bir adamla yatak odamda baş başa olmak garip geliyordu. Aslında herhangi biriyle odamda birlikte oturmaktı garip olan.

"Derya birazdan gelir."

"Gitmesine gerek yoktu. Ben iyiyim."

Yağız bir an için kızgın göründü. "Seni kaç dakika boyunca uyandırmaya çalıştık biliyor musun? O kadar sıcak olmasaydın öldüğünü düşünürdük. Bir dolu insanın içindesin, neden burada tek başına acı çekesin? Yardım istemek seni öldürmez. Asıl kimseden yardım almamak sana zarar verir."

Gözlerimi Yağız'ınkilere diktim. İnsanlarla girdiğiniz en ufak bir samimiyet işte buna yol açıyordu. Sizi tanıdıklarını sanırlardı. Size ahkâm kesebileceklerini, her şeyi sizden iyi bildiklerini düşünürlerdi. Birdenbire hatalı tek kişi siz olurdunuz. "Bu günlere kimseden yardım istemeden geldim."

"Ve çok mu iyisin?" diye sordu Yağız. Bakışlarındaki kızgınlık dağılıp yerini anlayışa bıraktı. Bundan nefret ettim. "Biliyorsun, arkadaşların olabiliriz."

Bilmiyordum. Öğrenmeye çalıştığım tek seferde öyle bir

parçalanmıştım ki hâlâ etrafa kırıklarım saçılıyordu. Öyle çok çatlağım vardı ki birini kapatmaya çalışsam onlarcası tekrar açılıyordu. Tekrar bir bütün olabileceğime inanmıyordum.

"Arkadaşlık bir lükstür," dedim Yağız'a. "Ben lüksleri olan biri değilim."

O sırada Derya ilaçlarla içeri girince Sıla bana bir bardak suyla birlikte ilaçları içirdi. Sonunda tekrar uyumama izin verdiler. Sıla ben dalana kadar başımda beklemekte diretince diğerleri de onunla kaldı. Birileri beni izlerken uyuyacağıma ihtimal vermezdim ama öyle yorgundum ki kapanan gözlerime direnemedim.

Kızlar bana hiç tanımadığım insanlar hakkında umurumda olmayan şeyler anlatırken Yağız karşımda durmuş ısrarla bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. Ona bakmadım. Gözlerim kapanırken son düşüncelerim ona bakabilmekten ne kadar hoşlanacağımdı.

İlgili ve sevecen görünüyordu ama aslında beni tanımıyordu. Tanıdığını sanması bir şey değiştirmezdi. Yalnız olmaktan hoşlandığımı düşünüyordu belki. Yalnız kalmanın benim seçimim olduğunu sanıyordu. Öyle değildi. Ben, yalnız kalmaya mecbur edilmiştim.

6



Ne diyeceğimi kestiremiyordum. Ona nereden yaklaşılır, nasıl ulaşılır bilmiyordum... Ne kavranılmaz bir yer şu gözyaşı ülkesi.

Bu kez beni uyandıran bacaklarımdaki ağırlık oldu. Gözlerimi karanlığa açtım. Bacaklarım uyuşmuştu ve ağrıyorlardı. Hareket etmeyi denediğimde üzerimdeki ağırlık yüzünden bunu beceremedim ve bir anlığına paniğe kapıldım. Birinin beni tuttuğunu, baskıladığını düşündüm ve göğsümü korkuyla sıkıştıran bir an için kötü bir sürprizle karşılaşacağımı sandım ancak hiçbiri olmadı. Sakinleşip derin nefesler aldım. Gözlerimi birkaç kez kırparak karanlığa alışmasını bekledim. Pencereden sızan ince bir ay ışığı vardı ama bana ulaşmıyordu çünkü önündeki bir şey onu engelliyordu. Bakmaya devam ederken onun bir silüet olduğunu fark ettim. Aynı anda gözlerim ardına kadar açıldı ve ani bir hareketle yataktan doğruldum. Tüm bedenim tutulmuş gibiydi, boğazım korkunç durumdaydı ama gerekirse saldırabileceğimi düşünüyordum.

Ani hareketimin peşinden kısık bir inilti duyuldu. Bacakla-

rımın üstündeki ağırlık çekilirken odanın ışığı açıldı. "Ne yapıyorsun Allah aşkına?"

Bu soru yatağımın ucunda iki büklüm yatan Sıla'dan gelmişti. Işığı açan Yağız yorgun bir yüzle camın önündeki sandalyeye yönelip yere düşen hırkasını aldı. Hırkayı giyerken bana bakıyordu.

"Asıl siz ne yapıyorsunuz?" Sesimi sert tutmak istemiştim. Öfkeli. Tehlikeli. Yanına yaklaşılmayacak bir kız gibi görünmek istemiştim. İşin aslı sesim bir kapı gıcırtısını andırıyordu. Hırıltılı ve rahatsız ediciydi.

"Havale geçirip ölme diye uğraşıyoruz," dedi Sıla tekrar bacaklarımın üstüne düşerken. Yağız yanıma yaklaşıp, "İzninle," dedikten sonra alnıma dokundu.

Cevabımı beklememiş olsa da izin isteme nezaketini gösterdiği için ellerimi sıkıca yumruk yapıp battaniyemin altında tuttum. Gece ona zaten birkaç kez vurmuştum ve bununla övünmüyordum.

"Ateşin düşmüş," dedi Yağız geri çekilirken. Tutmuş olduğum nefesi bırakıp biraz gevşemeye çalıştım. "Hâlâ biraz var sanırım ama büyük bir şey değil gibi. Nasıl hissediyorsun?" *Korkmuş.*

"İyiyim." Sıla bacaklarımın üzerinde yayılıp kollarını kaldırarak bedenini esnetti. Başımda beklemişlerdi. Hasta olduğum için. *Başımda beklemişlerdi.*

"Alınma ama hiç iyi görünmüyorsun," dedi Sıla. Bir elini yanağının altına koyup bedenini bana doğru çevirdi. Ona bacaklarımın üstünden kalkmasını söylemem gerektiğini düşündüm ama dilim varmadı.

"Ben... Biraz yorgunum ama iyi olurum. Saat kaç?"

"Altıya geliyor," dedi Yağız. Battaniyeyi üstümden çekip kalkmaya çalıştım.

"Nereye?"

"Kalkacağım. Bugün yapacağım bir sürü iş var."

"Saçmalama." Sıla nihayet üstümden kalkmıştı ve Yağız da tepemde dikiliyordu. Kollarını göğüslerinde birleştirip çatık kaşlarını yüzüme diktiler.

Yağız tam önümde olduğu için yataktan kalkamıyordum. Aslında bunu nasıl yapacağımdan da emin değildim. Hâlâ çok güçsüz hissediyordum. "Ne var? "

"Tekrar ateşini yükseltmek için uğraş diye sabaha kadar başında beklemedik," dedi Sıla. Kızgın görünüyordu. "Bugün hiçbir yere gidemezsin. Dinlen ve iyileş."

"Çalışıyorum."

"Suzan Abla iyileşene kadar gelmemeni söyledi."

"Dersim var."

"Senin için notları bulurum."

"Bunları istemiyorum," dedim bunalmış bir hâlde. Kontrolümü kaybettiğimi hissediyordum. Tüm bu hassasiyet, bedenimdeki güçsüzlük, tanımadığım insanların endişesi beni sarsıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyordum.

Sıla ağzını açtı ama sonra bir adım geri çekildi. Kolları iki yanına düşerken yüzünde hayal kırıklığı vardı. Bana böyle bakılmasından nefret ediyordum. Buna katlanabilmemin tek sebebi bu bakışların benim hatam olmadığını bilmemdi. Fakat Sıla'nın bakışları altında ezilirken hatasız olduğumu düşünecek kadar yüzsüz değildim.

"Pekâlâ. Ne istersen onu yap. Ben elimden geleni yaptım. Hak etmeyen biri için daha fazla uğraşmayacağım." *Hak etmeyen biri için.*

Sıla arkasını dönüp giderken ona seslenmek istedim. Özür dilemek, yaptıkları için minnettar olduğumu söylemek istedim ama kendimi zayıf hissetmeden bunu nasıl yapacağımı bilemedim. Odadan çıktığında elimdeki şans da uçup gitti. Hâlâ

tepemde dikilen Yağız'a baktım. Onun yüzünde de hayal kırıklığı vardı ama başka duyguları da görebiliyordum. Belki neden böyle biri olduğumu merak ediyordu. Belki bana acıyordu, kim bilir?

Bir anlığına yatağımın ucuna oturacağını sandım ama kapıya doğru dönüp gitmeden önce yalnızca, "İlaçlarını iç, olur mu?" dedi.

Kapanan kapının sesi zihnimin içinde yankılandı. Eğer ağlayacak gücüm olsaydı, eğer gözyaşlarımı dökmekten korkmayan bir insan olsaydım o anda hıçkırıklara boğulurdum. Bunun yerine yatağıma gömülüp gözlerimi kapadım ve rahatlamayı denedim.

Tekrar uyandığımda saat on bire geliyordu. Yıllardır uyumadığım kadar çok uyumuş olsam da dinlenmenin yakınlarından bile geçmiyordum. Yine de gece ve bu sabaha göre çok daha iyi hissediyordum. İlaçların kutuları üstünde tok karnına içilmesi gerektiğinin yazıldığını görünce komodinin üzerindeki boş bardağı alıp odadan çıktım. Dünden beri doğru düzgün bir şey yiyememiştim, boş midemden açlık çığlıkları geliyordu. Sessiz evi dinleyerek mutfağa doğru yürürken içeriden gelen tıkırtılar adımlarımı durdurdu. Geri dönmeyi düşündüm ama sonra bu kadar korkak olmamam gerektiğini hatırlattım kendime.

Mutfaktaki Derya'ydı. Saç renginin farkında olduğumu bile bilmiyordum ama sarı-kahve saçlarını gördüğümde rahatlamayla omuzlarımı düşürdüm. Sıla'yla karşılaşma ihtimali beni germişti çünkü ondan özür dilemem gerekiyordu. Bana sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Nedenini anlayamasam da başka bir niyeti olmadığına ikna olmuştum artık. Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Derya ocaktaki tencereyi indirip bana döndü. "Selam. Nasılsın?"

Elimdeki kupayı inceledim. Üstünde çay lekesi kalmıştı.

"Daha iyiyim. Sağ ol."

"Sana çorba yaptım. Annemin tarifi. İçinde bir sürü sebze var. Biraz nahoş kokabilir ama seni turp gibi yapacak."

"Bir şey yiyecek hâlde değilim," diye yalan söyledim. "Dünkü çaydan alacaktım. Eğer varsa."

Derya beni pek umursuyor gibi değildi. Dolaplardan arayıp blender'ı buldu ve fişe taktı. "Çaydanlığın içinde. Isıtıp içebilirsin. Ayrıca bu çorbayı da içeceksin çünkü bu evde benim sözüm geçer."

Son söylediği şey kaşlarımı çatmama sebep oldu. Çaydanlığın altını açmak için ocağa yaklaşırken Derya blender'ı çalıştırıp birkaç saniye içinde çorbayı pürüzsüz hâle getirdi.

"Neden?" dedim kendime engel olamayarak. "Bu evde herkes eşit değil mi?"

"Maddi anlamda evet ama manevi düşüncelerle bakarsak en mantıklı insan benim. Yani hepiniz daima dönüp dolaşıp söylediklerime gelirsiniz. O yüzden iç şunu." Beni masaya doğru kabaca itip önüme büyük bir kâse çorba koydu. Yeşildi ve gerçekten de nahoş kokuyordu. *Anne çorbalarının güzel kokması gerekmez miydi?*

"Midem pek iyi değil," dedim hâlâ kaşlarım çatıkken. "İçemeyeceğim."

Derya karşımdaki sandalyeye oturup sert bir ifadeyle bana baktı. Gözleri kahvenin daha baskın olduğu bir ela rengiydi. Mutfak penceresinden yansıyan ışığın karşısında oturmuş dik dik yüzüme bakarken gözlerindeki yeşil benekleri görebiliyordum. Bakışları sert olmasına rağmen düşmanca değildi. Onu hep gülümserken ya da huysuzluk ederken görmüştüm. Birkaç saniye öncesine kadar otorite kurabilecek biri olduğuna ihtimal vermezdim.

"Bu çorbayı yapabilmek için boş günümde dışarı çıkıp market alışverişi yaptım. Gözlerim yanarak soğanları doğradım

ve kabağa dokunmaktan nefret ettiğim hâlde dışını tıraşlayıp küçük parçalara ayırarak tencereye attım. Sence bunları yapmak beni çok mu mutlu etti? Sen de üstüne düşeni yap ve mızmızlanmadan ye şunu."

Sert çehresine bakarken kaşığı bırakıp arkama yaslandım ve kendi otoritemi kurmayı denedim. "Senden bunları yapmanı istemedim."

"Ben de senden buraya gelmeni istemedim," dedi ve kalbimin ortasına paslı bir demir sapladı. "Ama yine de buradasın. Aynı evde yaşıyoruz. Eğer biz birbirimizi kollamazsak, kimse bunu yapmaz. Anlıyor musun?" Sözleriyle ilk darbenin acısı biraz hafifledi ama kaybolmadı. *Birbirimizi kollamakmış.* Bu duyduğum en büyük yalandı. Gerçek hayatta insanlar birbirini kollamıyordu, birbirlerini vuruyorlardı. Bazen açıkça, bazen gizleyerek. En kötüsü gizli olandı çünkü darbenin ne zaman ve ne şekilde geleceğini bilemezdiniz. Güvenmek ve sırtını yaslamak sizi açık bir hedefe dönüştürürdü.

Yine de bu çorba için emek verilmişti ve hiçbir yiyeceğin ziyan edilmemesi gerekiyordu. Kaşığı tekrar elime aldım. "Teşekkürler."

Derya'nın dudaklarındaki sert çizgi kaybolmadı ama bakışlarının soğukluğunda bir kırılma sezdim. "Afiyet olsun," dedi, sonra beni rahat bıraktı. Masadaki kâğıdı önüne çekip çayını yudumlayarak kendi dünyasına çekildi. Bu beni rahatlattı ve gevşemek de aç karnımın kendini hatırlatmasını sağladı.

Çorbanın tadı bir garipti. Birçok şeyin bir arada olduğu, ne olduğunu seçemediğim yoğun baharatların tadıyla daha katlanılır kılınmış bir çorbaydı. Tadından hoşlanmamıştım ama karnım öyle açtı ki şikâyet etmeden içtim. Yemek ayıran biri değildim, damak tadı fazla gelişmiş biri olduğumu da sanmıyordum. Açsam yerdim. Bu kadar.

Son birkaç kaşığı da hızla yiyip mutfaktan çıkmanın planı-

nı yaparken Derya konuştu. Gözü kâğıtların üzerindeydi ama benimle konuştuğu gayet açıktı. "Sıla net bir insandır," dedi birdenbire. "Arkadaşları için her şeyi yapabilir ama eğer biri ona düzgün davranmıyorsa uğraşmaz. İlişkisini keser çünkü kendini yıpratmak istemez. Sonuçta hepimizin kendimizi korumak için bazı tercihleri var değil mi?" Bana kısa bir bakış atıp tekrar ilgisiz bir hâle büründü. Kaşığım havada kalmıştı. Kıpırdamadım. Kalkıp çorbanın kalanını lavaboya dökmekle bitirmek arasında kalmıştım. "Sabah çıkarken epey kızgın görünüyordu. Bunun seninle bir ilgisi var mı?"

Cevap vermedim. Kaşığı kasemin içine bırakıp yerimde daha dik oturdum. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Eve çıkarken üç arkadaş birbirimizi tanıyorduk," diye devam etti Derya. Artık arkasına yaslanmış, tüm dikkatiyle bana bakıyordu. "Sedef'in okulunun önce biteceği başından beri belliydi ama bunu düşünmedik."

"Bunları bana neden söylüyorsun?"

"Demek istediğim, bu bizim için de yeni bir durum. Yabancıların içine giren sadece sen değilsin. Biz de evimizi bir yabancıyla paylaşmak zorunda kaldık. Bizim de tereddütlerimiz var. Burada yaşamıyormuş gibi davranman, varlığını hissettirmemen bizi rahatlatmıyor. Tanımadığımız biriyle yaşadığımız için endişeleniyoruz. Seni biraz da olsa tanımamıza izin versen, bu kadar uzak durmasan belki iki taraf da bu evde daha rahat olur."

Yüzüne uzun uzun baktıktan sonra kaskatı duran bedenimi rahatlatmaya çalışarak hafifçe omuz silktim. "Eğer merak ediyorsan... Uyuşturucu bağımlısı ya da bir dolandırıcı değilim."

Derya'nın dudakları yana kaydı. Kupasını kavrayıp içmek için kaldırırken, "Bu da bir başlangıç, değil mi?" dedi hoşnut olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla. O kâğıtlarını okumaya döndüğünde ben de çorbamın kalanını kaşıklayıp ayağa

kalktım. Tabağımı bulaşık makinesine koyup çayımı tazeledikten sonra kaçar gibi görünmemeye özen göstererek mutfaktan çıkıp odama geldim. Kapıyı kapattıktan sonra anahtarı iki kez çevirip odaya döndüm ama ancak iki adım atabildim. Beni durduran şeyin ne olduğundan emin değildim. Belki bir rahatsızlık hissiydi. Belki de Derya'ya hak veriyor olmamdı. Onlarla arkadaş olamazdım ama çabalayabilirdim. Hastayken beni düşündükleri için. Bana çorba yaptıkları için. *Hak etmeyen biri olmak istemediğim için.* Geri dönüp kilitleri ters yöne çevirdim.

Arkamı döndüm. Çalışma masamın rahatsız sandalyesine oturdum ve büyük çizim çantamdan kâğıtlarımı çıkardım. Bir süre çalışmayı denedim. Kafamı boşaltıp kendimi rahatlatmayı, *evde* olmanın tadını çıkarmayı denedim. Gerçekten. *Denedim.*

Fakat aksi için ne kadar uğraşsam da zihnimde yanıp sönen dehşeti susturmayı beceremedim.

Kapın kilitli değil!

Gözlerimi sıkıca kapayıp kendimle mücadele ettim. Kimsenin benimle uğraştığı yoktu. Uğraşırlarsa da kötü bir amaçları olmayacaktı. Burası yeni bir şehirdi. Yeni bir ev. Yeni insanlar. Yeni bir başlangıç. Ama nereye gidersen git, geçmişi peşinde sürüklüyordun işte.

Avcumun içindeki küçük yaranın izi sızlıyordu. Bunun gerçek bir acı mı yoksa eski bir hatıranın acısı mı olduğunu bile bilmiyordum. Ellerimi masaya vurup ayağa kalktım. Bundan hiç hoşlanmayarak kapımı kilitledim. İki kez. Çıkan sesler zihnimde yankılanarak. Kendi kendimi hayal kırıklığına uğratarak. Kalbim kırılarak...

Rahatlayabileceğim tek yer kapısı kilitlenmiş, benden başka kimsenin olmadığı bir odaydı. Ayaklarımı uzatabileceğim, gizlice gülümseyebileceğim, canım sıkılırsa uzun, siyah saç-

larımı örebileceğim ve hayal kurabileceğim tek yer bu küçük odaydı. Tüm bunları yapabilmek için bir kilide ihtiyaç duyuyor olmak bu kadar kötü müydü?

Derya yanılıyordu. Onlar başkalarının hayatına dâhil olmamıştı. Düzeni olan bir eve gelip o düzeni bozan kişi olmakla suçlanmanın endişesini yaşamıyorlardı. Eğer onları sevmezsem elimden hiçbir şey gelmezdi ama onlar beni istemezlerse göndermeye hakları vardı. Sonuçta buraya önce onlar gelmişti. Burada kalmaya hakkım olması önemli değildi. Hayatta bazı yazılı olmayan kurallar vardı ve o kurallar insanı darağacına götürebilirdi.

Hem de hiçbir suçu yokken.

7



Ay ışığında o solgun alna, o yumulu gözlere, rüzgârda uçuşan o saçlara bakıyor ve diyordum ki; "Bu gördüğüm sadece kabuğu. İçinde gizlenen, gözle görülemez..."

Yoğun bir temponun ortasında aniden durup tüm gün dinlenmek ve evde kalmak ilginç bir tecrübeydi. Öncelikle günlerin ne kadar uzun olduğunu keşfetmiştim. Bedenimi toparlamak adına yapabildiğim kadar çok uyusam da elimde bir sürü vakit kalmıştı. Bu süreyi kitap okuyarak ve sunumunu yapmak zorunda olduğum projemin üstünde çalışarak geçirmiştim.

Sunum yapmak... Bundan hiç hoşlanmıyordum. Kaçabilmenin bir yolu olsaydı, ne olursa olsun yapardım ancak ya sınıfın önüne çıkıp konuşacaktım ya da sınıfı geçemeyecektim. Bu seçeneği ciddiyetle değerlendirmiştim elbette. Sonuçta sınıfta kalmanın beni daha da zora sokacağını kabul etmem ve psikolojimi buna hazırlamam gerekmişti. Bilirsiniz, herkes beni dinlerken konuşmaktan bahsediyorum. Bir salonun ortasında durup insanlara hitap etmekten. Sınıftakilerin kaçının benim varlığımdan haberdar olduğunu bile bilmezken gayet iyiydim

ancak eninde sonunda karşılarına geçip adımı söylemem ve projemi anlatmam gerekecekti.

Bir sosyal yardımlaşma projesi hazırlıyordum. Yıl sonuna kadar vaktimiz vardı. Kapsamlı bir proje olmalıydı. Her detayı düşünülmüş, hazırlanmış, görsel efektlerle desteklenmiş etkileyici bir projeydi bizden istenen ama herkesin bunu yapacağını sanmıyordum. Ben de sadece geçmeme yetecek basit bir proje hazırlayabilir ve insanların beni dinlemek yerine ne zaman susacağımı bekleyeceği bir sunumla karşılarına çıkabilirdim. Böylesi kolay olurdu. Kimseyi etkilemek gibi bir derdim olmadığından sıkılmalarından rahatsız olmazdım. Aksine bu benim için bir ödül olurdu.

Fakat ne yazık ki iyi bir fikrim vardı ve işimi iyi yapacağımı kendime kanıtlamak istiyordum. İyi bir konuşma yapmayı, projemin onaylanmasını ve hayata geçirilmesini umut ediyordum.

Umut etmek.

Umut edecek güvenli bir alan bulmuşken kendi güvensizliklerimi bir kenara bırakmak sorun olmamalıydı. Üstesinden gelebilirdim. İyi bir konuşma yapıp sonra tekrar kabuğuma çekilebilirdim. Aksi bir durumla karşılaşırsam da etrafımdakileri uzaklaştırmam zor olmazdı. Sıla'yı uzaklaştırmayı başarmıştım. Derya hiçbir zaman bana yaklaşmadığı için aramızda herhangi bir şey olmuyordu. Benimle arkadaşlık etmeye çalışmamıştı. Sorunlardan bahsetmiş ve çözüm önerisi sunmuştu. Bunu yaparken biraz gözdağı verir gibiydi aslında ama bunu kişisel algılamamaya karar vermiştim. Mantıklı sözler söylemişti. Ben de bu konuda elimden geleni yapacaktım. Bir toplulukta yaşayacaksam en azından bu kadarını yapmam gerekirdi.

Restorandan içeri girdiğimde kenardaki masaya servisleri bırakan Demir'le yüz yüze geldik. Bana şöyle bir bakıp, "İyi misin?" diye sordu. Demir hakkında iyimser olduğum nadir insanlardan biriydi. Sessizdi bir kere. Yan yana çalışırken

sırf boşluğu doldurmak için konu açma çabasına girmiyordu. Mecbur olmadıkça benimle iletişim kurmamasını seviyordum. İhtiyaç hâlinde yardım istenecek biri gibi görünüyordu. *İsteyeceğimden değil tabii.* Bu yüzden onunla birkaç kelime konuşmakta sakınca görmedim. Fazlasının olmayacağını bilmek beni konuşmaya teşvik ediyordu.

"Evet. Dün yerime sen mi çalıştın?" Başını sallayınca, "Kusura bakma," diye mırıldandım.

"Bedavaya çalışmadım," dedi omuz silkerek. "Geçmiş olsun."

Başımı hafifçe eğip personel odasına girdim. Eşyalarımı dolaba ittikten sonra siyah önlüğümü belime sarıp saçlarımı ensemde topladım. İşe koyulmadan önce bir bardak su alıp Derya'nın verdiği vitaminlerden içtim. Herkesin içinde kötü bir duruma düşmüş olmaktan mutlu değildim. Bir süre Suzan Hanım'la konuşmayı hiç istemiyordum ancak beni gördüğünde çatık kaşlarıyla karşımda dikildi.

"Sana izinli olduğunu söylemedim mi?"

"İznimin bittiğini sanıyordum," derken sesim öyle katıydı ki onu terslediğimi sanmasından endişelendim. Buna rağmen geri adım atmadım, bana karşı hassas davranmasına gerek olmadığını anlasın istiyordum.

"Yanılmışsın. Tekrar düşüp kalmanı istemiyorum. Tamamen iyileşmeden geri dönme." Elini havada sallarken gitmemi işaret ediyor olmalıydı. Yüzüne dik dik bakıp arkamı döndüm ve tezgâhın arkasında, kasanın yanındaki tabureye oturdum. Suzan Hanım'ın bakışları üzerimdeydi ancak ona bakmadım. Hesap ödeyen bir grupla ilgilenmek için kasanın başına geçtiğimde patronumun söylenerek mutfağına geçtiğini duydum. Tekrar düşüp kalmayacaktım. İlaçlarımı içiyor ve kendimi sıcak tutmaya özen gösteriyordum. Dün, bütün gün dinlenmiştim. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Hem uzun zaman kendim için hiçbir şey yapamadan yaşamışken bu tempodan yorulmuyordum. Tüm bu meşguliyet beni canlandırıyordu. Çabalamak, emek göstermek ve karşılığında bir şeyler kazanmak ayaklarımı yere daha sağlam basmamı sağlıyordu. Bu yüzden akşama kadar başımın ağrısını ya da kapanışa doğru üzerime binmeye çalışan hâlsizliği umursamadım. Restoranın yoğun günlerinden biriydi, birkaç saat çalıştıktan sonra zorlanmaya başlamıştım ancak bunun yüzüme yansımadığından emin oldum. Tüm gün Suzan'la birbirimize meydan okuyan bakışlar attık. Yüzümde yorgunluğun izlerini aradığını görebiliyordum ve bu inatçılığımı kamçılıyordu. Hasta olmadığımı ispatlamam için üç gün boyunca burada hareketsiz, dimdik durmamı istese bunu yapabilirdim.

Çok eskiden, hâlâ küçük bir kızken bazen babamın izin vermeyeceği şeyler yapardım. Benim için küçük, eğlenceli oyunlardı bunlar. Ortaya bir düşünce atar ve haklı çıkmak için her yolu denerdim. Bazen diğer insanların içinde babamı haksız çıkarmak için normalde sevdiğim şeyleri sevmediğimi iddia ederdim. İkimiz de istediğimiz sonuca ulaşmak için rekabet ederdik. Böyle inatlaştığımızda insanlar bizim anlaşamayan bir aile olduğumuzu düşünürdü ama aslında babam da ben de bu meydan okumalardan öyle keyif alırdık ki dışarıdan nasıl görünürsek görünelim içeride birbirimize sımsıkı kenetlenmiş hâldeydik.

Artık o kadar da inatçı değildim. Annemin evindeyken inatçılık, keyifli oyunlar olmaktan çıkıp beni üzen kavgalara sebebiyet vermişti. İlk kavga beni yeni hayatımla yüzleştirmişti. Avucumun içindeki beyaz, soluk yara izi o günleri hatırlatan acımasız bir işarete benziyordu. Sonrasında yaşanan bütün acıları o izin içine biriktirmiştim. İnatlaşmanın bana zarar vereceğini hatırlamam gerektiğinde parmağımı yara izine bastırıyordum. Bu bir uyarıcıydı. Bir kalkan, bir duvar gibiydi. Beni herhangi bir kavgaya girmekten alıkoyan yegâne şeydi.

Yine de bazen içimde kıpırdanan küçük kıza izin veriyordum. İnatlaşmaktan gizlice zevk alıyor, bunu kimsenin öğrenemeyeceği bir sükûnetle yapıyordum. Tüm gün Suzan Hanım'la bakışmak bana eski oyunlarımı hatırlatmıştı. Öyle ki bir ara gerçekten keyiflenmiştim.

Otobüsten evimin sokağında indiğimde soğuğa karşı montumun yakalarını kaldırdım. Sabahtan beri restorana girip çıkanlardan aynı şeyi duyuyordum. *Bir kar yağsa, şu soğuk kırılacak.*

Birkaç gündür her sabah sokağa, dışarıda beyaz bir örtü görmeyi bekleyerek çıkıyordum. Sıcak bir iklimde büyüdüğüm için karla ilgili pek bir anım yoktu. Başka birilerinin izleri olmayan pürüzsüz, beyaz bir zeminin üstünde yürümeyi isterdim. O yoldan geçtiğimi belli eden ayak izlerimin bozulmadan kalmasını isterdim. Geldiğim yolda geriye bakıp bir fotoğraf çekmeyi, orada olduğuma dair bir iz bırakmayı çok isterdim.

Merdivenleri tırmanıp anahtarımla kapıyı açtığımda kızları koridorda buldum. Derya elini beline atmış ayakta dikilirken Sıla eğilmiş kalorifer peteğinin ucunda bir şeyler yapıyordu. Kapının kapanma sesini duyunca bana baktılar.

"Selam," dedi Derya. "Bu gece yaşam savaşı vermeye hazır mısın?"

"Neden?"

"Petekler çalışmıyor. Tamirci ancak yarın gelebileceğini söyledi."

Sıla elindeki aletleri yere atıp öfkeyle ayağa kalktığında benden tarafa bakmadı. Ellerini birbirine vurarak silkelerken, "Olmuyor," dedi Derya'ya. "Biraz daha uğraşırsam daha büyük hasar vereceğim."

"Tamam. Toparlanın. Gidiyoruz." Sıla kafa sallayıp odasına geçtiğinde ben de Derya'nın yanından geçip kendi odama yöneldim.

"Öykü. Duydun değil mi?"

Odama girmeden önce ona bakıp, "Güle güle," dedim. İçeri girip üzerimdeki montu çıkardım ancak bunun kötü bir fikir olduğunu anlamam yalnızca iki saniye sürdü. Montu hemen geri giyip fermuarını boğazıma kadar kapatmıştım ki Derya'nın seslendiğini duydum. Henüz kapımı kapamamıştım, bu yüzden aralıktan bana bakıyordu. Kapıyı itip elindeki büzüşmüş hırkayı bana doğru salladı.

"Bu ne?"

"Bu benim hırkam. Sabah kuruması için çamaşırlığın üstüne asmıştım. Donmuş. Yarın sabah seni de bu hâlde bulmak istemem."

Kaşlarım hafifçe çatıldılar. Hırkaya bakıp bir hile aradım ama gerçekten kâğıt gibi kalmıştı. "Benim için sorun değil."

"Bir duvara konuşuyorum," diye mırıldandı Derya sinirli bir hâlde. Ellerini beline atıp, "Eğer gelmezsen odanın anahtarını çöpe atarım. Bu çok eski bir kapı, kilit değiştirirken elinde kalacaktır muhtemelen. Böyle şeylere para verebilecek biri olsan bu kadar çalışmazdın diye düşünüyorum. Şimdi, hazırlanmak için beş saniyen var," diye sıraladı. Çıkmadan hemen önce parmağını uzatıp, "Seni çok sevdiğimden değil, evimde ölü birini bulmak istemediğimden konuşuyorum," dedikten sonra odamdan çıktı.

Misafirliğe gitmek falan istemiyordum. Aslında bir hastanenin bekleme alanında uyumayı bile tercih ederdim ancak Derya'nın bu evde rahatça yaşayabilmemiz için çabalamamı istediği cümleler kulaklarımda yankılanıyordu.

Umursamazlık iyi bir maskeydi. Çoğu zaman öyle olduğuma kendimi bile ikna edebiliyordum ama işin aslı göstermek istediğim kadar kayıtsız değildim. Tek istediğim kimseyi rahatsız etmeden, rahatsız edilmeden yaşamaktı. Bir de soğuktan donarak ölmeyi hiç mi hiç istemezdim.

Üzerimi değiştirip kalın bir tayt ve kalçalarıma kadar uzanan dik yakalı bir polar hırka giydim. Bu da yeni giysilerimin çoğu gibi ikinci eldi. Bir erkek hırkası olmalıydı ama beni sıcak tuttuğu sürece ne olduğunu umursamıyordum. Çizim çantamı elime alıp kendimi yürümeye zorladım. Koridorda sırt çantasını takmış arkadaşını bekleyen Sıla duruyordu. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Çantasında neler olduğunu merak ettim. Yanına pijamalarını ve birkaç kişisel bakım ürününü almış olabilirdi. Soğuk peteğe yaslanmış telefonuyla ilgileniyordu. Derya evdeki üçüncü odadan çıkıp hazır beklediğimizi görünce sırıttı.

"Akıllı kızlar," dedi yapmacık bir tavırla. Sonra sırtımdan iterek beni evden çıkarıp üst kata yönlendirdi. Onun yüzünden önde kalmıştım. Kapıya ilk ben ulaştım ancak zile basacağımı sanıyorlarsa çok yanılıyorlardı. Sıla arkamdan elini uzatıp zile basarken yüzünü görmedim ama arkada söylendiğinin farkındaydım. Kendime önemli olmadığını söyleyip duruyordum. Sıla'nın hakkımdaki düşünceleri beni incitmemeliydi.

Dördüncü katın kapısı savrularak açılınca yüzüme çarpan sıcaklıkla neredeyse inleyecektim. Yüzüm, en çok da burnum çok üşümüştü. Kızlar gibi ellerimi birbirine sürtüp sürekli kıpırdanarak ısınmaya çalışmak için fazla soğukkanlı olabilirdim ama belli etmesem de en çok ben üşüyordum.

Tunç yüzüme bakıp dudak büktükten sonra, "Derya nerede?" dedi abartılı bir coşkuyla. İçeri girmem için elini sallayıp duruyordu.

Tunç Sıla'yı içeri çektikten sonra Derya'nın ellerini nazikçe tutup ona saçma sapan iltifatlar sıralamaya başladı. Derya'nın böyle birinden etkilenecek bir kız olduğunu düşünmezdim ama Tunç'u sevimli buluyormuş gibi bir hâli vardı.

"İçeri geçin kızlar," dedi Tunç. Derya'yla önümüzden salona girdiklerinde onları takip ettik. "Çok üşüdüğünüzü duydum, bu yüzden destek kuvvet çağırdım."

Salonun ortasında duran elektrikli ısıtıcıyı görünce kızlar çığlık attılar. Isıtıcının önüne geçip ellerini ısıtmak için sıcaklığa doğru kaldırmalarını izlerken neredeyse gülecektim. Salonda iki büyük kanepe ve tekli bir koltuk vardı. Camın önündeki koltuğa ilişip ellerimi bacağımla koltuğun arasına soktum. Koltukların her biri farklı renkteydi. Televizyonları bizimkinden daha iyi bir modeldi ve eski bir konsolun üzerine sabitlenmişti. Toplama eşyalardan oluşan bir öğrenci eviydi burası. Bizimkine benziyordu ama aşağıyı kızlar döşediği için daha kişisel ve uyumlu bir düzeni vardı. Bu salonda ise kişisel görünen tek şey karşı kanepenin sırtına tahminen kuruması için atılmış kazaklardı.

"Faturanızı nasıl ödüyorsunuz?" diye sordu Sıla. Isıtıcıya âşıkmış gibi bakıyordu. Tunç'un tüm derdinin Derya olduğu o kadar belliydi ki onlara bakmanın eğlenceli olduğunu fark ettim. Her hareketlerinden flört ettikleri anlaşılıyordu. Bunu başkasına itiraf etmezdim ancak sevimliydiler. Bazen biriyle bu kadar rahatça şakalaşmanın, naz yapmanın, birinin dokunuşlarından hoşlanmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Son yıllarda ne zaman böyle meraklara kapılsam bu düşünceleri derinlere gömüp duygusuzluk maskesini takarak yoluma bakıyordum.

"Bunu sadece evimize güzel kızlar geldiğinde yakıyoruz Sılacığım," dedi Tunç. "Ve onlardan konaklama ücreti alıyoruz."

"Rüyanda görürsün. Yaptığım yemeklere say."

Kızlar ısınmış olmalılar ki kanepeye serildiler. Isıtıcının önünden çekildikleri için sıcaklık bana da ulaştı. Aslında ev sıcaktı ancak biz ısınana kadar bu desteğin tadını çıkarmamak için bir sebep göremiyordum.

Tunç birkaç dakikalığına çıktığında Sıla, Derya'ya sataşıp onu güldürdü. Tunç'tan bahsederken Derya hiç de aşağıda beni gereksiz masraflara sokmakla tehdit eden kıza benzemiyordu.

Korkulacak birine de benzemiyordu ama yalnız kaldığımızda beni nasıl gereceğini iyi biliyordu. Bu yüzden ona dikkat etmeliydim. Henüz zararsız olup olmadığına karar veremiyordum.

Tunç elinde bir tepside çay ve atıştırmalıkla geri döndüğünde Sıla önlerine bir sehpa çekti. Tunç tepsiyi sehpaya bırakıp yere otururken bana baktı. "Gelmiyor musun?"

Sıcak çaya hayır demezdim ama aralarında oturmak da istemiyordum. Yakın arkadaşlardı. Kendi aralarında bir espri anlayışları, muhabbetleri mutlaka vardı. Yanlarında oturup yabancılaşmak, sessizliğimle tatlarını kaçırmak istemezdim.

"Aslında ödevimle ilgilenmem gerekiyor. Mutfakta masa varsa orada çalışabilir miyim?" diye sordum tekdüze bir sesle. Tunç ağzına biraz çerez atıp kafa salladı.

"Keyfine bak." Çantamı alıp ayağa kalktım. Yanlarından geçerken çayımı uzatınca bir teşekkür mırıldanıp mutfağa geçtim. Küçük, dikdörtgen masaya kâğıtlarımı yayıp yerleştikten sonra burnumu çaya yaklaştırıp hafifçe kokladım, sonra çok küçük bir yudumla tadına baktım. Sıradan bir çaya benziyordu.

Kafama doluşmaya hevesli düşüncelerden silkinerek uzaklaşıp çayımı içmeye ve ödevlerime odaklandım. Çizim ödevlerini seviyordum. Genelde toplumsal bir konuyu simgeleştirip çizmemiz isteniyordu. Bu iş için hayal gücü önemliydi. Metaforlar, simgeler ve bunları bir bütün olarak şekle sokmayı başarmak gerekiyordu. Çoğu zaman başlarken ne yapacağımı bilmiyordum. Bazen defalarca denemem gerekse de kalemin kâğıda değerken çıkardığı sesler bir noktada zihnimde bir ritme kavuşuyordu. Duvarlarımı tırmalayıp duran kötü pençelerden beni uzaklaştırıp huzurlu bir sıradanlığın içine çekiyordu. Hipnoz olmuşçasına belli belirsiz bir fikrin peşinden gidiyor, ancak bitirdiğimde her şeyi netleştirebiliyordum.

Babam hep iyi bir sanatçı olacağımı söylerdi. Bende bir ışık gördüğünü, üretmek için var olan biri olduğumu söylerdi. Bazı açılardan haklıydı da. Üretmeyi seviyordum. Ancak bende hiçbir ışık yoktu. Tüm ışıkları canavarlarla savaşırken tüketmiştim. Geriye kalan tek şey titrek yansımalardan ibaretti. Bazen o yansımaların kocaman, aydınlık bir çayırdan geldiğini sanıyordum. Rüyalarımda var gücümle koşuyor, tünelin ucundaki o minicik ışık kırıntısının geldiği yeri bulmaya çalışıyordum. Fakat her seferinde karanlık beni geriye çekiyordu. Çabalarımla dalga geçiyor, pençelerini umutlarıma takıp canımı yakıyordu.

Kâğıdın üstünde ortaya çıkan şekle baktım. Bir duvarın üstündeki ufacık çatlaktan yansıyan bir ışık, yüzüne vuran ışığa doğru uzanmış bir çocuk...

Elimi çeneme yaslamış, kendimi çizime kaptırmışken kapının ucunda bir hareketlilik gördüm. Birkaç saniye sonra Sıla elindeki bardakları doldurmak için ocak tarafına geçti. Yerimde doğrulup dimdik otururken bir anlığına bakışlarımı ona çevirdim. Sıla da aynısını yaptığı için göz göze geldik. Sıla'nın kaşları çatıldı. Ocağa dönüp çayını tazeledi, diğer bardağı da doldurdu. Sonra bir şey onu çok öfkelendiriyormuş gibi çaydanlığı sertçe ocağa bıraktı. Temkinli bakışlarımı o çıkana kadar üzerinden ayırmadım. Keşke beni umursamasaydı. Benim ona yaptığım gibi tepkisiz kalıp yanımdan geçip gitseydi. O zaman burada durup neden bana bu kadar öfkelendiğini düşünmezdim. Bu öfkenin nefrete dönüşmesinden korkmazdım.

İnsanların içinde biriktirdiği kötülükleri anlamak kolay değildir. Bazen sırf yapabildikleri için sizi hedef seçer ve tüm öfkelerini üzerinize boşaltırlar. Üstelik buna hakları olduğunu düşünürler. Eğer onlar kadar güçlü değilseniz yapabileceğiniz hiçbir şey olmaz. Hele bir de çocuksanız ve sizi koruyacak bir aileniz yoksa hak etmediğiniz bir nefretin yükünü taşımak zorunda kalırsınız.

Sıla'nın öyle biri olduğunu sanmayacak kadar iyi niyetli değildim. En azından bana sinirlenmek için kendince bir sebebi olmasına tutunmaktan başka bir çarem yoktu. İç çekerek kâğıdıma döndüğüm sırada zil çaldı. Kapıya doğru giden ayak seslerini, ardından da Sıla'nın çığlığa benzer sesini duydum. Yerimde dikilip çenemi yukarı kaldırır, müdahale gerektiren bir şey olup olmadığını tartarken Sıla'nın anlamsız sesleri mutfağa doldu.

"Ç'ok güzel bir şey bu," dediğini duydum. "Minicik!"

Salona gittiklerinde sesleri giderek uzaklaştı fakat hemen sonra Derya ve Tunç'tan da şaşkın mı mutlu mu anlayamadığım nidalar yükseldi. Dudağımın içini ısırıp kalemi kâğıdın üzerine vurdum. Çizimi detaylandırmalıydım. Çocuğun yüzüne aynı anda korkuyu ve umudu yerleştirmeliydim.

İçeriden kahkahalar yükseldi. *Korku ve umut.* Bu iki duygu birbirinden bağımsız var olabilir miydi? Karanlıkta kalan tarafa korku dolu bakışlar çizmeye çalıştım. Sağ göze vuran ışığın altına ise umudu...

Bir gürültü daha koptu. Elimdeki kalemi masanın üstüne atıp sertçe doğruldum. Sonra bu yaptığıma şaşırarak etrafa boş bakışlar attım. Düşünmeden gerçekleşen bir tepkiydi ama neye tepki verdiğimi bilmiyordum. Gerginlik damarlarımda yükseliyor, az önce yakaladığım dinginlik hissinin yerinde yeller esiyordu. Ellerimle yüzümü sıvazlayıp artık soğumuş olan çayıma uzandım. Birkaç yudum içtikten sonra bardağı bir elimle sıkıca sarıp rahatsız sandalyede arkama yaslandım. Gözlerimi kapamış tekrar çizimime odaklanmak için az önceki duyguyu arıyordum. Bir süre sonra içerideki sesler azaldı, *içimdeki panik de öyle.* Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Yarısını içtiğim çayı masaya bırakıp tekrar kalemime uzanmıştım ki mutfağa biri girdi.

İçeri giren adımların durduğunu fark edince refleksle kapı-

ya döndüm. Yağız karşımda duruyordu. Hafifçe ıslanan saçları alnına dökülmüştü ve kucağında bir köpek tutuyordu. Küçük, çok küçük bir köpek yavrusuydu bu.

Bakışlarım Yağız'ın kolunun üstünde uyuyan köpeğe takıldı. Bir battaniyeye sarılmıştı. Daha iyi görebilmek için başımı kaldırdığımda Yağız'dan anlamını çözemediğim bir ses çıktı. Yüzündeki ifade neredeyse komikti. Benden korksa mı, önümden geçip gitse mi bilemiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Aa... Merhaba," dedikten sonra kendi kendine güldü. "Burada olduğunu bilmiyordum. Seni gördüğüme şaşırdım." Bir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam edince telaşla omuzlarını kaldırdı. "Sevindim de tabii. Hoş geldin."

Yüzümü hafifçe kaldırıp, "Arkadaşının adı ne?" diye sordum. Önce sorumu anlamadı. Sonra bakışları kucağındaki köpeğe kaydı. Sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi şaşkınca baktıktan sonra güldü. Geniş, güzel bir gülücüktü bu. Kendimde görmeyi hayal edemediğim bir gülücük. Gelip karşımdaki sandalyeye oturdu. Bir anlığına oturmasına izin vermediğimi söylemeyi düşündüm ama sonra onun evinde olduğumu hatırladım.

Yağız'ın evindeydim. Durumun garipliği beni sarsıp savunmacı bir dürtüyle saçlarımı çekiştirirken sakin durmaya özen gösteriyordum.

"Bu... Henüz adı yok," dedi hâlâ gülümserken. "Annesine araba çarpmış. Zavallı köpeği öylece yolda bırakmışlar. Bu küçük de yanında yatıyordu. Orada bırakamadım. Dışarısı çok soğuk. Yağmur da başladı." Sözleri gırtlağıma birer ağırlık bıraktılar. Yutkunarak onlardan kurtulmaya çalışırken gelmek için iyi bir ev bulmuş olmasını diledim. Ailesini kaybeden çocuklar her zaman güzel yerlere gitmiyorlardı.

"Çok küçükmüş." Sesim çok kısık çıkmıştı ama Yağız beni duydu. Dudaklarını birbirine bastırıp bana baktığında bakışları

birkaç saniye yüzümde dolaştı. O âna kadar ikimizin karşılıklı konuştuğunun farkında değildim. Üstelik konuşmayı ben başlatmıştım. *Ona bir soru sormuştum.*

"Öyle. Çok üşümüş. Karnı da açtır. Ne yedireceğimi bilmiyorum. Marketten devam sütü aldım." Köpeğin küçük burnuna dokunup gülümsedi. "Sonuçta bu da bir bebek."

"Biraz su karıştırıp öyle vermelisin sanırım. Bakmayı düşünüyorsan yarın bir veterinere götürüp ondan bilgi almalısın."

"Şuna baksana," dedi küçük, sarı köpeği kaldırarak. "Onu nasıl bırakayım?" Ayağa kalkıp yanıma yaklaştı.

"Biraz tutar mısın? İçerdekiler gürültüleriyle onu korkuttular. Yemeğini hazırlayacağım." Ellerimi uzatıp köpeği alırken ona değmemeye özen gösterdim. Köpek bir karıştan daha büyük değildi. Korkudan mı yoksa üşüdüğünden mi bilmiyorum, titriyordu. Parmağımı burnunun üzerinden kulaklarına doğru gezdirerek onu rahatlatmaya çalıştım. Battaniye sandığım şey sanırım Yağız'ın kendi hırkasıydı. Yağız market poşetini getirmek için çıktığında gizlice gülümsedim. Üşüyor diye üstündeki hırkayı çıkarıp bir sokak köpeğine saracak pek insan tanımıyordum. Kucağımdaki şanslı bir köpekti, kendine iyi bir ev bulmuştu.

Yağız geri dönüp tezgâhın üstüne bir şeyler sıraladı. Köpek kucağımda sıçrayınca elimi sırtında gezdirerek onu göğsüme doğru bastırdım. "Korkuyor mu?" diye sordum Yağız'a bakmadan.

"Bilmiyorum. İnsanlara alışık olmayabilir. Umarım hasta değildir. Bir saat bile olmadı ama ona bağlanmış olabilirim." Durup bana baktı ama daha çok kendi kendine mırıldanır gibi, "Bu benim sorunum," dedi. "Çok çabuk bağlanıyorum."

Bu bilgiyi benimle paylaşmasının gerekli olduğunu sanmıyordum, bu yüzden bir şey söylemedim. Yağız marketten aldığı biberonu hazırladığı sütle doldurup bana uzatınca şaşırdım.

"Ben mi vereyim?"

"İstemiyor musun?" *İstiyordum.* Biberonu elinden alıp köpeğin ağzına yaklaştırdım ama oralı olmadı. Yağız elleriyle köpeğinin ağzını açtığında biberonu itmemi söyledi. Ne yaptığını biliyor gibi görünmüyordu, biraz korkarak biberonu salladım. Köpeğin minik gözleri açıldı. Yorgun olduğunu düşündüğüm bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra ona yemek verildiğini fark etti. Anlık bir çırpınışla hareketlendiğinde Yağız da ben de panikledik ama hemen sonra köpek biberona asılıp sütü içmeye başladı. Minik patilerinden birini elimin üstüne koyduğunda dudaklarımdan kısık bir gülüş fırladı. Kendi sesimden duymaya alışık olmadığım kadar içten bir ses hem de. Sesin üstünü kapamadan önce birkaç saniye gülümsemek için kendime izin verdim. Köpeğin minik patisini tutup okşarken tepemde dikilen Yağız'ı hatırlamak, ona bakmama sebep oldu. *Yüzümdeki gülümsemeyle birlikte.*

Yağız'ın evindeydim.

Ona bir soru sormuştum.

Ona gülümsemiştim.

Tüm bu samimiyet beni öyle korkuttu ki ne yapacağımı bilemedim. Köpeği ona uzatıp kendi köşeme çekilmem yalnızca birkaç saniye sürdü.

8



İnsanların tanımaya ayıracak zamanları yok artık.
Aldıklarını hazır alıyorlar dükkânlardan.
Ama dost satan dükkânlar olmadığı için dostsuz kalıyorlar.

Kendimi dış dünyaya kapatıp çizim kâğıtlarımın arasına sakladığımın üstünden saatler geçti. Masaya doğru eğik durmaktan omuzlarım acıyordu. Susamıştım ve gerginlikten, iyi başlayan resmimi korkunç bir hâle getirmiştim. Başımı kaldırmadan gözlerimi hafifçe çevirdiğimde karşı tarafta bir kıpırdanma oldu. Saatlerdir buna dayanıyordum. Bir noktada sıkılıp gideceğine tutunarak aptalca çizimler yapıp durmuştum ama artık sabrımın son noktasındaydım.

İşi inada bindirsem çok daha uzun süre dayanırdım ama Yağız'a karşı ne konuda inat edebilirdim ki? Ona bakmamak mı? Bunu zaten yapıyordum. Onunla konuşmuyordum da. Sadece burada durmuş ödev yapmaya çalışıyordum ama bakışları yüzümü tırmalayıp dururken odaklanmam imkânsızdı. Kalemi karalamalarımın üzerine atıp sandalyede doğruldum. Acıyan kaslarım yüzünden yüzümü buruşturmamak zordu ama soğuk

bir yüzle Yağız'a bakıp kaşlarımı kaldırdığımda onu tedirgin ettiğimi görmek hoşuma gitti. Benim gibi o da arkasına yaslandı fakat onun elleri masanın üstündeydi. Kollarımı göğsümde sıkıca tutup bakmayı sürdürdüm. Bir şey söylemesini bekledim fakat konuşmadı. Ona dik dik bakmama hiç aldırmıyormuş gibi neredeyse hoşnut bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

"Hep mutfakta mı çalışırsın?" diye sordum sonunda. Köpeği doyurduktan sonra bir süre ortadan kaybolmuş, sonrasında kitaplarını alarak mutfağa gelip karşıma oturmuştu.

"Bazen," dedi omuz silkerek. Ona, odasına gitmesini söylemek istiyordum. Böylece rahatça kendi işime bakabilirdim ama burası onun eviydi. Kendi hâlimde kalmama izin vermeyecekse kalkıp gideceğim tek yer aşağıdaki buz gibi evim olduğu için elimden bir şey gelmiyordu. Yüzümde bir şeyler değişmiş olmalıydı. Beni kızdırdığını anlamış gibi kaşlarını kaldırarak sırıttığında bakışlarımı çevirip mutfak dolaplarına baktım.

"Yarın benimle veterinere gelsene," dedi birden.

"Sebep?" Bu ağzımdan kontrolsüzce çıkan alaycı bir cevaptı ama Yağız'ı beni ettiği kadar rahatsız etmedi.

"Köpeği götürürüz."

"Biz mi?" diye sordum donuk bir ifadeyle. Dışarı yansıtmasam da bu kelimenin içimde yarattığı sarsıntı gırtlağıma yapıştı. "Köpeğinle kendin ilgilenmelisin. Eğer ona bakamayacaksan da baştan yanına almamalısın."

"Köpeğimle ilgileniyorum," dedi kendini savunur gibi. Dirseklerini masaya yaslayıp öne eğilirken kaşları hafifçe çatıldı. "Küçücük, minicik bir hayvana yardım etmekten kaçıyor musun yani?"

"O senin sorumluluğunda."

"Tamam, onu eve ben getirdim ama sen de yemeğini yedirdin. Yani bizim sorumluluğumuzda."

"İçeride Sıla'nın kucağında uyuyor, ona da sorumluluk yükleyecek misin?"

Yağız'ın ciddi ifadesi bir anda tuzla buz oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı, başını hafifçe yana eğdi ve gülümseyerek, "Yok," dedi. "Bizi ortak bir paydada buluşturmaya çalışıyorum sadece."

"Biz deyip durman beni sinirlendiriyor," diye söylenirken eşyalarımı toplamaya başladım. Kâğıtlarımı ve kalemlerimi sertçe çantama tıkarken Yağız, gülümsemesinden ödün vermeden rahat bir vücut diliyle beni izlemeye devam etti. Çantayı kapayıp salona döndüğümde karşılaştığım manzara içeridekinden daha iyi değildi ama en azından karanlıkta saklanabilirdim.

Derya ve Tunç yan yana oturmuş, bir paket cipsi paylaşarak film izlerken Sıla tekli koltuğa yayılmış uyukluyordu. Karşı kanepeye geçip arkama yaslandım ve gözlerimi ekrana diktim. Film izlemekle ilgilenmiyordum. Kitap okumayı tercih ederdim ama salon karanlık, mutfak da fazla hareketli olduğu için seçeneğim yoktu. Fransızca ödevimi yapabilirdim fakat bunun için internete ihtiyacım vardı. Sabah erkenden kalkıp kütüphaneye gitmeyi planlıyordum. Bu durumda saat on ikiye yaklaşırken tek yapabileceğim karanlıkta sessizce oturmaktı.

Neyse ki bu konuda iyiydim. Eskiden, annem bana kızacak bir şey bulup cezalandırdığında mutfaktaki kilerde durmam gerekirdi. Raflar dolusu mutfak eşyası, patates ve soğanlarla dolu karanlık bir odaydı ama orada olmaktan hiç korkmazdım. En azından orada otururken beni kimse rahatsız etmiyordu. Kimse bana daha fazla bağırmıyor, kötü şakalarıyla günümü zehir etmiyordu. Gözlerimi kapadığımda başka bir yerde olduğumu hayal edebiliyordum. Patateslerden gelen toprak kokusuyla kendime bir orman inşa ediyordum. Simsiyah kilerde ayaklarımın altına serilen ormanı en canlı renklere boyuyor, rüzgârın saçlarımın arasında dolandığını hayal ediyordum. Ormanda benden başka kimse olmuyordu. Aç kalmıyordum,

incinmiyordum. Korkmuyordum. Ormandayken özgürdüm. Fakat eninde sonunda kilerin kapısı açılıyor, renkli orman gri bir toz bulutuna dönüşüyordu.

Odanın ışığı yandığında gözlerimi kırpıştırdım. Ekranda akan yazı filmin bittiğini gösteriyordu. Sıla köpeği göğsünde uyutuyordu ve Yağız da içeri girmiş, elindeki elmayı kemirirken ekrana bakıyordu.

"Nasıl yatıyoruz?" diye sordu Derya. "Sabah erkenden dersim var."

"Benim odamda yatmak ister misin?" diyen Tunç abartılı bir masumiyetle Derya'nın yüzüne bakıyordu fakat aldığı tek karşılık suratına çarpan bir yastık oldu.

"Ben Sıla'yla yatacağım. Kendini çok yalnız hissedersen gidip Yağız'a sarılabilirsin."

Tunç dudak bükerek Sıla'ya bakıp, "Yer değişelim mi?" diye sorduğunda hepsi gülüştüler. Yağız odadan çıkıp elinde çarşaf ve yastıklarla geri döndükten sonra bana baktı.

"Yorganları getirmeme yardım eder misin?" Önce kıpırdamadım. Belki kızlardan biri soruyu üstüne alınıp kalkar ve benim gitmeme gerek kalmaz diye umuyordum. Kimse kalkmadı. Üstelik Yağız'ın bakışları üstümden ayrılmıyordu. Mecburen ayağa kalkıp onu takip ettim. Koridorun ucundaki birinci odayı geçtik, ikinci oda yani benim odamın tam üstünün kapısı ve ışığı açıktı. Yağız orada durup bana dönünce birkaç adım gerilememek için ayaklarımı sıkıca yere bastırdım.

"Odamı görmek ister misin?" diye sordu sevecen bir ifadeyle.

"Neden sürekli gülümsüyorsun?" dedim aksi bir sesle. Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. Saatlerdir sınırlarımı zorlayarak karşısında oturmak beni çok bunaltmıştı. Yağız etrafta hep yakınlık kurmaya çalışan biri gibi dolaşıyordu ama bugün bu hâllerinden her zamankinden daha çok rahatsız olmuştum.

Onun evinde kalacağım için bu konuda bir şey yapamıyordum ve bakışları, gülümsemeleri beni paniğe sürüklüyordu.

Yağız hafifçe omuz silkti. Kahverengi bakışları görmeye alışık olmadığım parıltılarla doluydu. Herkese böyle mi bakıyor bilmiyordum ancak o bakışları bana çevirmesini istemediğime emindim.

"Çünkü burada olman hoşuma gidiyor," diye cevap verdi.

Burada olmayı hak etmiyorsun. Buraya ait değilsin. Her gün seni görmekten nefret ediyorum.

Zihnimdeki anıların karanlığında küçük bir ışık titreşti. *Burada olman hoşuma gidiyor.*

"Neden?" diye sorarken sesim güçsüz bir fısıltıdan ibaretti. "Beni tanımıyorsun bile."

"Tanımak istiyorum. Bazen bu kadarı yeterlidir."

★

Bazen bu kadarı yeterlidir.

Yataklarımız yapılalı saatler olmuştu. Derya ve Sıla bir kanepede, ben diğer kanepede yatıyordum. Uyumuyordum çünkü başkalarıyla uyuyamazdım. Uyumuyordum çünkü kapı kilitli değildi. Uyumuyordum çünkü kafamın içinde yankılanan ses peşimi bırakmıyordu. *Bazen bu kadarı yeterlidir.* Ama bazen de yetmez.

"İstersen kapıyı kilitleyebilirsin."

Sıla'nın beklenmedik fısıltısı irkilmeme sebep olurken şaşkınca karşıya baktım. Birkaç saniye sonra karanlığın içinde bedeni şekillendi. Elini yastığının altına koymuş, yüzüstü yatıyordu.

"Uyurken bu kadar sessiz olamazsın," dedi Sıla. "Senin her zaman kontrollü bir sessizliğin var."

Yatağın içinde yana dönüp dizlerimi karnıma çektim. "Kilide gerek yok. Sağ ol."

Bir süre cevap vermedi. Ardından iç çektiğini duydum. "Neden uyumuyorsun?"

"Sen de uyumamışsın," dedim belli belirsiz bir fısıltıyla.

"Kendi yatağımdan başka yerde kolayca uyuyamıyorum."

Konuşmak garip bir şeydi. Annemin evine ilk kez gittiğimde konuşmayı seven bir kızdım. Meraklıydım, heyecanlıydım. Zaman içinde sevgisizlik, heyecanımı öldürmüştü. Korku, merak duygusunu boğmuştu. İnsanlarla konuşmanın beni daha fazla incittiğini fark edince sessizleşmiştim. Bazı geceler rüyalarımda çığlıklar atardım. Kâbus çığlıkları değil; kimsenin duymadığı, içimde biriken sessizliğin yansıması çığlıklar. Seslendiğim duvarlardan hiç cevap gelmezdi. Cevap alamadıkça konuşmaktan vazgeçmiştim. Mecbur değilsem konuşmuyordum. Zorunda değilsem kimseye bakmıyordum. Ayakaltında gezmek yasaktı. Evdeki diğer çocukları kızdırmak yasaktı. Bir şey istemek, azıcık ses yapmak bile yasaktı. Bu yasakların içinde sessiz olmayı öğrenmiştim. Göze batmadan, dikkat çekmeden hareket etmekte ustalaşmıştım. Yıllarca sessiz olmak için çabalamışken şimdi nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Tüm bunlara rağmen... Konuşmak garip şeydi. Kelimeler bazen çözülmesi imkânsız bir düğüme dönüşürdü, bazen de bir nefes kadar hafif ve saydam olup ağzınızdan çıkıverirdi.

Kendimi fısıldayarak, "Ben hiçbir zaman kolayca uyuyamıyorum," derken buldum.

"Belki çok fazla düşünüyorsundur."

"Düşünmemenin bir yolunu biliyor musun?"

Sıla'nın güldüğünü işittim. Çok hafif, kısık bir gülüştü bu. Alaycı bir ses olduğunu düşündüm ama o sesleri tanıyordum. Tanımadığım şey içtenlikti. *İnsan bilmediği bir şeyi nasıl tanırdı ki?*

Cevap vermek yerine, "Birine kızgın olmak beni yoruyor," dedi. "Aynı evde yaşadığım insana karşı öfkeli kalmak istemiyorum. Kavga edeceksek bu, temizlik sırasını bozduğumuz için olmalı. Birbirimize kötü davrandığımız için değil."

"Sana kötü davranmak istemedim." Bunu söylerken samimiydim. Kimseye kötü davranmak istemiyordum. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum ve kimseye böyle hissettirmek istemezdim. Hiç kimseye.

"Öyleyse bir dahakine yardım etmeye çalıştığımda beni kovma, olur mu?"

"Eğer yardım istemediğimde beni rahat bırakırsan seni kovmam."

"Yani bırakalım da odanda tek başına acı mı çek?"

"Ölecekmiş gibi hissedersem yardım etmene izin veririm." Aslında bunu söylerken çok ciddiydim. Kaşlarım çatıktı ve sesim de biraz yükselmişti fakat Sıla güldü. Peşine bir esneyişi takan dostane bir gülüş olduğunu düşündüm.

"Anlaştık. İyi geceler."

Çocukluğumun son gecesinde, babam odamdan çıkmadan hemen önce gözlerimin tam içine bakmış, güven veren gülümsemesiyle, *iyi geceler* demişti. En son o gün hissettiğim bir rahatlamayla, şaşkın bir hâlde gülümsedim.

"İyi geceler."

★

Uykusuz bir sabaha kalkıp yatağımı toplarken sessiz olmaya özen gösterdim. Yorganımı ve çarşafımı katlayıp üst üste koyduktan sonra parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıktım. Çizim çantam elimdeydi, montumu dış kapının yanındaki askılıktan alıp giymiştim. Ayakkabılarıma uzandığım sırada sağ köşede bir hareketlilik sezdim. Durup baktığımda iki minik gözün koridorun ucundaki odadan bana baktığını gördüm. Köpeğin ağzından zayıf bir mırıltı çıktı.

Göğsümde kabaran merhamet, kalbimi sımsıkı sarıp dudaklarımı iki yana çekiştirdi. Kapıya yaklaşmadan eğilip dizime vurduğumda köpek yerinden fırlayıp bana doğru koştu.

O kadar minikti ki yürümeyi bile beceremiyordu. Ufacık bacaklarıyla koştururken sağa sola yalpalıyor, yine de yolundan dönmüyordu. Giderek genişleyen bir gülücükle onu yakalayıp doğruldum. Yüzüme doğru kaldırıp, "Günaydın," dediğimde tiz bir havlamayla karşılık verdi. "Kendine geldin mi?"

Sevilmek istediği o kadar belliydi ki dışarı çıkmak yerine mutfağa yöneldim. Sandalyeye oturup köpeği göğsüme bastırdığımda hayvan, başını boynuma yaslayıp kıvrılarak mırıltılar çıkarmaya başladı.

"Sessiz ol. Daha çok erken."

Sarı tüyleri elimin altında yumuşacıktı. Onu koluma yatırıp karnını ve kulaklarını okşarken gördüğüm en içten bakışlarla beni izliyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordum minicik burnuna dokunarak.

"Sevilmek istiyor." Mutfağın kapısından gelen ses beni hazırlıksız yakaladı. Anlık bir koruma içgüdüsüyle köpeği göğsüme bastırıp kapıya döndüm. Yağız, kışın ortasında değilmiş gibi ince bir tişört giyiyordu. Hâline bakılırsa yeni uyanmıştı ama bana neden öyle baktığını hiç bilmiyordum.

"Günaydın," dedi kapıya yaslanıp mahmur bir ifadeyle sırıtırken. Yerimden kalkıp köpeğin başını son kez okşadıktan sonra onu yere bıraktım.

"Günaydın."

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Buna bir cevap vermedim. Cevap bekler gibi bir hâli de yoktu zaten. Köpeği yanına çağırıp onu kucakladığında yanından geçip kapının yanındaki botlarıma uzandım. "Düldül nasıl sence?"

Tek botumu giymiş bağcıklarımla uğraşırken başımı çevirip bana mı soruyor diye baktım. Eh, etrafta başka biri yoktu. Sorduğu sorunun anlamsızlığını kavrasın diye dik dik yüzüne baktığımda gözlerini devirdi.

"İsmi diyorum. Düldül olabilir... Red Kit'in köpeğini bilmiyor musun?"

"Red Kit'in köpeği Rin Tin Tin'di," derken neredeyse gülecektim. Başımı bağcıklarıma çevirdiğimde saçlarım önüme döküldüler. Gizlenmenin verdiği güvenle kendi kendime sırıttım.

"Ha. Rin Tin Tin mi olsun diyorsun?"

"Hiçbir şey söylemiyorum." Diğer bağcığımı da bağlayıp kapıya uzandım. Elim kapı kolundayken nezaket bilinci beni durdurdu. Teşekkür etmem gerekiyordu. Bizi ağırladıkları için. Teşekkür etmek sorun değildi ancak daha önce misafirperverlikle çok az karşılaşmıştım.

Sıkıntılı bir hâlde Yağız'a baktığımda avuçlarının içinde oturan köpeği bana doğru kaldırıp, "Rica ederim," dedi sesini incelterek. Sonra kendi sesiyle, art niyet taşımadığını düşünmeye başladığım gözleriyle, "Yine bekleriz," diye ekledi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe salladım. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapadım ve yürümeyi hatırlamadan önce bir süre soğuk apartman boşluğunda öylece durdum.

9



İnsan susuzluktan ölecek olsa bile bir dostu olması içini serinletiyor.

Ben çocukken bahçemize çirkin bir kedi sığınmıştı. Tüyleri soluk ve karmaşık renklerden oluşuyordu, yüzü diğer kedilerden farklıydı. Genetik bir bozukluğu vardı muhtemelen. Sokaktaki çocuklar onu eğlence aracı olarak gördükleri için hayvana eziyet ediyorlardı. Bahçemize girdiğinde onu kucaklamış, diğer çocuklara bağırmaya başlamıştım.

"Onunla ne yapacaksın ki?" diye karşılık vermişti biri. "Baksana, ne kadar çirkin! Sevemezsin, oyun oynayamazsın. Biz onunla oynuyoruz."

Henüz küçük bir kızdım. O zamanlar başıma gelen en kötü şey, her gün aynı saatte sokağımızdan geçen dondurmacının geliş saatini kaçırmaktı. Kötülük hakkında pek bir şey bilmiyordum ve az çok tanıdığım bir insandan böyle sözler duymak beni çok kızdırmıştı. İçimde biriken öfke öyle büyüktü ki bunu dillendirecek kelimeleri bulamamıştım. Eğer sağlam bir küfür

bilseydim çocuğun suratına haykırırdım ancak bilmiyordum. Kediyi göğsüme bastırmış, üstündeki kirin ve tozun tişörtümü kirletmesine aldırmadan onu eve getirmiştim. Babamın çalışma odasına girdiğim ânı hâlâ hatırlıyorum. Öfkeden deliye dönmüş bir hâlde, "Dışarıdaki çocuklar çok kötü kalpliler!" diye bağırdığımda babam beni sakinleştirmiş; insanların öylece kötü olamayacağını, mutlaka kötü şeyler yaşadıkları için bu hâle geldiklerini anlatmıştı. Babama göre çocuklar kötü kalpli olmazdı. Onlara kötülük öğretilirdi. Bu onların değil, ailelerinin suçuydu.

Sonra birlikte kediyi yıkamıştık ama ne yazık ki sabah uyandığımda kedi evde yoktu. Tekrar çocukların eline düşmesinden korkup bir süre kediyi aramış ama bulamamıştım.

O günün üzerinden uzun yıllar geçmişti ama çalıştığım restoranda bardakları tezgâhın arkasına yerleştirirken karşı masadaki kızların gevezelikleri bana babamın sözlerini hatırlatmıştı. Kız, hoşlandığı çocuktan bahsediyordu. Bazı kötü huyları olduğundan söz ediyor ama bunun sebebini, şimdiye dek hiç sevilmemiş olmasına bağlıyordu. Kız, ona tüm kalbini açtığında çocuğun düzeleceğine inanıyordu.

Burnumdan alaycı bir ses çıktı. Omzumdaki kurulama beziyle bardakları ovalarken çıkardığım sesin birinin ilgisini çekeceğini düşünmemiştim ama Demir beni şaşırtarak fikrini dile getirdi.

"Çocuk düzelmeyecek."

"Kız da onu düzeltmeye çalışırken kendini bozacak," dedim sakince. İnsanları kötülüğe iten sebepler olmadığını iddia etmiyordum fakat bu, yalnızca bazen geçerliydi. Bazen de insanlar sadece kötü kalpliydi. Karşı masadaki kız yanılıyordu. Babam da yanılıyordu. Bir çocuğun kötü doğması imkânsız değildi. 12 yaşındaki çocukların katıksız nefret ve kötülükle yaşadığına tanık olmuştum. Onların kötülüğü seçmek için ben-

den daha fazla sebepleri yoktu. Bir sebebin insanı bu kadar art niyetli birine dönüştürebileceğine inanmanın aptallık olduğunu, hak etmediğim bir nefretle karşılaştığımda anlamıştım.

"Bence düzeltilebilir," diyerek aramıza girdi Suzan Hanım. Tezgâhın önündeki masada örgü örüyordu. Kızlar çok yüksek sesle konuştuğu için herkesin onları duyması normaldi ancak Demir de ben de gürültücü insanlar değildik. Bu yüzden işlerimizi bırakıp ona döndük.

Suzan yerinden kalkıp karşımdaki yüksek tabureye oturdu. Örgüsünü de yanında getirmişti. Dün elinde mavi ipler vardı, bugünse kırmızı. Ne yaptığına dikkat etmemiştim ama şimdi bakınca bir atkıya benziyordu. "Eğer düzelmeye istekliyse tabii," dedi şişleri seri bir şekilde hareket ettirirken. "Sevgi, kötülüğün üstesinden gelebilir."

"Kötülük, sevgi nedir bilmez ki."

Yorumum Suzan'ı şaşırttı. Demir'in de kulak kesildiğini fark ettim. Konuştuğum için pişman olmuştum bile.

"Duygular tek başına var olamaz. Sevgi ve nefret nasıl birbirini besliyorsa iyilik ve kötülük de aynı terazinin farklı ağırlıklarıdır. Dengeler değişebilir fakat hiçbir zaman ağırlıklardan biri tamamen kaybolmaz."

Bir cevap bekler gibi bana bakınca omuz silkip bardakları gereksiz bir özenle ovmaya döndüm. Benim yerime Demir bir cevap verdi, böylece ikisi duygular üzerine bir sohbete giriştiler. Onları dinlemiyormuş gibi davransam da bilincimi söylediklerine kapatamadım. Kendimi sohbetten soyutlamayı çok istememe rağmen birkaç kez araya karışıp konuşmaya dâhil olmanın kıyısından döndüm.

Sözlerimi kendime saklamaya alışıktım. Kısa süre öncesine kadar bir konuda fikrimi beyan etmem beklenmiyordu. Etrafımda konuşmalar yaşanır, ben hep uzaktan izlerdim. Kavgaları zihnimde yürütür, cevaplarımı toprağa gömerdim. Küçük

bir kutunun içinde yaşıyorken dünyam birden koca bir şehre dönüşmüştü. Bazen toprağı kazıp kelimeleri çıkarmaya yeltemiyordum fakat hemen sonra kötü anılar yüzüme çarpıyordu. Konuşmak ne kadar gerekliydi ki? Sohbet etmenin ne faydası vardı? Mutlu olmak için bir kar tanesi, bir gün batımı, küçük bir bahar çiçeği yetiyorken insanlara neden ihtiyaç duyuyorduk?

★

Bugün çarşambaydı. Kabuğuma çekilip kendime eziyet ettiğim bir günün ardından akşam saat altıyı vurduğunda mesaim bitti. Erken çıktığım nadir günlerdendi bu. Genelde okula gidip hafta boyunca çektiğim fotoğraflarımı basıyordum. Kütüphanede birkaç saat kalıp araştırmalarım için kaynaklar buluyordum. Tüm bunların arasında yeni yeni, kendime ayırdığım küçük vakitler oluşmaya başlamıştı. Bir hayatım olmasına alışmaya başlıyordum. İçinde bulunduğum tempoya alışmış, onu yönetmeyi öğrenmiştim. Zamanı iyi kullandığında en yoğun günlerinde bile küçük boşluklar açabilirdin. O boşlukların değerini bir kez anladığında daha fazlası için her şeyi yapacak hâle geliyordu insan.

Fotoğraflarımı basmaya gitmeden önce biraz etrafta gezindim. Günün son ışıklarını yakalamıştım yakalamasına ama bunların çok iyi karelere vesile olduğunu söyleyemezdim. Kaldırımda oturan bir evsizin fotoğrafını çekmiştim. Kasabın önünde bir kartonun üzerine uzanmış uyuyan bir köpeği, kuru dallarıyla sıra sıra dizilmiş ağaçları çekmiştim. Geçtiğim yerlerin fotoğrafını çekmek iyi hissettiriyordu. Bazen onları basarken sürprizlerle de karşılaşıyordum. Çektiğim evin penceresinden bakan bir çocuğun yüzü ya da kadrajıma girmiş bir kuşu sonradan fark etmek beni gülümsetiyordu. Gezdiğim yerlerde iz bırakmaya çalışırken sokakların da fotoğraflarıma gizli izler bırakmasını seviyordum.

Son birkaç günün fotoğraflarını basıp yanıma aldıktan sonra kütüphaneye geçip bir süre çalıştım. Acilen bir bilgisayara ihtiyacım vardı. Eve çıkmak maddi açıdan beni çok zorlasa da düzenimi kurmuş sayılırdım, bu yüzden para biriktirmek için uğraşabilirdim. Belki Demir'den iyi durumda bir ikinci el bilgisayar bulmak için yardım isterdim. Ders kitaplarına bakılırsa mühendislik okuyor olabilirdi. Eve geldiğim ilk günlerde fatura hesaplamalarında internetin de olduğunu fark etmiştim. Telefonum çok eski olduğu için pek işe yaramıyordu. Birkaç kez çeviri ödevleri için kullanmaya çalışmıştım ama telefon sürekli donarak beni çileden çıkarmıştı. Yine de ileride bilgisayar alabileceğim için internet faturasına ortak olmayı sorun etmemiştim.

Kütüphanede birkaç saat kaldıktan sonra kitaplarımı toparlayıp çantama doldurdum. Bugün eve yürüyerek gitmek istemiyordum. Son otobüse yetişmek için aceleyle durağa yürüdüm. Otobüse bindikten yirmi dakika sonra evdeydim. Botlarımı içerideki ayakkabı dolabına koyup eşyalarımı odama bıraktıktan sonra banyoya uğradım. Sıcak bir kahvenin hayaliyle mutfağa girdiğimde kızları orada buldum. Derya elindeki kupayı sallayarak üzgün bir suratla masaya bakıyordu. Sıla beni gördüğünde ağlamaklı bir ifadeyle, "Beni kurtar," dedi. "Ne istersen yaparım."

"Eve gelirken biraz ses çıkarsan olmaz mı?" diye söylendi Derya da.

"Bir dahakine eve çığlık atarak girerim." Huysuzluğuna aynı tavırla cevap verdiğimde dudaklarını büzüp arkasına yaslandı.

"Bitki çayı var içer misin?"

Ocağın başına gidip çaydanlığın içine baktım. Kırmızı renkli çaydan gelen koku kahve isteğime baskın gelince bardağımı alıp içini çayla doldurdum. Kızlara iyi geceler dileyip odama gitmeyi planlıyordum ama Sıla önüme geçti.

"Dur bakalım. Kaçamazsın. Bu evde üç kişi yaşıyoruz. Bu deliye tek başıma katlanmayacağım."

Sıla'yı itip yürümeye devam etmeyeceksem oturmaktan başka şansım yoktu. Arkamdaki sandalyeyi çekip Derya'nın çaprazına oturdum.

"Ne oluyor diye sorsana," dedi Sıla.

Tek tek yüzlerine bakıp sıcak kupamı kavrayarak arkama yaslandım. Sıla gözlerini devirirken Derya iç çekerek konuşmaya başladı.

"Tunç'tan çok hoşlanıyorum." Tepkimi görmek için biraz bekledikten sonra kaşları çatıldı. "Şaşırmadın mı?"

"Bunu saklayabildiğin söylenemez."

"Hiçbir şeyle ilgilenmiyor ama o bile anlamış!" dedi Sıla'ya bakıp.

"Derya, ikiniz sürekli flört ediyorsunuz. Herkes birbirinizden hoşlandığınızı biliyor."

Derya bana bakıp omuzlarını düşürerek, "Şimdi sorunun ne olduğunu sorman gerekiyor," dedi.

Peki. Madem konuşmaları için ille sormam gerekiyordu... "Sorun ne?"

"Daha önce hiç sevgilim olmadı." dedi Derya. Bundan biraz utanıyor gibiydi. Ben yine bir tepki vermeyince savunmaya geçti. "Yani, 22 yaşındayım. Şimdiye dek birileriyle çıkmış olmalıydım."

Sıkılmış bakışlarımı çayıma diktim. "Şimdi yap işte."

"Ama Tunç'un kim bilir kaç sevgilisi olmuştur. Onun ilişki anlayışıyla benimki bambaşkaysa ne olacak?"

Sıla bu sorulara saatlerdir cevap veriyormuş gibiydi bu yüzden Derya, cevabı benden bekliyordu. "O zaman... Ayrılırsınız?"

"Ama ondan çok hoşlanıyorum!" Gücenmişe benziyordu. Daha ılımlı olmayı denedim. Yine de verdiğim cevaplar kulağıma başka birinin sesi gibi geliyordu.

"Öyleyse birbirinize ayak uydurmayı öğrenirsiniz."

"Ya yapamazsak?" Sıla inleyerek kendini masaya bırakınca bu hâlinin sebebini anlamaya başladım. Korkunç Derya'nın bir bebeğe dönüşmesi beni eğlendirmişti aslında.

"O zaman hiç başlamayın. Ne dememi istiyorsun?"

Elini göğsüne götürüp dudak bükerek, "Sen korkunç birisin," diye fısıldadı. İçten içe sırıttığım belli olmasın diye kupamı yüzüme doğru kaldırdım. Derya ikimize de küskün bakışlar atarak, ayağa kalkıp, mutfaktan çıkınca Sıla'yla baş başa kaldık.

Yağız'ın evinde barış imzalamamızın üstünden birkaç gün geçmişti. Bu sürede evde pek karşılaşmamıştık. "Nasılsın?" diye sordu çayını yenilerken.

Kupamın kenarlarında gezdirdiğim parmağım durdu. Kafamın içindeki gürültü dindi. Aralarında gizlendiğim karanlıklar kenara çekildi. *Nasılsın?*

"Ben... İyiyim," dedim şaşkın bir hâlde. "Sen nasılsın?"

"Derya beni çok bunalttı bugün. Burada iki senedir Tunçlarla komşuyuz ama son birkaç aydır ikisi birbirlerine ilgi duymaya başladılar. Yağız'la Tunç popüler çocuklar. Çevrelerinde çok kız oluyor. Derya'yı korkutan bu sanırım."

Bir şey söylemeliydim. İçtenlikle sorulan *nasılsın* hatırına bir şey söylemek istiyordum. Cevaplarımı gömdüğüm toprağı eşelerken gözümün önünde biriken anılara aldırmamak için mücadele ettim.

"Eğer bir ilişki istiyorsa cesaret göstermeli," dedim bunun doğru bir cevap olmasını ümit ederek.

"Evet. İnsan yalnız kalmak istemiyorsa korkaklık etmeyi bırakması gerekir." Bunun bana atılmış bir taş olabileceğini düşündüm. Sıla beni bu şekilde küçük görüyor olabilirdi, korkak olanın ben olduğumu söylüyor da olabilirdi. Buna inanmamak için bir sebebim yoktu ancak bana nasıl olduğumu sorması

kalbime bir iyi niyet tohumu ekmişti sanki. Riske giriyordum belki ama yine de bana karşı oynadığı bir oyun ya da kötü bir niyeti olmadığına inanmayı seçtim.

"Ben yatacağım," dedim ayağa kalkarken. Kendi bardağımı makineye koyarken Sıla'nın önündeki boş çerez tabağını da aldım.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek. "İyi geceler."

Gülümsemesine karşılık vermeyi becerebildim mi bilmiyorum ama başımı hafifçe eğip ona iyi geceler demeyi başardım. Odama gidip kapımı iki kez kilitledikten sonra üstümü değiştirip yatağıma sırtüstü devrildim. Az önce göğsüme vuran o tuhaf hissi sindirmeye çalışırken üst kattan ince bir havlama sesi geldi. Bakışlarımı tavana dikip yerde gezinen patilerin hafif tıkırtılarını dinlerken gözlerimi kapadım.

Acaba Yağız köpeğe bir isim vermiş miydi?

Üst kattan, tam da yatağımın üstünden, odamın sessizliğine bir gitar sesi yayıldı. Ağır bir melodiydi, belli belirsiz bir mırıltıyla ilerliyordu. Sesi duyduğumda içimde uyanan heyecan neredeyse hüzünlüydü. Kime fısıldadığımı bilmeden dudaklarımı araladım.

"Şarkı söylüyor."

Çalmayı özleyen parmaklarım hasretle karıncalandılar. Sahip olduğum birkaç güzel anı kollarımı sarıp beni kucakladı. Kalbimin buz tutmuş topraklarının arasından bir kardelen baş verdi. Yağız şarkı söylüyordu.

Onu dinlerken, *"Belki dünya o kadar da kötü bir yer değildir,"* diye düşündüm.

10



"Sizin dünyada insanlar," dedi Küçük Prens, "Bir bahçede beş bin gül yetiştiriyorlar, yine de aradıklarını bulamıyorlar. Oysa aradıkları tek bir gülde, bir damla suda bulunabilir."

Taşınalı bir aydan fazla olmuştu. Artık yerleşik düzene sahiptim, evim diyebileceğim bir yer vardı. Kendi yaşam alanım oluşmaya başlıyordu ve yeni hayatıma alışıyordum. Bunu planlamamıştım aslında. Alışmak beni korkutuyordu. Alıştığın hayatı kaybetmenin nasıl olduğunu bilirken rahat bir nefes alıp arkaya yaslanmak zordu. Bazen her şeyi geride bırakmaya hazır olduğumu düşünüyordum. Umut etmeye cüret ediyor, birine selam vermek istiyordum. Fakat odamın kapısının güvenli kilitlerini çevirdiğim anda bu cesaret eriyip kayboluyordu. Çenemi dikiyor, evden çıkıyor ve tüm gün yalnız bir kalabalığın içinde koşturuyordum.

Yine de bir şeyler değişiyor gibiydi. Bazen gülümseyerek verilen bir selam kalbime dokunuyordu. Küçük bir havlama sesi, Derya'nın kapıma sertçe vurup bir şeyin yerini soruşu, Suzan Hanım'ın sevdiğimi fark ettiği için menüdeki

yoğurtlu mezelere daha fazla yer vermesi yüreğimde gizlice biriken küçük şeylerdi. Yüksek sesle dile getirmeye korksam da farkındaydım. Hayatım değişiyordu ve bu, bütünüyle kontrol edebileceğim bir değişiklik değildi. Başkalarıyla beraber yaşıyorken her şeyin istediğim gibi olması mümkün olmuyordu. Bu değişimin iyi yanları vardı elbette fakat kötü yanlarının olması da kaçınılmazdı. Gün yüzüne çıkacak sorunlara kendimi hazırlamaya çalışıyordum.

Restoranın arka taraflarında, duvar dibinde bir masaya oturmuş projem üzerinde çalışırken içeri gürültücü bir grup girdi. Demir'in ilgilenmesini umarak ona bakındım ancak henüz moladan dönmemiş olmalıydı. Masaya yaydığım kâğıtları öylece bırakıp yerimden kalktım. Grup cam tarafındaki uzun koltuğa yerleşirken aralarında küçük boşluklar olan masaları bunu yapmaya alışkın olduklarını belli eden bir çabuklukla birleştirdiler. İçlerinde Derya, Tunç ve Yağız'ın da olduğunu ancak yaklaştığımda fark edebildim. Derya ve Tunç yan yana oturuyorlardı; Yağız onlardan biraz uzağa, kolayca kalkabileceği bir yere oturmuştu.

Grup kalabalık olduğu için belimdeki siyah önlüğün cebinden not defterimle kalemimi çıkarıp yanlarına gittim. "Merhaba. Menü ister misiniz?" Burası şehrin en dolu restoranıydı; müşteriler genelde menüye hâkim olurlar, hatta o gün sevdikleri yemeklerin çıkacağını bildikleri için gelirlerdi.

"Selam," dedi Derya. Keyifsiz görünüyordu ancak bunu fark ettiğimi belli edecek bir şey yapmadım. "Herkes içecek alacak sanırım." Arkadaşlarına bakıp onaylarını aldıktan sonra kendi siparişini söyledi. Diğerlerinin isteklerini de yazarken Tunç'un, "Öykü, Derya'nın yeni ev arkadaşı," dediğini duydum. Masadan birkaç selam yükseldi ama sırf bir şey söylemek için konuşuyor gibilerdi. Bakışlarımı kaldırıp Tunç'a şöyle bir baktıktan sonra karşımdaki kıza siparişini sordum.

"Amma sert," dedi erkeklerden biri gülerek. Sonra elini uzatıp kendini tanıttı. "Ben Bora."

Bora'nın eline kayıtsız bir bakış atıp, "Sana ne getiriyorum?" diye sordum. Gruptan çıkan kıkırtılar ve imalı seslere karşı hiçbir tepki vermedim ancak göğsümün ortasına bir huzursuzluk yumağı çöreklendi.

"Belki benimle kahve içersin?"

Defteri cebime koyup donuk bakışlarımı yüzüne çevirdim. Sarışın bir adamdı. Gözleri mavinin en açık tonlarındaydı. Koyu sarı, kirli sakalları vardı. Üzerinde giydiği okulun basketbol takımı ceketinin altında, yapılı biri olduğu anlaşılıyordu. Adamın görünüşü, konuşma şeklinin tanıdıklığı ensemden aşağı buz gibi bir ürpertinin akmasına sebep oldu. Bu hissin getirdiği paniğin yüzeye çıkmasına izin vermeden, "Bu bir cevap değil," dedim.

Yüzündeki özgüvenli gülümsemenin teklediğini görmek içimde yükselen dalganın hızını keserken arkasına yaslanıp düz bir sesle sorumun cevabını verdi. "Americano istiyorum."

Anladığımı belli edecek hiçbir şey yapmadan diğerlerinin siparişini alıp kalan son kişiye döndüğümde bakışlarım Yağız'ın gözlerine çarptı. Yüzüne camdan yansıyan gün ışığı vurduğu için gözlerinin rengini ilk kez açıkça görebildim. Bal rengiydi, açık kahve irislerin içinde ilgiyle parıldayan sarı benekler vardı. Bora'nın bakışları beni nasıl ürküttüyse, Yağız'ınkiler de bir o kadar yatıştırdı. "Filtre kahve alayım," dedi Yağız sakin bir gülümseme eşliğinde. Başımı sallayıp tezgâhın arkasına gittim ve kahveleri hazırlamaya koyuldum. Demir moladan dönüp yanıma girdiğinde defterdeki siparişlere bakıp yardım etmeye koyuldu. Kahve makinesine sert davranmamak için çok çabalıyordum ancak kavanozları indirip kaldırırken aynı hassasiyeti gösteremedim. Çıkardığım gürültülere tepki vermeyen Demir arkamızdaki uğultuya karşı yüzünü buruşturdu. "Sanırım senden bahsediyorlar."

"Bahsetmiyorlar," dedim. Demir diğer makinenin önüne bardağı bırakıp dolmasını beklerken arkasına döndü. Kara saçlarını her zaman ensesinde küçük bir topuzla topluyordu. Genelde koyu renkler giyiyor, dövmeli kollarını göğsünde birleştirip etrafı dinliyordu. Çoğu zaman duyduklarını kendine saklardı ancak bu kez bana döndü.

"Artık bahsetmiyorlar," dedi. "Derya onları susturdu."

Bir şey söylemeden kahveleri hazırlamaya devam ediyordum ki Demir gidip oturmamı söyledi. Normalde bunu yapmazdım ama şimdi içimdeki sıkıntı giderek büyürken karşı koymak aklıma bile gelmedi. Siparişleri ona devredip kimseye bakmadan köşedeki masama oturdum. Mesaim devam ettiği için yüzüm kafeye dönük oturmalıydım ama bunu umursayacak durumda değildim.

Gözümü karşımdaki duvara dikerken elimle göğsümün ortasını ovuşturuyordum. Hissetmekten nefret ettiğim bir korku elimin altındaki o yere konuşlanmış, ne kadar ovalasam da gitmiyordu. Beni korkutan Bora değildi. Birinin benimle konuşması, bana bakması, benimle flört etmeye çalışması da değildi. Beni korkutan üvey kardeşimi hatırlamaktı. Hayatımı zorlaştırmak için elinden geleni yaparken oturup onu izlemekten başka hiçbir şey yapamadığım biriyle on yıl boyunca yaşamıştım. Yatağıma böcekler bırakan, yiyip içtiğim her şeye bana zarar verecek ya da sadece mide bulandıracak şeyler atan, sırf eğlence olsun diye arkadaşlarıyla birlikte beni bağlayıp saçlarımı kesen, okulda beni herkesin kölesi ilan eden birine kardeş demek zorunda bırakıldığım on yıl geçirmiştim. Bazen beni zorla bir yerlere götürür, sonra herkesin içinde gözlerimin içine bakıp sahte sorularla bana emirler yağdırırdı. Ona evet demek, benim için bir eziyetti. Hayır demek, psikolojik eziyetleriyle karşılaşmak anlamına gelirdi. Çocukken bana fiziksel bir zarar vermenin fırsatını bulamadığı zamanlarda korkunç,

mavi bakışları sürekli beni takip eder; her şeyi doğru yapsam da hatalar uydurur ve ceza almamı sağlardı. Artık çocukluğa sığınamayacak kadar büyüdüğünde bile anlamsız nefretiyle sürekli hedefindeki biri olmuştum. Herkes onun hastalıklı biri olduğunu biliyordu aslında ama kimse bunu dile getirmiyordu. Yanında onu koruyan ebeveyni vardı. Babası ve benim annem. Annesinin korumadığı bir çocuk, girdiği her yerde açık bir hedefe dönüşürdü.

Bütün bunlar yüzünden ona benzeyen birini görmeye dahi katlanamıyordum. Derya gelip karşımdaki sandalyeye oturduğunda göğsümdeki elimi çektim. Daha dik oturup görmeyen gözlerle kâğıtlarımı toparlamaya çalıştım. "Bora'nın ödünü kopardın," dedi kâğıtlardan bazılarını kaldırıp incelerken. Elindeki taslak çizimi alıp önüme biriktirdiğim yığının altına koydum. "Aslında kötü biri değildir. Biraz ukala sadece."

"Bora'nın nasıl biri olduğu umurumda değil," diye söylendim.

"Sen iyi misin?"

"Şimdi benimle konuşmasan olmaz mı?" Sesim güçlü çıkıyordu. Ne olursa olsun zayıf görünmemeyi öğrenmiştim, bu çoğu zaman bilinçsizce büründüğüm bir sertlikti. Oysa içimde sesi de kendi gibi titreyen küçük bir kız taşıyordum. Küçük kız kollarıyla kendini sarmış, sırtını zar zor kilitlediği kapısına dayamıştı.

Cevabım Derya'yı şaşırttı mı yoksa memnun mu etti anlamadım. Bana tuhaf bir bakış atıp, "Anlaşılan değilsin," dedi ama masadan kalkmadı. Birkaç dakika sonra Demir onun kahvesini önüne koyup masaya oturdu. Bana da sıcak çikolata getirmişti.

"Buna ihtiyacın var gibi görünüyordu," dedi yalnızca.

Ellerimi kupaya sarıp belli belirsiz teşekkür ettim. Yanımda sessizce oturmaları hakkında ne hissedeceğimi bilemediğim

bir süre boyunca oturup kahvelerimizi içtikten sonra Derya'nın bakışlarının sürekli diğer masaya kaydığını fark ettim. Ona gitmesini söyleyecektim aslında ama kendi dünyasında takıldığını düşündüğüm Demir daha önce davrandı.

"Gidip yanına otur işte," dedi sıkılmış bir hâlde. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Hiçbir şey yapmıyorum bile!"

"Erkek arkadaşına acıklı bakışlar atıyorsun. Kızlarla eğlenmesinden bu kadar rahatsızsan gidip yanında dur."

Tunç gerçekten de eğleniyordu. Grubun gürültüsünün arasından ara ara yükselen kahkahasını duyuyordum. Gür sesli bir çocuktu ve komik bir kahkahası vardı. "O benim erkek arkadaşım değil," dedi Derya bozulmuş bir hâlde.

Ona bakarken dudağımın içini ısırdım. Bu insanların geçmişle bir alakası yoktu. Bu insanların canavarlarımla bağlantısı yoktu. Bu insanların bana oyun oynamak için bir sebebi yoktu. Onlara karşı nazik olmak istiyordum. Bu yüzden, "Sorun ne?" diye sordum kendimi bir konuşmaya hazırlayarak.

Derya bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. Sanki birinin bunu sormasını bekliyormuş, sanki sıkı sıkı tuttuğu ipler bir anda etrafa savrulmuş gibi burnunu çekti. Hemen sonra ellerini yüzüne kapattı. Demir'le telaş içinde birbirimize bakıp aynı anda önümüzdeki peçeteleri Derya'ya uzattık.

"Ağlama, seni görecek," dedim önünü kapatmak için kenara kayarken. Derya'nın duygusal biri olduğunu düşünmemiştim. Sıla'nın duygusallığı açıkça ortadayken Derya daha soğukkanlı birine benziyordu.

"Ağlarken önemli olan görülmemesi değil," diyerek payladı Demir beni. Çenemi kapatıp arkama yaslandım çünkü benim dünyamda ağlamak zayıflıktı. Zayıflıksa bir seçenek değildi.

"Hayır. Öykü doğru söylüyor. Ben sadece..." Derya kendi-

ni toparlamaya çalışırken sıcak çikolatama uzanıp büyük yudumlar aldı.

Ellerimin arasından çekilip alınmış kupaya şaşkınlıkla baktım. Bir an için neredeyse sertçe bardağı geri çekecektim ancak gözyaşları hâlâ yüzünde parıldıyordu ve ağlayan bir insana kabalık edecek biri değildim

"Tunç çok hareketli biri," dedi Demir'e dönüp. "Çok sosyal. İkimiz çok farklıyız... Bu arkadaşken sorun değildi, beni davet ettiği yerlere gitmeyip daha sonra evde ya da buralarda bir plan yapıyordum. Şimdiyse bu durum beni zorluyor. Tunç'la birlikte partilere falan gitmek istemiyorum ama evde oturup dışarıda kimlerle eğlendiğini merak etmek de beni sinirlendiriyor. Ne yapacağımı bilmiyorum." İç çekerek yüzüme baktı. "Böyle biri olmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Onu anlamaya çalıştım. Gerçekten. Fakat neyin bu kadar zor olduğunu bilmem imkânsızdı. İnsanlarla iletişimim o kadar azdı ki biri yanımda değilken ne yaptığını düşünüp sinirlenmeyi hayal bile edemiyordum.

"Bu şehirde partiler mi yapılıyor?" sorusu ağzımdan nasıl çıktı bilmiyorum. Demir ve Derya kaşlarını kaldırdıklarında yerimde ezilip büzülmemek için bakışlarımı etrafta gezdirdim. "Çoğu zaman eve gece yarısından sonra dönüyorum. Burası sakin bir şehir sanıyordum."

"Onlar basketbol takımındalar," dedi Derya. "Partilerden birinin haberi varsa bu, onlardır." Gözlerini kısıp Demir'e ve kazağının sıyrılmış kollarının altından görünen dövmelere baktı. "Bunun da haberi olabilir."

Demir'in gizemli sırıtışı haberi olduğunun kanıtıydı. Benimse hiçbir şeyden haberimin olmaması şaşılacak bir şey değildi. Yine de Tunç ve Yağız'ı düşününce basketbol oynamaları mantıklı göründü. İkisi de uzun ve düzgün vücutlu çocuklardı. Bora gibi şişirilmişe benzemiyorlardı ama çelimsiz olduklarını

söylemek için de kör olmak gerekirdi. Kör olmadığımı az önce fark etmiştim.

Derya bir kez daha ne yapacağını sorduğunda bildiğim tek şeyi tavsiye ettim. "Aranıza mesafe koy. Hayatına karışmak istemiyorsan ondan uzak dur."

Demir bu fikri kafasında tarttıktan sonra, "Mantıklı," dedi. Birbirimize bakıp omuz silktik fakat Derya hiç mutlu olmadı. Çantasını alıp ayağa kalkarken dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı ve bir veda cümlesi geveleyip restorandan çıktı.

★

Sonraki birkaç saat boyunca restoran hareketliydi. Akşam yemeği vakti yaklaşırken öğrenciler kendilerine güzel bir yer bulmak için gelirlerdi. Yakındaki hastanenin bazı çalışanları da akşam yemeklerini sık sık burada yiyordu, bu yüzden saat dörtten yediye kadar içerisi epey hareketli oluyordu.

Öğlen gelen gürültücü grup akşam yemeğine de kalmaya karar verdiler. Yemek servisinden sonra Suzan Hanım'ın gençleri kovalayacağını herkes biliyordu ve ilk sipariş veren olmak için sabırsız davranıyorlardı. Yemek servisi bitip masalar dağılmaya başladığında Demir'le beraber temizliğe koyulduk. Masaları toplamaktansa bulaşığa gireceğini söyleyince toplama işi bana kaldı. Mutfakla içecek tezgâhının arasındaki pencerenin önünde bir masa vardı. Bulaşıkları önce oraya koyuyorduk. Genelde üç kişi çalıştığımız için dönüşümlü olarak birimiz içeride bulaşıklarla ilgilenirdik ancak Zeynep son anda gelmeyeceğini söyleyince işler ikimize kalmıştı. Demir'le halledebileceğimizi düşünmüştük. Zeynep'in mesai ücretini almaya ikimiz de hayır diyecek durumda değildik. Bu daha fazla iş yükü anlamına gelse de şikâyet etmememizin sebebi buydu.

Boş masalardan kirli bardakları toparlarken Yağız yanıma geldi. Saatlerdir buradaydı ancak iletişim kurmaya çalışmamıştı. Buna seviniyordum. Zaman geçtikçe benimle konuş-

madan gideceğine olan inancım artmıştı ama kim bilir neden, birkaç dakikadır arkamda geziniyordu. Bardak dolu tepsiyi pencereden geçirip mutfaktaki masaya doğru ittim. Arkama dönüp elimdeki bezi tezgâhın üstüne attığımda Yağız sırıttı.

Tatlı bir gülümsemeden bahsetmiyorum. Karşımda yaramaz bir çocuk gibi sırıtıyordu. "Tarçın nasıl bir isim?"

Araya uzun günler girmemiş gibi bana isim sorması komikti. Eğer başka biri olsaydım bu beni yüksek sesle güldürürdü. "Beş yaşında değilsin," dedim. "Neden köpeğine Tarçın ismini koyuyorsun?"

Tezgâhın önündeki yüksek taburelerden birine oturdu. Yüzünü asıp oflayarak bakarken karşılıklı konuştuğumuz gerçeğiyle yüzleştim. *Rahatça*. Üstelik sohbet havasında. Yanıma gelip benimle konuşmuştu ve düşünmeden, tartmadan, sadece cevap vermiştim. Aslında bu... *Hoştu*.

Bu hoşluk kanıma girip beni konuşmaya teşvik ettiğinde dudaklarımdan beklenmedik bir öneri döküldü. "Nala'ya ne dersin?"

"Simba'nın Nala'sı mı?" Yağız'ın gözleri öyle bir parladı ki bakışlarımı ondan koparmak zorunda hissettim. Yüzündeki çocuksu sevinç inanılmazdı. Bizim yaşlarımızda birinin bu kadar içten davranabileceğine inanmakta zorlanıyordum.

"Nala!" dedi birine seslenir gibi. "Bayıldım. Yarın akşam bizde Aslan Kral izlemek ister misin?"

"Hayır. İstemem."

"Ama Nala da orada olacak."

Tezgâhın üstündeki bir noktayı bezle ovalamaya başladım. "Hâlâ istemiyorum."

Yağız hafifçe omuz silkti. Kalın montu geniş omuzlarını saklayamıyordu. Gür, dalgalı saçlarını kendi hâline bırakmıştı ve sevecen bakışları beni izliyordu. Bunlar yeni yeni tanığım duygulardı. Sevecenlik, içtenlik, dürüstlük... İnanması güçtü.

Çoğu zaman inanmamak için bir sürü bahane bulsam da bazen bu duyguların samimiyetine kapılır gibi oluyordum.

"Sorun değil. Artık benden nefret etmediğine dair kanıtım var."

"Efendim?" Şaşkınlığım sesime yansıdı. Boş bulunup irice açtığım gözlerimle Yağız'a baktım. Başını yana yatırıp bana göz kırpması kesinlikle beklenmedikti. Ayrıca mantıksız ve aptalcaydı da.

"Seni rahatsız mı ediyorum diye endişeliydim ama bugün rahatsız olduğun birine nasıl davrandığını gördüm." Kaşlarımı havaya kaldırdığımda mümkünmüş gibi daha geniş bir sırıtışla bana baktı. "Biraz hoşuma gitti doğrusu."

Ona ters bir bakış attım. Soğuk görünmekte zorlanan biri değildim ve insanları korkutabiliyordum ama Yağız kalkıp gitmek yerine kısık sesle güldü. Bir şey söylemeden arkama döndüm çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Hayatımda olmasını bir şekilde kabullendiğim bu insanlara bir zamanlar bugün Bora'ya baktığım gibi baktığıma emindim. Bunun ne zaman ya da nasıl değiştiğini bilmiyordum. Aslında değiştiğinden emin bile değildim ama Yağız'ın sözleri bunu gösteriyordu. Bu değişiklik gardımı düşürürse diye korkuyordum. Bir arkadaşla nasıl başa çıkacağım hakkında hiç fikrim yoktu. Ancak kaba biri olmadan onları uzak tutmak da mümkün görünmüyordu. Nazik olmayı seçtiğim birkaç seferde birçok sınırımı kaybetmiştim bile.

Arkadaki gürültücü masanın dağıldığını fark edince hepsinin çıkmasını bekleyip bir tepsi alarak masaya gittim. Birkaç kişi hâlâ toparlanıyordu. Onlardan uzak kısımdaki tabak ve bardakları toparlayıp mutfağa bırakmak için döndüğümde Yağız masadaki kızlardan biriyle vedalaşıyordu. Birbirlerine arkadaşça sarılmışlardı. Yağız, kızın kulağına söylediği bir şeye yüksek sesle güldü. Onun bu şekilde farkında olmaktan ra-

hatsız oluyordum. Tepsiyi mutfak masasına bırakıp Demir'in dışarı çıkardığı temiz bardakları aldım. Masayı toparladıktan sonra bunları kurulayıp yerleştirecektim.

Birkaç dakika içinde işlerim bitti. Neredeyse tüm masalar boşalmıştı. Hâlâ yemeğini yiyen birkaç yalnız müşteriden başkası kalmadığı için restoran nihayet sessizliğe kavuşmuştu. Bardaklarla ilgilenmek için tezgâhın arkasına geçtim. Taburelerde oturan Yağız ve arkadaşının yanına Tunç da gelmişti. Onlardan uzak durmaya çalışıyordum ancak bardakları dizeceğim yerin tam karşısındaydılar. Bu yüzden Tunç bana seslendiğinde ona bakmak zorunda kaldım.

"Derya'yla ne konuşuyordunuz?" diye sordu. "Neden öyle gitti?"

"Biri hakkında bilgi almak istiyorsan gidip kendisine sormalısın," dedim düz bir sesle.

"Onunla konuşamıyorum ki. Son günlerde sürekli benimle tartışıyor. Bir şey söylemeden kalkıp gittiği için onu araması gereken ben değilim."

"Tabii ki sensin," dedi Yağız. Yanındaki kız da başını sallayarak ona katıldı.

"Evet Tunç. Derya'nın canı sıkkındı ve sen hiç farkında değilmiş gibi kızı oradan oraya sürükleyip durdun."

"Ona sordum. İyi olduğunu söyledi," diyerek kendini savundu Tunç. İlk tepsideki bardakları yerleştirdiğim an oradan sıvışmayı planlıyordum ki Demir küçük pencereden bir tepsi daha uzattı. O kısa anda bakışlarını yakalamayı, yer değiştirmeyi teklif etmek istedim ama içeride Suzan Hanım'la konuştuğu için bunu fark etmedi.

"İyi değildi. O bizim arkadaşımız Tunç. Eğer sadece takılmak için kızla ilgileniyorsan şimdi dur."

Onları dinlememeye çalışıyordum fakat tam karşımdalardı ve duymamı umursamıyor gibi konuşuyorlardı. Yağız'ın söy-

ledikleri hoş şeylerdi. Birbirini kollayan arkadaşların söyleyeceği şeyler. Mümkün olacağını düşünmediğim şeyler.

"Saçmalama." Tunç gözle görülür öfkesiyle diğerlerini susturup tekrar bana döndü. "Bana bir şey söyle. Bunu düzeltmek istiyorum."

"Zaten söyledim. Gidip onunla konuşmalısın."

"İnsanlara biraz iyilik etsen ölmezsin!" dedi Tunç sesini yükselterek.

Elimdeki bardağı sertçe tezgâha bırakıp yüzüne baktım. "Dikkat et."

Önce cevap verecek gibi oldu ama sonra omuzlarını düşürüp geri çekildiğini ilan etti. Artık birinin bana bağırmasına izin vermemek için tüm hayatımı değiştirmiştim. Yeni bir yere gelmiş, kendimi ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım bir şekilde insanların arasına karışmıştım. Onları bastırmaya çalışsam da duygularım vardı. Sınırlarımın çizgileri gün geçtikçe solarken duygusal gelgitlerle savaşıyordum. Kendimle savaşıyordum. Kelimelerle savaşıyordum. İyi olduğumu sanıyor, başımı ışığa çeviriyor, sonra bundan korktuğum için tekrar gölgelere saklanmak istiyordum. Yeterince sorunum vardı. Birine akıl verecek ya da yardım edecek durumda değildim.

Aramızdaki bakışma oyununu ben kazandım. Tunç arkadaşlarına veda etmeden çekip giderken kız arkadaşı yüzüme bakıp kaşlarını kaldırdı. "Şey... Ürkütücü birisin."

"Kesinlikle öyle," dedi Yağız da sessizce. Dudağının kıyısında bir gülücük asılıydı. Onlara cevap vermeden boşalan ikinci tepsiyi alıp diğer masalara gittiğimde Suzan Hanım mutfaktan seslenip molaya çıkabileceğimi söyledi.

Başımı sallayıp kimseye bakmadan restoran boyunca yürüdüm ve personel odasına girdim.

II



Birinin sizi evcilleştirmesine izin verirseniz,
gözyaşlarını da hesaba katmalısınız.

Eskiden zamanın ağır ve kıvamlı bir mefhum olduğunu düşünürdüm. Günler şaşırtıcı derecede uzun geçerdi. Sevmediğiniz bir hayatın içindeyken zamanın farkında oluyordunuz. Her saniye ruhunuza işliyor, her saat benliğinizde bir iz bırakıyordu. Kötü bir hayatın içine sığdırılan birkaç şey sayesinde bazı günler diğerlerinden daha iyi geçerdi. Bazı günlerse en kötüsü olurdu.

Bunları yaşarken zaman hakkında çok düşünmemiştim. Elbette o evden çıkıp gidebileceğim günleri saymış, hayaller kurmuştum ancak zamanın daha farklı akacağı günleri umut etmemiştim. Bunun olabileceğini bilmiyordum. Zaman değişmezdi, değil mi?

Oysa diğer her şey değişiyordu. Değişimler zamanı algılama şeklini de değiştiriyordu. Son birkaç aydır günlerin, ucunu yakalayamayacağım kadar hızla akıp gittiğini; zaman bu kadar

hızlı akarken diğer her şey gibi beni de değiştirdiğini fark ediyordum.

Hafta sonları çalıştığım ek iş, soğuk hava şartları yüzünden iptal olunca bu pazar günü akşamüzeri dörtte işim bitti. Mesai saatimin dolduğunu Derya'nın içeri girişiyle anladım. İşi devralacağı için burada durmamın anlamı yoktu.

"Selam," dedi benimle beraber personel odasına gelirken. "Yolda Zeynep aradı. Yer değişebilir miyiz diye soruyor. Boşuna geldim yani."

"Kabul etmemeliydin. Sürekli kafasına göre takılması Suzan Hanım'ı kızdırıyor artık."

Derya odadaki eski koltuğa yığılırken omuz silkti. "Hiç çalışacak havada değildim. İyi oldu. Sen eve mi gideceksin?"

Siyah önlüğümü katlayıp dolabıma koyarken düşündüm. Kendime yapacak bir iş bulabilirdim. Her zaman yapılacak bir şeyler oluyordu ama bir pazar günü eve erken gitmenin nasıl olacağını görmek de kulağa fena gelmiyordu.

"Evet."

"Tamam. Beraber gideriz." Montumu kapının yanındaki askılıktan alıp giyerken bunu sindirmeye çalıştım. Derya'ya Tunç'la ilgili söylediklerimden sonra onu yalnızca iki kez görmüştüm. İkisinde de iyi görünmüyordu ve konuşmadan yanımdan geçip odasına gitmişti. Sıla onun bir çeşit bunalıma girmesinden endişeleniyordu. Ben ise benim tavsiyem yüzünden mi böyle diye düşünüyordum.

Ana sebep Tunç'tu tabii. Bunu kendime mal edemezdim ama uzak durmasını söyleyerek ona yardımcı olamamıştım belki de. O günden beri Tunç'la konuştuğunu sanmıyordum ve bunun, onu kötü etkilediğini görebiliyordum.

Bu yüzden onunla eve gitmeye itiraz edemedim. Kendimi biraz mahcup hissediyordum. Bunu Derya'yla konuşmak isterdim ama böyle bir konuşmaya nasıl başlanacağını bilmi-

yordum. Sırt çantamı tek omzuma asıp saçlarımı montun içinden çıkardım. Montun fermuarını çekerken Suzan Hanım içeri girdi. Bugün simsiyah giyinmişti. Büyük örgü kazağı onu olduğundan iri gösteriyordu. Siyah postalları da epey kabaydı ancak beline kadar dümdüz inen beyaz-gri saçları sıradan giyimini bir aksesuar gibi tamamlıyordu. Onun yaşına geldiğimde böyle görünebilmeyi isterdim.

"Zeynep geliyormuş," diye açıkladı Derya. "Ben geri gidiyorum."

"Haberim var. Beni aradı. Geldiğinde ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek. Son zamanlarda ya işe gelmiyor ya da gününde gelmiyor. Bir derdi mi var?" Cevap bekler gibi bana baktığında kaşlarımı kaldırdım. Bir derdi olsa bile benim bunu bilmem imkânsızdı.

"Ben bilmiyorum," dedi Derya. "Aynı saatlerde çalışmıyoruz."

"Tamam, konuşup öğreneceğim. Sonra bir çaresine bakacağım. Neyse, hadi gidip pazar akşamında güzel bir şeyler yapın," dedi ve elindeki iki poşeti bize uzattı.

Derya'yla aynı anda poşetleri açtık. Benim poşetimden koyu kırmızı bir atkı bere takımı çıktı. Ben şaşkınca elimdekilere bakarken Derya küçük bir çığlıkla Suzan Hanım'ın boynuna atlamıştı bile. Onların sarılışını, sonra Derya'nın benimkinin yeşili atkı ve şapkasını takışını donuk bakışlarla izledim. İkisi yüzlerindeki koca gülümsemelerle bana baktıklarında neşeli ifadeleri sarsıldı.

"Beğenmedin mi?" diye sordu patronum.

Poşet elimden düşmüştü. Bir elimle şapkayı, diğeriyle atkıyı tutuyordum. "Bu ne ki?" diye sordum sessizce.

"Hediye. Hepinize birer tane ördüm. Rengini sevmediysen Zeynep'inkiyle değiştirebilirsin. Sana renkli bir şeylerin yakışacağını düşünmüştüm, açık renkleri hiç kullanmadığının farkındayım."

Bir hediye. Uğraşılmış, düşünülmüş, emek verilmiş. *Neden?* "Bunu benim için mi ördünüz?" diye sorarken sesim kısık, kırgındı.

"Hepiniz için." Suzan Hanım'ın sesindeki değişimi fark edince başımı kaldırdım. Gözlerine duygusal bakışlar yerleşmişti. Derya da ondan farklı görünmüyordu. Hayatımda ilk kez hediye alıyor gibi davrandığım için bana acımış olmalıydılar. Yaşamış olabileceklerimi düşünüyorlardı belki de.

Hayatımda ilk kez hediye almıyordum ama son seferin üstünden, bir hediyenin nasıl hissettirdiğini unutacak kadar uzun zaman geçmişti.

Yutkunmak pek kolay olmadı. Göğsümü bir yumruğun içine hapsedip sıkıştıran görünmez bir kuvvetle baş etmek zorunda kaldım. Kendimi teşhir edilmiş hissediyordum, bu beni korkuttu. Kalbimin üzerine kalın bir branda çekip çenemi yukarı kaldırdım. "Teşekkürler," dedim katı bir sesle. Bir an için hediyeyi reddetmeyi düşündüm ancak o kadar güçlü değildim. *O kadar güçlü olmak istemiyordum.* Yıllar sonra iyi niyetle aldığım ilk hediyeyi sahiplenmeye ihtiyacım vardı.

Suzan Hanım bereyi elimden alıp başıma taktıktan sonra saçlarımı düzeltti. Gözlerimdeki bütün duyguların üstünü soğuk bakışlarla kapamaya çalıştım ancak ne kadar başarılı olduğumu bilemiyordum. Patronum gülümseyerek Derya'ya ve bana bakıp, "Güzel kızlarım," dedi. "Hadi, gidip biraz eğlenin."

Derya, teşekkürlerini sıralayıp patronumuzun yanaklarına öpücüklerini bırakırken ben, hafif bir baş selamıyla odadan çıktım. Yeni atkımı boynuma sarıp restorandan da çıkarken karmaşık duyguların kıyılarında geziyordum. Başkalarının karşısında bu kadar sarsıldığım için kendime kızıyordum, öte yandan boynumu ve kulaklarımı ısıtan hediyeler burnumu sızlatıyordu.

Keşke ağlayabilseydim. Gözyaşlarımı serbest bırakacak cesareti bulsam tüm şehir sular altında kalıp hepimizi boğacakmış gibi hissediyordum. Öyle çok gözyaşı biriktirmiştim ki bunu kaldırabilecek hiçbir şehir yoktu.

"Beklesene!" diye seslendi Derya arkamdan. Adımlarımı yavaşlatmadım ama bana yetişti. "Ne hızlı yürüyorsun." Koluma girip beni yavaşlatmaya çalıştığında ona en sert bakışımı attım.

"O korkunç kız pozların bana sökmez," dedi aksi bir tavırla. "Ya yavaşla ya da böyle yürüyeceğiz." Kaşlarını çatmış, sesine çorba yaptığı günkü gibi otoriter bir hava vermişti. Geçen gün yanımda ağlayan kıza hiç benzemiyor, insanların her zaman tek yönlü olmadığını hatırlamamı sağlıyordu. Ya onunla kavga edecek ya da yavaşlayacaktım.

İkincisini seçtim. Derya kolumdan çıkıp aramızda iki adımlık boşluk bıraktı. "Kırmızı sana çok yakıştı. Daha çok kullanmalısın."

"Kırmızı dikkat çeker," diye mırıldandım. "Dikkat çekmekten hoşlanmıyorum."

"Ama çekiyorsun. Ne yaparsan yap dikkat çeken birisin. Bir yere girdiğinde herkes seni fark ediyor. Onları fark etmeyen sensin Öykü."

"Saçma." Ellerimi cebime sokup başımı hafifçe yere eğdim. Hep böyle yürürdüm. Kalabalıklar içinde yürüyorsam kimseye bakmazdım, kimsenin bana bakmadığından emin olmaya çalışırdım. Bunu yapmamın sebepleri vardı elbette. O sebepler bazı geceler kâbuslarımda canavarları üzerime salıyorlardı.

"Keşke ben de biraz dikkat çeksem," dedi Derya beni duymazdan gelerek. "Tunç benimle konuşmaya çalıştı. Ona ikimizin çok farklı sosyal hayatları olduğunu, durmamız gerektiğini söyledim. O da... Durdu." Göz ucuyla yan tarafa baktığımda çenesini sıktığını gördüm. "Bu kadar kolay duracağını düşün-

müyordum. Beni ikna edeceğini ummuştum, bana cesaret vereceğini. Kalbimi kıracağını hesap edemedim."

Verecek bir cevap aradım. Söyleyebileceğim şeyler vardı aslında ama bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum. Yalnızca, "Üzüldüm," diyebildim.

"Evet. Ben de üzülüyorum. Sıla aptallık ettiğimi düşünüyor. Sence öyle mi?"

Kırmızı atkının rüzgârda uçuşan püsküllerine dikkatimi vermişken farkında olmadan omuz silktim. "İnsan ilişkileri aptallıklar üzerine kurulu zaten. En iyisi uzak durmak."

"Uzak durmak iyi falan değil. Uzak durmak insanı yalnızlaştırıyor."

"Yalnızlık o kadar da kötü değil," diye mırıldandım. Etrafta bir şeyler paylaşacağın kimse olmuyordu belki ama sana zarar verecek insanlar da olmuyordu. Kalbin kırılmıyordu. Yakalanmamak için parmak uçlarında yürümen gerekmiyordu.

"Ben de çok sosyal biri değilim ama etrafta iyi arkadaşlarım olmasa ne yapardım bilmiyorum." İyi arkadaşlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydim belki ben de onun gibi düşünürdüm ama iyi örnekleri bilmediğinizde daha azıyla yetinmek kolay oluyordu.

Rüzgâr giderek sertleştiği için çenemi iyice eğip atkının sıcaklığına sığınmaya çalışıyordum. Derya, "Otobüse binelim," dediğinde itiraz etmedim. Otobüste karşılıklı koltuklara oturduk. Ben başımı cama yaslayıp gözlerimi kapadım, Derya da telefonuyla uğraşarak vakit geçirdi. Benimle daha fazla konuşmaya çalışmadığı için memnundum. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Kaburgalarımın arasına yerleşmiş tuhaf bir his canımı sıkıyordu. Etraftaki her şey hareket ederken ben personel odasında, elimdeki siyah poşetle donakalmış gibiydim. Suzan Hanım'ın acıyan gözlerini hâlâ üzerimde hissediyordum. Derya'nın söylediği her şey kulaklarımda çınlıyordu. Boğuluyor

gibiydim. Aldığım nefes ciğerlerime ulaşmıyordu sanki. Her şey üzerime yıkılacakmış gibi geliyordu. Her şey yıkılacak ve ben yine bir bavulla ne yöne gitmem gerektiğini düşünerek yola çıkacağım diye korkuyordum.

Zihnimdeki uğultunun aksine yol çabucak bitti. Otobüsten inip ev arkadaşımla yan yana yürürken kendimi yabancı gibi hissetmeyi bekledim ama Derya ve Sıla'nın davranışlarına yenilmiştim. Yabancı olmanın verdiği rahatlığı artık bulamıyordum. Tanıdık biri olmak sorumluluktu. Düşünerek konuşmaktı. İnsanları incitmekten, yanlış anlaşılmaktan korkmaktı. Yine de bir kez kapıyı araladığınızda tekrar nasıl yabancılaşacağınızı bulmak kolay olmuyordu.

Sokağın sonundaki eve doğru yürürken Tunç'un orada olduğunu fark ettim. Derya'nın yanımdaki heyecanını hissedince onun da Tunç'u gördüğünü anladım. Biz yaklaşınca Tunç sırtını binanın duvarından itip tam karşımızda durdu.

"Merhaba kızlar," dedi ama bana bakmıyordu.

"Bu soğukta ne yapıyorsun?" diye sordu Derya.

"Seni bekliyordum. Eve gittim ama Sıla gelmek üzere olduğunu söyleyince burada beklemek istedim." Yüzünde mahcup bir bakış belirdi. "Yağız soğuk havanın beynimi çalıştırabileceğini söylüyor. Biliyorsun, bazen çok aptal olabiliyorum."

Derya hafifçe gülümsediğinde yanlarından sessizce uzaklaştım. Binaya girmeden önce, "Gerçekten oluyorsun," dediğini duydum.

Hava kararmak üzereydi ve akşam çöktükçe hava daha da soğuyordu. Kendimi odamdaki peteğin yanına atmak için merdivenleri üçer beşer çıkıp anahtarları kilide soktum. Ben kilidi çeviremeden kapı açıldı. Sıla meraklı yüzüyle beni içeri çekerken anahtarı zar zor yerinden çıkarabildim.

"Tunç aşağıda mıydı?"

"Evet."

"Konuşuyorlar mı?"

"Evet."

"Derya ona bağırdı mı?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Ben ayakkabılarımı alıp içerideki dolaba koyarken tepemde dikiliyordu. "Ona bağırmasını söylemiştim."

"Bağırmamış mı?" Mutfaktan çıkan Yağız sanki burada yaşayan oymuş da misafir benmişim gibi el salladı. "Hoş geldin."

"Şimdi binanın önündeler mi?" diye sordu Sıla.

"Evet." Yanından geçip odama gittim. Cebimden anahtarımı çıkarıp kapımın kilidini açtıktan sonra çantalarımı kenara bıraktım. Ellerimi yıkamak için banyoya gidecektim ki Sıla önüme çıktı.

"Senin penceren kapının önüne bakıyor."

"Yani?" dedim önünden çekilmeden. Sıla gözlerini devirip pencereden bakacağını söyleyerek beni itti. Yağız'ın da kapıda durduğunu o an fark ettim.

"Ben de gelebilir miyim?" Sıla pencereyi açıp odayı soğuk havayla doldurunca iç çektim. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum. Koruyup gözettiğim küçük odama insanlar ne zamandan beri kafalarına göre dalabiliyor, bilmiyordum. Nasıl olup da benden hiç çekinmediklerini aklım almıyordu. Onlarla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum.

Yağız'ın ısrarcı bakışlarına karşı omuz silkip yatağımın üstüne oturdum. Bir saniye sonra Yağız Sıla'nın omzunun üstünden aşağı bakıyordu. Derya'nın yükselen sesi odaya kadar ulaştığında, "Sonunda bağırıyor," dedi camdaki meraklılar. Sıla'nın, "Aferin kızım," diye desteklediğini duyduğumda kaşlarım çatıldı.

"Bu yaptığınız doğru değil. Özel bir konuşma yapıyorlar."

"Nasılsa anlatacaklar."

"O zaman anlatmalarını bekleyin," diye homurdandım

montumu çıkarırken. Sıcak peteğe kalçamı ve ellerimi yaslayıp karşımdaki maskaralığı izledim. Birkaç dakika boyunca Tunç ve Derya'nın belli belirsiz konuşmaları duyuldu. Ara sıra sesler yükseldi ama giderek daha az ses geliyordu. Konuşmaları duyulamayacak kadar sakinleştiğinde Sıla kendini içeri atıp zıplamaya başladı.

Yağız'la birbirlerine beşlik çakıp zafer kutlar gibi sarıldılar. Dönüp benim bakışlarımı gördüğünde, "Öpüşüyorlar," dedi Sıla.

"Sonunda!" dedi Yağız da.

"Biz olmasak bu noktaya asla gelemezlerdi."

"Akıllanmalarını biz sağladık." Hızlarını alamayıp bir kez daha beşlik çaktılar. Bir takdir bekler gibi dönüp bana baktıklarında olabilecek en sakin ifademi takındım.

"Odamı soğutuyorsunuz." Yağız dönüp pencereyi kapatırken Sıla keyifle gülümsedi.

"Senin de birilerine itilmeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

İkisinin de yüzüne birkaç saniye boyunca abartılı bir sakinlikle baktım. "Eğer az önce yaptığınız şeyi benim için yaparsanız sizi öldürürüm."

Sıla'nın bozulup geri çekilmesini bekliyordum fakat bana güldü. Patlayan bir kıkırtıyla, "Yapacağına eminim," deyip odamdan çıktı. "Kahve yapacağım. Mutfağa gelin!"

Yağız, buraya son girdiğinden beri duvarları fotoğraflar ve resimlerle biraz daha dolan odama göz gezdirirken, "İzninle," dedim. Yorgunluğum sesime yansımıştı, bunu o da fark etti.

"İçeri gel," dedi çıkmadan önce. "Tunç'la Derya'yı kutlayalım."

Kapıyı kapamak için arkasından yürürken Nala birden odama daldı. Ufacık boyuyla ayaklarının üstüne kalkmaya çalışınca başaramayıp yere yuvarlandı. Sonra tekrar, hızla ba-

caklarıma dolandığında onu kucağıma aldım. Küçük dostumu yüzümün hizasında kaldırdığımda çenemi heyecanla yalayıp birkaç tiz ses çıkardı.

"Demek sen de buradasın," dedim kulaklarını okşarken. Onu göğsüme bastırıp Yağız'a baktım. "Biraz benimle kalabilir mi?"

Yağız ellerini cebine atıp gözlerimin tam içine baktıktan sonra derin bir iç çekti. "Şanslı köpek... Keyfinize bakın."

Kapımın önünden ayrılınca birkaç saniye arkasından baktım. Sonra omuz silkip kapımı kapadım ve iki kez kilitledim.

"Sahibin garip biri," diye söylendim Nala'nın yumuşacık tüylerini okşarken. Yatağıma yürüyüp köpeği üzerine bıraktım. Sonra kameramı alıp birkaç fotoğrafını çektim. Çektiklerime bakmak için doğrulduğumda perdesi açık kalan pencere gözüme ilişti. Kapatmak için yaklaşınca karşıdaki elektrik direğinin üstüne tünemiş kuşun fotoğrafını çekmek için kamerayı kaldırdım. Sonra Derya ve Tunç'u gördüm. Birbirlerine sokulmuşlardı, yüzleri görünmüyordu. Karanlık çökmeye başladığından, bir silüetten ibaretlerdi ve... Güzel görünüyorlardı.

Kameramı kaldırıp onların birkaç fotoğrafını çektikten sonra perdemi kapatıp yatağa uzandım. Nala göğsümün üstüne kıvrılıp onu sevmem için mırıltılar çıkarmaya başladığında küçük köpeğe sarılıp dizlerimi karnıma çektim. Atkı ve bere, yatağımın ucunda duruyorlardı. Minik bir köpek bana sokulmuş, onu sevmem için şirinlikler yapıyordu. Az önce kahve içmeye davet edilmiştim.

İlginç bir gün olmuştu. Beni tedirgin de etse, korkutsa da... Güzeldi.

★

Gözlerim aniden açılınca kucağımdaki köpeği korkuttum. Benden uzaklaşıp yatağın diğer ucuna tekrar kıvrıldı. Uyuya-

kaldığımı ağzımdaki acı tattan anladım. Susamıştım ve karnım da çok açtı. Kapım tıklatıldığında beni uyandıranın bu olduğunu düşündüm. Sersem bir hâlde kalkıp yalpalayan adımlarla kapıyı açtığımda Sıla'yla karşılaştım.

"Uyuyor muydun?" diye sordu hâlimi görünce.

"Ne oldu?"

"Arkadaşın geldi." O âna kadar biraz uyku sersemiydim. Genelde bu saatlerde uyumadığım için bünyemde kötü bir etki bırakmış gibi hissediyordum fakat Sıla'nın sözleriyle tamamen ayıldım.

"Ne arkadaşı?"

"Demir." *Demir mi?*

Sıla yüzümdeki soruyu gördü. Kaşları çatılırken, "Sen çağırmadın mı?" deyince hatırladım. Geçen gün ondan bana ikinci el bir bilgisayar bulmasını istemiştim. Sabah arayıp bir bilgisayar göstermek istediğini söyleyince adresimi vermiştim çünkü işleri ben restorandan çıktıktan sonra bitecekti. Bunu unuttuğuma inanamıyordum. Birini eve davet etmek benim için büyük bir olaydı ve bunu unutmuştum. İnanılır gibi değildi.

"Geliyorum," deyip odadan çıktım. Salona geçmeden önce yüzümü soğuk suyla yıkayıp uykulu gözlerden arındığıma emin oldum. Nala da uyanmış, peşimden gelerek benimle salona girmişti.

Derya ve Tunç bir kanepede birbirlerine sarılarak oturuyorlardı. Demir tekli koltuktaydı ve tam karşısında Yağız vardı. Sıla'nın ayakta, girişin yanında durduğunu fark ettim. İçeri girdiğimde herkes bana baktı, bense bir misafirimin olması şaşkınlığıyla Demir'e odaklanmıştım.

"Selam."

"Selam. Birkaç kez aradım ama açmadın." Çantayı kaldırıp, "Bunu geri götürmem gerek, o yüzden evde misin diye bakmaya geldim."

"Uyuyordum," dedim biraz utanarak. "Gel, sana kahve yapayım."

Salondan çıkmak için arkamı döndüğümde kimsenin konuşmadığını fark edip omzumun üstünden ev arkadaşlarıma baktım. Herkes gözünü dikmiş bana bakarken Yağız'ın bakışları Demir'in üstündeydi. Demir'le göz göze geldik. Rahatsız olmuş bir hâli yoktu. Birileri montunu almış olmalıydı. Koyu bir kot ve lacivert kazak giyiyordu. Elindeki bilgisayar çantasını görünce tekrar hareket edip mutfağa girdim.

"Bunların sorunu ne?" diye sordu Demir, sandalyeye geçerken. Çantayı önüne koyup içinden bilgisayarı çıkardı.

"Ne oldu?"

"Gözlerini yüzüme dikip durdular." Isıtıcının düğmesine basıp iki kupaya hazır kahve koydum.

"Şeker ya da süt?"

"Hayır. Teşekkürler."

İkimize birer kahve hazırlayıp kendiminkini sütle biraz yumuşattım. Karşısına otururken, "Bilmiyorum," dedim. "Pek arkadaşım yok. Buraya çağırdığım kimse de yok. Belki bu yüzdendir."

Kafa sallayıp dizüstü bilgisayarın tuşuna bastı. Açılmasını beklerken, "Yağız'la arkadaş mısınız?" diye sordu.

Arkama yaslanıp sıcak kupayla ellerimi ısıttım. Herhangi biriyle arkadaş olduğumu söylemek çok büyük bir mesele gibi geliyordu. *Arkadaş*. Basit bir sıfattı aslında. Çoğu insan tüm tanıdıklarını arkadaş ilan edebilirdi ama benim için arkadaşlığı anlamak ve kabul etmek zor bir meseleydi. Bu yüzden omuz silktim. "Herkes kadar," dedim kızları kast ederek. Demir beni anladı. Anlamadıysa da sorgulamadı. Bu yüzden bir arkadaşa en yakın şeyimin Demir olduğunu düşünüyordum. Yanında sakince oturup yalnızlığının sisini dağıtabilecek biriydi. Karşımda kahvesinden bir yudum alıp bakışlarını yüzüme kaldırdı, sonra tekrar ekrana döndü.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordum çünkü yüzündeki tereddüdü görebiliyordum.

"Evet ama söylemeli miyim bilmiyorum."

"Söyleme."

Madem tercihime sunuyordu, söylememesini seçecektim. Bunun Yağız'la ilgili olduğunu düşünüyordum. Demir insanları fark ederdi. Bir köşede sessizce dururken onun kendi iç dünyasında kaybolduğunu düşünür ama sonra bir anda ona söylemediğiniz şeyleri bildiğini fark ederdiniz. Etrafında olanları devamlı dinlediğini ve gözlem yaptığını biliyordum. Bana Yağız'la ilgili bir şey söylemesini istemiyordum. İnsanlarla yeni yeni iletişim kurabiliyorken güvenli bölgeden çıkmak kilitlerimin sayısını beşe katlayabilirdi.

"Bilgisayar eski ama iyi durumda," dedi Demir bilgisayarı bana doğru itip. "Küçük bir tamirden geçmesi gerekiyor. Evde halledebileceğim bir şey. İstediğin programları söylersen yükleyip sana öyle veririm."

"Ne kadar?"

"700 lira. Bölümden bir kızın bilgisayarı. Yenisini alınca bunu elden çıkarmak istemiş."

"Benim için bir ay bekler mi?"

"Hayır. Sen almayacaksan isteyen başka birisi hazırda bekliyormuş."

Sıkıntıyla ofladım. Yapabileceğim bir şey var mı diye harcamalarımı gözden geçirdim ancak soğuk hava, ek işleri sekteye uğratmaya başlamıştı. "Peşin ödemem mümkün değil."

"Ne kadarın var?"

"Yarısını ancak veririm," deyip durdum. "Aslında yarısını da veremem. Bir ikinci el mağazasından taksitle alamaz mıyım?"

"Olabilir ama bu, iyi bir bilgisayar. Çok da ucuz. Bana borçlanmaya ne dersin? Üç takside bölebiliriz."

Teklifi karşısında şaşkınlık ve biraz da rahatsızlık duyarak kaşlarımı çattım. "Olmaz. Senin de paraya ihtiyacın var."

"Benim para biriktirmeye ihtiyacım var. Sana yedi yüz lira verebilirim. Sorun olmaz. Ödeyeceğini biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Demir dirseklerini masaya dayayıp ellerini birbirine geçirdi. Esmer, zayıf bir adamdı. Sakalları simsiyah ve biraz da uzunlardı. Duruşu yüzünden kolları gerilmiş, omuzları dimdikti. "Sence ben, yanlış yapabileceğin biri miyim?" diye sordu tane tane konuşarak.

Tamam, bu tuhaf ama... Beni ikna etti. Saçlarımı omuzlarımın arkasına itip onun yaptığı gibi dirseklerimi masaya yasladım. "Sence ben, yanlış yapacak biri miyim?" dedim onu taklit ederek.

Demir'in dudakları kıvrıldı. Tehlikeli bir görüntüsü olmasına rağmen beni hiç korkutmuyordu. Tehlikeli insanlar tanımıştım ve güvenilirliğin görüntüyle bir ilgisi olmadığını çok iyi biliyordum. "Anlaştık."

Yumruğunu uzatınca dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü gülümsemekten çekindim. Kendi yumruğumu onunkine vurup anlaşmamızı mühürledikten sonra, "Teşekkür ederim," dedim tüm samimiyetimle. Bütün bunlar benim için öyle yeni duygulardı ki içten içe sersemliğini yaşıyordum. "İlk taksidi hemen vereceğim, bekle."

Kalkıp odama giderken salonun kapısının önünden geçmem gerekti. Nala bunu fark edince peşime takılıp ayaklarımın arasına dolanarak benimle oyun oynamaya çalıştı ama işim olduğu için karşılık veremedim. Çantamdan cüzdanımdaki paranın çoğunu çıkarıp maaş alana kadar beni idare edecek bir şeyler bıraktıktan sonra Nala'yı kucaklayıp mutfağa geri döndüm.

Sonraki yarım saat Demir bana bilgisayarı tanıttı. Eksiklerini giderip iki güne kadar geri vereceğini söyleyerek çantaya

koyduktan sonra gitme vakti gelmişti. Kucağımdan inmemeye kararlı olan köpekle birlikte onu geçirmeye gittim. Demir, kahverengi deri ceketini giyerken Derya ve Yağız kapıya çıktılar.

"Bizimle hiç oturmadın," dedi Derya, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken.

"Öykü'yle konuşmam gerekiyordu," diye cevapladı Demir. Ayakkabılarını alıp dış kapıyı açınca dışarının soğuğu yüzümüze çarptı. "İyi akşamlar."

O ayakkabılarını giyerken tuttuğum çantasını uzattım. "Güle güle Demir. Çok teşekkür ederim."

"Bana bir daha teşekkür etme. Kibarlığın beni geriyor," deyip hafifçe göz kırptıktan sonra arkasını döndü. Merdivenlere yöneldiğinde kapıyı kapadım. Kibarlığım beni de biraz germişti doğrusu. Ben... Sahiden de arkadaş edinmeye başlıyordum.

Arkamı dönüp Nala'yı yere bıraktığımda Sıla, Derya ve Yağız'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Onları korkutmak için kaşlarımı çattığımda Derya tüydü. İçeri girip Tunç'a bir şeyler söylediğini duydum.

"Ee," dedi Sıla. "Demir neden gece onda evimizdeydi?"

"Bildiğim kadarıyla misafir çağırma kuralınız yok."

"Onu sormadığımı biliyorsun."

İkisine gözlerimi kısarak bakarken, "Size bu meraklı bakışları bana yöneltirseniz ne yapacağımı söylemedim mi?" dedim tehlikeli görünmeye çalışarak.

Sıla dudak büküp ellerini havaya kaldırınca ikisinin arasından geçip odama gittim. Kapımı kapamak için arkamı döndüğümde Yağız'la burun buruna geldik. Refleksle nefesimi tutup iki adım geriye kaçtım.

"Demir, sevgilin ya da öyle bir şeyse bana söyle," dedi Yağız.

"Ne?" Soru o kadar saçmaydı ki bunun onu hiç ilgilendirmediğini söylemek aklıma gelmedi. "Tabii ki değil," dedim hayretle.

Yağız yüzünde daha önce görmediğim kadar katı bir ifadeyle geriye çekilip odanın girişinden uzaklaştı. "Tamam. İyi geceler."

Bugün ikinci kez odamın kapısında arkasından bakakalırken başımı iki yana sallayıp içeri girdim. Bu kez kucağımda Nala yoktu ama yine de "Gerçekten de garip biri," diye söylendim.

12



Anladım ki bu gülüşü bir daha görmezsem yapamam.
Benim için çölde bir kaynaktı gülüşü.

Artık bir bilgisayarım olduğu için kütüphanede daha az zaman geçiriyordum. Eve erken geldiğim birkaç akşam olmuştu. Bu süreyi genelde yatağıma uzanıp, kahvemi yudumlarken ödev ya da araştırma yaparak geçirmiştim. Ödevlerim için büyük kolaylık olmuştu ama en çok sonraki dönemlerde alacağım film ve video yapımı dersleri için işime yarayacaktı bu bilgisayar. Hayatımı bu kadar kolaylaştırması ona karşı büyük bir sadakat beslememi sağlıyordu.

Bu evde sadece birkaç kez mutfak masasına oturmuştum. Genelde yemeklerimi restoranda yiyordum. Eve gelişim de geç vakitleri bulduğu için kimse benden yemek yapmamı istemiyordu. Kızların nasıl beslendiklerini bile bilmiyordum. Buzdolabını pek karıştırdığım söylenemezdi. Eğer ek işlerim iptal olmaya devam eder ve bilgisayarla evde çalışmaya alışırsam bunun değişmesi gerekecekti.

Akşam yemeklerine katılırsam benim de yemek yapmam gerekirdi muhtemelen... Yemek pişirmeyi bilmiyordum. Babamla yaşarken mutfakta eğlenceli şeyler yapardık ancak annemin evinde mutfak bir mayın tarlasıydı. Evin yardımcısı Nilay evdeki diğer çocuklara kızamadığı için sürekli beni azarlardı. Bundan dolayı şimdiye dek yemek pişirmeyi öğrenecek imkânım olmamıştı. Çok zor olduğunu sanmıyordum. Gerekli durumlarda birkaç yemek videosu izleyebilirdim. İyi hazırlanırsam daha önce hiç yapmadığımı belli bile etmezdim belki.

Yatağımda otururken kendi kendime güldüm. Bu eve gelirken bir gün yemek pişirmem gerekebileceğini biliyordum ancak gerçek bir sofraya oturacağımı hiç düşünmemiştim. Bugün eve girdiğimde Derya'nın masayı az önce kaldırdıkları için üzülmesi, bir dahakine erken geleceğim zaman mesaj atarsam beni bekleyeceklerini söylemesi bana gerçek bir yemek sofrasının nasıl olacağını düşündürmüştü.

Sadece çatal bıçak seslerinden oluşan gergin bir yemek masası değil; bir şeyler paylaşılan, doğru bıçağı mı kullanıyorum diye endişelenmem gerekmeyen, ağzım doluyken konuşmanın bir suç olmayacağı kalabalık bir yemek sofrası nasıl olurdu? Eğlenceli miydi yoksa öyle ya da böyle tokluk hissinden başka bir şey sağlamaz mıydı? Belki bunu öğrenmek için yarın akşam yemeğe yetişirdim. *Belki.*

Bedenimi rahatlatmak için kollarımı kaldırıp gerindim. Saat sabahın üçüne geliyordu. Sekizde okulda olmalıydım ama öncesinde çevirisini yaptığım metni bitirmek istiyordum. Çoğunlukla öğrencilerin ödevler için başvurduğu eski bir kitapçıdan almıştım bu metni. Fransızcam çok iyi değildi ama ders aldığımı söyleyince kitapçının sahibi bana birkaç İngilizce makale ve bir de basit olduğunu düşündüğü Fransızca bir metin vermişti. Eğer çalışmamı beğenirse ara sıra oradan iş alacaktım.

Yapılan ödeme uğraşılan vakte değmezdi ancak bu işlerin kendimi çok daha hızlı geliştirmemi sağlayabileceğini düşündüğüm için hevesliydim.

Görmeyen gözlerle son noktayı koyup bilgisayarı kapattıktan sonra kendimi yataktan attım. Gözümü kapadığım an uyuyabilirdim ancak fena hâlde çişim vardı ve oturmaktan tüm vücudum uyuşmuştu. Önce bardağımı mutfağa götürüp makineye koydum. Sonra banyoyu kullandım. Dişlerimi fırçalarken musluktan akan buz gibi su bir anlığına kafamda şimşekler çaktırınca uykunun sisine girmiş zihnim ayıldı. Burası eski bir ev olduğu için sıcak suyun banyo lavabosuna gelmesi çok uzun sürüyordu. Yani, kızların söylediği buydu. Bence bu lavaboya sıcak su asla ulaşmayacaktı. Önüne oturup litrelerce su akıtsak da bir işe yaramayacağına neredeyse emindim.

Parmak uçlarımda yürüyerek odama geri dönüp kapımı kilitledim. Soğuk su yüzünden uyanan zihnimle yatak o kadar da çekici görünmüyordu. Bir süreliğine oyalanmak için pencerenin önüne yaklaştım. Perdeyi aralayıp küçük penceremden öylesine bir bakış atacaktım. Dışarıdaki sıradan gece karanlığını, ara sıra sokak lambasının altında yatan koca köpeği görmeyi beklerken dışarıdaki beyaz zemini görmek beni şaşırttı. Başta idrak edemedim ama sonra anladım.

Kar yağmıştı. *Nihayet.*

Fazla bir şey düşünmedim. Ayağıma bir çift kalın çorap geçirip kapının arkasına astığım montumu giydim. Suzan Hanım'ın hediyesi olan atkı ve beremi takıp kameramı kaptığım gibi odadan çıktım. Evin dış kapısı kilitliydi. Anahtarı çevirmek için uzanınca karanlıkta göremediğim bir şeyler devrildi ve diğer anahtarlar yere düştü. Gecenin sessizliğinde devirdiğim şeylerin gürültüsü evin içinde patladı. Elim anahtarların üzerinde öylece kalakaldım. Sadece bir saniye için başka bir yerde olduğumu sandım. Birazdan başımın fena hâlde derde gireceği bir yerde.

Fakat bu doğru değildi. Buradaydım. Güvendeydim. Dışarıda kar yağıyordu.

Anahtarı çevirip kapıyı açtıktan sonra botlarımın bağcıklarını bağladım. Sıla'nın şaşkın sesini duyduğumda bağcıklarla işim bitmek üzereydi. "Öykü? Ne yapıyorsun?"

"Uyandırdım mı? Özür dilerim."

"Hayır. Uyumamıştım. Nereye gidiyorsun?"

"Dışarıya." Merdivenlerden hızla inmeye başladığımda Sıla yüksek bir fısıltıyla tekrar seslendi.

"Bu saatte mi?"

"Kar yağıyor!" derken heyecanımı saklayamayacak kadar kendimden geçmiştim. "Fotoğraf çekeceğim."

Birkaç adım daha attım ve sonra dışarıdaydım. Hava, son birkaç günkü kadar soğuk değildi. Yüzümü döven o sert rüzgâr yumuşamış, sakinleşen soğuk bir okşayışa dönüşmüştü. Sokağı kaplayan beyaz örtüye bakıp dudağımı ısırdım. Kalbim hızla çarpıyordu. Bir çocuğun neşesiyle karşımdaki manzarayı izliyordum. Camdan baktığımda sokak lambasının altında kar yağışı görememiştim ama şimdi gittikçe irileşen beyaz tanecikler ellerime düşüyordu. Kameramı kaldırıp birkaç fotoğraf çektim. Sonra kenarlardan yürüyüp lambanın kıyısına geldim ve diğer yerlerde iz bırakmamaya özen gösterip lambanın tam altına doğru koca bir adım attım. Geriye doğru iki bina kadar yürüdükten sonra arkama dönüp bıraktığım izlere baktım ve bir fotoğraf çektim. Sonra bir tane daha. *Dudaklarımda giderek büyüyen bir gülücükle*. Eğer tam o anda saldırıya uğramasaydım belki yere uzanıp kar meleği yapacak kadar ileri giderdim.

"Kendi başına eğlenebileceğini mi sanıyorsun?" dedi birisi yukarıdan. Başımı kaldırdığımda bir kartopunun daha üzerime doğru geldiğini görüp kenara çekildim. Sıla hedefi kaçırdığı için surat astı. "Bizi bekle seni hain kız!"

Pencerenin önünden kayboldu. Arkasından bakarken benim

odamla beraber üst katın da ışığının açık olduğunu gördüm. Kameramı kaldırıp kar tanelerinin arasından parlayan pencere ışıklarını çektim.

Gecenin bir vakti, evimin sakin sokağında, kıyafetlerime ve saçlarıma kar taneleri düşerken yürümeye bayılmıştım. Öyle güzel ve mutlu bir andı ki başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Bu mutluluk bana yıllarca yetebilirdi. Yıllar boyu bu anı hatırlayıp gülümserdim. Etkisi hiç azalmadan. Verdiği hissi hiç unutmadan.

Bu huzurlu an binanın kapısındaki hareketlilikle bölündü. Dışarıya önce Tunç çıktı. Arkasından Derya minik bir çığlıkla koşarak onun sırtına zıpladı. Sonra Sıla ve Yağız'ı gördüm. Tunç sırtında Derya'yla koştururken Sıla kendine bir kartopu yapıp Yağız'a fırlattı. Böylece ikisi kartopu savaşına giriştiler. Birkaç dakika sonra binalarda daha fazla ışık yandı. Gürültünün kaynağına kızmak için camlara çıkan insanlar dışarıdaki manzarayı görünce sinirlenmek yerine eğlenceye katılmayı tercih ettiler. Sokak kısacık bir anda dolup kahkahalar ve çığlıklarla çınlarken ben, sokak lambasının gerisindeki karanlık bir noktada durup onların fotoğraflarını çektim. Yüzümdeki gülücük yerinden ayrılmadı. Hiçbir kötü anının gücü zincirlerinden kopup hissettiğim coşkulu neşeyi parçalamaya yetmedi. Saçlarıma düşen her kar tanesiyle daha da gerçek bir öyküye dönüşüyordum.

Komşular aşağı indikçe Sıla'nın başka arkadaşları da ortaya çıktı. Oyunları giderek daha fazla kişiyi içine alırken Yağız'ın gruptan uzaklaşıp etrafa bakındığını gördüm. Başında siyah bir bere, üstünde asker yeşili kocaman bir mont vardı. Ellerindeki sırılsıklam eldivenleri çıkarıp dikkatle binanın merdivenlerine koyduktan sonra etrafa bakınmaya devam etti. Adımları benim olduğum yere doğru yaklaşırken bir fotoğrafını çektim. Bir sonraki fotoğrafta Yağız kadraja bakıyordu. Bir sonrakindey-

se gülümsüyordu. Gördüğüm en parlak gülümsemeyle üstelik. *Yıldızlarla dolu bir gülümsemeyle.*

"Karanlık seni saklayamıyor," dedi yanıma geldiğinde.

Kameramı ilerideki eğlenen kalabalığa çevirdim. "Saklanmak isteseydim beni bulamazdın."

"Emin misin?"

Sorusundaki meydan okumayı duysam da tuzağına düşmedim. İçimdeki küçük, inatçı kız yumruklarını havaya kaldırıyordu fakat onu bastırdım. Bu, yıllar içinde kazandığım bir yetenekti. Meydan okumaların sonunda belanın kaçınılmaz olduğunu öğrendiğimden beri bunun üstünde çalışıyordum.

"Alabilir miyim?" Elini kamerama uzatınca ona şüpheyle baktım ama masum görünüyordu. Elimden alıp onu parçalayacak biri olsaydı şimdiye kadar anlamış olurdum herhâlde. Paranoyak yanımı kulak ardı edip kamerayı ona uzattım. Makineyi kaldırıp bir fotoğraf çekti. Çok yakındı ve bu açıyla güzel bir fotoğraf olması imkânsızdı. Üstelik içinde ben vardım. Çatık kaşlarımla ve muhtemelen kızarık burnumla birlikte.

"Bekle," deyip geri geri koştuktan sonra Sıla'yı buldu. Kamerayı ona verip geri geldiğinde kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni eğlenceye katmaya çalışıyorum." Yere eğilip karları toparlayarak birleştirmeye başladığında fark ettirmeden birkaç adım geriledim.

Eğlenceleri izlemeyi seviyordum. En kötü insanlar bile çocukça oyunlar oynarken masum görünebilirdi. Onları izlemek, resmetmek, kahkaha seslerine karşı gülümsemek hoşuma giderdi. Bunu o kadar uzun süre yapmıştım ki dâhil olma seçeneğinin varlığını unutmuştum. Burada durmuş uzun dakikalardır içine girsem hiç yadırganmayacağım bir eğlenceyi izlerken araya karışmak aklıma gelmemişti.

Yağız yaptığı koca kartopunu bir elinden diğerine atarak bana yaklaşırken, "Bunu istemezsin," dedim düz bir sesle. "İyi dövüşürüm."

Söylediklerime sırıtıp topu havaya kaldırdı. "İyi. Zoru severim."

Sonra topu üstüme fırlattı. Yakın mesafede olduğumuz için kaçmakta zorlanmadım ama Yağız'ın durmaya niyeti yoktu. İkinci bir kartopu için eğildiğinde yanında durduğum arabanın üstündeki karları topladım. Karın soğuğu başta hiç rahatsız etmedi. Ellerimin arasındaki karları sıkıştırıp bir top hâline getirdikten sonra Yağız'ın ikinci darbesinden kaçıp nişan aldım ve topu ateşledim.

Mükemmel bir atıştı. Kartopu kafasına çarpıp saçlarına ve yüzüne doğru dağılırken Yağız durdu. Birkaç saniye sonra refleksle yumduğu gözleri açıldı ve Noel Baba'dan bozma suratıyla, huysuz bakışlarıyla bana baktı. Dayanmanın imkânı yoktu. Benim için bile. Kahkahamı salıverdim.

Yağız'ın dudakları aralandı. Ağır, derin bir nefes aldığını düşündüğüm bir andan sonra sakince yüzündeki karları temizledi. Dudaklarımı birbirine bastırıp kendime yeni bir silah yaparken bana yaklaşıyordu. "Demek gülüyorsun," dedi sakince. "Buna faul denir."

"Faulün anlamını bildiğini sanmıyorum." Sesim rahat çıkıyordu. Hatta... Keyifli. Kendi sesime yabancılaşırken bir anlığına dikkatim dağıldı. Yağız bundan faydalanıp ani bir manevrayla dizlerimin altından tutarak beni havaya kaldırınca çığlık attım. Beni omzunun üstüne doğru kaldırıp sonra yere devirirken kahkahalarla gülüyordu.

Öfkeyle haykırdım. "Hile yapıyorsun!"

"Senin kadar değil," dedi cıvıltılar saçan bir sesle.

Adam beni kucaklamıştı. Beni! Bir yaprakmışım gibi kaldırıp yere savurmuştu. Hırsla öne atılıp kolunu tuttum ve ters

çevirmeye çalıştım. Yağız karşılık verdi. Karların içinde yuvarlanarak birbirimizi alt etmeye çalışırken bana zarar vermeye çalışacağı an için tetikte bekledim ama bunu hiç yapmadı. Nasıl becerdiyse beni rahatsız edecek hiçbir dokunuşa, hiçbir fiziksel acıya sebebiyet vermeden benimle boğuştu. Bir ara ayağımın altındaki buzlanmış bölge yüzünden dengemi kaybedip yere düştüğümde bileklerimi kavrayıp beni yere sabitledi. Atkım biraz ötede yere düşmüştü. Şapkam başımdan düşmek üzereydi ve Yağız neredeyse üstümde durmuş, yüzü yüzümün önünde bana bakıyordu.

Bakışlarının altında ikimiz de nefes nefeseydik. Hava ağırlaştı, insanların sesleri kayboldu, zaman durdu. Bal rengi gözlerinde bana evimi hatırlatan parıltılar gördüm. *Babamla yaşadığımız küçük ev, tuttuğumuz balıklar, babamın piyanosu, benim için çaldığı şarkılar, köpeğim Fındık...*

O kısa anda benim için değerli olan bir avuç şey, Yağız'ın bakışlarına saklanmış gibi hissettim. Çünkü başka hiçbir şey beni bu kadar büyük bir özleme sürüklemiyordu. Başka hiçbir şey içimi böyle sızlatmıyordu. Başka hiçbir şey beni o günlerde olduğu gibi heyecanlandıramamıştı.

Fakat bu uzun sürmedi. Masum bakışlar yerini daha koyu, daha tehlikeli görünen bakışlara çevirdiğinde bunu karşı hamle yapmanın vakti geldiğine yordum. Yağız'ın hamleleri başarılıydı ama ben hafife alınacak bir rakip değildim. Onun kadar centilmen hiç değildim. Dizimi kırıp Yağız'ın karnına vurdum ve geriye savrulmasından faydalanıp omuzlarından iterek yere düşmesini sağladım. Bir avuç karı suratına atıp ayağa kalktım ve zaferimi ilan etmek için botumu göğsünün üzerine koydum.

"Gördün mü?" dedim nefes nefese. "Sana iyi dövüştüğümü söylemiştim."

Yağız ellerini iki yana düşürerek kesik nefeslerle gülmeye başladı. "Gördüm. Beni... Mahvettin."

İtiraz etmesini beklerken yenilgiyi kabullenmesi bana beklenmedik bir tatmin yaşatınca ayağımı üstünden çekip kalkması için elimi uzattım. Ellerim buz kesmişti. Pantolonum sırılsıklamdı ve her yerime iğneler batıyormuş gibi hissettiren bir acı yüzünden yerimde zıplamamak için zor duruyordum. Buna rağmen yüzümde bir gülücük vardı. O an için gülmemem gerektiğini düşünmüyor, duygularımı bastırmak için kontrolü ele almam gerektiğine dair kafa yormuyordum. Kaşlarımı çatmayı, uzak durmayı, saklanmayı hiç düşünmedim. Sanki her akşam sokağa fırlayıp kartopu savaşı yapıyormuşum gibi rahat hissediyordum. Bunun nasıl olduğunu aklım almıyordu.

Yağız uzattığım eli tuttu. İkimizin de elleri buz gibiydi, bu yüzden canım yanıyordu ve tutuşu pek de iyi hissettirmedi. Ellerimdeki sızı diğer her şeyi bastırınca onu kaldırır kaldırmaz elimi çekip avuçlarımı birbirine sürterek ısıtmaya çalıştım. Sokağın diğer tarafına, evimin olduğu yere döndüğümde ileride oyun oynayan kalabalıktan sıyrılmış Tunç, Derya ve Sıla'yı gördüm. Üçü de öylece durmuş bize bakıyorlardı. Bir saniye sonra onlara döndüğümü idrak ettiler. Sıla anında arkasına dönerken Tunç ne yapacağını bilemiyor gibi birkaç tur etrafında dönüp sonra Derya'nın arkasına saklandı. Derya ise açıkça sırıtıyordu. Kaşlarımı çattığımda o da arkasını döndü ve oyun oynayan grubun içine karıştılar. Anlamsız hareketleri beni huzursuz edince kameramın hâlâ Sıla'da olduğunu ve almam gerektiğini hatırladım.

"Ben gidiyorum," dedim üşüyen ellerimi yumruk yaparak. Kendi kendime söylenir gibi mırıldandım. "Yoksa öleceğim."

Yağız, yanımda iç çekti. "Ben çoktan öldüm."

Başımı çevirip ona şöyle bir baktım. En az benim kadar ıslanmıştı ama üşüyor gibi görünmüyordu. "Neden bahsediyorsun?" derken kaşlarım alışkanlıkla çatıldılar.

"İşte, geri döndü," dedi Yağız başını sallayarak. Saçların-

daki karları silkelerken yerdeki atkımı alıp bana uzattı. "Daha fazla gülmelisin. Ayrıca kırmızıyı daha çok kullanmalısın."

Atkımı elinden alıp, "Sen de daha az konuşmalısın," diye söylendim. Sesim huysuzdu. Ben de huysuzdum. Bu kadar keyifliyken el birliğiyle beni huzursuz etmeyi becerdikleri için ayrıca kızgındım da.

Yağız'ın yanından ayrılıp Sıla'dan kameramı aldım ve binaya, evime girdim. Kıyafetlerimden kurtulup banyoya girdiğimde soğuk tenim sıcak suya pek de iyi bir tepki vermedi. Söylenerek temizlenip kurulandıktan sonra en kalın pijamamı giyip yorganların altına sığındım.

Huysuzluk etmekte direnSem de kendimi hafif hissediyordum. Gökyüzünde öylece süzülen bir balon kadar hafif. Bir kuşun kanadından kurtulup özgürlüğünü ilan eden bir tüy kadar hafif... Küçükken babamın beni görebildiğini ve mutsuz olduğum için çok üzüldüğünü düşünürdüm. O üzülmesin diye ağlamamaya çalışır, o evde mutluymuş gibi rol yapardım.

Gözlerimi yumarken babamın beni bu gece görmüş olmasını ne çok istediğimi düşünüyordum. Yıllar sonra yüreğime konan bu hafifliği hissedip benim için mutlu olmasını diledim.

13



Sahibi olmayan bir elmas bulursan, o elmas senindir. Sahibi olmayan bir ada bulursan, o ada senindir. Bir buluş yaparsan patentini alırsın, buluş senin olur. Mademki yıldızlara sahip olmak benden önce kimsenin aklına gelmedi, öyleyse yıldızlar benimdir.

Kurşun kalemi önümdeki kâğıda sürterken çıkan sesleri dinlemek hoşuma gidiyordu. Kendimi bu seslere kaptırdığımda etraftan soyutlanıp resmin içine dalabiliyordum. Aslında resim yapmada çok yetenekli değildim. Neticede bir çizer değildim ama çizdikçe yol kat ettiğimi görüyordum. Başlarda sadece ödevler için başladığım resimler daha sonra beni rahatlatan bir hobiye dönüşmüştü. Çalmayı bıraktığımdan beri hissedemediğim bir rahatlamaydı. Aynı huzuru vermiyordu ama yine de benzeriydi. Bazen elinizde kalan en iyi şey, küçük bir benzerlikse ona sarılmak en doğru seçenek olurdu.

Resim defterimin arka sayfalarından birine bir sokak lambası çiziyordum. Altında uyuyan köpeği sonra resmedecektim. Bazı geceler penceremin karşısındaki bu manzaranın fotoğrafını pek çok kez çekmiştim. Birkaçı duvarımda asılıydı ama restoranda otururken, canım ders çalışmak ya da kitap okumak is-

temiyorken bu manzarayı çizebileceğimi düşünmüştüm. Çizmek istediğim diğer şeylerin üstünü kapamak için iyi bir fikirdi.

Karşımdaki sandalyenin çekildiğini duyduğumda duruşumu bozmadım. Dirseğim masada, yanağım avucuma yaslanmış kâğıdın üstünde hareket eden kalemimi izliyordum.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Demir.

"Öyleyse sana iyilik edecek birini bul."

Yumruğunu kâğıdımın üstüne getirip masaya iki kez vurdu. *Tak tak.* "Buldum bile."

Kalemim durdu ama kâğıttan kaldırmadım. Sadece bakışlarımı yüzüne çevirip, "Hayır," dedim. "Bulmadın."

"Bana bir iyilik borcun yok mu?"

Borç mu? Kalemi masaya atıp dimdik otururken en keskin bakışlarımı Demir'in siyah sakallarının çevrelediği yüzüne diktim. Uzun saç ve sakalı yüzünden olduğundan daha büyük görünüyordu ama geçenlerde yirmi dört yaşında olduğunu öğrenmiştim. "Hayır," dedim bir kez daha. "Yok."

"Senin için bir bilgisayar aldım."

"Ve ben de sana parasını ödüyorum. Eğer para yerine iyilik istemiyorsan, senin için hiçbir şey yapmam gerekmiyor."

Yüzünü buruşturdu. Bunu teklif etse bile kabul etmezdim. Bunu bildiği için mi yoksa parası önemli olduğu için mi bilmiyorum ama böyle bir teklifte bulunmadı. Bunun yerine masanın üstünde ellerini birbirine geçirip öne doğru eğildi. "Lütfen?"

Kollarımı göğsümde birleştirip ona baktım. Yalnız takılan bir adam gibi görünse de tanıdığı çok insan olduğuna emindim. Arkadaşları da vardı mutlaka. Ara sıra burada kahve içtiği tipler oluyordu. Neden onlara değil de bana geldiğini merak ettim. Etmemeliydim ama benden bir şey *rica etmesi* garipti. Sadece isteseydi onu reddetmek daha kolay olurdu oysa karşıma geçmiş bana *lütfen* diyordu.

Sıkıntıyla ofladım. "Ne istiyorsun?"

"Akşam benimle bir yere gel."

Kaşlarım çatıldı. Bunun iyilikle ne alakası olduğunu düşünürken, "Nereye?" diye sordum.

"Bir parti."

"Hah!" Ağzımdan kontrolsüzce çıkan şaşkınlık nidası Demir'i endişelendirdi. Bir partiye asla gitmezdim. *Asla.*

"Güvenilir birine ihtiyacım var Öykü."

"Beni tanımıyorsun. Bana güvenebileceğini bilemezsin."

"Kimseyle konuşmuyorsun bile. Neden gidip birinin sırrını ortaya dökesin ki? Bunu yapacak biri olsaydın çoktan yapardın. Burada her gün onlarca sır duyuyoruz. Umurunda bile olmuyor."

Derin bir nefes aldım. Demir'i kırmak istemiyordum ama ısrarı içimdeki kördüğümü çekiştirmeye başlamıştı. Bu tehlikeliydi. Bu, ortaya çıkmasını istemediğim bir düğümdü. Derinlere gömdüğüm, yüzleşmek istemediğim bir öfkeydi. O öfkeyi Demir'in üzerine salmayı hiç istemiyordum.

"Yapamam," dedim sesimdeki sertliği kırmaya çalışarak. "Bir partiye gidemem."

"Birinin yardıma ihtiyacı var," dedi Demir. "Önemli olmasa ısrar eder miyim sanıyorsun?"

Etmezdi. Etmeyeceğini biliyordum. Ben de onu yeni tanıyordum ancak güvenebileceğim biri olduğuna çoktan karar vermiştim. O da bana güveniyorsa... Biraz dürüst olmayı denese miydim? Sadece biraz.

"Kötü anılarım var," dedim sessizce. "Bir partiye *gidemem.* Anlıyor musun?"

Demir'in bakışları değişti. Benim için yabancı bir duyguyla doldu. Bunun anlayış olduğunu düşündüm. Acıma değil, nefret ya da tiksinti de değil. Sadece anlayış.

"Bu bir ev partisi. Ev sahibinin elinde tanıdığım bir kıza ait görüntüler var. Bilgisayarı ve telefonu halledebilirim ama

evindeki flash belleği almam gerekiyor. Ben bunu yaparken birinin beni kollaması lazım. Kız sadece on sekiz yaşında. Yardıma ihtiyacı var."

Göğsümdeki ellerim kucağıma düştü. Her zaman tetikte bekleyen bakışlarım da üzerlerine. Tanımadığım bir kız için kâbuslarımı azdıracak bir yere gitmem gerekmiyordu. Tek yapmam gereken kulaklarımı tıkamaktı. Sonra hayatıma devam ederdim. Kız benim sorumluluğumda değildi.

Geçmişte bir gün, birileri de benim için tıpkı böyle düşünmüş olmalıydı. "Tamam."

Cılız kelime dudaklarımın arasından çıktığında Demir gülümsedi. Minnettar bir gülümsemeydi bu. Birinin bana minnettar olması neredeyse komikti. "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Seni korkutan her neyse, söz veriyorum hiçbir şey olmayacak. Tamam mı?"

Beni korkutan geçmişti. Bana zarar veren, beni kafeslere sokan tek şey geçmişti. Demir'in gücü pek çok şeye yeterdi belki ancak geçmişi yok etmek kimsenin harcı değildi. Eğer bir yolu olsaydı, o yolu çoktan bulurdum.

Eve gider gitmez kendimi odama kilitledim. Kızların mutfaktan gelen seslerini duymuştum ve onlara yakalanmamak için neredeyse gizlice odama daldım. Verilen ilk kötü karar bir hata olurdu. Aynı kararı ikinci kez vermekse aptallıktı. Aptalın tekiydim.

Soğuk ellerimle ensemi tutup odanın içinde birkaç tur attım.

"Seni kandıran insanlar için bir kez kötü karar verdin," dedim kendi kendime. "Bir kez de sana güvenen bir arkadaş için ver." *Arkadaş.*

Bu kez gerçek olmasına ihtiyacım vardı. Bir kez daha arkadaşım olduğunu sandığım kişinin ihanetine uğrarsam ne yapardım bilmiyordum. Herhâlde bu kez hiçbir şey duvarlarımı aşamazdı. Herhâlde bu kez gerçekten de boş bir kabuğa dönüşürdüm.

Panikle dolanırken gözlerim masanın üstüne yaydığım fotoğraflara ilişti. Bunları dün basmıştım. Birkaç gece önce kar heyecanıyla dışarı çıktığımda çektiğim fotoğraflardı. Ama sadece benim değil. Sıla'nın çektikleri de vardı. Beni şaşkınlığa sürükleyen, ben olduğuma inanamadığım ve bir gün içinde bulunacağımı aklıma bile getiremeyeceğim kareler. Onları görmek beni histerik bir ruh hâline sokuyordu. O günden beri Yağız'la karşılaşmamıştım. Akşam yemeklerine de katılmamıştım.

Fotoğrafları sindirmek ve kabul etmek için zamana ihtiyacım vardı. Arkadaş edindiğimi kabul etmek için. Belki bu akşam Demir bana bu konuda yardım ederdi. Belki dünyam başıma yıkılmaz da üstüme yıldızları izleyebileceğim güvenli bir cam kubbe inşa ederdi.

Bu umuda tutunarak masanın üstündeki fotoğraflardan birkaçını alıp odadan çıktım. Mutfağa giderken gergindim. Soğuk ellerimi sıkıca yumruk yapmış, bastığım fotoğrafları avucumda tutuyordum. Kızları gördüğümde eşikte durdum. Yemek yiyorlardı. Akşam yemeği. Görebileceğiniz en basit masada. *Birer tabak ve çataldan başka bardaklarının içindeki meyve suları vardı sadece.* Tabaklardaki domatesli makarnayı iştahla yiyorlardı. Sıla hararetle konuşurken Derya ilgisizce onu dinliyordu. Sonra beni fark etti. Bakışları bana çarpınca korktu sanırım. Öksürerek öne doğru eğilince Sıla uzanıp onun kafasına vurdu.

"Sırtına vurman gerekmiyor mu?" dedim içeri girerken.

"Ay! Ne zaman geldin?" Sıla'nın da benzer bir tepki vermesi beni eğlendirmeliydi fakat pek de keyifli hissetmiyordum.

"Ödümü kopardın," dedi Derya.

"Mükemmel bir makarna yaptım. Kendine bir tabak al." Sıla'nın teklifiyle karnım guruldadı. Sabah Demir'le yaptığımız konuşmadan sonra restoranda bir şey yiyememiştim.

Evimde yemek yemenin zamanı gelmemiş miydi?

Fotoğrafları masanın üzerine bırakıp kendime bir tabak almak için tezgâha döndüm. Kızlar ne olduğunu görmek için fotoğraflara uzanınca keyifle kıkırdamaya başladılar.

"Bunlar harika!" dedi Sıla yanındaki sandalyeye oturduğumda. "Karanlıkta bu kadar iyi fotoğraflar olacağını düşünmüyordum. Çok güzel çekmişsin."

"Tunç'la benim ilk gerçek fotoğrafımız." Derya'nın burnuma doğru salladığı fotoğrafa baktım. Derya Tunç'un sırtındaydı, kahkaha atıyorlardı. Aslında ilk fotoğraf sokak lambasının altında sarıldıkları gün çekilendi ama bunu Derya'ya söylemeye çekindim.

Kızlar fotoğraflara yorum yaparken makarnaya uzun uzun baktım. Sonra çatalımı tabağa daldırıp bir lokmayı kaldırdım ve... Ağzıma attım.

Dünyanın en zor eyleminin bir çatal makarna yemek olmasını söylesem herkes delirdiğimi düşünürdü sanırım. Ben de düşünüyordum, hem de çoğu zaman. İkinci lokmada biraz daha kolaylaştı. Üçüncüde hiç duraksamadan çiğnemeyi başarabildim.

"Benim çektiklerim nerede?" diye sordu Sıla. Bunu sorarken bana dönüp yemek yediğimi görünce sırıttı. "Çok iyi değil mi?"

"Sadece makarna Sıla. Yaptığım sebze yemeklerinin yanında hiçbir şey değil," dedi Derya.

"Kimse sebze sevmiyor. Öykü de sevmiyor. Baksana, yüzündeki o muhteşem hazzı gör."

Derya bakışlarını bana çevirip dudak büktü. "Her zamanki sert bakışlarıyla bakıyor. Makarnayı dövmek istiyor olabilir."

"Makarnamı dövmek mi istiyorsun?"

Sıla'ya dönüp bunun gerçek bir soru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Anlayamadım. "Hayır."

"Süper. Benim çektiğim fotoğraflar nerede?"

"Bir yerdeler," diye mırıldandım. Onları basmadığımı söylemek isterdim ama bazı ciddi politikalarım vardı. Yalan söylemiyordum. Hiçbir koşulda.

"Ne diyebilirim ki," dedi fotoğrafları bırakıp yemeğine dönerken. "Kız gizemli olmayı seviyor."

Sonra bana hiç ilgilenmediğim bir şeyler anlattılar. Kendileri hakkında, dersleri hakkında. Hatta hiç tanımadığım birileri hakkında. Onları dinlerken göğsümdeki gerginlik azaldı. Kıyılarda gezinen panik duygusu derinlere çekildi. Saçma sohbetleri beni rahatlatmayı başardı. Üstelik makarna gerçekten de lezzetliydi. Kendimi iyi hissediyordum.

Sohbetlerine dâhil olmamıştım tabii ama yine de her şeyden haberdarmışım gibi ara sıra bakışlarını bana çevirerek konuşmaları güzeldi. Yemekten sonra bulaşıklara yardım bile ettim. Aslında biraz daha oyalanmak istiyordum ancak Demir'in yanına gideceksem kıpırdamalıydım.

Demir'in yanına gidecektim. Ne yazık ki. Odama geçip üzerimdeki solmuş siyah pantolonu buna göre daha iyi durumda olanıyla değiştirdim. Güzel giyinmekle ilgilenmiyordum fakat öyle bir ortamda çok ezik görünmemek önemliydi. Çünkü ezikler dikkat çekiyordu. Kafayı birilerine eziyet etmeye takmış hasta beyinler kendilerine kolay hedef olarak gördükleri kişileri seçerdi. Bu kişiler genelde fiziksel kusuru olan ya da maddi sıkıntılar yaşayan insanlardı. Ve her partide böyle tiplerden birkaç tane olduğuna emindim.

Bu yüzden yeni pantolonumu giydim. Dolabımda siyah ya da lacivert dışında bir renk yoktu. Fazla giysim de yoktu zaten. Biraz dar olan, kolları başparmaklarımın ucuna kadar uzanan kazağımı ya da kapüşonlumu giyecektim. Uzun süre dolabın içine boş bakışlar attıktan sonra kafamı dolap kapağına vurma isteğimi bastırıp kazağı aldım.

Düz, uzun saçlarımı omuzlarımın iki yanından sarkıtıp ay-

naya baktım ve kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Artık on yedi yaşında değildim. Artık gafil avlanacak bir kız değildim. Korkacak bir şey olmadığını biliyordum. Korkularım birer hayaletti ve onları yakalayıp kutulara hapsetmek benim elimdeydi.

Kısa montumu elime alıp odadan çıktığımda Sıla'yla burun buruna geldik.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu üzerimi değiştirdiğimi fark edince.

"İşlerim var."

Yanımdan geçip dış kapıya yürürken peşimden geldi. "Bu hafta akşamları evdeydin. Artık akşam işlerine gitmediğini sanıyordum."

"İşe gitmiyorum."

"Sen böyle davranınca insan daha da meraklanıyor," diye söylendi. Botlarımı dolaptan alıp ayağıma geçirdim. "Söylesen ne olur?"

"Demir'le buluşacağım. Oldu mu?"

Sesim istemsizce agresif çıkmıştı, bu yüzden cevabını beklemek için oyalandım. "Yani Demir'le takılıyor musunuz?"

Bu cevap için beklediğimi görünce sinirlendim. Gözlerimi devirip dış kapıyı açarken, "Arkadaşım yok diye yanımdaki herkesle takılıyorum mu sanıyorsunuz?" deyip cevabını beklemeden aşağı indim. Telefonumdan Demir'in attığı adresi kontrol ettikten sonra binadan çıktım.

Kapının önünde bir motosiklet vardı. Yanında da elinde bir kaskla Demir duruyordu. Manzaraya karşı kaşlarımı çattım. "Sana kendim geleceğimi söyledim."

"Suç ortağım için bu kadarını bile yapmayayım mı?"

"Suç ortağın falan değilim," dedim rahatsız olarak. Demir de benim gibi siyahlara bürünmüştü ama o benim aksime iyi görünüyordu. Deri ceketi, pantolonu, postalları, boynundaki

asker künyesi ve tehlikeli görünüşüyle tam da motosiklet adamıydı.

"Ben buna binmem."

Demir'i geçip durağa doğru yürümeye başladım. "Saçmalama," diye seslendi arkamdan. "Korktuğunu mu söyleyeceksin?"

"Evet. Sakıncası mı var?" Aslında korkmuyordum ama Demir'e tutunarak yolculuk yapmayacaktım.

"Otobüse binersen geç kalırız."

"İyi ya, herkes sarhoş olur, sen de evi istediğin gibi soyarsın." Demir birkaç kez daha seslendi ama umurumda olmadı. Durağa gidip şansıma aynı anda gelen otobüse binerken son gördüğüm şey bunu gerçekten de yapıyor oluşuma gösterdiği hayretti.

Yarım saatlik yolculuktan sonra bilmediğim bir yerde inip cadde boyunca yürüyerek sokak isimlerini takip ettim. Aradığım sokağı bulup girdiğimde ileride duran motosikleti gördüm.

Ben yaklaşırken Demir doğrulup, "Sen deli misin?" dedi. "10 dakikada gelebilirdik. Burada seni bekleyeceğim diye kıçım dondu."

"Kıçına söyle de bir daha söylediklerimi ciddiye alsın." 24 numaralı binaya dönüp merdivenlerden içeri girdim. Agresif ve gergin hissediyordum. Daha önce sadece bir kez partiye gitmiştim. Üvey kardeşim yüzündendi. Benim için fazla uçuk bir yerdi ve her saniyesinden nefret etmiştim.

Binanın içine yayılan müzik sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Demir önden geçip birini arayarak kapıyı açmasını istedi. Arkamı dönüp gitmemek için ciddi bir çaba sarf etmem gerekmişti. Kapıyı bir kız açtı. Demir'le selamlaştılar, sonra içeri girdik.

Burası küçük bir evdi. İnsan kalabalığı yüzünden daha da küçük görünüyordu. Az eşyası birbirinden uyumsuz ve zevksiz döşenmişti. Demir'le salondan geçip koridorda ilerledik.

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Hayır ama koridorun ucundaki odaya gireceğimizi biliyorum." Bahsettiği kapının önüne gelince durduk. Sürekli etrafıma bakmaktan ve ellerimi pantolonuma silmekten kendimi alamıyordum. Bu ilk hırsızlığımdı ve ev sahibi hak ediyor olsa da içinde bulunduğum durumdan hiç memnun değildim.

Demir, odanın kapısını pat diye açınca panikten çığlık atacağımı sandım ama oda boştu. Rahatlıkla kapıyı çekip bana döndü ve yan kapıyı kontrol etti. "Tamam, burası banyo. Biri gelirse sıra beklediğini falan söylersin. Buraya doğru yaklaşan biri olursa gürültü çıkar tamam mı? Odada bir balkon var. Oradan çıkabilirim."

Demir konuşurken yaptığımız şey gerçekliğe büründü. Birinin evinden bir şeyler çalıyorduk. Yani, Demir çalıyordu ama ben de onun gözcüsüydüm. *Katıksız bir aptaldım.*

Kendime neden bunu yaptığımızı hatırlattım. Birinin özel görüntülerini kendisine götürecektik. Bunun adaletli olup olmadığından emin değildim. İnsanlar yalan söylerdi. O kadar çok ki kimin dürüst olduğunu asla bilemeyeceğimi düşünüyordum. Bir insanın böyle bir konuda yalan söyleyemeyeceğini sanırdınız. Sonra bir bakmışsınız insanlar her konuda yalan söylüyormuş.

Kızın polise gitmesi en doğrusuydu ama bu, görüntüleri başkasının da izlemesi demekti. Fakat bu şekilde de adamın suçu cezasız kalacaktı. "Polise gitmeliydik," dedim gergince koridorun ucuna bakarken. İnsanlar salona ve mutfak olduğunu düşündüğüm bir kapıya girip çıkıyorlar, gülümsüyorlar, bağırarak birbirlerine seslerini duyurmaya çalışıyorlardı. Bizi gören olduysa da kimsenin dikkatini çekmedik. Demir'in beni buraya getirmesinin sebebi, bir kızla kuytularda konuşuyor olmasının kimsenin dikkatini çekmeyeceğini düşünmesi olabilirdi.

"Bir dakika," dedim planını idrak ettiğimde. "Biri gelirse sen balkondan çıkacaksın. Peki ben?"

"Kapıdan çıkıp gideceksin. Dışarıda buluşacağız."

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın?" derken dehşet içindeydim. "Hayır. Bir şey olmayacağını söyledin. Bir partide yalnız kalırsan bir şey olur!"

"Öyleyse tekrar eve girerim. Sorun çıkmayacak. Söz veriyorum."

"Ben gidiyorum," dedim arkamı dönmek için hareketlenirken. Demir nazikçe kolumu kavradığında ona refleksle vurdum. Tam göğsüne, tüm gücümle. Canının acımış olması gerekirdi ama yüzünde hiçbir mimik göremedim.

"Sana ne oldu?" dedi keskin bir sesle. Gözlerimdeki öfkeli bakışları sabit tutmak için uğraştım ama esasında öfkem bir balon gibi sönmüştü. Geriye kalan şey yıkımdı. Bana ne olmuştu? Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ki. Fakat en azından Demir'in sandığı gibi olmamıştı. Böyle bir durumda insanın aklına ne gelir biliyordum, bu yüzden başımı iki yana salladım.

"Öyle bir şey değil," dedim sessizce.

Demir'in omuzları gevşedi. Kolumu tutan eli geri çekilirken tane tane, ikna etmeye çalışır gibi konuştu. "Ama bu, öyle bir şey Öykü. Biz o kıza yardım etmezsek kimse etmeyecek." Koridordan bu tarafa doğru gelen bir kızı görünce Demir beni biraz yakınına çekti. "Böyle dur."

Kız yanımızdan geçip banyoya girerken kıpırdamadan durdum. Hemen sonra üç adım geriye kaçtım. "Tamam mı?" dedi Demir, eli yatak odası kapısını tekrar kavrarken.

Başımı salladığımda bir saniye bile beklemeden içeri girdi. Ben de panik içinde kapının önünde dikilmeye başladım. Telefonumu elimde sımsıkı tutarken bir dakika geçti. Banyonun kapısı açıldı, içerideki kız beni yalnız görünce kaşlarını kaldırdı. Ona aldırmadan geçip gitmesini bekleyip banyoya girdim ama kapıyı kapamadım. Musluğu açıp birkaç saniye bekledik-

ten sonra koridorun boş olduğuna emin olup tekrar çıktım ve sıra bekliyormuş gibi görünmek için sırtımı odanın kapısına dayayıp bakışlarımı elimdeki telefona diktim. Bir dakika daha geçti. Sonra üç, beş... Gelen giden olmadıkça bunu sorunsuzca atlatacağımıza dair güvenim arttı. Demir'e on dakika vermiştim. On dakika sonra çıkmamış olursa kapısına bir kez sertçe vurup buradan çıkacaktım. Sinirlerim harap olmuştu ve birkaç gün boyunca bunu atlatamayacağımı biliyordum.

Sosyalleşmenin iyi yanları vardı, kabul ediyordum fakat kötü yanları çok daha fazlaydı. Sizi istemediğiniz durumların içine sokuyordu. Ne badirelerle daha yeni kazandığınız cesaretinizi, açgözlü bir canavar gibi yiyordu. Hayaletleri üstünüze salmakta da bir numaraydı.

"Merhaba." Sesi duyunca neredeyse yerimde sıçrıyordum ama dilimi ısırmakla kurtuldum. Ağzımdaki kan tadına bakarsak bunun bir kurtuluş olduğunu söyleyemezdik gerçi. Gülümsemeyi denemekle uğraşmadım. Şu an hiçbir şey beni gülümsetemezdi.

"Merhaba," dedim mesafeli bir hâlde.

"Ne yapıyorsun?" Karşımdaki esmer bir adamdı. Düzgün dişlerini ve gamzeli yanaklarını sergileyerek gülümsüyordu. Ortalama bir boyu ve fiziği vardı. *Ve ne yaptığımı soruyordu.*

"Tuvaleti kullanacağım," dedim yalnızca.

"Dolu mu?" Bunun gereksiz bir soru olduğunu anlasın diye yüzüne dik dik baktığımda, "Sanırım dolu," dedi.

"Ee? Sen kimsin." Peki. Bunu soruyorsa ya bu şehirdeki herkesi tanıyan biriydi ya da ev sahibi. İkinci seçeneğin daha yakın olduğunu sanıyordum.

"Asıl sen kimsin," dedim zaman kazanmak için. Sesimi yükseltmiştim ama Demir'in bu gürültünün içinde duyacağından emin değildim. Kollarımı göğsümden çözüp iki yana düşürdüm.

"Burası benim evim," dedi adam. "Ve seni tanıdığımı sanmıyorum."

Birkaç dakika önce kapının önünde Demir'le konuşurken aklımı yitirecek gibi hissediyordum ancak şu an, gerçek tehlike karşısında diğer her şeyden sıyrılıp soğukkanlılığa büründüm. Tüm hücrelerimle, tamamen. Bu giymeye alışık olduğum bir zırhtı.

Bakışlarımı adamın yüzünden ayırmadım ki o da gözünü benimkinden ayırmasın. Tırnaklarımla hafifçe vurarak arkamdaki kapıyı tırmaladım. Demir'in bunu duyacağını biliyordum.

"Arkadaşımla geldim. Sorun olur mu?"

"Güzel kızlar asla sorun olmaz," dedi bir adım yaklaşırken. Kapıyı bir kez daha tırmaladım. "Ben Çağan."

Onun elini sıkacağıma yüzünü yumruklamayı yeğlerdim. Kapıyla arasında sıkışmaktan korktuğum için aradan çekilip banyonun kapısına sertçe vurdum. "Hadisene!" Bu aynı zamanda Demir'e de bir çağrıydı.

İçeriden ses gelmeyince kapı kulpunu çevirdim. Banyo boştu fakat ışık yanıyordu. Arkamdaki adamın güldüğünü duydum. "Belki nazikçe kapıyı tıklasaydın boş olduğunu görürdün."

İçeri girip kapıyı adamın yüzüne kapadıktan sonra birkaç saniye boş gözlerle kapıya baktım. Hemen sonra kulağımı dayayıp yaşanacak herhangi bir arbedenin sesini duymayı bekledim fakat böyle bir şey olmadı. Bir kapı sesi ya da yakınlarda konuşan birinin sesi yoktu. Bir dakika sonra dışarı çıktığımda adam bıraktığım yerdeydi. Omzunu duvara yaslamış beklerken beni görünce sırıttı.

"Rahatladıysan artık bana adını söyleyebilirsin."

Adinin birine hiçbir şeyimi söylemeyecektim. Yanından geçip içeri yürürken peşimden geldi. "Kiminle geldin?"

"Demir." Çoktan on dakika olmuştu ve hâlâ içerideki işi

halledemediyse hapse girmeyi hak ediyordu. Adamın kaşları çatıldı.

"Demir Kutay mı?"

Omuz silktim çünkü soyadını bilmiyordum. "Şimdi izninle arkadaşımı bulacağım." Salonun girişine kadar gelmiştik. Ben içeri girerken Çağan durup arkasına döndü ve koridora doğru yürümeye başladı.

Dönüp bakmak için çıldırsam da bunu yapmadım. Demir'in dışarı çıkmış olması gerekiyordu. Çıkmadıysa burada ne halt edeceğimi bilmiyordum. İçeri girip kalabalığın arasına karıştıktan sonra ona mesaj attım. Sonra kendime sakin bir köşe bulmak için başımı kaldırmadan yüksek sesli müziğin eşliğinde muhabbet eden, kendi hâlinde dans eden insanların içinden geçtim. Salon küçüktü. Müzik berbattı ve içerisi leş gibi kokuyordu.

"Öykü?" Burada duymayı beklemediğim sese doğru başımı kaldırdığımda Yağız'la yüz yüze geldik. Kaşlarını kaldırmış şaşkın bakışlarıyla bana yaklaşıyordu. "Burada ne işin var?" diye sordu hayretle.

"Senin burada ne işin var?" diye çıkıştım. Burada bir *arkadaş* yüzü görmeyi beklemiyordum. Partiler iğrenç yerlerdi ve böyle yerlerde tanıdıkları çıkan biri olmak, isteyeceğim son şeydi.

"Sadece uğradım," dedi Yağız. "Arkadaşlarım burada."

"İyi." Yanından geçmek istedim ama bir adım geriye atarak tekrar önüme geçti.

"Dur biraz. Çağan'ı tanıyor musun?"

"Hayır." Cevabım hızlıydı. Kaşlarımı çatıp telefonumu kontrol ettim. Demir cevap yazmamıştı.

"Öyleyse neden buradasın?"

"Arkadaşımla geldim. Gelemez miyim?" dedim çenemi kaldırarak.

Yağız biraz mahcup göründü. Şaşkın suratını toparlamaya çalışıp gülümsedi. "Tabii gelirsin. Seni görmeyi beklemediğim için şaşırdım sadece."

Ben de onu görmeyi beklemiyordum. Kendimi bile burada bulmayı beklemezdim ama hayat benim üzerime planlar kurmayı seviyordu işte.

Bir cevap veremeden önce Demir beni buldu. İki parmağıyla koluma dokunup, "Gidelim," dediğinde öyle büyük bir rahatlama hissettim ki dudaklarım titredi.

Karanlık bakışlarımı üzerine dikip, "Pislik," dediğimde Demir sırıttı. Sonra Yağız'a bir baş selamı verip bana acele etmemi söyledi.

Gitmeden önce ben de aynısını yapmak için Yağız'a döndüm. "İyi eğlenceler."

Mesafeli bakışları benim için beklenmedikti. Kaşları hafifçe çatılmış, gözlerinde görmeye alıştığım sevecen parıltılardan eser olmadan bana bakıyordu. "Sana da," dedi uzak bir tavırla. Sonra arkasını dönüp ilerideki grubun arasına karıştı.

Demir'le birlikte binadan çıktığımızda Yağız'ın bakışlarının üstümde bıraktığı sıkıntıyla cebelleşiyordum.

"Aldım," dedi Demir. "Çağan'ı biraz daha oyalasan iyi olurdu ama yine de uyarı için teşekkürler."

"Seni Çağan'ın önüne atmadığıma şükret."

Demir güldü. "Çok gerginsin. Motosiklete binmeye ihtiyacın var."

Gergin değildim. Daha çok umutsuz ve karmaşık bir düğümden ibarettim. Siyah motosiklete ve Demir'in uzattığı kaska bakarken omuzlarımı düşürdüm. Belki gerçekten de ihtiyacım olan şey rüzgâra kapılmaktı. Kaskı alıp arkasına oturdum. Ona tutunmayacaktım elbette. Arkamda bir tutunma yeri bulup ellerimle orayı sımsıkı kavradım ve rüzgârın bedenimi sarmasını bekledim.

14



İnsanlar mı? Sanırım onlardan altı ya da yedi tane var.
Yıllar önce görmüştüm. Ama kim bilir şimdi neredeler?
Rüzgârla sürüklenmişlerdir. Kökleri yok, yaşamları güç oluyor bu yüzden.

Her sabah altıda uyanıyordum. Evden çıkıp kütüphaneye gidiyor; sonra okul, iş, fotoğraf çekimi derken bazen gece yarısı eve geliyordum. Artık bu döngünün içinden çıkmaya başlamıştım. Öncelikli sebebi bir bilgisayarımın olmasıydı tabii. Kış bastırdığı için günlük işlere eskisi kadar gidemiyordum. Evde bir düzen de tutturmuştum. Sürekli bir şeylere ihtiyacımın olduğu günler geride kalmıştı. Kalan ufak tefek eksikler de zamanla gidecekti. Bilgisayar ödemesi yüzünden şu sıra biraz sıkışmıştım ama dert etmiyordum.

Bir şekilde hallolurdu. Her zaman oluyordu. Her zaman sırtıma sorumluluklarımı yükleniyor, yokuşlu yolları zor da olsa çıkmayı başarıyordum. Bir çukurdan çıktığınızda yokuşlar sizi korkutmuyordu. Gökyüzünü görebildiğiniz hiçbir yol, korkunç değildi.

Öyle ya da böyle kendime güvenli bir rutin oluşturmuşken parti gecesinden beri sarsılmış hissediyordum. İki gündür iyi uyuyamıyordum. Bu da beni her zamankinden daha karamsar bir ruh hâline sürüklüyordu. Sabah gün ışığı odama dolarken yorgana sımsıkı sarılarak pencereden bakmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım. Kalkıp ders çalışmamış, fotoğraf çekmemiş, kitap bile okumamıştım. Yeni hayatım başladığından beri ilk kez canım kalkmak istemediği için öylece yatağımda yatıyordum ve bunu yapabilmenin ne büyük bir lüks olduğunu düşünüyordum. Oysa buraya gelirken lüksleri olan bir insan değildim. İstediğim kadar uyuyamazdım, hediyeler almazdım, arkadaşlarım olmazdı.

Şimdi tüm bunların içinde kim olacağımı bilemiyordum. Geçmişin tekrar etmesinden korkmadan yaşamanın nasıl olduğunu bilmiyordum. Bir arkadaş benden uzaklaştığında bunun beni nasıl üzmeyeceğini bilmiyordum. Yorganı kafama kadar çekip öfkeli bir ses çıkardım.

Dün uzun bir gün olmuştu. Kitabevi, işimi beğendiğinden yeni çeviriler vermişti. Titiz çalıştığım için iyi iş çıkarsam da dil konusunda yeterince iyi değildim, hızlı çalışamıyordum. Dün çevirileri bitirmekle uğraşırken internette istediğim kaynaklara ulaşamayınca kütüphaneye gitmek zorunda kalmıştım. Eve gelen son otobüsü kaçırdığım için yağmurun altında yürümem gerekmişti. Sonra merdivenlerde Yağız'la karşılaşmıştık. Onu görünce gülümsemiştim. Dudakların hafifçe kıvrılmasından ibaret bir mimiğe benzese de başkalarının koca gülücüklerine eş değer bir hisle gülümsemiştim.

Tanıdık bir yüz gördüğüme sevinmek benim için büyük bir şeydi. Büyük ve korkutucuydu, yine de cesur davranarak bu duyguyu göğüslemeyi seçmiştim. Gülümseyerek selam vermeye hazırlanıyordum ki Yağız yüzüme sabit bir bakış atıp önümden geçerek binaya girmiş, hızlı adımlarla evine gitmişti.

Arkasından bakakalmıştım. *Arkasından bakarken incindiğimi hissetmiştim.* Ve bu uykularımı kaçırıyordu. Birisi bana selam vermedi diye kalbi kırılan biri değildim. İnsanlar beni görmezden gelsin isterdim. Çocukken her gece görünmez olmayı dilerdim. Yeni bir hayata başladığımda tek isteğim kendi hâlime bırakılmaktı. O zaman niçin görmezden gelinmek beni üzüyordu?

Üzülmek ise sinirlendiriyordu. Kendime o kadar kızgındım ki kalkıp bir yerleri tekmelemek istiyordum. İnsanların gelgitli ruh hâllerinin ne kadar zorlayıcı olduğunu birkaç gülümseme, birkaç güzel sözle unutuverdiğim için hatalı olan bendim aslında.

Saat ona gelirken yataktan zorlukla çıktım. Karnım açlıktan isyan etmeye başlamıştı. Okula gitmeden önce sıcak bir şeyler içmek istiyordum. Kalın eşofmanımın üstüne kocaman yünlü bir hırka geçirip odamdan çıktım. Bu hırkayı birkaç gün önce pazarda görmüştüm. Soluk mavi renginde, çirkin bir hırkaydı ama çok sıcak görünüyordu. Muhtemelen benden başka satacak kimseyi bulamayan satıcı kadın, çok ucuza verince ben de almıştım. Popomu ve baldırlarımı ısıttığı için onu seviyordum ama mutfakta Derya'yla karşılaştığımda hırkama yüzünü buruşturarak baktı.

"Bu bir babaanne hırkası," dedi çayını yudumlarken. "Biliyorsun değil mi?"

"Çok ucuzdu. Sebebi ölmüş bir babaanneden yadigâr olması olabilir."

Dolabı açıp ne yapabileceğime bakınırken Derya'nın alaycı bir ses çıkardığını duydum. "Hayır, sebebi çok çirkin olması."

Dolaptan iki tane yumurta çıkarıp yumurtaları bir kâseye kırdım. İçine biraz baharat ve tuz atıp çatalla beyaz ve sarısı iyice karışana kadar çırptım. Sonra dolapları karıştırıp bir tava buldum. Yemek yapmayı bilmesem de böyle birkaç küçük şeyi pişirmişliğim vardı.

Nilay Abla bazen insafa gelince yumurtayı sevdiğim gibi yememe izin veriyordu, tabii sadece kendim yaparsam. Benim için özel bir şey yapacak hâli olmadığını söylüyordu. Sanırım o büyük evde hizmet etmek zorunda olmadığı tek kişi bendim. Belki bunun bizi yakınlaştırması gerekirdi ama evdeki diğer herkes gibi o da bana karşı iyi hisler beslemiyordu. Bunun tek iyi yanı kimseye karşı iyimser olmayışıydı. Diğer türlüsü çok daha üzücü olurdu.

Tavaya biraz yağ koyduktan sonra Derya'yı hatırladım. "Sen de ister misin?" diye sordum ona dönmeden. Ev arkadaşlarına sahip olmak, onları da hesaba katarak plan yapmak öğrenmeye başladığım yeniliklerdi. Henüz nasıl olacağını kestiremiyordum ama ilk kuralın ağzını açıp bir şeyler söylemek olduğunu kabul edeli çok oluyordu.

"Ben yedim ama Sıla uyanmak üzeredir. Ona da yapabilirsin."

İki yumurta daha ekleyip aynı şekilde çırptım. Tavaya koyup pişmesini beklerken Sıla esneyerek mutfağa girdi. "Günaydın," dedi kırık dökük bir sesle. Dönüp ona baktığımda burnunun ve gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm.

"Şimdi de sen mi hastasın?" dedi Derya kaşlarını çatarak. "Sizin yüzünüzden ben de hastalanacağım ve bu yaşanırsa ikinize dünyayı dar ederim. Anladınız mı?" Gözünü dikmiş bize bakarken tehdidi ciddiye alınacak biri gibi görünüyordu ama Sıla buna aldırmadı.

"Sus ya," deyip ne pişirdiğimi görmek için omzumun üzerinden baktı. "Bana da var mı?"

"Evet." Teni solgundu. Burnunu çekip kalınlaşan sesiyle zar zor konuşuyordu, bu yüzden yanağını omzuma yaslayınca ses çıkarmamaya çalıştım. Bunun bir sevgi gösterisi olduğunu düşünmek saçmalık olurdu. Kız sadece ayakta durmaya çalışıyordu.

"Ben az pişmiş seviyorum. İstersen kendime alıp senin payını pişirmeye devam ederim," dedim düz bir sesle. Sıla sopa yutmuş gibi durduğumu fark edecek hâlde değildi. Buna biraz seviniyordum. Onlara tahammül edemiyormuş gibi davranmak istemiyordum çünkü bu doğru değildi. Sadece yakınlık kurmaya alışık değildim ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Gerek yok. Öyle yerim. Beni sandalyeye götürsene," dedi üzerime doğru biraz daha yığılırken. Ocağı kapatıp istediğini yaptım. Sonra geri dönüp ikimiz için birer tabak ve bardak aldım. Sıla kolunu masaya uzatmış, başını kolunun üstüne yaslamıştı. Derya ona endişeli gözlerle bakıyordu ve ben de ikimize kahvaltı hazırlıyordum. İlginç bir tabloydu. İlginç olduğu kadar iyi de hissettiriyordu.

"Benim restorana gitmem gerek," dedi Derya. "Sen Sıla'yla kalır mısın?"

"Şey... Okula gidecektim." Bunu söylerken biraz utandım. Derya dudak büküp Sıla'ya bakınca hissettiğim utanç harlanıp berbat bir sıkıntıya dönüştü.

"Uyuyacağım zaten. Siz gidin," dedi Sıla. "Kötü hissedersem Yağız'ı çağırırım."

"Bugün antrenmanları var."

Hastalandığımda Sıla bütün gece benimle kalmıştı. Ondan bunu istemediğim, hatta yardımını reddettiğim hâlde. Bu yüzden onu evde tek bırakmaya içim el vermedi. Çatalımla yumurtamı ileri geri iterken, "Ben kalırım," deyiverdim.

"Gerek yok arkadaşlar," dedi Sıla. Sesi berbat çıkmasına rağmen sırıtıyordu. "Beni bu kadar şımartmayın, sonra hep isterim."

Derya, Sıla'ya endişeyle baksa da onun sözlerine güldü. "Öykü'nün seni şımartmayacağına eminim. Nihayet bir aile olmaya başlıyoruz, ha?" dedi çayının son yudumunu içerken. Vedalaşıp mutfaktan çıkmasına rağmen sesi kulağımda yankılanmaya devam etti.

Nasıl aile olunduğunu bilmiyordum. Yağız'a karşı hissettiğim dargınlık yüzünden kızlardan uzaklaşmam gerektiğini düşünüp dursam da kendimde bunu yapacak gücü bulamıyordum. Onları tanımıyorken iletişimden kaçmak kolaydı. Oysa şimdi bu iletişimi kesmek, devam ettirmekten daha korkutucu görünüyordu gözüme. O kısa, sinsi kelime kalbime çoktan sızmışken çekip gitmek kolay değildi. *Aile.*

Kahvaltı Sıla'nın sızlanmalarıyla geçti. Hastalandığımda bana getirdikleri soğuk algınlığı ilacından içirip yatması için odaya yollarken bir bebek gibi mızmızlık etse de söz dinledi. Teni bu kadar solgun olmasa, sesi öyle kötü çıkmasa o çeneyle hasta olduğuna inanmak mümkün olmazdı.

Sıla gittikten sonra mutfağı topladım. Sonra salonu ve banyoyu temizledim. Bunu, kızların evde olmadığı sabahlarda birkaç kez daha yapmıştım. Taşınırken bahsedilen kurallara uymak için başlarda çok çabalıyordum ancak daha sonra aslında evin kuralları olmadığını fark etmiştim. Kızlar birbirlerini idare ediyorlardı. Taviz veriyorlardı, biri hastayken diğeri onun işlerini yapmaktan gocunmuyordu. Yemek için bir sıra koşmuyorlardı. Yine de evde günlük hayata ne kadar dâhil olursan yapılması gerekenler için de o kadar sorumluluk almak gerekecekti. Bu yüzden evi temizleyip bilgisayarımdan birkaç çorba tarifi videosu izledim. Mutfakta bulduğum kırmızı mercimeği tarifteki ölçüyle tencereye koyup içine küçük küçük doğradığım patates ve havuçları attım. Soğanı da aynı şekilde ekleyip baharatlara uzandım fakat hepsi yan yana dururken hangisinin ne olduğunu ayırt etmek biraz zor oldu. Bu yüzden acı olmadığını umut ettiğim toz biberden ve naneden biraz koyup suyunu ekledikten sonra ocağın altını yaktım. Bu, hayatımda yaptığım ilk çorbaydı. Tadının nasıl olacağını kestiremiyordum, üzerimde komik bir heyecan vardı.

Fransızca ödevini mutfağa taşıyıp ara ara kontrol ettiğim

çorbanın altını otuz dakika sonra kapadım. Tarifteki son adım için mutfak dolaplarını karıştırarak blender'ı buldum. Fişi prize takıp çorba pürüzsüz hâle gelene kadar karıştırdıktan sonra bir kâseye çıkarıp soğuması için biraz dinlendirdim.

Buraya kadar her şey normaldi. Üzerinde fazla düşünmemiştim. Evi temizle, birikmiş çamaşırlarını yıka, çorba yap, ödevlerini bitir... Bunlar gün içinde kendime biçtiğim görevlerdi. Sıradaki görev, çorbayı Sıla'ya götürmekti ama bunu yapmakta zorlanıyordum. Bu, diğerleri gibi öylece yapıp geçeceğim bir şey değildi. Bu, bir arkadaşlık adımıydı. Bu, Sıla'yı düşündüğüm ve belki de önemsediğimin somut kanıtıydı.

Hâlâ çocuk olabildiği zamanlarda küçük Öykü'nün hayatında önemsediği çok şey vardı. Babası, deniz kabukları, piyanosu, şarkı söylemek, bahçenin arkasındaki derme çatma ağaç ev, sevdiği birkaç komşu... Onları önemsemenin nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Üstüne düşen çığların ardından kopardığım belli belirsiz anılar gibi olsa da hatıralar oralarda bir yerlerdeydi. Fakat asıl hatırladıklarım önemsediğim her şeyi tek tek kaybettiğim anlardı. Hiçbir fırtına o anların hatırasını uzaklara taşıyamamıştı. Hiçbir çığ üstünü örtememişti. Güzel hatıralara tutunduğum zamanlar olmuştu ama bir noktada içine düştüğüm karanlığa yenilmiştim ve eskiden önemsediklerim artık canımı yakmaya, derin bir özlemin içinde savrulurken giderek içime kapanmama yol açmıştı.

Bu yüzden benim için yürümek yalnızca ardı ardına adımlar atmaktan ibaret değildi. Yürümek çaba gerektiriyordu. Önemsemeyi kabullensem bile bunu açığa çıkarmak çırılçıplak hissettiriyordu. Bazen herkesten, her şeyden öyle çok korkuyordum ki beni sağlam tutan tek şey kilitli bir kapı oluyordu. Her kapının bir kilidi, her kilidin bir anahtarı vardı elbet ama iş kendi zihninin kilitlerini döndürmeye gelince anahtarı nasıl bulacağımı bilemiyordum. Anahtarının neye benzediğini bilmediğin bir kilitten nasıl kurtulurdun ki?

Ellerimi tezgâha dayayıp önümdeki tepsiye bakarken hareket geçecek cesareti arıyordum. İçeride bir yerlerde olduğuna emindim. Buraya kadar gelmişken son eşikten geçebilmek için bir dürtüye ihtiyacım vardı yalnızca.

"Öykü!"

Sıla'nın boğuk sesini, ardından gelen gürültüyü duymak ihtiyacım olan şeyi bana verdi. Düşündüğümün aksine panik dolu bir dürtüydü ama yine de hareket etmemi sağladı. Hızla mutfaktan çıkıp banyoya girdim. Aynı anda Sıla eğildiği klozetten kendini kaldırıp yere düştü. Bembeyaz yüzüne, yaşlarla dolu gözlerine bakakaldığım bir saniyeden sonra banyodan çıkıp mutfağa gittim. Büyük bir bardağa su doldurup geri döndüğümde Sıla hâlâ ağlıyordu.

"Kustum," dedi uzattığım bardağa içli içli bakarken.

Bu açık bilgi karşısında nasıl bir cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. Sıla birkaç yudum su içip elinin tersiyle ağzını sildikten sonra ellerini uzattı. "Beni kaldırsana."

Yaklaşmadan önce, "Tekrar kusacak mısın?" diye sordum.

Sıla bitap düşmüş hâline rağmen bana kin dolu bir bakış atmayı becerdi. "Tam üstüne kusacağım," dedi çatlayan sesiyle. Sanırım doğru söylüyor olsa bu durumdayken benimle kavga edemezdi.

Ona çok yaklaşmadan uzanıp dirseklerinden tuttum. Onu dikkatle yukarı çekip yüzünü yıkaması için lavaboya götürdükten sonra odasına girdik. Sıla hâlâ ağlayıp kendi kendine bir şeyler söylüyordu.

"İyi misin?"

"Değilim," dedi ellerini yüzüne bastırarak. "Her yerim ağrıyor. Karnım aç ama midem bulanıyor. Annemi istiyorum." Sesi iyice kısılıp kaybolurken battaniyesini başının üstüne çekip kendini sakladı.

Bense başında donakaldım. İnsanların saçmalıklarını gör-

mezden gelmekte ustaydım. Bana bağırıyor mu? Umurumda olmazdı. Benimle alay mı ediyor? Devam etsin, kulaklarımı tıkamasını bilirdim. Garip isteklerde ve tavırlarda mı bulunuyor? Arkamı döner yoluma bakardım. Fakat annesini özlediğini açık yüreklilikle söyleyip ağlayan bir kıza arkamı dönmek aklıma bile gelmedi. Zayıflık gösterdiğini düşünmedim; saçmaladığını, bebek gibi davranmayı bırakmasını söylemeyi düşünmedim bile. Hissettiğim tek şey bir parça kıskançlıktı. Sadece bir anlığına, insanın özleyecek bir annesi olması nasıl bir şey diye merak ettim.

Yere çöküp sırtımı Sıla'nın yatağına yaslayıp dizlerimi karnıma çektim ve iç çekişlerinin durulmasını bekledim. Teselli etmeyi bilmiyordum ama bir şey isterse haykırmak zorunda olmayacağı bir mesafede durabilirdim. Elimden gelen buydu, yeterli olmasını umuyordum. Bir süre sonra Sıla'nın titrek nefesleri düzeldi. Keşke ben de kalbimin kırıklarını aynı hızla düzeltebilseydim.

"Sana çorba getireyim mi?" diye sordum başımı çevirerek.

Kafasını battaniyenin altından çıkarmış, elini yanağına yaslamış bana dönük yatıyordu. Sorumla birlikte dudakları büküldü. "Getir."

"Tamam. Hemen dönerim."

Mutfağa gidip kâsedeki çorbayı tencereye geri döktüm. Tencerenin de ilk sıcağının çıktığını düşünüyordum, bu yüzden yeni bir tabak doldurup tepsiye bir bardak da su koyduktan sonra Sıla'nın yanına döndüm. Beni görünce yatağında doğrulup arkasına yaslandı. Kumral teni artık o kadar da solgun görünmüyordu. Kestane rengi saçlarının karmaşık dalgaları tokasından kurtulmuş, terli boynuna yapışmıştı.

"Nefes darlığı çekerken kendini yorganın altına kapamak iyi bir fikir değil," dedim tepsiyi kucağına koyarken. "Bir daha yapma."

Kaşığını alıp çorbayı birkaç kez karıştırdıktan sonra eğilip tadına baktı. Beklentiye girmemeye ya da fazla heyecanlı görünmemeye çalışıyordum. Yüzündeki her mimiği yakalamak için pürdikkat onu izlerken gözlerini bana çevirince hemen pencereye döndüm.

Sıla birkaç kaşık daha alırken herhangi bir olumsuz belirti göstermedi. "Sen mi yaptın çorbayı?" Utana sıkıla yüzüne baktım ama bunu yüzüme yansıtmadığımdan emindim. "Güzel olmuş. Eline sağlık."

Ah! Dudaklarım hafifçe kıvrıldılar. "Afiyet olsun."

Çorbasını içerken bana birkaç zararsız soru sordu. İşle ve okulla ilgili. Hasta olduğu ve ağlayıp durduğu için direncimi bir kez kırmıştı. Kendimi sorularına cevap verirken buldum. Sıla'nın bundan yüz bulduğunu, canımı sıkacak sorular sormaya çok yakın olduğunu hissediyordum.

"Dün Demir'le ne yaptınız?" diye sorarken artık yanaklarına biraz renk gelmişti.

"Hiç." *Biraz hırsızlık sadece.*

"İkiniz de çok sessizsiniz. Nasıl arkadaş olabildiniz? Hiç konuşmuyorsunuzdur bile."

"Konuşmadığımız için arkadaş olduk işte. Demir'i tanıyor musun?"

"Geçen seneden beri restoranda çalışıyor. Ara sıra orada görüyorum ama tanıdığım söylenemez." Çorbasıyla artık oynadığını fark ettim. Sorularını sorarken yüzüme bakmıyordu ve dudaklarını çiğneyip duruyordu. Sanırım yanaklarındaki pembeliğin benim çorbamla ilgisi yoktu.

"İyi bir arkadaş," demekle yetindim.

"Bir ara onu akşam yemeğine davet edebilirsin. İstersen yani. Eve kimseyi çağırmıyorsun, eğer çekiniyorsan diye söyledim."

Kazağımın ucundaki bir ipliği çekiştirirken gizlice sırıttım.

"O kadar samimiyete gerek olduğunu sanmıyorum."

"Geceleri birlikte takılmak da samimiyettir."

Göğsümde titreşen o küçük, eğlenceli his hemen soldu. Parmağımı yüzüne doğru kaldırdım. "Bu iki oldu. Demir'le takılmıyorum ve takılmayacağım. Eğer biraz daha soru sorarsan hasta kartının limiti dolacak."

"Aman, iyi."

"Artık restorana gitmem gerekiyor. Derya yarım saate gelir. Bir şey olursa onu ara."

"İnsanlar genelde bu tarz konuşmalarda *beni* ara der."

Tepsiyi kucağından alıp ayağa kalktım. "Sen yine de onu ara."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," derken iç çekme dürtümü bastırdım. "Görüşürüz."

Tepsiyi mutfağa bırakıp hızlıca bir kâse çorba da kendim içtim. Tadı hiç de fena değildi. Suzan Hanım'ın mercimek çorbasına pek benzemiyordu ama yemek konusunda onunla yarışmayı düşünecek kadar akılsız biri değildim. Tabakları kaldırdıktan sonra hazırlanıp çıkmak için dış kapıyı açtım. Yağız'ın havada kalan eliyle burun buruna geldiğimde ikimiz de birkaç saniye için donakaldık. İlk kıpırdayan Yağız oldu. Elini indirip üzerindeki kapüşonlu ceketin cebine soktu.

"Selam," derken bana değil, merdiven boşluğuna bakıyordu.

Buna o kadar sinirlendim ki geri dönüp masamın üzerindeki fotoğrafların hepsini yakmayı düşündüm. Eğer herkes fark edecek olmasa yapardım da.

Benden ses çıkmayınca Yağız tekrar konuştu. "Sıla hastaymış. Derya o gelene kadar yanında kalmamı istedi."

Eşikten geçip dışarı çıkarken, "Çekinme," dedim soğuk bir sesle. "Nasılsa sürekli buradasın."

Ayaklarımı yere sertçe vurarak inerken Yağız'dan bir cevap gelmedi. Bunun beni tatmin etmesi gerekirdi belki ama midemde büyüyen koca öfkeden başka hiçbir şey hissedemedim.

15



Kelebeklerle dostluk kurmak istediğime göre
iki üç tırtılın kahrını çekeceğim elbet.

Geçen hafta kar yağdığında havadaki o çılgın soğuk kırılmıştı. Tenime iğneler batıran rüzgâr ehlileşmiş, dondurucu soğuk yatışarak dışarıda rahatça yürüyebilmemize imkân vermişti.

Daha önce bu kadar soğuk bir iklimde yaşamamıştım. Bu şehrin kuru bir soğuğu vardı. İnsanın bedenini, saçlarını, dudaklarını bile kupkuru bırakıyor; günlük hayatı zora koşmak için elinden geleni yapıyordu. Kozmetikle hiç ilgilenmezdim. Makyaj ya da cilt bakımı yapmıyordum. Yaptığım tek şey her sabah yüzümü sabunla güzelce yıkamaktı. Şans eseri güzel bir cilde sahiptim ve onunla pek uğraşmıyordum. Fakat buraya geldikten sonra kendime bir nemlendirici krem almak zorunda kalmıştım. Şimdi de restorana yürürken ellerimdeki gerilmeden rahatsız olunca çantamdan kremimi çıkarıp sürmek için duraksadım. Aynı anda yanımdaki hareketliliği fark ettim.

Durmamı beklemediği için fazla yaklaşıp yakayı ele vermişti. Kremi tekrar çantama atarken dudaklarım kıvrıldı. "Nereleydin?"

Küçük bir an için cevap gelmedi. Sonra birkaç koşar adımın sesini duydum. Hasan bana yetişip kara saçlı kafasını kaldırarak yanımda yürürken genişçe gülümsedi. "Orada burada," dedi yırtık pırtık montunu düzeltirken. "Yokluğumu fark ettin mi?"

Çocuğun sesindeki heyecanı duymamak için ya sağır olmalıydım ya da kalpsiz. Yolun kenarına geçip kapalı bir dükkânın merdivenlerine oturduğumda Hasan karşımda durdu. Yine pislik içindeydi. Yüzünde rengi solmuş küçük morluklar vardı. Dağınık saçları gözlerinin içine girecek kadar uzadığı için başını yana atıp duruyordu. Perişan görünüyordu ama yüzünde iki berrak boncuk gibi parıldayan mavi gözleriyle bana bakarken bunun hiç farkında değil gibiydi. Ona bakarken göğsümden bir şefkat kuşu havalanıp Hasan'ın gülüşünün üzerine kondu.

Çantamdan ıslak mendil bulup paketin içinden birkaç tane çıkardım. Pisliğine aldırmadan Hasan'ı kendime çekip yüzünü silmeye başladığımda tatlı bir sesle kıkırdadı. "Yurttan kaçıp durmazsan böyle gezmek zorunda kalmazsın."

"Oradaki büyük çocuklar bana takık. Yemek yememe, yatakta uyumama izin vermiyorlar ki."

"Öğretmenler onlara neden izin veriyor?" Çatık kaşlarımın odağı olmadığının farkında olan Hasan omuz silkti.

"Senin hayattan hiç haberin yok abla. Bela beladır. Akıllıysan beladan uzak durursun. Bak, benim gibi."

"Pek de uzak duruyormuş gibi görünmüyorsun," dedim rengi dönen mendili bir köşeye bırakıp yenisini alırken. Yaralarla dolu küçük ellerini silmeye koyuldum. Daha dokuz yaşındaydı ve bana hayatı bilmediğimi söyleyebiliyordu.

"Bir bela diğerinden daha iyiyse, daha iyiye gidilir. Hem benim annem var. Neden yurtta kalayım ki?"

Hasan'ı ilk gördüğümde sokağın orta yerinde iri yarı bir adamdan dayak yiyordu. Ben uzaktan onlara yetişene kadar adam çoktan çocuğu bir kenara atıp yürüyüp gitmişti bile. Sonra onun Hasan'ın üvey babası olduğunu öğrenmiştim. Yüzünü ve ellerini yıkamasına yardım edip ona yiyecek bir şeyler almış ve restoranda çalıştığımı, aç kalırsa yanıma gelmesini söylemiştim. O günden sonra Hasan ara sıra ortaya çıkıp benden döner istemeye başlamıştı. Ona hiç direkt sorular sormuyordum ama sır saklamaya çalışan bir çocuk değildi. Annesinin çalışıp ona bakmasına olanak vermeyen bir engeli olduğunu söylemişti. Üvey babasının çoğu zaman evde olmadığını, bunun iyi bir şey olduğunu da anlatmıştı. Kendime onu sevdiğimi düşünmek için hiç izin vermemiştim ancak haftalar sonra onu görmüş olmaktan duyduğum mutluluğun da farkındaydım.

Her şeye rağmen umut dolu bir çocuktu. *Her şeye rağmen* umut edebilmeyi ancak gerçekten cesur olanlar başarabiliyordu.

"İşte." Kirli mendilleri elimin içinde top yapıp köşedeki çöp kutusuna attım. "Yüzün gözün ortaya çıktı."

"Sence ben yakışıklı mıyım?" diye sordu genişçe sırıtarak. Çok zayıf bir çocuktu. Dokuz yaşındaki çocukların biraz daha uzun olması gerekirdi sanırım. Hasan bu hâliyle yaşından daha küçük görünüyordu. Artık daha temiz görünen yüzündeki bereler iyice ortaya çıkmış, küçücük bedenini hepten savunmasız göstermişti. Mavi gözlerini çevreleyen kıvrımlı, gür kirpiklerinin ardından bana diktiği bakışları beklentiyle parlıyordu. Karşımda haylaz haylaz sırıtıp durması beni güldürdü.

"Fena değilsin," dedim alnındaki saçları kenara çekip üzerine çekidüzen verirken.

"Sen de çok güzelsin. Büyüdüğümde benimle evlensene."

"Sen büyüyene kadar ben yaşlanırım."

"Olsun, yine de güzel olursun." Çok küçük bir hareketle uzanıp dizlerimin üzerinden sallanan çantamın sapını tuttu. Annemin evinde, hâlâ umut ettiğim günlerde ona ulaşmanın bir yolunu arardım. Bazen üzerindeki hırkanın ucunu tutar ve nefes almadan fark etmesini beklerdim. Fark edince elimi avuçlarının arasına alacağını ya da başımı okşayacağını, hiç olmazsa birazcık gülümseyeceğini hayal ederdim ama bunların hiçbiri olmazdı.

Bu yüzden Hasan'ın küçük eline uzanıp sıkıca tuttum. Son günlerde yaşadığım yakınlıklar, güvenli kapılarımı tırmalayan arkadaşlıklar, iyi dilekler, şakalaşmalar, hepsi birleşip bende bir şeyleri değiştirmişti. Kayıtsız kalma özelliğimi kaybetmiştim sanki. Belki de her şeyi içimde yaşama alışkanlığım zedelenmişti. Bir şeyler olmuştu ve değişimin beni çepeçevre sardığını hissediyordum.

"Bir dahakine annen seni yıkamak istediğinde evden kaçma tamam mı? Artık daha temiz gezersen teklifini düşüneceğim."

"Vallaha mı?" diye sorarken sesi coşkuyla çınladı.

"Düşüneceğim dedim ya."

Aklına gelen şey, hemen yüzünü düşürdü. Dudağını bükerek, "Annem beni hep ağlatıyor ama yıkarken," deyince taklidini yapacak gibi oldum ama kendimi toparladım. Ağlamamak için dudaklarımı ısırdığım günlerden, gülüşlerimi saklamaya çalıştığım günlere gelebilmek için çok uzun yollar yürümüştüm. Bunu görüyor, anlıyor, kıymetini biliyordum.

"Biraz ağlamaktan zarar gelmez."

"Sen de ağlıyor musun?" Sorusu yüzümdeki gülücüğü soldurdu. Hasan'ın küçük ellerini son kez sıkıca tutup ayağa kalktım.

"Artık işe gitmem gerekiyor. Karnın aç mı?" Hızla kafasını salladı. Döner ister mi diye sordum, bir kez daha kafasını salla-

yınca cadde üzerindeki küçük dönerciden yarım ekmek döner ve ayran aldık. Hasan ganimetlerini poşete koyup montunun cebine sıkıştırdıktan sonra bana hoşça kal demeden geldiği gibi hızla koşarak gözden kayboldu.

Cadde boyunca yürüyüp restoranın kapısından girdiğimde Serkan kolunu kaldırıp saati gösterdi. Çalışma saatlerimiz farklı olduğu için pek karşılaşmıyorduk, yalnızca girip çıkarken işle ilgili söylenmesi gereken bir durum varsa konuşurduk ama son günlerde Derya'dan Serkan'la ilgili şikâyetler duyuyordum. "Sadece beş dakika geciktim," dedim yanından geçerken.

"Demir de yok. İşlerim var, Demir'i Derya beklesin." Önümden geçip gereksiz bir asabiyetle personel odasına girdi.

"Beni delirtiyor," dedi Derya arkasından. "Ders programım uysaydı sizin saatinize geçerdim."

"Zaten üç kişiyiz."

"Hayır, Zeynep işi bıraktı. Ya da Suzan Abla onu bıraktı. Emin değilim. Sabah ikisinin sesi de epey yüksekti. Suzan Abla'nın canı çok sıkkın. Ona çok yaklaşma."

Sanki böyle bir uyarıya ihtiyacım vardı. Suzan Hanım'a özellikle fazla yaklaşmıyordum. Onunla ufacık bir yakınlık kursam zihnimdeki her şeyi söküp alacak, bütün sırlarımı öğrenecek gibi geliyordu. Otoritesinin altında bize gösterdiği ilgi ve özenden biraz korkuyordum.

Serkan çantasıyla beraber odadan çıkınca üzerimi değiştirmek için Derya'nın yanından ayrıldım. Yürürken etrafına dikkat eden biri değildim ancak üzerimde hissettiğim bakışlar başımı kaldırıp masalara öylesine bir bakış atmama sebep oldu.

Çağan'ı görmek bir silahla burun buruna gelmekten daha büyük bir panik yarattı. Bu adamın bir sapık olduğunu biliyordum. Evine girip şantaj görüntülerini elinden aldığımız bir sapıktı üstelik. Bunun öylece kapanacağını düşünmemiştim ama

konunun benimle ilgisi yok sanıyordum. En fazla Demir'le birbirlerini yumruklarlar, sonra suçlu olan bir adam daha fazla ileri gidemez sanmıştım. Fakat karşımda durmuş uğursuz bir sırıtışla bana bakıyor, elindeki kahve fincanını kadeh kaldırır gibi bana doğru uzatıyordu.

Göğsümde biriken endişeyi görmesine izin vermedim. En ilgisiz bakışlarımı takınıp başımı çevirerek yürümeye devam ettim. Personel odasına girip eşyalarımı dolabıma tıkarken aceleyle Demir'i aradım.

"Beni arıyorsun. Nasıl bir felaket yaşandı?" Anlaşılan Demir'in keyfi yerindeydi. Bu yüzden onu tekmelemek istiyordum.

"Çağan burada takılan biri mi?"

Konuşma şekli hemen değişti. Telefonun ucundan bile ciddileştiğini anladım. "Sanmıyorum. Restoran onun için fazla sakin bir yer. Neden?"

"Burada da ondan."

"Kapat. Birazdan oradayım."

Telefonu dolabın içine gelişigüzel atıp siyah önlüğü belime bağladıktan sonra dışarı çıktım. Çağan'ın olduğu yöne hiç bakmadan ilerleyip tezgâhın arkasına girdiğimde Demir geldi. Uzun adımlarla yürüyüp Çağan'ın tepesine dikildiğini göz ucuyla görsem de onlara bakmadım. İkisinin sesleri yükseldiğinde de bakmadım. Derya açıkça görülen gerginliğin sebebini anlamaya çalışarak onları izlerken ben yerimde durup kahve makinesini temizliyormuş gibi davrandım.

Birkaç dakika sonra Çağan masadan kalktı. Daha fazla dayanamayıp neler olduğunu görmek için arkama döndüm. Demir'le, saldırmaya hazır vahşi hayvanlar gibi bakıştıkları bir andan sonra onu itip yürüyüp gitti. Çıkmadan önce bana dönüp anlamlı bir baş selamı verdiğinde kusacağımı sandım. Partide onu gördüğümde hiç de zararsız birine benzemiyordu. Şimdi

bu durumda adamın gerçek bir sapık olduğuna ikna olmuş vaziyetteydim.

"Bu kimdi?" dedi Derya tezgâhın diğer tarafından. "Alfa dövüşü izleyeceğim diye heveslenmiştim."

Sırıtarak söylediği sözler üzerine gözlerimi devirip gidip giyinmesini söyledim. Dersine gecikeceğini fark ettiğinde iki-letmeden ortadan kayboldu.

Demir boş masaların etrafından dolanıp yanıma geldiğinde her zaman sakin olan yüzü öfkeyle kasılmıştı. Çenesini sıktığını görebiliyordum. İkisinin arasında bu olaydan çok daha büyük meseleler olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Bir daha gelmez," dedi Demir. Dirseklerini yüksek tezgâha yaslayıp başını geriye yatırarak bir süre öyle durdu.

"Görüntüler konusunda doğruyu mu söylüyordun?"

Demir duruşunu değiştirmeden başını ağır ağır bana çevirdi. "Tabii ki Öykü."

"Öyle olsa iyi olur," deyip yanından uzaklaştım.

Bir sapığın etrafımda dolanması ihtimali bile beni dehşete sürüklüyordu. Demir'e beni böyle bir tehlikenin içine attığı için kızmak istiyordum fakat bunu neden yaptığımı da unutamıyordum. Hiçbir kadın bu şekilde şantaj görmeyi hak etmezdi ve ne olursa olsun ona yardım etmeyi seçeceğimi biliyordum. Bu yüzden Demir'e kızmak anlamsız geliyordu. Beni bunu yapmaya zorlamamıştı, istemeseydim bir daha böyle bir teklifle bana gelmezdi.

Dokuz gibi restorandan çıktım. Bu akşam kapanış temizliğini Demir yapacaktı. Gün boyu ikimiz de kendi köşelerimize çekilip hiç konuşmamıştık. Çağan'ın gelişi beni germişti. Demir'in aklının da bir şeylerle meşgul olduğunu görebiliyordum. Tüm gün bakışlarını bir yere sabitleyip sessizce durmasından anlaşılıyordu bu.

Durağa yürürken telefonum çaldı. Taşındığım sıralarda Sıla

numaramı istemişti. Ben de mecbur kalınacak bazı konuşmalar için vermem gerektiğini düşünmüş, onunkini de kaydetmiştim. Bir mecburiyet olmadan konuşacağımız günler geleceğine ihtimal vermemiştim ancak bir şekilde bundan çok daha fazlasını paylaşmıştık.

"Selam," dedi telefondaki ses. "Bugün gecikecek misin?"

Birinin eve ne zaman geleceğimi merak edeceği günlerin olacağını da hiç düşünmezdim. "Yoldayım."

"Otobüse bindin mi? Ne olur binmediğini söyle."

"Daha binmedim." Sıla'nın mızmız sesi anında şekil değiştirip yalvaran bir tona büründü.

"Bana Damak'tan profiterol alır mısın? Lütfen. Ne olur. Ne istersen yaparım."

Damak; isim yapmış, herkesin bildiği bir pastanenin adıydı. Sıla'nın oraya düşkün olduğunu yeni öğreniyordum. "Ne istersem mi?" dedim tehditkâr bir tavırla. Belki bunu fark edip benden bir şeyler istemenin tehlikeli olduğunu düşünürdü.

Düşünmedi. "Ne istersen."

"Anlaştık." Ev arkadaşımın beni övmeye başlayacağını anladığımda suratına kapattım. Harika biri falan değildim. Öyle tanımlanacak son kişi bile değildim. Bir şey yapmak için böyle günlük küçük yalanlara ihtiyacım yoktu. Düzgünce istenildiğinde, bir yere kadar elbette, zararsız ricaları yerine getirebilirdim.

Eh, bu ricanın hiç de zararsız olmadığı ortaya çıktığında her şey için çok geçti. İki porsiyon profiterole saçma sapan bir para ödemiştim. Bir kere alacağımı söylediğim için fiyatını duyunca vazgeçmek mümkün olmamıştı. En azından porsiyonlar büyük diye kendimi teselli etmeye çalıştım ancak cüzdanımda sadece birkaç bozukluğumun kaldığını görmek pek yardımcı olmadı.

Maaş almama iki gün vardı. Bitmiş bir çevirim olmadığına göre bu iki gün para kazanmamın bir yolu olmayacaktı, yani hiçbir harcama yapamazdım.

Otobüs kartımda bile yeterli para olup olmadığını bilmiyordum. Bu yüzden eve yürümeyi tercih ettim. Olası bir okula ya da işe gecikme durumunda otobüse binmeyi riske atmaktansa şimdi yürümek daha mantıklı olacaktı. Çantamdan kulaklığımı buldum, Feridun Düzağaç'ın yumuşak sesiyle beraber eve yürürken yol o kadar da uzun sürmedi.

Merdivenleri ağır adımlarla çıktıktan sonra kapıyı anahtarımla açıp içeri girdim. Ayakkabılarımı dolaba koyarken içerideki yabancı ayakkabıları da fark ettim. Hemen ardından da salondaki erkek sesleri kulağıma doldu. Son günlerde ev sakindi. Kızların misafirleri oluyorsa da onlarla karşılaşmamıştım ve bundan hoşlanıyordum. Fakat havaların azıcık düzelmesi evin tekrar dolup taşmasına yetmişti anlaşılan. Mutfağa girip elimdeki poşeti masaya bıraktıktan sonra dolabı açtım. Aslında pek aç değildim, buzdolabını açmak için bir sebebim de yoktu fakat dolabın içine boş gözlerle bakıp hiçbir şey almamanın rahatlatıcı bir yanı olduğunu keşfetmiştim. Bazen öylesine buzdolabındaki yiyeceklere bakıyordum ve aklıma tuhaf tuhaf şeyler geliyordu. Saçma bir şeydi fakat beni eğlendiriyordu.

Aldığım tatlıyı içeriye götürmeli miyim diye düşünürken Sıla geldi. Önce tatlı poşetini, sonra beni görüp üzerime doğru coşkuyla yürüyünce ellerimi kaldırıp aramıza bir set çektim. "Hey, yavaş!"

Sıla yüzünü buruşturup, "Aman be," dedi. "Dokunulmaya alerjin mi var, nedir?"

"Tam üzerine bastın."

"İyi, muhteşem sarılmalarımı geri çevirerek sen kaybettin." Böyle konuşmasına rağmen tatlıyı poşetinden çıkarırken bana uzaktan bir öpücük attı. Buna öyle şaşırdım ki teşekkürüne cevap bile veremedim. "Dur, parasını getireyim," dedi ağzı profiterolle doluyken.

Derya'yla ikisinin böyle küçük hesaplar yapmadığını bili-

yordum. Cebimdeki son parayı vermek benim için küçük bir hesap olmasa da bunun dışında kalmak istemediğimi fark ettim. Aynı evde yaşıyorduk, Derya bir aile olmaya başladığımızı söylüyordu. Aileler birbirlerinin her lokmasının hesabını tutmazdı. *Sanırım.*

"Gerek yok. Afiyet olsun."

Sıla gülümseyip, "Sen bir meleksin," dediğinde ifadesiz bakışlarımı suratına diktim.

"Değilim."

"Doğru. Değilsin. Yine de seni seviyorum." Tatlı paketini göğsüne bastırıp salona giderken benim de gelmemi söyledi ama kıpırdamadım.

Sözcükler iletişim kurmanın temelidir. Her zaman gerçek anlamını taşımazlar. Söyleyen kişinin ne demek istediğine göre, sözcükleri kullanışına göre anlamları değişebilir. Fakat ne olursa olsun, upuzun yılların ardından ilk kez birisi bana o cümleyi söylemişken hareket etmek o kadar da kolay değildi. Boğazıma oturan yumruyu yutmak, bakışlarımı bir yere odaklamak hiç kolay değildi. Sıla'nın sözcükleri göğsüme konup kalbimdeki kara deliklerden birine yama olurken mutfağın ortasında dikilmeye devam ettim.

Sözcükleri sindirmeye çalıştım. Sözcüklere inanmaya çalıştım. Yıllar sonra ilk kez, sevilebileceğim bir yerde olduğumu umut etmeye cüret edebileceğimi fark ediyordum. *Keşke bunun değerini anlatabilecek bir sözcüğüm olsaydı.*

Maalesef yoktu ve saçlarımı okşayan bu iki kelimenin hatırına salona geçip onlarla biraz oturabileceğimi düşünüyordum. Önce üzerimi değiştirmek için odama gittim. Montumu çıkarıp kapımın arkasındaki askıya taktıktan sonra odamın çaprazındaki banyoya girdim. Yüzümü iyice yıkayabilmek için saçlarımı gelişigüzel bir topuzla toplayıp işlerimi hallettim. Dışarıdayken saçımı hiç toplamıyordum. Gür, uzun saçlarımın yüzümü

arka plana itmesi hoşuma gidiyordu. Saçımı topladığım zaman suratım fazla açığa çıkıyordu ve bundan hoşlanmıyordum.

Banyodan çıkıp tekrar odama girdiğimde koridordan bana doğru hızla gelen küçük patilerin sesi duyuldu. Daha Nala'yı görmeden yüzüme konan gülücük, o ayaklarıma dolanıp heyecanla üstüme atlamaya çalıştığında daha da büyüdü. Küçük köpeği havaya kaldırıp başının üstüne bir öpücük bıraktım.

Nala'nın dili çenemi sıyırınca onu uzaklaştırıp gözlerine ciddiyetle baktım. "Yalanmaktan hoşlanmam."

Sesimden mi yoksa bakışlarımdan mı bilmiyorum ama Nala sakinleşti. Köpeğe sarılıp odama geçtim, kapımı kilitleyip üzerimi değiştirirken küçük ağzı ayaklarımı yemeye çalışıyordu. Çekiştirip durduğu çorabımı aşıp parmağımı ısırınca refleksle ayağımı geri çektim. Nala ona kızacağımı düşünüp kafasını patilerinin üstüne koyarak aşağıdan masum bakışlar atınca onu tekrar kucağıma aldım. Minik kafasını boyun boşluma sokup birkaç kez havladığında beni son noktaya getirmişti. Kapımın kilitlerini asla açmayacaktım. Bu köpeği Yağız'dan olabildiğince uzaklaştırıp onunla sürekli böyle durmanın planlarını yapıyordum ki kapım üç kez tıklandı. Yürüyüp kilitleri çevirdiğimde karşımda Yağız'ın yüzünü buldum.

Ben uzun bir kızdım. Yüz yetmiş yedi santimlik boy, bir kadın için ortalamanın çok üstündeydi. Bu yüzden genelde insanlarla ya yüz yüze konuşurdum ya da benden daha kısa oldukları için onlara üstten bakmam gerekirdi.

Fakat Yağız'ın boyu benden uzundu. Belki on santim kadar. Daha önce dikkatimi çekmemişti ama şimdi yakın mesafeden birbirimize baktığımızda daha önce fark etmediğim detayları yakalamıştım. Mesela kirpikleri çok uzundu. Uzun ve kıvrımlı. Kaşlarının güzel bir şekli vardı. Kumral yüzünde sakalsız çenesinin belirgin hattı açıkça seçiliyordu. Karşımdaki güzel bir yüzdü.

Yağız tüm ciddiyetiyle parmağını uzatıp, "Sanırım o benim köpeğim," dediğinde gözümü bile kırpmadım. Köpek yerinde rahattı. Ben de öyle.

"Hayır, onu dışarıda buldum ve sahiplenmeye karar verdim."

Parmağıyla Nala'nın bir kulağını tutup hafifçe çekiştirdi. Köpek coşkuyla havlayıp tepki verdiğinde ona dargın bir bakış atmak istedim. "Gördün mü, kulaklarından huylanıyor. Bu kesinlikle benim köpeğim."

"Bunu kanıtlayamazsın." Nala kucağımdan kurtulup odanın içine koşturdu. Yağız da peşinden gitti. Odamın ortasında oluşundan rahatsız olmalıydım ancak anlaşılan Nala'nın ruh hâlime olumlu bir etkisi vardı. Ellerimi pantolonumun arka ceplerine sokup yatağın altından köpeğini çıkarmaya çalışan Yağız'ı izledim.

Komik bir uğraşın ardından Nala'yı tutup kucaklayarak ayağa kalktıktan sonra fotoğrafların olduğu duvarın önünde durdu. Duvarı ikimiz de aynı anda fark ettik. Ben duvardan haberdardım elbette. Sonuçta onu ben yapıyordum ancak birkaç gün önce Yağız'ın göz hizasındaki bir yerlere yapıştırdığım fotoğraf aklımdan çıkmıştı. Onu Yağız'ın görmesini istemeyeceğimi ancak şimdi düşünebiliyordum.

"Tamam, çık artık," dedim sıkılmış görünmeye çalışarak.

Yağız bana dönmek yerine duvara yaklaşıp fotoğraflarımı inceledi. Orada bir sürü fotoğraf vardı. Manzaralar, sokaklar, evler, oyun oynayan çocuklar, yürüyen insanlar. Hiçbiri odak fotoğrafı değildi. Hayatın içinden fotoğraflardı. Hiçbirinde özel pozlar yoktu. Tam ortada ise karlı gecede bana doğru yürürken çektiğim Yağız'ın fotoğrafı vardı. Bu ilk fotoğrafıydı. Henüz beni görmemişken, gözleri önündeki karanlıkta bir şeyler ararken çektiğim fotoğraf. Kameraya bakmıyordu. Saçlarında ve omuzlarında kar taneleri vardı. Sokağı tarayan gözleri

beni arıyordu. Güzel bir fotoğraftı ve duvarıma yakışacağını düşünmüştüm fakat onu başkasının görebileceğini hesaba katmamıştım.

Bu başkasının Yağız olacağını ise hiç mi hiç düşünmemiştim. Fotoğrafı elbette fark etti. İşaret parmağını fotoğrafa, yüzünü bana çevirip, "Bu benim," diye açıkça ortada olan bir gerçeği dile getirdi. "Neden duvarında fotoğrafım var?" Bana bakarken, gözlerindeki yaramaz parıltılar günlerdir ilk kez ortaya çıktı. O parıltılara kanmadım.

Biraz utanıyordum ama daha çok odama girdiği ve fotoğraflarıma baktığı için kızgındım. "Orada bir sürü insanın fotoğrafı var," dedim. Bu doğruydu. Biraz göz gezdirince Yağız da gördü bunu. Çoğunda bir yüz yoktu ama bir bakışla hepsini incelemek de mümkün değildi. Yağız birden bana bakınca odanın girişine doğru gerilediğimi fark ettim. Ayaklarımı yere yapıştırıp şu an yaşanan şey çok önemsiz gibi davranmaya karar vermem de aynı saniyede gerçekleşti.

"Demir'in de fotoğrafı var mı?"

Birçok şey söylemesini bekliyordum. Beni rahatsız edecek bir cümle, mahcup edecek bir şaka. Korkup uzaklaşmama neden olacak imalı bir söz söyleyebilirdi. Fakat Yağız, hep dilimin bağını çözen beklenmedik sorular sormayı tercih ediyordu.

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak.

Sonra Yağız gülümsedi. Partiden beri sürekli bana öfkeli göründüğü için bu gülümsemeye hazırlıksız yakalandım. Göğsümde tuhaf bir kıpırdanma oldu. Dilim damağım bir saniyede kupkuru kaldı ve birden dünyanın en savunmasız kızına dönüştüm. Böyle hissetmek ödümü koparıyordu.

"Güzel," dedi Yağız. "Duvarına istediğin kadar fotoğrafımı asabilirsin."

"Fotoğraflar bir bütünü oluşturuyor," dedim sarsak bir ses-

le. "Tamamlandığında anlattığı bir hikâye olacak. Hiçbiri tek başına bir anlam ifade etmiyor."

"Tabii ki etmiyor." Yüzündeki güzel sırıtmanın üzerine bir yumruk atabilseydim çok rahatlardım ama bunu yapmak için mantıklı bir sebebim yoktu. Zor da olsa Yağız'ı odamdan göndermeyi becerdim. Ya da bana acıdığı için beni rahat bırakmaya karar verdi, bilmiyorum. Kapımı kapatıp sırtımı kapıya yaslarken gözlerim kapandı. Kafamı sertçe kapıya vurup ellerimle yüzümü sıvazlayarak sakinleşmeye çalıştım.

Duyguları iyi tanımıyor olsam da aptal değildim. Bu hissin ne olduğunu biliyordum. Bu hissin nelere yol açtığını da biliyordum. Bilmediğim şey, şimdi bu hisle ne yapacağımdı.

16



Şafakta kum, bal rengindedir. Bal rengi de mutluluğuma ekleniyordu. Peki, neydi beni hüzünlendiren?

Restoranın personel odasında, çıkmak için hazırlanırken dolabımın içindeki küçük kutuyu gözlüyordum. Kutu günlerdir oradaydı. Her gün onu sahibine vermeye yelteniyor, sonra da yarın veririm diye düşünüyordum. Birinci haftanın sonunda o yarının hiç gelmeyeceğini kabul etmek zorunda kalmıştım.

Veremeyeceğim bir hediyeyi almanın anlamı yoktu. Cüzdanım o kadar da dolu değildi. Hatta Suzan Hanım bugün maaşlarımızı vermeseydi bir sonraki günü geçirmemin hiçbir yolu olmayacaktı çünkü yarın otobüse binmek zorundaydım. Bir süre sonra nihayet günlük işler için kaydolduğum küçük ajanstan bir telefon gelmişti. Şehrin kırsal kesimlerindeki çiftliklerde yapılan organizasyonlar için bazen ek elemanlara ihtiyaç oluyordu. Yorucu işlerdi ancak iyi para veriyorlardı. Parasız kaldığım günlerin ardından bu ek işler ilaç gibi gelecekti. Ayrıca ben kendi içimde bu konuşmayı ne kadar uzatırsam hedi-

yeyi sahibine vermekten de o kadar uzaklaşacaktım. Ne olacaksa olsun düşüncesiyle kutuyu dolaptan alıp odadan çıktım. Personel odasının yanında Suzan Hanım'ın kendi odası vardı. İçinde bir masa ve ufak bir ikili koltuktan başka bir şey olmayan küçücük bir odaydı. Patronumuz bizden sıkıldığında ya da hesaplamalarla ilgilendiğinde burada oluyordu. Kapıyı iki kez tıklayıp cevap gelince içeri girdim.

Suzan Hanım masasına oturmuş, sadece bir şeyler okurken taktığı gözlüğünü burnuna kadar indirmişti. "Çıkıyor musun?" diye sordu beni görünce. Buraya pek girmezdim, o yüzden kâğıtlardan başını kaldırıp dikkatini bana verdi. *Keşke vermeseydi.*

"Evet." Bir süre birbirimizin yüzüne baktık. Suzan Hanım kaşlarını kaldırdı, ben içten içe ezilip büzüldüm. Derken elimdeki kutuyu masasına koyup kapının eşiğine kadar hızla uzaklaştım. "Bu ne?"

"Bir... Görünce hoşunuza gideceğini düşündüm," dedim gözlerimi ikili koltuğa dikerek. Dışarı çıkıp bir daha bu olaydan asla bahsetmeme taraftarıydım ancak Suzan Hanım masasından kalkıp kutuyla birlikte yanıma kadar geldi. Yüzünde koca bir gülümseme vardı. Her zaman bu kadar coşkulu gülümsemiyordu, genelde daha ölçülü mimikleri olurdu. Kutuyu açıp içindeki büyük kahve fincanını çıkarmasını izlerken midemdeki ağrıyla uğraştım. Fincan el yapımıydı. Seramikti sanırım. Pek emin değildim ama bardaklarını kendisi yapıp, boyayıp, üzerine figürler çizerek satan bir kadından almıştım. Fincanın üstünde uzun gri saçları rüzgârda savrulan bir kadın figürü vardı. Bana atkı ördüğü için karşılığında bu fincanı Suzan Hanım'a alabileceğimi düşünmüştüm.

Ama fincanı gördüğünde bu kadar mutlu görüneceğini bilmiyordum. "Ne güzel bir hediye bu," dedi bakışlarını gözlerime çevirirken. "Teşekkür ederim Öykücüğüm."

Ellerimle montumun uçlarını sımsıkı tutarken kendimi çok tuhaf hissediyordum. Rahatsız mı olmuştum yoksa bu an hoşuma mı gitmişti emin değildim ancak ne olursa olsun buradan çıkmak istediğimi biliyordum.

"Güle güle kullanın," deyip bu kez kendimi dışarı atmayı başardım. Başımı yerden hiç kaldırmadan eve kadar hızlı adımlarla yürüdüm. Havada yağmur bulutları toplanıyordu ama ilk damlalar düştüğünde ben çoktan kendi sokağıma girmiştim bile.

Binaya girdiğim an kopan gök gürültüsüne bakınca şanslı günümde olduğumu düşündüm. Son günlerde şansın hayatıma uğramaya başladığını hissediyordum ve bu, beni mutlu ediyordu. Geçmişte de buraya geldiğimde de böyle hissettiğim anlar oluyordu tabii ki. En üzgün insanları bile mutlu eden şeyler vardı bu hayatta. Küçük, anlık şeylerin dışında benim için mutluluk kendi hayatımı dilediğimce yaşayabilmekti. Kimseye bağımlı olmadan, kimseyle alakam olmadan. Bu şekilde sahiden de mutlu olurdum ama arkadaş edinmenin daha canlandıran bir mutluluk olduğunu öğrenmiştim. Akşam evde üç beş laf edecek birilerinin olması güzeldi. Ara sıra üst kattan gelen gitarın ve ona eşlik eden Yağız'ın sesini duymak güzeldi. Nala'yla oynamak çok güzeldi. Hayatım güzelleşiyordu ve ben nasıl ayak uyduracağımı bilemesem de tadını çıkarmaya çalışıyordum. Belki yansıtamıyordum ama kızları seviyordum. Sevmeye başlamayı çoktan geçmiştim. Sıla ve Derya'nın kavgaları beni güldürüyordu. Yemek yaptıklarında benim için de ayırmaları kalbime dokunuyordu. Sıla'nın ara sıra öylesine bana mesaj atmasına artık alışmaya başlıyordum. Tüm bunlar birleşip beni duygusal birine dönüştürür diye korktuğumdan, sert durmak için fazla çaba sarf ettiğimi fark ediyordum bazen. Belki zamanla bunu da aşardım.

Anahtarımı çantama atıp çantayı da odama fırlattım. Saç-

larımı toplayıp yüzümü yıkadıktan sonra eve kulak kabarttım. Hiç ses yoktu, yine de Sıla'nın açık kapısının önünden içeriye bir göz attım. Renkli bir odası vardı. Duvarlar tiyatro oyunu afişleriyle doluydu. Hiç tanımadığım insanların repliklerini duvarlara yazmıştı. Fazla dolu bir odaydı ama Sıla'yı andırdığı için karakterine yakışan bir doluluk olduğunu düşünüyordum. Biraz dağınıktı gerçi. Yarısı aşağı düşmüş yorganının üstüne uzanmış kitap okurken tuhaf bir açıda yatıyordu. Kapısına hafifçe vurduğumda dönüp bana baktı.

"Hoş geldin," dedi mayışmış bir hâlde. Kollarını iki yana açıp gerinerek doğruldu. "Bize yemek yapsana."

Konuşmak külfetli bir şey olabiliyordu. Birilerine selam vermenin ise hiçbir faydalı yanı yoktu. Selam veriyordunuz ve hemen sizden bir şeyler istemeye başlıyorlardı. Bunu iki yolla yapan insanlar vardı. Sıla boğmak istemeyeceğim insanlar kategorisine girmeyi başardığı için sinirlenmek yerine sakince isteğini geri çevirdim.

"Yemek yapmayı bilmiyorum."

"Geçen gün yaptığın çorbadan yap o zaman."

"Sen neden yapmıyorsun? İşten gelen benim."

"Daha iyi bir fikrim var. Üst kata gidiyoruz, karnımızı doyuruyoruz ve bulaşıkları onlara bırakıp kaçıyoruz. Nasıl?"

"Sana güle güle," deyip arkamı döndüm. Odama girdiğimde Sıla peşimden gelip yatağıma oturdu. Çoraplarımı çıkarıp banyodaki sadece benim kullandığım küçük kirli sepetine attıktan sonra odaya geri döndüm. Gece ortada bıraktığım karmaşık çizimlerle dolu kâğıtlarımı toparlayıp çizim çantama koydum. Bu sırada Sıla duvardaki fotoğrafları inceliyordu.

"Neden kapını hep kilitliyorsun?"

Bu soruyu buraya taşındığım ilk haftada da sormuştu. Onlara güvenme konusunda endişe etmememi söylemişti. Hâlâ öyle düşünüyor mu bilmiyordum ama düşünmesini istemiyor-

dum. Ben bile onlara güvenebileceğimi hissetmeye başlamışken, güvenilmez ve kibirli biri olduğumu düşünmelerini hiç istemezdim. Beni öyle biri gibi görseler onlara diyebileceğim hiçbir şey olmayacağını da biliyordum. İnsanlar ancak onlara verdiğiniz kadarını görebilirlerdi. Ben bu kızlara öyle az şey vermiştim ki neden benimle iyi geçindiklerini merak ediyordum.

Bu yüzden bir adım atabileceğimi düşündüm. Cevaplar peşinde daha fazla soruyu sürüklese de rahatlatıcı yanları da vardı. Dürüst cevaplar belki birbirimizi daha iyi anlamamızı sağlardı. Dürüst cevaplar belki onları sürekli geri itmemin asıl sebebinin, nasıl yaklaşacağımı bilememem olduğunu görmelerini sağlardı.

Topladığım saçlarımı çözüp yüzümün önüne dökülmeleri için başımı hafifçe eğdim. Ne söyleyeceğimi düşünürken epey zaman geçti. Neresinden tutarsam tutayım bu cevabı daha iyi hâle getirmenin bir yolu yoktu. En net şekilde söyleyiverdim.

"On beş yaşındayken bir sabah uyandığımda yüzümün yanında ölü bir kedi vardı," dedim çalışma masamın üstündeki kitapları düzeltirken. "En kötü yanı ölü olması değildi. Berbat bir durumdaydı, onu öyle görünce kedinin üstüne kustum. Sonra da tüm o pisliği temizlemek zorunda kaldım."

Sıla kocaman açılmış gözlerinde açıkça görülen bir dehşetle bana bakarken, "Oraya nasıl gelmiş ki?" diye sordu sessizce.

"Birileri eşek şakası yapmış." Kitaplarla oynamayı bırakıp Sıla'ya baktım. "Bu yüzden kapımı kilitliyorum." *Ve bunun gibi pek çok berbat anı yüzünden.* "Kilidi olmayan bir kapının ardında uyuyamıyorum. Buna takıntı de, travma de, hastalık de. Fakat sonuç değişmiyor."

"Ben... Öyle bir şey demeyecektim. Sorduğum için özür dilerim," dedi sesi giderek kısılırken. Omuz silkip arkamı döndüm ve dolabımdan yeni bir çorap aldım.

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Sormasan olmaz mı?" Sesim renk vermiyordu. Her zamanki gibi tekdüze bir tonda kimsenin yüzüne bakmadan konuşuyordum. Ama az önceki cevabın ağırlığı omuzlarıma binip beni ezmek için var gücüyle uğraşırken kayıtsız kalmak giderek zorlaşıyordu. Birkaç hafta önce birine kendim hakkında bir şeyler söyleyeceğimi hayal bile edemezdim. Söylemek daha kolay hâle gelmemişti aslında. Bunu kolay kılmanın hiçbir yolu yoktu. Yalnızca... Ev arkadaşlarım için bu kadarını yapabileceğimi düşünüyordum.

"Tamam," dedi Sıla. Sonra yerinden kalkıp tepemde dikildi. "Hadi yukarı çıkıp yemek yiyelim."

"Sen git."

"Hayır. Ya beraber gideriz ya da bütün gece burada durup mızmızlanırım. Hem Derya da yukarıda. Bütün gün ders çalışum. Biraz eğlenceyi hak ediyorum. Hadi." Ellerini çenesinin altına koyup dudak bükerek bana baktı.

Bu bakışların üzerimde işe yarayacağını sanıyorsa yanılıyordu. Benden kısaydı. Saçları parlak dalgalar hâlinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yanakları dolu doluydu ki bundan şikâyet ettiğine birkaç kez şahit olmuştum. Kumral bir teni, doğal rengi neredeyse koyu pembe olan renkli dudakları vardı. Korkutucu hiçbir yanı yoktu. Bu yüzden beni sevimli olarak ikna etmeye çalıştığını düşünüyordum. Ama beni ikna eden, saçma sapan bakışları olmadı. Beni ikna eden şey gerçekten de birlikte bir şeyler yapmak istiyor gibi görünmesiydi.

"Tamam," dedim yenilgiyi kabullenerek. "Öyle olsun."

Birkaç dakika sonra yukarı çıktık. Sıla, elini zilin üstüne koyup kapı açılana kadar orada tuttu. Arkada yüzümü buruşturarak beklerken kapı açıldı ve Yağız elindeki yastıkla Sıla'nın kafasına vurdu. İkisinin çok yakın olduğunu fark etmiştim. Sıla, Yağız hakkında her şeyi biliyor gibiydi ve sık sık bana

onunla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bunu yaparken sürekli gözlerini kısarak yüzümü tarıyor, ilgileniyor muyum diye kontrol ediyordu. Elbette ona istediğini vermiyordum.

"Yemeğiniz var mı?" diye sordu Sıla yastığı savuşturduğunda.

"Hayır yok. Evdeki her şeyi çoktan yedin zaten."

Önümdeki iki merdiveni çıkıp Sıla'nın arkasından içeri girdim. Yağız beni görünce yastığıyla Sıla'ya vurmayı bıraktı.

"Öykü!" derken sesindeki tını sevinç miydi, şaşkınlık mı anlayamadım. "Hoş geldin."

"Öykücük de aç ama," diyerek araya girdi Sıla. "Onu aç mı bırakacaksın?"

Yağız kaşlarını çatarak arkadaşına bakarken ben de ondan farksız değildim. "Bir daha bana Öykücük dersen seni boğarım."

"Evet," dedi Yağız. "Seni boğar ve ben de kılımı kıpırdatmam."

Sıla'nın bakışları birkaç kez ikimiz arasında gidip geldi. Sonra Derya'ya seslenerek yanımızdan kaçtı. "Yine de onu boğmamaya çalış," diye fısıldadı Yağız.

"Bunu düşüneceğim."

Odamdaki fotoğrafını gördüğünden beri yine aşina olduğum Yağız'a dönüşmüştü. Ona kızgın kalmayı denemiştim ama karşıma sürekli Nala'yla birlikte çıkıp dururken ve saçma sevimlilik gösterileri yaparken bir noktada kendini affettirmeyi başarmıştı. Aslında bunun sebebi, küçük kıskançlığını fark etmem de olabilirdi. Bana davranışlarının sebebini çözdüğümde kendi kendime gülmüş ve bunun ne kadar aptalca olduğunu düşünmüştüm.

Sıla'nın arkasından salona girdim. Derya buradaydı. Tunç'la yan yana oturuyorlardı ve Sıla da karşılarında bir şeyler için mızıldanıyordu. Diğer kanepede de bir çift vardı. Onları

daha önce gördüğüm için yüzlerini tanıyordum ama isimlerini hatırlayamadım. Bana selam verdiklerinde bunu belli etmeden bir baş selamıyla karşılık verdim. Odanın girişinde gözlerim Nala'yı aradı.

"Odamdadır."

"Efendim?" Yağız gelip yanımda durdu.

"Nala. Odamdadır. Burası çok gürültülüydü. Bir süre önce bizden sıkılıp kaçtı."

"Akıllı bir köpek," dedim mırıldanarak.

Yağız sözlerime güldü. Sonra, "Gelsene," diyerek koridora çıktı. Arkasından baktığım birkaç saniyede, bazı içsel hesaplaşmaların üstesinden gelmem gerekti. Peşine takılırken hesaplaşmayı kazandığımdan pek de emin değildim.

Nala sahiden Yağız'ın odasındaydı. Odanın köşesindeki üçgen şekilli puf koltuğun üstüne yatmış, küçük ayağını aşağı doğru sallamıştı. Geldiğinden beri biraz büyümüştü, buna rağmen hâlâ küçücük bir şeydi ve çok sevimliydi. Ona bakınca gülümsemeden edemiyordum. İçimdeki tüm sevecen duygular uyanıp yüzeye çıkmak için birbiriyle yarışıyordu.

Tabii odadaki tek şey Nala değildi. Yağız'ın demir bir karyolası vardı. Yatağa, üzerinde geometrik desenler olan bir pike seriliydi. Benimkine kıyasla epey büyük bir giysi dolabı vardı ve kapakların birine bir çiviyle tutturduğu basketbol forması asılıydı. Başka bir köşede yukarıya bakan el şeklinde heykelimsi bir şey gördüm. Üzeri imzalarla dolu bir basketbol topunu taşıyordu. Dağınık bir çalışma masası, pencerenin altındaki puf koltuğu ve koltuğa yaslanan gitarının dışında temiz ve düzenli bir odaydı.

İkimiz de bir şey söylemediğimiz için dönüp Yağız'a baktım. Kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, bana bakıyordu. Saçları karmaşık dalgalar hâlinde yana savrulmuştu. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

"Burada mı duracağız?" dedi başını eğerek. *Sevimliydi.* Bunun için hiçbir şey yapmamasına rağmen gülümsemek istememe sebep oluyordu. Bir dönem benzer duyguları yaşamış ve talihimin döndüğünü sanmıştım ama sona geldiğimde bunun olabilecek en kötü hikâye olduğu ortaya çıkmıştı. Yağız'la öyle olmasını istemiyordum. Onun göründüğünden farklı biri olmasını kaldırabileceğimi hiç sanmıyordum. Yine de denemeye değeceğini hissediyordum.

Bu yüzden odanın içine doğru bir adım attım. Yağız'ın basketbolu sevdiği belliydi. Takımda oynadığını kızlardan duymuştum. Basketboldan anlamasam da takımdaki yerini, basketbolu kariyer olarak mı düşündüğünü sormak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim.

Konuşmak yerine puf koltuğa yaklaşıp Nala'yı kucağıma alarak göğsüme yatırdım. Rahatı bozulduğu için önce sinirlendi ama küçük bir çırpınışın ardından kafasını boynuma yaslayıp tekrar uyuyakaldı.

"Köpekleri seviyorsun," dedi Yağız. "Fotoğraf çekmeyi seviyorsun. Çizim yapıyorsun. Karda oynamak seni güldürüyor. Bir de Nala tabii. Konuşmaktan pek hoşlanmıyorsun. Sorulardan nefret ettiğine dair şüphelerim var. Çalışkansın... Hepsi bu. Neredeyse iki aydır buradasın ve senin hakkında sadece bunları biliyorum."

"Adım Öykü," dedim yalnızca. Dudaklarımda gizli bir gülümseme vardı ve aslında bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşünüyordum. Tekrar böyle hissetmemin, kötü şeylerden böyle hissedebilecek kadar uzaklaşabilmemin şaşkınlığıydı bu.

"Bir de sevgilin yok," dedi Yağız. "Bu önemli bir bilgi." Sesi kendinden emindi. Yine de söylerken gözlerini hafifçe kısmış, benden gelecek cevabı beklemişti.

"Neden merak ediyorsun ki?" Bunu daha önce de sormuştum. Başlarda, Yağız'ın sürekli ortaya çıkmasından rahatsız

olduğum zamanlarda. Kısa bir süre öncesiydi ama o günden bu yana çok uzun yollar yürümüştüm. Hayatım hiç ummadığım şekilde değişmeye başlamıştı. Konuşabilecek birkaç arkadaş edinmek, benim için kesinlikle iyi bir gelişmeydi ancak birilerine güvenmek? Bunu bir daha yapamam sanıyordum. Oysa şimdi güvenme düşüncesi boğazımı saran dikenli bir tel gibi hissettirmiyordu. Yüreğimde birilerine güvenmeye yönelik bir ihtiyaç vardı. Yüzünü güneşe dönmüş hevesle, heyecanla ona kulak vermemi bekliyordu. Nasıl kayıtsız kalabilirdim?

"Güzelsin," dedi Yağız. "Gizemlisin. İlgimi çekiyorsun."

Sırtını kapının yanındaki duvara yaslamış pürdikkat bana bakıyordu. Özgüveni sayesinde mi böyle konuşuyordu yoksa buna sebep olan dürüstlüğü müydü bilmiyordum. Ne olursa olsun söyledikleri beni heyecanlandırıyordu. Kalbimin uzun zamandır sessizliğe gömülmüş odalarından tıkırtılar yükseliyordu. Küçük, birbirine uyumsuz tıkırtılar bir şarkıya dönüşmenin vaadiyle doluydular.

Yağız'a bakarken dudaklarıma küçücük bir gülümseme kondu. Bana bu kadar dikkatli bakmasa belki fark etmezdi ama anında görüp kendi gülümsemesiyle beni takip etti.

"Tehlikeliyimdir de," dedim duru bir sesle. "Unutma bunu."

Yağız benim gibi sakin değildi. Duygularını gizlemeyi beceremediğini çoktan öğrenmiştim zaten. Bu yüzden sesine yansıyan gülücüklerine alışmaya başlıyordum.

"Ve ben de zoru severim. Sen de bunu unutma."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için göğsümde yatan Nala'yla uğraştım. Karnını birkaç kez gıdıklayınca başını kaldırıp çenemin üstüne patisiyle vurdu. Sonra birkaç kez havlayıp yanaklarımı yalamaya kalktı.

Tunç'un bütün eve yayılan kaba bir sesle Yağız'a seslendiğini duyduk. Salondaki gürültülere bakılırsa orada yirmi kişi olduğunu sanırdınız ancak yalnızca birkaç kişi olduklarını gözlerimle görmüştüm.

"Bazen çocuklarım varmış gibi hissediyorum," dedi Yağız surat asarak. Önden geçmem için kapıyı gösterdiğinde birlikte salona döndük. Yemekten sonra *arkadaşlarımla* çay içip, Derya'yla Tunç'un yaptığı mozaik pastayı yiyerek birkaç güzel saat geçirdim. Üstelik dışarıdan izliyor gibi hissetmiyordum, gerçekten bu karenin içindeydim. Burada gerçekten de bir yerim vardı.

Gece evime, odama döndüğümde sonsuzluğa uzanır gibi görünen bir çölü aşmayı başarmış muzaffer bir yolcu gibi hissediyordum.

17



Dolu dolu yüzüme baktı ve kollarını boynuma doladı.
Yüreği, vurulmuş bir kuşun yüreği gibi çarpıyordu.

Yağız'ın evinde güzel bir akşam geçirmek sanırım önümdeki zor haftanın bir tesellisi olsun diye bana verilmiş bir hediyeydi. Şehrin kırsalındaki çiftlikte düzenlenen kış partisinde beş gece boyunca çalıştım. Zenginlerin toplanıp ne konuştuklarını hiç bilmediğim kulüplerinin işleri yorucu oluyordu. Sürekli bir etkinliğin hazırlıkları vardı. Sürekli bir yerler temizlenmeliydi, sürekli servis yapılmalıydı. Berbat bir işti ama bu korkunç beş gün sayesinde Demir'e olan borcumu tamamen ödeyebilmiştim. Üstelik elimde biraz para bile kalmıştı.

Fakat son günler o kadar dolu ve hızlı geçmişti ki kendimi aptal gibi hissediyordum. Durup soluklanacak bir saniye bile bulamamıştım. Okul, restoran, çiftlikte akşam mesaisi, ödevler, çeviri işleri... Hepsi birikip beni yutmaya kalkmışlardı. Altıncı gün ayaklarımı sürüyerek restorana girerken tek daya-

nağım bugün erken çıkıyor olmaktı. Doğruca evime gidecek ve sonraki on iki saati uyuyarak geçirecektim.

Öğleden sonra, yemek molasında günün yemeğinden ve iki çeşit yoğurtlu mezeden hevesle tepsiye dizip köşede bir masaya oturmuştum ancak yiyecek gücü kendimde bulamıyordum. Belki bu zamanı personel odasında uyuyarak geçirsem biraz kendime gelebilirdim.

"Selam."

Önümdeki sandalye izne gerek duymadan çekildi ve Yağız karşıma oturdu. Son beş günde onu neredeyse hiç görmemiştim. Kızlarla bile, eve girip çıkarken bir anlığına karşılaşmıştım sadece.

Benzer haftaları daha önce de geçirmiştim ama o günlerde kendi evimde bir yabancıydım. Özleyecek şeylerim yoktu. Eve dönmek için dakikaları saymıyordum. Hâliyle mızmızlanmıyordum da. Şikâyet etmenin insanı daha çok yorduğunu keşfetmiştim. Yüksek sesle hiç yapmasam da kendi içimde bu konuda epey söyleniyordum.

"Gözlerinin altı çökmüş," dedi Yağız yüzüne diktiğim boş bakışlarıma karşı.

"Bir kızla nasıl konuşacağını biliyorsun."

Yanağımı avucuma yaslamış, dirseğimle masadan destek alarak kafamı sabit tutmaya çalışıyordum. Yorgun ve uykusuzdum, bütün gün etrafımda olanlara karşı çok ilgisizdim ancak bu hâldeyken bile onu görmekten hoşlandığımın farkındaydım.

"Affedersin. Her hâlinle güzel olduğunu söylememe gerek olduğunu düşünmedim."

Odağı olmaktan hoşlandığım çapkın bakışları vardı. Tatlı sözlerini duymaktan hiç etkilenmediğimi söyleyip dursam da midem benimle aynı fikirde değildi. Yağız, flört etmekten çekinmeyen bir adamdı ve benim, onun karşısında gösterebileceğim direncin bir sınırı vardı. Ara sıra direncim kırıldığında geceleri kafamın içinde dönüp duran kısa sohbetler ediyorduk.

"Iyy."

Yüzümü buruşturarak sözlerinden hoşlanmadığımı ilan ettim ama Yağız hafifçe güldü. Erkeksi, boğuk bir gülüştü bu. Böyle yaptığında yanımda durmak için fazla hayat dolu bir adam olduğunu düşünüyordum.

"Tam sana ulaştığımı düşünüyorum," dedi dirseklerini masaya yaslarken. "Sonra günlerce ortadan kayboluyorsun. Seni yakalayamıyorum."

Aslında buna verecek cevaplarım vardı. Fakat aklıma gelen şeyleri söylemek flört etmek anlamına geliyordu ve ben bu konuda pek de tecrübeli değildim. Sırf bir şey yapmış olmak için çayımın yanındaki küçük damla sakızlı kurabiyelerden birini alıp ona uzattım. Yağız normal insanların yaptığı gibi teşekkür ederek kurabiyeyi almak yerine başını eğip parmaklarımın arasındaki kurabiyeyi dişleriyle yakaladı. Tek parçada ağzına atıp tadını anlamaya çalışır gibi büyük bir özenle çiğneyerek yerken, ben havada öylece kalan elime baktım. Sonra Yağız'ın yüzüne, sonra tekrar elime.

Kaşlarımı çatarak elimi geri çekerken Yağız sırıtıyordu. "Güzelmiş," dedi dolu ağzıyla. Yorgunluktan can çekişen bedenimi silkip kendine getiren tuhaf bir hareketti bu. Kaşlarımı çatmıştım çünkü bu saçmalığın beni heyecanlandırmasını aptalca buluyordum. Aptal olmadığıma emindim, bu yüzden hızla çarpan kalbimi ele vermemek için yüzümü sabit tuttum.

"Bu akşam çalışıyor musun?"

"Hayır."

"Peki, seni yemeğe çıkarabilir miyim?" Sorusu beni şaşırtmadı. Aslında içten içe böyle bir şey sormasını bekliyordum. Kabul edip etmemeyi düşünmemiştim ancak Yağız defalarca benimle ilgilendiğini göstermiş, hatta söylemişti. Sözlerini öylece ortada kalsın diye sarf etmediği barizdi.

"Hayır," dedim bir kez daha. Hayal kırıklığına uğradığını

görebiliyordum. Aslında sert bir reddediş olmasını planlamamıştım ama sözcükler ağzımdan kontrolsüzce fırlamıştı. Yağız geri çekilip arkasına yaslandı. Sıcak yakınlığını tek bir kelimemle geri çekmesi takdirimi kazanmıştı aslında. Hayırı cevap olarak kabul etmeyen adamlarla tanışmıştım. İkna etmek adı altında tacize ilerleyen ısrarcı davranışlarını görmüştüm. Yağız'ın geri çekilmesini takdir ediyor fakat uzaklaşmasını istemiyordum. Bu yüzden son günlerde çok fazla çalıştığımı ve yorgun olduğumu söyledim. "Başka bir gün tekrar sor."

"Başka bir gün evet diyecek misin?"

Omuz silktim ama artık yüzümü ifadesiz tutmak için çabalamıyordum. Dudaklarım yukarı kıvrılmıştı. Hâlâ yanağımı avucuma yaslamış, dağınık bir hâlde oturuyordum ama on dakika öncesine göre çok daha iyi hissediyordum.

"Peki öyleyse. Seni daha fazla meşgul etmeden sıramın gelmesini bekleyeceğim. Görüşürüz."

"Güle güle."

Yağız masadan kalkarken doğrulup saçlarımı omuzlarımdan geriye ittim. Bu, anlık bir dürtüydü sadece. Genelde saçlarımla oynamaktan kaçınırdım. Saçlarımı yüzümün önünde tutmakta ısrarcı davranırdım ancak Yağız'ın gözleri yüzümde gezinirken saklanmak istemedim. Bakışlarına karşılık verdim ve bu iyi hissettirdi.

Günün kalanını bu kısa sohbetin verdiği heyecanla atlatmak daha kolay oldu. Restoranda Zeynep'in yerine hâlâ biri gelmediği için işler her zamankinden yoğundu, akşam kalmamı isterler diye endişeliydim. Bu yüzden Suzan Hanım sert bir dille gidip uyumamı söylediğinde hiç ikiletmeden restorandan çıktım. Kısa otobüs yolculuğu boyunca kafamı dik tutmak için soylu bir mücadele verdim. Bugün rüzgâr biraz sert esiyordu. Başımdaki kırmızı bereyi iyice kulaklarımın altına kadar çekip eve yürürken kapının önünde bir araba olduğunu gördüm.

Öyle dikkat çekecek yeni model bir araba falan değildi ama iyi durumdaydı. Binanın önünde pek araba durmadığı için arabaya öylesine, boş bir bakış attım.

İçinden Çağan'ın çıkmasını beklemiyordum. Bir haftadır onu görmediğim için bir daha karşılaşmayacağımızı düşünecek kadar saftım anlaşılan. Evin yüz metre ilerisinde ayaklarım yola yapıştı. Ceplerimdeki ellerim yumruk hâline gelirken bu pisliğin neden evimin önünde beklediğini düşünüyordum. *Neden beni beklediğini.*

Çağan salına salına bana doğru yürümeye başladı. Dişlerimi sıkarak dimdik durup aramızda birkaç adım kalana dek yaklaşmasını ve karşımda durmasını izledim. Başka biri olsa yakışıklı bulacağım bir suratı vardı ama kim olduğunu biliyordum. Onu güzel gösterecek hiçbir şeyi yoktu.

"Merhaba güzellik," dedi rahatça. Sanki beni tanıyormuş gibi. Sanki iltifatı beni mutlu edebilirmiş gibi. Midemi bulandırırdı ancak.

Yüzüne dik dik bakıp sağa doğru bir adım atmaya kalktım ama hızlı davranıp önümü kesti. "Ne istiyorsun?" diye sorarken ona duyduğum tiksinti sesime yansıdı.

Çağan şımarık bir tavırla başını iki yana salladı. "Seninle bir randevuya çıkarız diye düşünüyordum. Birkaç gündür seni arıyorum ama hiç ortalarda görünmüyorsun."

"Seninle hiçbir yere gelmem," deyip yanından geçip gittim. Daha iki adım atmışken Çağan kolumu kavrayıp sertçe çekerek ona bakmamı sağladı. Yüzündeki gülümseme zoraki bir hâl almıştı ve kolumu tüm gücüyle sıkıyordu.

"Sana olacakları söyleyeyim. Ya benimle iyi geçinirsin ya da bu küçük şehri senin için cehenneme çeviririm." Elini kaldırıp saçıma dokunmaya kalktığında ona vurdum. Tam omzuna, var gücümle. Geriye doğru hafifçe savruldu ama kolumu bırakmadı.

"Hiçbir şey yapamazsın."

"Senin gibi ucube kızları alt etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?" dedi Çağan. "Doğru insanların kulağına senin bir fahişe olduğunu fısıldarım ve her gece kapına birikeri adamlardan kurtulmaya çalışırken gelen ben olayım diye dua ederken bulursun kendini. Okulda tek bir arkadaşın yok. Kimse sana inanmaz, kimse seni dinlemez. Şimdi bin şu arabaya."

Çağan'ın tehditkâr fısıltıları kulağımın dibindeyken ağzından çıkan her kelimeyle dehşetin kıyısına sürükleniyordum. Kolumu kavrayan koca eli giderek beni daha da sıkıştırırken iğrenç ellerinin tenimde iz bıraktığını biliyordum. Bundan nefret ettim. Ondan, onun gibi herkesten, onun gibilere gücümün yetememesinden nefret ediyordum.

İftira tehlikeli bir silahtır. Dedikodu ise ölümcül. Çağan'ın söylediğini yapacağından şüphe etmiyordum. Yapacaktı ve bu şehir gerçekten de cehenneme dönüşecekti. Sonunda bir evim vardı ve gitmek zorunda kalacaktım.

"Bunu neden yapacaksın?" diye sorarken hissettiğim çaresizliği ele vermedim. Hâlâ tüm nefretimle iğrenç yüzüne bakıyordum. Hâlâ dimdik duruyordum.

"Evime gelen sendin," dedi Çağan. Kazandığını düşünerek tutuşunu gevşetip yine genişçe gülümsedi. "Peşine düştüğüm için beni suçlayabilir misin?"

"Seninle hiçbir yere gelmem."

Çağan'ın bakışlarına çöken karanlık mideme bıçak gibi saplanırken beni tutup zorla arabaya atacağını sandım. Bunu öylece başaramazdı. Ona direnirdim ancak elinden kurtulabilir miydim bilmiyordum. Yapabileceğim tek şey korkumu görmesine engel olmaktı, ben de bunu yaptım. Onu ittim. Sahip olduğum tüm güçle, tüm öfkeyle. Birkaç adım geriye savruldu. Aynı anda arkamızdan bir uyarı sesi geldi. Hemen ardından koşturan ayak sesleri duydum.

"Sen bilirsin güzellik," dedi Çağan, geri çekilip ceketinin yakalarını düzeltirken. "Çok daha kötü adamlarla, çok daha kötü yerlere gideceğinden emin olacağım."

"Ne oluyor?" Tunç'un sesi bir adım arkamdaydı. Gelip yanımda durduğunda Çağan ellerini kaldırıp zararsız bir tavır takındı.

"Konuşuyorduk," dedi gülerek. "Arkadaşın sert biri."

Dönüp arabasına binmeden önce sanki az önce beni tehdit eden o değilmiş gibi rahatça el sallayıp görüşeceğimizi söyledi. Yanımızdan geçip gidene kadar direnmeyi başardım.

Fakat Tunç koluma hafifçe dokunup, "İyi misin?" diye sorduğunda tutunduğum tüm direkler üstüme devrildi. Bütün korkularım sağanak bir yağmur gibi saniyeler içinde beni sırılsıklam bıraktı. Düşüp kalacağımı sandım. Düşeceğimi ve bir daha hiç kalkamayacağımı. Tunç bunu gördü. Yüzünün panikle çarpıldığını, bana bir şeyler söylediğini görüyordum ama sesini duyamadım. Görmeyen gözlerle binaya doğru yürüyüp içeri girdim. Merdivenleri bir sis perdesinin arkasında çıktım. Cebimden anahtarı çıkardım ama kilidi bir türlü bulamıyordum. Ellerimin titrediğini sonradan fark ettim. Birisi arkamdan zile bastı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Sıla elinde çubuklu bir şekerle sırıtarak karşımda duruyordu. Onu görmek dayandığım son direnç kırıntılarını da silip süpürdü. Yanından geçip koşarak banyoya girdim. Kapıyı alışkanlığın verdiği bilinçsiz bir hareketle kilitleyip klozetin önüne çöktüm. Midemdeki her şeyi boşaltırken hıçkırıklar yüzünden neredeyse boğuluyordum.

Kuru hıçkırıklar. Peşine gözyaşlarını sürüklemeyen, histerik titremeler. Klozetin yanına yığılıp kaldım ve ancak o zaman kapıdaki gürültüyü duydum. Sıla hızla kapıya vuruyordu. Tunç ona bir şeyler söylüyordu ve bir süre sonra kulağıma başka

sesler de geldi. Kulaklarımı kapatıp alnımı dizlerime yasladım. Tekrar on yedi yaşındaydım. Aynı şeyler tekrar yaşanıyordu. Ne yaparsam yapayım engelleyemeyecektim. Tüm bu olanların sonunda ne kadar güçlü olursam olayım üstesinden gelemeyecektim. Kimse böyle bir olaydan tek başına kurtulamazdı. Kimse o kadar güçlü değildi. Gitmek zorunda kalacaktım.

Dudaklarım titredi. Bu haksızlıktı. Aynı şeyin yeni bir hayatta tekrar başıma gelmesi haksızlıktı. Derin, titrek bir nefes verdim. Kalkıp yüzümü yıkadım. Tenim kül gibi solmuştu, bunu kapıdaki kalabalıktan saklamanın bir yolunu bilmiyordum. Paramparça olmuştum ve seyircilerin önüne çıkmak zorundaydım. Tekrar kusmak istedim. Hissettiğim tüm bu çaresizliği, zayıflığı, kendime acımayı söküp atmak istedim.

Kilitleri çevirdiğimde kapı savrularak açıldı. Sıla, Derya, Tunç ve Yağız karşımda donakaldılar. Sıla'nın ağzı şaşkınlıkla açılırken Derya'nın şaşkınlığının öfkeye dönüştüğüne şahit oldum. Yüzümde gördükleri her neyse birkaç saniye kimse bir şey söyleyemedi.

Sonra Derya onu yaşından daha büyük gösteren bir öfkeyle, "Sana ne yaptı?" diye sordu.

Tunç'un onlara Çağan'la konuştuğumu söylediğini tahmin ettim. Yağız gürültüler yüzünden mi gelmişti yoksa onu çağırmışlar mıydı bilmiyordum. Böyle bir yaygara karşısında ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum.

"Beni rahat bırakın," dedim aralarından geçerken. Sesim öyle kısık çıkmıştı ki duymamış olabilirlerdi. Peşimden gelip odama girdiler. Yatağımın üstüne oturup botlarıma baktım. Sonra önümde diz çöken Sıla'nın yüzüne.

"Ne oldu?" diye sordu Sıla. "Sen... Sen korkmuş görünüyorsun Öykü." Sesindeki hayreti duyabiliyordum. *Evet,* demek istedim. *Ne olmuş?* Ben de korkuyorum. Ben de üzülüyorum. Ben de seviyorum. Ama yalnızca ben, bir tek ben sürekli kaybediyorum.

Tüm bunların yerine, "Ayakkabılarımı çıkaramadım," dedim. Sesim bomboştu. Rüzgârda savrulan bir yaprak gibiydi. Yolu yoktu, yönü yoktu. Köklerinden kopmuştu, bir yere çarpıp parçalanacağı noktaya kadar boşlukta süzülüyordu. "Her yeri kirlettim."

Başka bir yerde pisliğin cezası akşam yemeğinden mahrum kalmaktı. Kirlettiklerimi temizler ve sorun çıkardığım için özür dilersem ancak o zaman bir sonraki öğünde masaya oturabilirdim.

"Olsun," dedi Sıla, botlarımın bağcıklarına uzanıp. "Temizleriz."

Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarışında, ellerini dizlerime koyup bana iyi olup olmadığımı sormasında imkânsız bir şeyler vardı. Burası *benim* evimdi. Bu insanlar *benim* arkadaşlarımdı. Etrafı kirletmenin sorun olmadığı bir yerdeydim. Tehdit edildikten sonra tek başıma saklanamadığım bir yerdeydim. Ama şimdi gitmek zorundaydım. *Gitmek istemiyordum.*

"Eğer konuşmazsan Demir'i arayacağım," dedi Derya. "Geçen gün Demir, Çağan'la tartışıyordu. İkiniz onun partisine gitmiştiniz. Neden onu gördükten sonra böyle göründüğünü bilmek istiyorum Öykü. Sen söylemeyeceksen Demir'e soracağım."

Ellerimle yüzümü sıvazlayıp kendime gelmeye çalışırken yanaklarıma yapışan saçları yüzümden geriye ittim. Başımı hafifçe kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

Yağız gelip yanıma oturdu. Bana dokunmadı ama orada olduğunu göreyim diye gözlerimin içine tüm sabrı ve anlayışıyla baktı. "Sana zarar mı verdi?" diye sordu sonra. "Lütfen bir şey söyle. Çağan'da yanlış bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ve sen sessiz kaldıkça aklıma en kötüsü geliyor."

"Onunla randevuya çıkmamı istedi," dedim nihayet konuşabildiğimde. "Kabul etmedim. Beni tehdit etti."

"Nasıl tehdit etti?" diye sordu Tunç. Sıla dizlerimin önünde oturuyordu, Yağız tam yanımdaydı. Derya ve Tunç birkaç adım ötedeydi. Tüm bu insanlar gözlerimin içine bakıyor ve derdimi anlatmamı bekliyorlardı.

"Başıma bela olacak," derken sesim bir inleyişten ibaretti. "Bütün pislikleri peşime takacak. Benim... Benim buradan gitmem gerekiyor."

"Nereye gideceksin?" Derya gelip omzumu tuttu. "Saçmalama. Hiçbir şey yapamaz. Sadece seni korkutmak istemiştir."

"Kızların özel görüntülerini çekip onlara şantaj yapıyor. Adam sapığın teki. Boş tehditler savurduğunu sanmıyorum. Bana iki berbat seçenek verdi. Ya oyuncağı olacağım ya da her gece kapımda benzer bir konuşma yaşanacak. Başka adamlarla. İnsanların başına böyle şeyler gelmediğini sanıyorsanız bir cam fanusun içinde büyümüşsünüz demektir. Böyle şeyler oluyor. Bana oldu. Daha önce de oldu." Sesim kısıldı, yenilgi beni çepeçevre sararken fısıldadım. "Tekrar olmaz."

Sıla ve Derya'nın birbirlerine baktıklarını gördüm. Gözlerindeki tereddüdü ve korkuyu gördüm. Belki benim gitmemin kendileri için iyi olacağını düşünüyorlardı. Oda giderek küçülüp içerideki hava beni boğmaya başladığında ayağa kalktım.

"Benim biraz yalnız kalmam gerek," dedim aralarından geçip odadan çıkarken. Beni durdurmadılar. Ayakkabı dolabından kimin olduğunu bilmediğim bir çift spor ayakkabı alıp giydikten sonra merdivenlerden yukarı çıktım.

Çatıya vardığımda ne başımda kırmızı berem vardı ne de üstümde montum. İnce bir kazakla, saçlarım rüzgârda savrularak orada dikildim. Hava sisliydi. Karanlık çökerken gökyüzü gri bir dumandan ibaretti. *Keşke yıldızları görebilseydim.*

Gözlerimi kapayıp bunun başıma nasıl geldiğini düşündüm. Kendim gibi birine yardım etmeye çalışırken geçmişteki canavarımla yüz yüze gelmeyi başarmıştım. Şekil değiştirmişti, belki farklı hesaplar içindeydi ama aynı pis kalbi taşıyordu.

Nereye gidersem gideyim peşimden mi gelecekti? İsimler, şehirler değişecek ama yaşananlar aynı mı kalacaktı? Birazcık bile mutlu olamayacak mıydım?

Çatının demir kapısı gıcırdayarak açılınca dönüp baktım. Kendimi tehlikede hissediyordum. Hislerimi saklayıp gömecek kadar bile gücüm yoktu. Korkum açıkça ortadaydı ve bundan nefret ediyordum. "Yalnız kalmak istemiştim," dedim Yağız'a.

"Montunu almadığını fark ettim." Bu yeterli bir sebepmiş gibi başka bir şey söylemedi. Montumu omuzlarımın üstüne bıraktığında hafifçe titreyerek üzerime giydim.

"Seni hiç böyle görmemiştik," dedi Yağız. "Anlatmadığın şeyler olduğunun farkındayım Öykü. Hazır değilsen tamam, sorun değil. Sormayacağım. Daha önce neler yaşadın bilemem ama bu kez sana bir şey olmayacak."

"Evet, ben de kendime bunu söyleyip duruyordum. Geldiğim hâle bak. Kimsem yok. Sahip olabileceğim bir avuç şey bulmuştum. Şimdi onlar da gidecek." Öyle buruk bir nefes verdim ki kalbimin kırıkları ciğerime battı. "Hep böyle oluyor."

"Arkadaşların var. Biz buradayız. Görmeyen sensin." Kolumu nazikçe tuttu. Daha önce aynı yer ezici bir kuvvetle tutulup tehdit edilirken damarlarıma dolan öfkenin yerini bu kez kırgınlık doldurdu. Kırgın hissediyordum. Hayata karşı, kendime karşı, *anneme* karşı. Belki annem beni biraz sevse bu kadar yalnız olmazdım. Belki beni azıcık sevseydi bugün bu kadar korkmazdım.

"Yalnız değilsin," dedi Yağız. Sanki sesimi duymuş gibi. Sanki neler hissettiğimi biliyormuş gibi. Nasıl bilecekti ki? Kimse bilemezdi. Kimse anlayamazdı. Yalnızlık kapkara ağlarını etrafıma örüyordu. Buraya geldiğimden beri yalnızlık ilk kez canımı yakıyordu.

"Peki, buna nasıl inanacağım?" diye sordum Yağız'a.

Yüzüme baktı. Yıllardır ilk kez beni yiyip bitiren tüm duyguları ortaya sermiştim. Yıllardır ilk kez yardım çığlıklarım

yüzeye çıkmıştı. Yıllardır ilk kez birinin beni kurtarmasına çaresizce ihtiyaç duyuyordum. Yağız bunu gördü. Ya da hissetti, bilmiyorum. Kolumu çektiğinde ona doğru savruldum. Kolları omuzlarımı sardı. Beni sıkıca, etrafımdaki her şeyi kovalarcasına kendine bastırdı. Arkasında havada kalan ellerim titriyorlardı. Yağız'ın bir eli başımın arkasına, diğeri sırtıma yerleşip beni kucakladığında gözyaşlarının boğazıma kadar tırmandığını hissettim. Bana sarılıyordu. Yıllar sonra ilk kez, *birisi bana sarılıyordu*. Ağlamak istedim, çığlık çığlığa, her şeyimi ortaya sererek ağlamak istedim. Çaresiz görünmeyi umursamadan, zayıf olmaktan korkmadan ağlayabilmek için her şeyimden vazgeçmek istedim. Ama olmadı.

Titreyen nefesler almaktan öteye gidemedim. Yağız'ın eli saçlarımı okşarken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Yalnız değilsin," dedi bir kere daha. "Ben buradayım. Arkadaşların burada. Sana bir şey olmayacağına emin olacağız. Söz veriyorum."

"Neden?" Küçük fısıltım bana daha sıkı sarılmasını sağladı.

"Çünkü senin arkadaşlarınız. Arkadaşlar birbirlerini kollar. Çünkü *ben* varım. Ben buradayım. Seni bir kez tuttum. Eğer bana izin verirsen, seni bırakmayacağım. Yalnız değilsin Öykü. Sana yemin ederim, yalnız değilsin."

Havada asılı kalan ellerimi yavaşça indirdim. Yüzümü omzuna yasladım ve... *Ona tutundum*. Aynı anda kalbimde binlerce duygu patladı. Korkularım yok olmadı belki ama karşılarına güçlü bir silahla çıktım. Yağız'ın sarılmasıyla yepyeni bir güç beni kuşattı. Canavarlar keskin pençelerini üzerimden çektiler. Sarılmanın verdiği cesaret, etrafa savrulan kırıklarımı sert bir rüzgârla süpürdü. Dünyam küçüldü, küçüldü, küçüldü... Her şeyi, herkesi unuttum. Geriye sadece Yağız kaldı. Yağız'ın beni saran kolları kaldı. Kulağıma fısıldadığı sözler kaldı. Burnuma dolan kokusu, kalbime dokunan kucaklayışı kaldı. *Yalnız değildim.*

18



Kollarımda sırça bir hazine taşıyordum sanki.
Sanki yeryüzünde ondan daha kolay örselenebilen kimse yoktu.

Bir dergide sarılmakla ilgili bir makale okumuştum. Ne zaman olduğunu hatırlayamasam da makalenin içeriği zihnimde tazeydi. Yazıya göre sarılmak tensel sinirleri uyararak doğrudan beyinle bağlantı kurup endorfinin salınımını tetikliyordu. Böylece acı kontrol sisteminin bir parçası olan endorfinler ağrı kesici etkisi yaratıyor ve kendinizi fiziksel olarak daha iyi hissetmenize yardımcı oluyordu. Bu sebeple sarılmak insanı rahatlatıyor ve bu da eylemi paylaştığınız kişiyle duygusal bir bağ kurmanızı sağlıyordu.

Bu yazıyı ilk okuduğumda bunun aptalca olduğunu düşünmüştüm. Sarılmaya bu kadar anlam yüklemek saçma gelmişti. Sadece sarılmaktı işte. İki insan birbirine tutunuyor diye sorunlar çözülecekti öyle mi?

O zamanlar bunun doğru olmadığına emindim çünkü kimseyle öyle bir ilişkim yoktu. Sarılmanın nasıl hissettirdiğini ha-

tırlamıyordum bile. Kimseyle kucaklaşmayı da istemiyordum. Fakat bugün, yeni hayatımın en kötü gününde, perişan bir hâl. de soğuk çatıda titreyerek dururken, saplandığım bataklığın beni her saniye daha fazla içine çektiğini hissederken bir çift kol bana uzanmıştı.

Babam öldüğünden beri ilk kez, birisi beni tutup o batak. lıktan çıkarmıştı. Beni kollarının arasına almış, yalnız olmadı. ğıma dair yeminler etmişti. Yağız'ın sesi kulağımdayken, kalp atışlarını göğsümde hissederken ona inanmıştım.

Şimdi burada kim bilir ne zamandır sarılarak duruyorduk. Kolumdaki ince sızı çoktan gitmişti. Üzerime yıkılan dünya elime bir fidan tutuşturmuştu. Hayatının mahvolduğunu sanan o kızın yeni umutları vardı. Bunun sebebi endorfin miydi yoksa bu güvencenin verdiği minnettarlık mı bilmiyorum ama Yağız'la aramızda artık bir bağ vardı.

Biraz kendime geldiğimde, titreyen bacaklarımın yere daha sağlam bastığını fark ettiğimde geriye çekildim. Yağız çekilmeme ses çıkarmadı ama ben bir adım geriye giderken elleri dirseklerimi nazikçe kavradı. "Uzaklaşma," dedi sessizce. "Bize bir şans ver Öykü. Aşağı indiğimizde artık gitmekten bahsetme. Olur mu?"

Ona tekrar sarılmak istiyordum. Sarılmak ve hayatımın kalanını öyle geçirmek istiyordum. Bunun yerine montunun kollarına yapışıp sıkıca tuttum. "Tamam."

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Hadi eve gidelim."

Yutkunarak onu bırakıp arkamı döndüm. Benim için ağır demir kapıyı açtığında merdivenlere yöneldim. "Yukarıda olduğumu nasıl bildin?"

"Dışarı çıkmak istemezsin diye düşündüm," dedi arkamdan gelirken.

Dairemin önüne geldiğimizde dönüp ona baktım. "Teşekkür ederim Yağız."

Kendi sesimden duyulan ismi saçlarımı okşayan tatlı bir rüzgâr gibi aramızda esti. Onunla ilk kez samimi bir sesle konuşuyor olabilirdim. Bunun üstünü kapatmayacaktım. Zaten artık kendimi her şeyden uzaklaştırıp kabuğuma çekilecek bir durumum kalmamıştı. Tıpkı onların bana verdiği gibi, ben de onlara bir şans verecektim.

"Ne zaman istersen. Ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Biliyorum." Dudaklarımı buruk bir gülümseme yokladı. Ona inanıyordum. Kimseye inanmadığım şekilde. Bunu kendisi başarmıştı. Bunu başarmanın ne kadar zor olduğunu biliyor muydu acaba?

Uzanıp kapının yanındaki zile bastım. Birkaç saniye sonra Sıla kapıyı açtı. Yüzünden açıkça seçilen endişeli ifadesiyle, "İyi misin?" diye sorduğunda utandım. Asla söylemeyeceğimi düşündüğüm şeyler söylemiştim. Kimseye anlatmayacağımı sandığım kötü anılardan söz etmiştim. Herkesin önünde tüm korkumu ve kederimi ortaya dökmüştüm. Eğer o kadar korkmuş olmasaydım bunu görmelerine izin vermezdim. Eğer aklım başımdan uçup gitmemiş olsaydı kapımı kilitler ve onları dışarıda bırakırdım. Sonra da valizimi toplardım. Perişan bir hâlde, kimseye bir şey söylemeden çekip giderdim. Beni rahat bırakmadıkları için onlara öyle minnettardım ki.

"İyiyim," dedim yanından geçip içeri geçerken. "Ben... Biraz paniğe kapılmıştım. Şimdi daha iyiyim."

Sıla'nın endişesinin yerini öfkesi aldı. Beni salona geçirirken arkamdan, "O iğrenç sapığı öldüreceğim," diyordu. "Sana kim bilir neler söyledi. Sen bile bu kadar korktuysan bizden biri olsa..."

"Sıla." Yağız'ın uyarısı onu susturdu. Söylediklerini umursamamıştım çünkü Demir salonumdaydı. Pencerenin önünde ayakta dikiliyor, pişman suratıyla yüzüme bakıyordu.

Demir'in, "Özür dilerim," deyişi Yağız'ın, "Bunun burada ne işi var?" demesine karıştı.

"Ben aradım," dedi Derya. "Tunç, Demir'le konuşup ne yapacağımızı kararlaştırmamız gerektiğini söyledi."

"Ne demek istiyorsun?" Tüm bu yakınlık baş edebileceğimden fazlası olduğu için tekli koltuklardan birine oturdum ama Sıla gelip kalçasını koltuğun koluna dayayarak ihtiyaç duyduğum kişisel alandan beni mahrum bıraktı. Buna sinirlenemedim bile. Küçük, duygusal bir yumağa dönüşmek üzereydim. Üzerinde düşünebildiğim ilk an bunun için dehşete düşmeyi planlıyordum.

"Çağan'ı dövmekten falan bahsediyorum," dedi Derya rahatça. "Öldürebiliriz de ama temiz çalışmamız gerek."

"Onu dövmek için Demir'e ihtiyacımız yok." Yağız yukarıda beni teselli eden nazik adamdan tamamen uzaklaşmış, sert duruşu ve öfkeli bakışlarıyla Demir'i hedef almıştı. Demir ona aldırmadan bana yaklaşınca önüme geçip aramıza bir set çekti.

"Neden Öykü'yü böyle bir işin içine soktun?"

"Çağan'ın onu rahatsız edeceğine ihtimal vermedim," dedi Demir sakince. "Benden korkar. Yaptığı şeyi de biliyorum. Tüm bunların üstüne sesini çıkaramaz sanıyordum."

"Sana bir şey yapamayacağı için Öykü'ye bulaşmıştır," diyerek fikrini belirtti Tunç. "Bunu nasıl düşünmedin?"

"Kendine bu kadar güvenmenin sonu budur işte." Yağız hâlâ Demir'in önünde dikiliyor, benimle konuşmasına izin vermezken bir yandan da söyleniyordu.

Bu kadar yorgun olmasaydım karşımdaki manzaraya gülebilirdim.

"Özür dilemeye çalışıyorum." Demir kızmaya başlıyordu. Sıla'nın yanımda kıpırdandığını hissettim. Olası bir kavgada araya girse bu iki adamın arasında ezilip giderdi. Bu yüzden ayağa kalkıp Demir'i görebileceğim şekilde durdum.

"Senin suçun değil," dedim ve bu doğruydu. Onun suçu değildi. Biz birine yardım etmeye çalışmıştık, hepsi buydu.

"Gayet de onun suçu." Yağız'ın homurtusuna kulak asmadım.

"İcabına bakacağım," dedi Demir. "Böyle adamlar sadece kaçak göçek dövüşebilirler. Karşılarına çıktığında sesleri kesilir. Çağan'ı susturmanın yollarını biliyorum. Ama bulamasaydım bile, söylediklerini uygulaması o kadar kolay olmazdı Öykü. Sen güçlü bir kızsın. Öyle olmasaydın senden yardım istemezdim."

Aslında konuşmayı sevmediğim için benden yardım istemişti ama düzeltme gereği görmedim. Yaşadığım duygusal boşalma yüzünden hiçbir şeye dermanım kalmamıştı. "Beni hiç tanımıyorsun," dedim yalnızca. "Kimse tanımıyor. İşte bu yüzden, söylediklerini yapması o kadar kolay."

"Yapamayacak." Demir'in bir yemin vaadindeki karşılığı Tunç'u harekete geçirdi.

"Ee? Nereye gidiyoruz?" Bunu söylerken yumruğunu diğer eline vurarak hevesli bir şekilde ayağa kalkmıştı. Derya onu gözleriyle uyardığında sırıtarak karşılık verdi.

"Ne yapacaksınız?" diye sorduğumda Yağız nihayet bana baktı. Demir'e duyduğu öfkenin bana yansımasına müsaade etmedi. Bana döndüğü an bakışları sakinleşip yumuşadı.

"Sorunu halledip geleceğiz," demekle yetindi. Sonra Demir ve Tunç'la birlikte Derya'nın anne uyarılarını kulak ardı ederek evden çıkıp gittiler.

Üç kız yalnız kaldığımızda kendimi biraz tedirgin hissettim. Böyle bir olayın başrolünde olmak, tüm ilgiyi üstüme toplamak alışık olduğum bir şey değildi. Odanın ortasında ne yapacağımı bilemeden durduğum bir andan sonra kendi odama geçeceğimi mırıldanıp salondan çıktım ama Sıla peşimden geldi.

"Aç mısın?"

"Hayır," dedim üzerimdeki montu çıkarırken. Yatağımın yanında botlarım duruyordu. Onları alıp ayakkabı dolabına götürmek için döndüğümde Sıla'ya çarptım.

"Nasıl aç değilsin? Sana hafif bir şeyler yedirmeliyiz. Midende hiçbir şey kalmadı."

Botlarımı dolaba koyduktan sonra bir kez daha Sıla'ya çarptım. Kaşlarım çatılınca Sıla ellerini kaldırıp birkaç adım geriye çekildi. Bir şey söylemeden banyoya gidip temizlik kovasını aldım.

Sıla, "Ben yaparım," diyerek kovayı elimden almaya kalktığında artık çığlık atacak noktaya gelmiştim. Konuştuğumda sesim beni mahcup edecek kadar sert çıktı.

"Bana böyle davranma."

"Nasıl?"

Aramızdaki kısacık mesafeyi gösterdim. "Böyle. Bu ilgiye ihtiyacım yok. Bana kendimi kötü hissettiriyorsun."

Karşımda Sıla'nın gözleri doldu. Dudakları aşağı doğru büküldüğünde etrafıma bakınıp Derya'yı aradım. "Tamam. Özür dilerim."

"Özür dileme. Sadece... Biraz yalnız kalmalıyım. Düzgün düşünemiyorum."

"Tamam," dedi bir kez daha. "O zaman odama gidiyorum."

Başımı sallayınca dönüp odasına girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Elimde paspasın sopasıyla öylece duvara baktım. Onu üzmek istememiştim. Botlarımı ayağımdan çıkarışı hâlâ gözümün önündeydi ama bununla baş etmekte zorlanıyordum. Kendimi duygusuz tutmak benim için bir nevi zırhtı. Sabit olmaya, üzüntüyü ve öfkeyi bastırıp olaylara karşı kayıtsız bir duruş sergilemeye alışmıştım. Bildiğim tek yol buydu ve şimdi her şey tersine dönmüşken nasıl baş edeceğimi bilemiyordum.

"Ne oldu?" Derya koridorun diğer ucunda durmuş bana bakıyordu. Keşke Sıla da onun gibi olsaydı. Derya'nın mesafesini

seviyordum. İnsanın üstüne düşmeden onunla ilgilenebiliyor, düşüncelerini dile getirmekten ve hataları yüzüne vurmaktan çekinmiyordu. Özendiğim özellikleri vardı.

"Bir şey yok," dedim ama daha önce Sıla hakkında beni uyarışını hatırlayınca göğsüm daraldı. "Aslında... Galiba Sıla'yı kırdım."

Derya yürüyüp yanıma geldi. Sopayı elimden alıp odama girmemi işaret ettiğinde onu dinledim. "Sıla'ya bir şey olmaz. Sen şimdi kendinle ilgilen. Biraz dinlen olur mu? Berbat görünüyorsun." Odadaki küçük halının ve yatağımın etrafı silinirken durup kendimi yokladım. Berbattan daha kötü hissediyordum.

"Gitmelerine izin vermemeliydik," dedim yatağıma yığılırcasına otururken. "Benim yüzümden başları belaya girecek."

Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Ben hep birileri yüzünden ceza alan kızdım. Belki böyle hissetmek doğru değildi ama birilerinin beni korumak için tehlikeli işlere kalkışmasında gururlandıran bir şeyler vardı.

"Onlar kocaman, güçlü oğlanlar. Biz kendimiz için endişelenelim. Birkaç saat sonra onları doyurmamız gerekecek." Odayı silmeyi bitirince paspası koridordaki kovanın içine koyup kapımın önünde durdu. "Ben Sıla'yı alıp yemek hazırlayacağım. Bu seferlik izinlisin ama bir dahakine bize yemek yapman gerekecek. Kabul ediyor musun?"

"Tamam," derken gülümseyecek gücü bulamasam da bir parça rahatladığımı hissetmiştim. Karşılığında benden bir şey istemesi şu an tek ihtiyacımdı. İpleri tekrar elime almak için bana bir fırsat sunuyordu. "Sağ ol Derya."

Odamdan çıkmadan önce, "Biraz uyu," demekle yetindi. Arkasından gidip kapıyı iki kez kilitledim. Üzerimdekileri çıkarıp sıcak tutacak bir şeyler giydikten sonra yatağa yığıldım. Saat epey geçmiş olmalıydı. Bu akşam eve gelirken umduğum

şeylerden çok uzaktaydım. Fakat bir yandan da elimde umduğum şeylerden çok daha fazlası vardı.

Yatağın içine girip gözlerimi yumdum ve diğer her şeyden uzaklaşmak için Yağız'ın kollarının arasında hissettiğim güvenli duygunun hatırasına sığındım.

★

Tüm yorgunluğuma, yaşadığım ruhsal ve fiziksel zorlanmaya rağmen uyuyamadım. Başımdaki korkunç ağrı giderek daha kötü bir hâl aldı. Gözümün önünde oynayan sahneler bana eziyet etmeye başladığında yataktan kalktım. Çoktan birkaç saat olmuştu ve ben dinlenmenin yakınlarından bile geçmiyordum. Odadan çıkıp mutfağa gittim. Sıla kırmızıbiberleri ince ince doğramakla meşgulken Derya ocağın başındaydı. Mutfağa girdiğimde ikisi dönüp bana baktı. Sıla bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçip işine döndü.

Derya beni baştan ayağa süzüp onaylamayan bir hareketle başını salladı. "Uyuyamadın mı?"

"Hayır. Ağrı kesici var mı?"

Sıla kalkıp mutfak dolaplarından birinden bir kutu aldı. İçinden ağrı kesici alıp bir bardak suyla birlikte önüme koyduktan sonra bir şey söylemeden yerine geçti. Daha önceki gibi agresif davranmadığından bana öfkeli olduğunu sanmıyordum. "Teşekkürler."

Hapı içip bardağımı yıkadım. Mutfakta amaçsızca bir tur attıktan sonra bir işe yarama ümidiyle Derya'ya yaklaştım. "Sana yardım edeyim."

"Yeterince iyi hissediyorsan mantarı kavurabilirsin. Çorbamız var. Pilav ve mantar sote yapıyoruz. Belki bir de havuç salatası yaparız. Ne dersin?"

"O zaman ben havuçları rendeleyeyim. Şey, mantar yapmayı bilmiyorum."

"Tamam. Fark etmez."

Dolapta havuçları ararken kızların gergin olduklarını fark ettim. Bir süreliğine ses çıkarmadan verilen işe odaklandım ama mutfaktaki hava katlanılmazdı. Keyifli bir insanı bile yakalayıp bütün enerjisini emerdi.

Tam neler olduğunu soracağım sırada Derya'nın telefonu çaldı. Ekranda sevgilisinin adını görünce öyle rahatladı ki bir anlığına gözlerinin yaşardığını sandım. Telefonu açıp mutfaktan çıktı ama ağzından öfkeyle çıkan birkaç hakaret sözünü duydum. Sıla'ya baktığımda güldü.

"Birkaç kez aradı ama açmadılar. Endişelenmiştik." Ben de aramayı düşünmüştüm ancak sadece Demir'in numarasını biliyordum ve açmayacağına emindim. Bu yüzden aramamıştım. Buraya gelip kızlar bir şeyler söyleyene kadar meraktan kıvranıp durduğumu kendimden bile gizlemeyi başarmıştım üstelik.

Derya birkaç dakika sonra geri döndü. "Geliyorlar."

"Ne olmuş?"

"Ne bileyim. Tunç kahramanlıktan falan bahsetti. Bazen onu öldürmek istiyorum."

"Ona âşık olurken nasıl biri olduğunu biliyordun," dedi Sıla. Konuşmaya dâhil olmadım ama omuzlarımdaki gevşemeyi fark ettiler.

"Sen de dert etme artık," dedi Derya. "Bak, halloluyor."

Sonraki yarım saat yemekleri hazırlayıp sofrayı kurduk. Menüdeki yemeklerin oldukça pratik tarifler olup hızlı piştiğini, bu yüzden erkeklerin gelmesine yakın ocağa alındığını öğrenmiştim. Sevdiğim havuç salatasını yapmak da gayet kolaydı. Rendeledikten sonra tavada biraz çevirip üzerine yoğurdunu dökmek yetiyordu. Bir de mutfakta birlikte çalışmanın iyi hissettirdiğini fark etmiştim. Saatin gece yarısını geçtiğini düşünürsek böyle bir akşam yemeği hazırlamak komikti ama uzun bir gece olduğundan herkesin yiyeceğini düşünüyordum.

Küçük masadaki altı tabağa baktım. Birlikte yemek yiyece-ğim beş kişi vardı. Bunlardan hiçbiri benden nefret etmiyordu. Bugün birçok ilki bir arada yaşıyordum.

Nihayet evin zili çaldığında kızlar kapıya koşturdu. Ben ar-kada kalıp mutfak kapısında dikilerek içeri girmelerini izledim. Görüntülerinde hiçbir farklılık yoktu. Kavgaya karışmış gibi değillerdi. Yüzlerinde yara bere olmadığı gibi üstleri başları da dağılmamıştı.

Derya'nın Tunç'u kontrol edişini, ardından telefonda söyle-dikleri için onu azarlayışını izledim. Sıla, Yağız ve Demir'e iyi olup olmadıklarını sordu. Tüm bunların sebebi ben olduğum için bir adım atıp öne çıkmaya mecbur hissettim.

Hareket ettiğimde Yağız beni gördü. Gözleri yüzümde gezi-nip, "Daha iyi misin?" diye sorduğunda omuz silktim. Nasıl ol-duğumu bilmiyordum. Çok fazla şey yaşanmıştı ve ben tüm bu olanları buzlu bir camın arkasından izliyor gibiydim. İdrak et-mekte zorlanıyordum. Burada olduğumu fark etmekte de öyle.

Derya herkesi yemek masasına oturttuğunda Yağız yanım-daki sandalyeye geçti. Karşımda Sıla, onun yanında Demir otu-ruyordu.

"Bir daha seni rahatsız etmeyecek," dedi Demir. Sesi ken-dinden emindi. Gözlerimin içine bakarak konuşurken kendini sorumlu hissettiğini gördüm. Mahcup görünüyordu.

"Eğer ederse ne olacağını anlamasını sağladık," diyen Tunç'tu. Yüzünde gizemli bir gülümseme vardı. Yağız'a bak-tım ama bir şey söylemedi. Arada bir Demir'e yönelen kindar bakışlarından başka verdiği bir tepki yoktu.

Derya'nın önüme koyduğu çorbaya bakarken ezilip büzül-memek için sopa yutmuş gibi dimdik duruyordum. Biraz ra-hatlamak için kendime izin versem yine yardıma muhtaç biri gibi görüneceğimden öyle endişeleniyordum ki ağzımı açıp bir şeyler söylemek bile zordu.

Ama söylemem gerektiğini biliyordum. Yaptıkları şeyin ne kadar önemli olduğunu benden başkası bilemezdi. "Teşekkür ederim," dedim herkese hitaben ama kimseye bakmadan.

Masada birkaç rica cümlesi uçuştu. Sanki bana tuzu uzattıkları için teşekkür ediyormuşum gibi rahatça cevaplayıp yemeklerine yumuldular.

Çorbalar bittiğinde Tunç, "Bayram tatilinde ne yapacaksın?" diye sordu. Kimseden cevap gelmeyince bana sorulduğunu anlayıp şaşkınca yüzüne baktım.

"Bayram tatili mi?"

"Evet. Cuma gününden sonra bir haftalık tatil var."

"Bir şey yapmayacağım." Esasında tatilin geldiği tamamen aklımdan çıkmıştı. Son günlerde evde değildim. Şu an aklımın ne denli karışık olduğunun da herkes farkındaydı. Bayram tatili hakkında okul ve restoranda konuşuluyordu ancak ben hâlâ birkaç hafta daha var sanıyordum.

"Bir yere gitmeyecek misin?" diye sordu Derya da.

"Hayır." Hepsi kaşıklarını bırakıp arkalarına yaslandılar. Yerimde kıpırdanıp dudağımın içini ısırdım. "Neden?"

"Hepimiz ailelerimizin yanına gidiyoruz. Binada bile neredeyse kimse kalmayacak."

"Yani?" diye sordum tabağıma biraz daha havuç salatası doldururken. Tabakta zaten yiyebileceğimden fazlası vardı ama sadece bir şey yapma ihtiyacıyla hareket ediyordum.

"Bu günün üstüne yalnız kalman iyi olmaz. Çağan bundan cesaret alıp seni rahatsız ederse hepimiz çok uzakta oluruz. Bir yere gitmen gerekiyor." Tunç'un yorumu hepsine mantıklı gelmiş gibiydi. Yağız'ın yüzüne bakıp ne düşündüğünü görme isteğiyle doldum ama ona dönmedim.

"Ben şehirde olacağım," dedi Demir. "Sana göz kulak olurum."

Göz kulak olunmaya ihtiyacım olmadığını söylerdim fakat

bu konuda böyle bir inadın anlamı yoktu. Zaten kimse inanmazdı. Bundan ne kadar nefret etsem de bugün ne hâle geldiğimi hepsi görmüştü.

"Ya da bizimle gelirsin," diyen Yağız'ın teklifi Sıla'yı heyecanlandırdı.

"Evet!" dedi birden. Demir ona baktığında utanarak sindi. "Ben de onu düşünüyordum. Annem yeni ev arkadaşımı sorup duruyor. Bizimle gelirsen çok mutlu olacaktır."

"İkiniz akraba falan mısınız?" diye sordu Demir. Biz deyip durdukları için bunu ben de merak etmiştim.

"Aynı mahallede büyüdük. Ailelerimiz yakın arkadaş. Ne dersin Öykü?"

Sıla'ya bugün ikinci kez olumsuz bir şey söylemeyi gerçekten istemiyordum ama bunu yapmamın imkânı yoktu. Onlarla ailelerinin yanına gidemezdim. Yani... Ne diye gidecektim ki?

"Çalışmam gerekiyor. Tatil yapamam."

"İyi de restoran dört gün boyunca kapalı olacak. Bayramlarda şehirde kimse olmuyor." Derya bu bilgiyi verirken bana özür diler gibi baktı. Buna rağmen kaçış yolumu kapamaktan hiç pişman görünmüyordu.

"Dört gün sonra döneriz," dedi Yağız. "Bizim de antrenmanlarımız var. Erken döneceğiz." Derya istersem onunla da gidebileceğimi söyledi. Birini alıp öylece eve götürmekle hiçbir sorunları yoktu anlaşılan. Benim anne ve babalarla tanışmakla ilgili sorunumu bilselerdi böyle bir teklif yapmazlardı.

"Demir burada. Bir şey olursa onu ararım," deyip aceleyle ekledim. "Ama bir şey olmaz. Başımın çaresine bakabilirim ben." Sözlerim kulağıma öyle zavallıca geldi ki masadan koşarak uzaklaşıp odamın kilitleri ardında saklanmak istedim. Artık herkesin beni farklı gördüğünü düşünüyor ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

"Öykü." Başımı çevirip Yağız'a baktım. Sandalyesinde

bana doğru dönmüştü. Bir dirseğini masaya yaslamış, gözünü kırpmadan yüzüme bakıyordu. "Bizimle gel."

"Ben... Gelemem." Sessizce verdiğim cevap iç çekmesine neden oldu. Sıla'yla birbirlerine baktılar. Sıla'nın bana söyleyecek çok şeyi olduğunun ama kendini tuttuğunun farkındaydım. Bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Cana yakın biriydi ve etrafta olan şeyler hakkında yorum yapmadan durmakta zorlandığını biliyordum.

"En azından biraz düşün, olur mu?"

Yağız'ın sesi bana kucaklayışını anımsattı. Tıpkı sarılışı gibi sıcak, güven veren bir sesle konuşuyordu. "Tamam," dedim bu yüzden.

Cevabım değişmeyecekti ama onun için en azından bu kadarını yapabilirdim.

19



Büyükler sayılara bayılırlar. Tutalım, onlara yeni edindiğiniz bir arkadaştan söz açtınız, asıl sorulacak şeyleri sormazlar. Sesi nasılmış, hangi oyunları severmiş, kelebek biriktirir miymiş, sormazlar bile.

Artık güzel bir uyku çekmenin hayalini bile kuramayacağım bir noktadaydım. Dün garip bir şekilde hayatımın en kötüsü olmasına rağmen o kadar da kötü olmayan bir gündü. Her şey öyle fazlaydı ki uyumak seçenek dâhilinde bile değildi. Ara sıra yorgunluktan daldığım zamanlarda hep sıçrayarak uyanmış, bu yüzden daha da beter bir hâle gelmiştim. Sabah derste ne yaptığımız hakkında bir fikrim yoktu. Ders arasında kütüphanede uyuklamayı düşünmüştüm ama Çağan'ın eve kadar gelmeden önce okulda beni aradığını öğrenmek bu seçeneği de elimden alıyordu. Sadece biraz daha dayanmalıydım, bayram tatilinde kendimi eve kilitleyip dört gün boyunca uyuyacaktım.

"Kızım, baksana." Duyduğum sese doğru refleksle başımı kaldırdığımda her gün önünden geçtiğim dönerciyi gördüm. Dükkânın kapısının önünde çay içiyordu.

"Bana mı dediniz?"

"Tabii. Adın neydi?" Adamın kel kafasına ve tombul yüzüne bakıp kaşlarımı kaldırdım. Buraya birkaç kez girmiştim. Hepsi de Hasan'a döner almak içindi.

"Öykü," dedim tereddüt ederek.

"Heh. Senin çocuk dün akşam buralardaydı."

Önce Çağan'dan bahsettiğini sandım. Bir anlığına buz gibi bir his tüylerimi ürpertti ancak sonra bunun çok mantıksız olduğunu kavradım. Bu yüzden, "Hasan mı?" diye sordum.

"Bilmem artık. Afacan bir velet," dedi adam gülerek. "Cadde boyu dolandı durdu. Sizin restoranın önünde gezindi. Arada camlardan içeri baktı. Herhâlde seni bekledi ama ortalarda görünmedin."

Hasan'ın restoranın önünde beni görme umuduyla beklediği hâlini hayal etmek zor değildi. Onu öyle düşününce içim sızladı. "Çağırıp bir döner ekmek verdim. Onu alınca koşarak uzaklaştı. Alıştırdın veledi, haberin olsun. Her acıktığında yanına gelecekse işin var." Adam kendi kendine gülüp elindeki çay bardağından gürültülü bir yudum aldı. "Temiz görünüyordu ama dün. Pek bir hevesli bekledi seni."

Hasan'ın yanımda dolanıp rastgele konuştuğu zamanlarda anlattıklarını düşündüm. Bir dereden bahsettiğini hatırlıyordum. Dere kötü koktuğu için mahalledeki herkesin pis olduğunu söylemişti. *Ben onu kirli sanıyormuşum ya, onu gidip mahallesinde görsem hiç pis görünmezmiş.* "Buralarda bir kanal var mı?" diye sordum adama. Orta yaşlı bir esnaf olduğuna göre buranın yerlisi olmalıydı. Daha fazla detay vermem gerektiğini düşününce yüzümü buruşturdum. "Hani şu boklu derelerden."

Sorum adamın kahkaha atmasına sebep oldu ama bir cevabı da vardı. "Kavak Mahallesi'nde var. Buraya uzak değil. Döküntü bir yer. Çocuk oralı mıymış?"

Öyle olmasını umuyordum. Adama iyi günler dileyip Bay-

kuş'a geçtim. Bu akşam restoranı dört günlüğüne kapatacaktık. Öğrenciler çoktan gitmeye başladığı için fazla müşteri yoktu. Kalanlar da evlerinde bayram hazırlığı yapıyor olmalıydı. Bu yüzden Suzan Hanım akşam servisinden sonra kapatacağımızı bildirmişti.

Mesaim başladıktan birkaç saat sonra Sıla içeri girip bana coşkuyla el salladığında ona arkamı döndüm çünkü masalardaki müşteriler kafalarını kaldırıp bana bakmışlardı. Buralarda sessiz ve görünmez takılmama öyle alışkınlardı ki birinin içeride Öykü diye haykırması dikkatlerini çekmişti. Çoğunun ismimi bilmeyi bırakın varlığımı yeni fark ettiğine emindim.

Peşimden gelip kahve tezgâhına yaslanarak tekrar selam verince sıkıntıyla ona döndüm. "Neden bağırıyorsun?"

"Bağırmadım ki. Seslendim." Yüzüne dik dik baktığımda özür dilercesine sırıtıp bana bir öpücük gönderdi. Bunu ikinci kez yapıyordu ve daha çok kez yapacağından endişeliydim. "Suzan Abla nerede?"

"Odasındadır."

"Geldiğimi söyler misin? Bir iş görüşmem var da." Kahve makinesini çalıştırıp ilgimi Sıla'ya verdim.

"Burada mı?"

"İkiniz de burada çalışıyorsunuz. Neden ben de gelmeyeyim dedim. Derya, Suzan Abla'ya sordu. O da beni görüşmeye çağırdı." Sıla tezgâha dayanıp bana doğru eğildi. "Çok heyecanlıyım."

Kaşlarımı kaldırmaktan başka bir tepki vermedim. Beşinci masanın kahvesinin hazır olduğunu belirten küçük sesi duyduğumda kahveyi yerine götürüp diğer taraftaki boş bardakları aldım. Tekrar kasa tarafına döndüğümde Sıla'nın gözleriyle beni adım adım takip ettiğini fark ettim.

"Ne oldu?"

"Burada çalışmamı istemez misin?"

"Beni ilgilendiren bir durum değil. İstiyorsan çalışırsın."

"Bu berbat bir cevap," dedi Sıla. Yüzünden bozulduğu anlaşılıyordu. Son zamanlarda onunla nasıl konuşmam gerektiğinden pek emin değildim, bu yüzden bocalıyordum. "Daha önce hiç çalışmadım. Babam bazen para kazanmanın beni olgunlaştıracağını söylüyor. Burası güvenli ve rahat bir yer. Ama istemiyorsan başka şeyler de düşünebilirim."

"Çalışmanla ilgili bir sorunum yok, olsaydı bile bu seni durdurmamalıydı. Bir şeyi yapmak istiyorsan yaparsın. Sonuçta bu yalnızca kendin için aldığın bir karar." Ellerimi önümdeki yüksek tezgâha koyup ciddiyetimi görmesi için ona baktım.

Sıla karşımda dudağını ısırdı. Başını hafifçe sağa eğerken söylediklerimi düşündüğü o kadar belliydi ki böyle kolay okunabilen biri olmasının ne güzel olduğunu düşünüyordum. "Yine de hoşuna gitmeyecekse buraya gelmek istemem. Birlikte yaşıyoruz. Birbirimize en azından bu kadar saygı duymalıyız."

Sözleri yüreğimdeki birkaç sızının üstünü örterken ona hafifçe gülümsedim. "Benim için sorun değil. İşi alırsan başlarsın."

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra küçük bir kız gibi heyecanlı bir fısıltıyla, "Sence alır mıyım?" diye sordu.

"Suzan Hanım seni tanıyor. Düşündüğü biri yoksa işi sana vermemesi için bir sebep göremiyorum." Arkama dönüp mutfağa giden Demir'e seslendim küçük pencereden. Patronun biraz işi olduğunu, on dakika sonra geleceğini söyledi. Bu yüzden Sıla'ya Suzan Hanım'ın özel bitki çaylarından bir fincan koyup onu üzerinde kitaplarımın olduğu bir masaya aldım.

Ben çalışırken Sıla kitaplarımı karıştırdı. İzin istedikten sonra fotoğraf makinemle bir şeyler çekerek kendini oyaladı. Suzan Hanım geldiğinde yalnızca birkaç dakika konuştular. İşi aldığını anlamam için söylemesine gerek yoktu. Kendi kendini alkışlayarak çoktan tebrik etmişti zaten.

"İşe bak," dedi Suzan Hanım bana doğru. "Çalışanlarımın yarısı aynı evde yaşıyor. Bu, bana bir dezavantaj oluşturacak mı merak ediyorum."

"Eğer oluşturursa diğerlerini kovarsın," dedi Sıla. "Çünkü ben kovulamayacak kadar değerli bir çalışan olacağım."

"Göreceğiz. Tatil dönüşü başlarsın. Öykü ilk günlerinde sana yardımcı olacaktır zaten. Demir, gel."

Beline takması gereken siyah önlüğü tek omzunun üzerine gelişigüzel atmış olan Demir yaklaşırken Suzan Hanım'ın imalı bakışlarıyla önlüğü alıp beline geçirdi. Önlüğün büyük cebine birkaç kalem takılıydı ama onlarla sipariş aldığını hiç görmemiştim. Kalemleri kollarına şekilsiz karalamalar yapmak için kullanıyordu.

"Sıla artık burada çalışacak." Sıla, utangaç bir gülümsemeyle elini kaldırıp Demir'e baktı. Omuzlarını hafifçe kaldırmış gergince ne söyleyeceğini bekliyordu.

"Öyle mi? Hayırlı olsun." Sıla surat asmadı ama yüzündeki o tatlı, utangaç ifade kayboldu. Bakışlarını tekrar Suzan Hanım'a çevirdiğinde onun için üzüldüm. Ben de bazen Sıla'ya böyle davranıyordum, o yüzden kendimi kötü hissettim. Demir işine dönmek için yanımızdan ayrılmadan önce yemek molasına çıkmamı söyleyince gidip Sıla'nın yanına oturdum.

"Molada dışarı çıksam sorun olur mu?" Suzan Hanım molaları dışarıda geçirmemize pek izin vermiyordu çünkü bir kez çıkanın vaktinde geri gelmesi görülmüş şey değildi. Bu yüzden sorarken olumlu bir cevap beklemiyordum ama patronum, "Geç kalma," demekle yetindi. O, masadan kalktığında Sıla'ya Kavak Mahallesi'nin yerini sordum.

"Orada ne yapacaksın?"

"Bir işim var."

"Yerini bilmiyorum," dedi Sıla. Yarım saat önceki neşesinden eser kalmamıştı. "Gel, birlikte gidelim. Haritadan buluruz."

Aslında bunu reddederdim fakat Sıla'yı seviyordum ve cana yakınlığı beni yorsa da çabalamaya karar vermiştim. Üstelik morali bozulmuştu ve bizim nemrutluğumuz yüzünden hevesinin kırılıp durmasına üzülüyordum. Bu yüzden tamam dedim. Çantamı ve fotoğraf makinemi alıp dışarı çıktığımda Sıla peşimden geldi.

"Yürüyerek yirmi dakikaymış. Sola döneceğiz." Telefonundan gideceğimiz yere bakarken, "Burası gecekondu mahallesi," dedi. "Orada ne yapacaksın?"

Mola süresinde gidip gelmemin imkânı yoktu. Çalışmaya başladığımdan beri hiç sorun çıkarmamış, hiç geç kalmamıştım. Bu yüzden Suzan Hanım'ın çok kızmayacağını umuyordum. Kızarsa da buna değeceğine emindim.

Sola dönmeden önce, caddenin diğer tarafındaki çocuk mağazasının önünde durduk. "Önce şuraya girmem gerek. Sen burada bekler misin?"

"Neden?"

"Sıla," dedim iç çekerek. "Seninle iyi geçinmek istiyorum ama beni çok zorluyorsun."

"Aman, bir şey demedim."

Arkasını dönüp ellerini ceplerine sokarak beni rahat bıraktığını ilan edince mağazaya girdim. Fazla oyalanmadan indirim reyonuna girip gözüme güzel görünen bir kot pantolon ve koyu yeşil bir kazak seçtim. Yaşına göre cılız bir çocuktu ama bunları çok uzun bir süre giyeceğine emin olduğum için iki yaş büyük almayı tercih ettim. Ayakkabı konusu kıyafetten daha önemliydi, uzun dayanması için iyi bir şeyler almak gerekirdi ama elimdeki paraya göre düşünmek zorundaydım. Bütçeme göre en iyi ayakkabıyı ve fırsat reyonunda bulduğum mavi bir montu aldıktan sonra ürünleri hediye paketine sardırıp mağazadan çıktım.

Sıla bana bakmıyor gibi davranmaya çalışsa da kaçamak

bakışlarını görüyordum. Bir şey sormadı, yol tarifi yapmaktan başka hiçbir şey söylemedi. Sözcüklerini sürekli yuttuğu öyle belliydi ki bir ara *tamam*, demeyi düşündüm. *Konuş da kurtul.*

Ama ben sabrımı yitirmeden önce mahalleye geldik. O kadar yokuşlu bir yoldu ki nefes nefese kalmıştık. Birazdan akşam çökecekti, hava soğumuş ve kararmaya başlamıştı bile. Mahalle boyunca yürüyüp dereyi bulduk. Derenin yanında durduğumda Sıla daha fazla dayanamadı. "Ee, şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

İleride, dik bir yokuşun tepesinde oynayan çocukların topu bu tarafa kaçınca biri hızla koşarak yanımıza geldi. Topu alırken bize temkinli bakışlar attığını gördüm.

"Hey," dedim yanına yaklaşırken. "Merhaba. Hasan'ı tanıyor musun?"

"Hangi Hasan?" Cevabı bilebilirmiş gibi Sıla'ya baktım ama o yalnızca daha fazla meraklı görünüyordu.

"Annesi hasta," dedim şansımı deneyerek.

Çocuk gözlerini kısarak ileride oynayan gruba baktı. Sonra öyle bir bağırdı ki sesinin mahallenin her köşesinden duyulduğuna emindim. "Hasan!"

Çocukların arasından sıyrılan Hasan'ın başını gördüm. Kendisine neden seslenildiğini görmek için yokuşun tepesinden aşağı doğru baktı. Bir saniye sonra ağzının hayretle açılışını, son sürat koşarak yanıma gelişini izledim.

"Abla! Burada ne arıyorsun?"

Diğer çocuk, arkadaşları söylenerek topu getirmesi için bağırdığında yanımızdan uzaklaştı. Dizlerimi kırıp Hasan'ın temiz suratına baktım.

"İşe bak. Bugün temiz görünüyorsun."

Göğsü gururla kabardı. Çenesini dikip, "Annem beni yıkarken hiç ağlamadım," dedi.

Geçen sefer Hasan'ın ellerini tutmuş, artık daha temiz görünürse ona daha iyi davranacağımı söylemiştim. Söz dinlediği için eğilip yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve gözlerine bakarak, "Aferin sana," dedim.

Zor hayatlar yaşayan küçük çocukların takdir edilmeye ne aç olduklarını iyi biliyordum. Tek bir aferinin ona kazandırabileceği temizlik alışkanlığının farkındaydım. Geçmişte, zorlandığım günlerden birinde bir yetişkinin benimle ilgilenmesi her şeyi değiştirebilirdi. Bunu uzun süre düşünmüş, sonra artık kimsenin beni fark etmeyeceğine inanarak umut etmekten vazgeçmiştim.

Hasan öyle bir gülümsedi ki arkamda Sıla'nın buruk gülüşünü duydum. Çocuğun yüzündeki şapşal bakışlara kayıtsız kalmak imkânsızdı. "Sen buraya nasıl geldin?"

"Sana bayram hediyesi vermek istiyorum. Olur mu?"

"Hediye mi?" Hasan karşımda heyecanla kıpırdandı. Bakışları ayaklarımın dibinde duran büyük poşete kayarken eksik dişlerini göstererek gülümsedi. "Niye bana hediye aldın ki?"

"Bak şimdi, ben henüz senin kadarken birisi bana iyi biri olmanın sırrını vermişti. Şimdi ben de o sırrı sana vereceğim. Hazır mısın?"

Poşete son bir bakış atıp gözlerini yüzüme dikti. Küçük ellerini kaldırıp bileklerimi tutunca yanağını tutan elimi çekip saçlarını okşadım. Ne hissettiğini biliyordum. Ben çoktan büyümüştüm ama yine de beklemediğim bir anda gelen bir hediye bana pek çok eski duyguyu hatırlatmayı becermişti. Bunun belki de Hasan'ın ilk hediyesi olduğunun farkındaydım. Yıllar boyunca başka hiçbir hediye alamasa bile bu hissi bilmesini istiyordum. Bilmesini ve bir gün yeniden hediyesi olduğunda, nasıl bir his olduğunu unutmadığını fark etmesini istiyordum.

"İyi biri olmanın sırrı çocukları mutlu etmektir." Poşeti alıp ona uzattığımda hediyesini aldı, içindeki paketi görünce elimi

tutup koşturarak beni evinin önüne götürdü. Mahalledeki diğer gecekondulardan daha kötü durumda olan, bakımsız ufak bir bahçenin içindeydi bu ev.

Beni kapının önündeki tozlu sedire oturtup yanıma geçti. Paketi özenle açıp içindeki yeni kıyafetleri görünce ağzı hayretle açıldı. Bana baktığında yüzündeki neşeyi gördüm. Ağlayamadığıma şükrettim çünkü eğer gözyaşlarım bu kadar inatçı olmasaydı şimdiye dek çoktan her yana dağılmış olurlardı.

"Bana yeni kıyafetler mi aldın?" dedi Hasan kısık bir sesle. Sonra Sıla'ya bakıp, "Sen de gördün mü abla?" diye sordu.

Ayağa kalkıp ilk olarak ayakkabıları giymesine yardımcı oldum. Ayağındaki ayakkabıları kenara itmeden önce numarasına baktım. Benim aldığım bir numara büyüktü ama erkek çocukları hızlı büyüyordu. Sorun olmayacağını umuyordum. Daha rahat etmesi için bağcıklarını iyice sıktım.

Dizlerimin üstünden kalkmadan, "Mutlu musun?" diye sorduğumda Hasan bana hayranlıkla bakıp başını salladı. Parmaklarını uzatıp çekinerek saçımın ucuna dokundu. "Bu, hayatımın en güzel günü abla."

Dünya, önüne her şeyi serseniz de mutlu olmayan çocuklarla doluydu. Aynı dünyada bazı çocuklar bir çift ayakkabı aldığı için hayatının en güzel gününü yaşıyordu.

"Adımı bilmiyorsun değil mi?" diye sorduğumda utandı. Gözlerini kaçırıp kopya istercesine Sıla'ya baktığını görünce gülerek çenesine dokundum. "Adım Öykü... Sen de büyüdüğünde başka bir çocuğu mutlu et ve sırrımı ona ver olur mu Hasan?" Başını salladığında söz vermesini istedim.

"Söz! Annemi çağırayım mı? Yatıyor ama kalkar hemen. Sana çay da yaparım."

Bana çay yapmak istemesinde kalbimi kıran bir şey vardı. İçimdeki şefkat bir akıntıya dönüşüp göğsümü kaplarken çocu-

ğun yanağını okşadım. "İşe dönmem gerekiyor. Bir dahakine beni görmeye geldiğinde içeri gir, tamam mı?"

"Tamam," dedi doğrulmamı izlerken. Dizlerim kirlenmişti ama Hasan'ın önünde silkelenmek istemedim. Bir adım yanaşıp başını karnıma yasladı. Kollarıyla beni sıkıca tutup, "Ben seni çok seviyorum," dedi. "Büyüdüğümde benimle evlensene."

"Düşüneceğim." Saçlarını bir kez daha düzeltip, "Yarın bir sürü şeker topla olur mu?" dedim. "İyi bayramlar."

"Sana da iyi bayramlar abla."

Hasan'ı bırakıp çıkmak biraz zor oldu. Hediyesini gördüğünde yüzünde oluşan ifade öyle tanıdıktı ki içim eziliyordu. Gitmeden önce onun birkaç fotoğrafını çektim. Sıla da çantasındaki gofreti çocuğa verip benimle aynı yerde çalıştığını söyledi. Bir daha görüşeceklerinin ve bu sefer ona çilekli pasta getireceğinin sözünü bile verdi.

Sıla'yla birlikte mahalleyi geçip ana yola kadar sessizce yürüdük. Daha doğrusu ben sessizdim. Sıla belli etmediğini sanarak içli içli ağlıyordu.

"Otobüse binelim," dedi durağın yanından geçerken. Boğuk sesini gizlemek için birkaç kez öksürdü.

"Sen git. Ben yürüyeceğim."

"İşe çok geciktin. Binelim işte."

"Sıla," dedim tuhaf bir rahatlıkla. "Hiç param yok." Arkadaşım kızarmış burnu ve yaşlı gözleriyle bana bakıp yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Bozukluğum bile yok," derken hayatımda ilk kez böyle bir şeyi bir başkasına söylemekten gocunmadım. İyi bir şey yapmış olmanın verdiği o güzel his beni sarıp sarmalamıştı. Hasan'ın sevgisi saçlarımı okşayan bir el gibi hâlâ üzerimde geziniyordu. "Bütün paramı mağazada harcadım. O yüzden

yürüyeceğim." Yolun karşısına geçip işe yetişmem gerektiğini umursamadan yavaş adımlarla yürüdüm.

Sıla arkamdan yetişip burnunu çekerek, "Nasıl birisin sen böyle?" diye sordu.

Bir cevap vermedim. Hasan'ın yanından ayrılmadan hemen önce çektiğim fotoğrafı düşündüm. Onu basmak ve odama asmak istiyordum. Hasan'ın gözlerindeki o parıltıyı hayatı boyunca taşımasını diliyordum. Babamın sırrını düşündüm. O sırrı başka bir çocuğa vermek için neden bu kadar beklediğimi sorguladım. Bu kadar güzel bir his olduğunu bilseydim, çok daha önce babamın sırrını başka çocuklarla paylaşmaya başlardım.

"Öykü. Benimle ailemin evine gelecek misin?"

"Hayır. Daha kaç kez soracaksın?"

Sıla çantasından aldığı bir peçeteyle, çıkardığı gürültüden hiç utanmadan burnunu sildi. "Evet diyene kadar soracağım."

"Sana bol şans."

"Ben şanslı biriyimdir," dedi inatçı bir tavırla. Eve gideceğini söyleyip önünden geçtiğimiz durağa geri döndüğünde ben de işe dönmek için adımlarımı hızlandırdım.

★

Çocukları gülümsetmek karşılıksız kalmayan iyiliklerdendir, derdi babam. Haklı olduğunu zaten biliyordum ancak restoranı kapamadan hemen önce Suzan Hanım bizlere bayram hediyesi olarak bir haftalık ödeme yaptığında bu sözleri tekrar hatırladım. Hasan için tüm paramı harcamıştım ve önümüzdeki günlerde ne yapacağımı hiç kafama takmamıştım. Fazla düşünmeme gerek kalmadan ikramiye aldığıma inanamıyordum. Sanırım talihim sahiden de dönüyordu.

Günlerdir açlığını çektiğim uykuya kavuşabilmek için evime gider gitmez yatağıma girip gözlerimi yumdum. Hemen

Uykuya dalmış olmalıyım ama sanki bundan daha hızlı bir şekilde uyandırıldım. Birisi kapımı ritmik tıkırtılarla çalıyordu. Sersem bir hâlde yatağımdan kalkıp kapıyı açtığımda karşımda Sıla'yı buldum.

"Ne?" dedim gözlerimi açmaya çalışırken. Geri dönüp yatağıma yatmak ve günlerce uyumak istiyordum. "Yardıma ihtiyacım var," dedi Sıla. "Benimle gelir misin?"

Hâli tavrı ondan görmeye alışık olmadığım kadar ciddiydi. Bunu fark ettiğim an uykunun sisinden sıyrıldım. "Ne oldu?"

"Üzerine bir şeyler giyip gelsene."

"Bekle." Eve geldiğimde çıkarıp sandalyenin üstüne attığım pantolonumu tekrar giydim. Üzerimde siyah bir kapüşonlu polar vardı. Telefonumu cebime atıp Sıla'nın yanına döndüğümde bana ne olduğunu söylemek yerine ağlamaklı bir suratla beni çekiştirerek evden çıkardı.

"Ne oluyor?" dedim taksiye bindiğimizde.

"Bana soru sorduğum için kızıp duruyorsun. Bu kez de sen sessiz olsan olmaz mı?"

Sıla insanlara kızdığı zaman gereksiz bir tavra bürünüyordu. Ergen çocuklar gibi altı boş öfkelerle size dikleniyordu, bu yüzden bu hâlini yadırgamadım. Uzun zamandır kimse beni sessiz olmam için uyarmıyordu. Bunu Sıla'nın yapması komikti. *Komik ve saçma.* Düşünüp gerginlikle dolacağım kadar uzun bir yol gitmedik. Sadece altı dakika sonra şehrin otogarına geldiğimizde zihnimde bir şeyler uyanmaya başladı.

"Beni bunun için mi yatağımdan kaldırdın?" derken sesim aşırı sakin çıkmıştı fakat hiç de öyle hissetmiyordum.

Sıla aceleyle aşağı indi. Ne bavulu vardı ne de başka bir şey. Beni kolumdan çekerek otobüslerin hareket ettiği kısma azimle götürürken hiçbir şey söylemiyordu.

"Sıla," dedim sabırla. "Sinirleniyorum. Gerçekten sinirlendiğimde hiç de kolay biri olmam, inan bana."

Bir otobüsün önünde durduk. Sıla derin bir nefes alıp karşıma dikilirken savaşa hazır görünüyordu. "Çağan'ın şehirde olup olmayacağını bilmiyoruz. Onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu sen kendin söyledin. Seni yalnız bırakıp gitmek istemiyorum Öykü. Lütfen. Buraya kadar geldik."

"Beni buraya kadar *sürükledin*," diye düzelttim onu. "Beni uyandırdın, bana yalan söyledin, iyi niyetimi kullandın." Suçlayıcı tavrım onu hiç etkilemedi. Muavin, önünde durduğumuz otobüsün birazdan kalkacağını duyurdu.

"Peki, bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordum ama... Kameranı çaldım."

"Ne?"

"Sen tuvaleti kullanırken odandan kameranı çaldım. Şu an otobüste. Eğer gelmezsen bir hafta boyunca kamerasız kalacaksın. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Bunu yapamazsın." O kamerayı almak hiç de kolay değildi. Onu almak için vazgeçmek zorunda kaldığım şeyden ayrılmaya dayanmamın tek sebebi, kamera sayesinde yalnız hissetmeyecek olmamdı. Kameramı alıp gitmesine izin vermeyecektim. Arkamı dönüp otobüse girdim ve koltuklarda Sıla'nın çantasını aramaya başladım.

"Bana kameramı ver yoksa hiç hoş şeyler yaşanmayacak," dedim arkamdan gelen Sıla'ya. Otobüsün ortalarında bir yerde kendi sırt çantamı ve yanında duran kamera çantasını gördüm. Çantamın içini doldurmuş, onu bir şekilde kendisinden önce otobüse sokmuştu. Hırsla iki çantayı da kapıp omuzlarıma taktım. Otobüsten inmek için tekrar yürüyecektim ki Sıla beni çantayı aldığım koltuğa doğru itti.

"Çocuk gibi davranmayı bırak!" dedi beni azarlayarak.

"Asıl sen bırak. Şu an ne yaptığının farkında mısın? Beni zorla bir yere götüremezsin Sıla."

"Sen kendini düşünmüyorsun diye biz de seni kendi hâline bırakmayacağız. Tamam mı?" Otobüsün kapılarının kapandığını duyunca görevliye seslenip ineceğimi söyledim. Başka biri ise sorun olmadığını söyledi. Bu yanımda oturan Yağız'dı. Sıla tarafından itilerek oturtulduğum için normal bir açıda değildim. Omzumun üstünden baktığımda Yağız elini kaldırıp selam verdi.

"Siz manyak mısınız?" dedim öfkeyle. "Biletim bile yok!"

"Şey, aslında var," dedi Yağız. "Öykü, aptalca davrandığımızı kabul ediyorum ama bunu seni önemsediğimiz için yapıyoruz. Tamam desen olmaz mı?"

Sakin sesine, yatıştıran sözlerine kulak vermemek çok zordu. Bana beklentiyle bakıyordu ve onun gözlerine baktığım zaman, söylediklerine itiraz etmeyi akıl edemediğim bir noktaya doğru hızla ilerliyordum. İçimdeki öfke kocaman bir hayal kırıklığına dönüştü.

Neye küstüğümü bilmeden, "Olmaz," dedim. "Benim ailem yok Yağız. Bir ailenin yanında nasıl davranacağımı bile bilmiyorum. Bu yaptığınız iyilik değil."

Yağız yanımda ayakta dikilen Sıla'ya bakınca ben de ona döndüm. Beni buralara kadar getirirken takındığı o kararlı tavır çatlamış, tereddütlü bakışları yüzüne yerleşmişti. Sıla ağzını açtı. "Otobüsün hareket ettiğini söylemek için yanlış bir zaman mı?"

"Eğer kendini kötü hissedersen seni geri getireceğim," dedi Yağız. "Söz veriyorum. Güzel vakit geçireceğiz."

Yatağımdan kaldırılmış, şehirler arası bir otobüse bindirilmiş, çoktan yola çıkmıştım. Ne olduğunu anlayamadan her şey yaşanmıştı bile. Gitmekten ödüm kopuyordu. Tüm hücrelerim panikle doluydu. Fakat Sıla ve Yağız bana neredeyse yalvararak bakarken, benim için çabaladıklarını söyleyip dururken

daha fazla inat edecek gücü kendimde bulamadım. Oturduğum yerde arkama yaslanıp derin bir nefes vererek gözlerimi kapadım.

"Bunun iyi gitmesine imkân yok."

"İyi gidecek," dedi Sıla.

"Hayal edebileceğinden daha iyi," dedi Yağız.

Onlara güvenmekten başka çarem var mıydı ki?

20



Bir gün üzüntün geçince (çünkü zamanla geçmeyecek uzuntu yoktur) beni tanımış olduğuna sevineceksin. Hep dostum olarak kalacaksın. Gülmek isteyeceksin benimle birlikte. Koşup pencereyi açacaksın. Gökyüzüne gülerek baktığını gören dostların şaşacaklar. Onlara diyeceksin ki, "Evet, ne olmuş, yıldızlara bakarken gulerim ben!"

Pes edip koltuğa yığılışımın ardından gözlerimi hiç açmamış, yanımdakilerin konuşma taleplerini görmezden gelmiştim. Gözlerim kapalı olmasına rağmen bir anlığına bile uykuya dalamadım. Bir sürü kaygıyla baş etmek zorunda olmam yetmiyormuş gibi bir de mide bulantısıyla uğraşıyordum. Otobüsteki hafif uğultudan yaklaştığımızı öğrenince yerimde hafifçe doğruldum. Arabanın ışıklarının hiç açılmamış olması iyiydi, aksi hâlde ne kadar zorlandığım fark edilirdi. Bir süre boyunca esmer bir kız olmaktan çıkıp bembeyaz bir suratla durduğuma emindim.Saate bakmak için telefonumu cebimden çıkardığımda Derya'dan gelen bir mesaj gördüm.

Destek lazım mı?

Kaşlarımı çatarak neden bahsettiğini düşündüğüm bir andan sonra cevap yazdım.

Ne?

Saat gecenin üçü olmasına rağmen Derya'dan hemen cevap geldi. Ailesinin yanına gitmek için yola çok erken çıkacaktı, uyumamayı tercih etmişti muhtemelen.

Cesetleri gömmek için yardıma ihtiyacın yok mu?

Ne diyorsun Derya?

Sadece kimseyi öldürmediğinden emin olmaya çalışıyorum.

Dudaklarımdan küçük bir *hıh* sesi çıktı. Sinirlerim o kadar bozuktu ki neredeyse gülmeye başlayacaktım.

Henüz öldürmedim. Ama öldürmeye çok yakınım.

Peki, cinayet planı yaparken arkadaşın olduğumuzu aklından çıkarma, olur mu? İyi yolculuklar.

Denerim. Sana da.

Yağız yanımda kıpırdanarak hafifçe gerindi. Göz ucuyla baktığımda yüzünü sıvazlayıp ayılmaya çalıştığını gördüm. Saatlerdir bir arabanın içinde değilmişçesine rahatça uyuyabildiği için ona gıcık olmuştum. Bir ara dürtükleyip uyanması ve benimle aynı eziyeti çekmesi için onu rahatsız etmeyi bile düşündüm ancak neyse ki böyle istekleri hayata geçirmeyecek kadar mantıklı biriydim.

Yaslandığı yerde vücudunu bana doğru çevirip sessizce, "Selam," dedi. Sesi yeni uyandığı için boğuk çıkmıştı. Yüzüne bakmadım ancak evinde kaldığım günün sabahında, mutfağa girdiği andaki görüntüsü gözümün önüne geldi. Bunu unutmamış olduğumu yeni fark ediyordum. Benden cevap gelmeyince Yağız tekrar konuştu. "Küs müyüz?"

"Benimle konuşma," deyip kollarımı göğsümde birleştirdim. Başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapadığımda Yağız'ın güldüğünü duydum.

"Seninle barışmanın yolu ne?" diye sordu bu kez.

"Beni kandırarak yatağımdan kaldırıp başka bir şehre zorla götürmemek."

"Bu, zorla götürmek değil ki."

"Bu, adam kaçırmak." Uykusuz ve sinirliydim. Abartmakta bir sakınca görmüyordum.

"Hayır, bu ikna etmek. Hem ikna olup hem de bu kadar sinirlenemezsin."

"Kameramı çaldınız. İstediğim kadar sinirleneceğim."

"Öyle olsun. Bu hâlinle bir sorunum olmasa da önümüzdeki dört günde, en azından Nala'yı tutarken olduğun kadar mutlu görünmeni umuyorum." Birkaç saniye sustu ama sonra düşünceli bir ses çıkardı. "Verebileceğim başka bir örnek olmadığı için bunu söyledim."

"Sana çok konuştuğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Peki, sana pek konuşmadığını söyleyen oldu mu hiç?"

Bundan sonra başka hiçbir şey söylemedim. Konuşmanın zekâ seviyesi giderek düşüyordu ve Yağız hâlâ mayışmış sesiyle mırıldanıp dururken kafamı karıştırıyor, bu saçma sapan konuşmayı sürdürmek istememe neden oluyordu. Başımı cama yaslayıp akıp giden yolu izledim. Uzakta ışıklar görünmeye başlamıştı. Birazdan şehre girecektik ve sonra neler olacağını bilmiyordum.

Babam öldükten birkaç gün sonra komşularımız, beni bir adama emanet edip annemin yanına yollamıştı. Babamın arkadaşı Murat Amca endişelenmememi, annemin yanında mutlu olacağımı ve onu sık sık aramamı söylemişti. Ona annem beni sevmezse geri gelebilir miyim, diye sormuştum.

"Ne zaman istersen Öykü. Burada her zaman bir amcan var. Ama annen seni çok sevecek, biliyorum," demişti. "Seni sevmemesi için hiçbir neden yok."

Sanırım Murat Amca annemi hiç hatırlamadığımı düşünüyordu. Oysa hatırlıyordum. Annemin her gün sinir krizi geçirdiğini, babama sürekli bağırdığını, gitmeden hemen önce bacaklarına sarılan küçük kızını kendinden koparıp itişini hatırlıyordum. Arkasına bakmadan gidişini, bir daha hiç dönme-

yişini hatırlıyordum. Hatıralarımda ikisine dair tek güzel bir anı olmasa da babamın onu hep özlediğini hatırlıyordum.

Annem giderken bunları hatırlayamayacak kadar küçüktüm fakat anne tarafından terk edilmenin verdiği hüzün her yaşta aynıydı. Öyle bir hüznü unutmuyordunuz. Ne dört yaşında ne de kırk.

Yine de on yaşındayken hayattaki en değerlisini kaybetmiş, tanımadığı bir adamla yolculuk yapan o küçük kız Murat Amca'ya inanmıştı. Babam insanların değiştiğini söylerdi. Babama olan sevgim hiç azalmasa da zaman zaman ona olan inancımı yitirdiğim günler olmuştu. Çünkü bazı insanlar ne yaparsanız yapın değişmiyordu.

Otobüs, otogara yaklaştığında içerideki uğultu arttı. Saat sabahın beşine geliyordu. Işıklar yandı, uykulu mırıltılar eşliğinde eşyalarını toparlayan insanların hareketliliği içeri yayıldı. Üstümden çıkarıp bacaklarıma serdiğim montumu tekrar giydim. Saçlarımı düzeltip uykusuzluktan küçüldüğünü hissettiğim gözlerimi ovuşturdum.

Sıla yanımıza gelip tepeme dikildiğinde benim aksime gayet iyi görünüyordu. Yüzüme baktıktan sonra keyfi kaçmış gibi başını salladı. "Uyku problemin falan mı var?"

"Birileri beni uyandırıp bir otobüse tıkmasaydı hiçbir problemim olmayacaktı." Bu doğruydu aslında. Çok yorucu bir hafta geçirince uyumaya vakit bulamamıştım. Uyumayı planladığım her seferinde, yaşanan saçma şeyler beni gererek uykumu elimden almıştı.

"Eve gittiğimizde güzelce uyursun," dedi Sıla. "Daha çok erken. Herkes uyanmadan önce birkaç saat yatarız."

Yağız'ın ilgisi telefonunda olduğu için Sıla ona direkt bir şey sorana kadar konuşmaya dâhil olmadı. Sonra ikisi bugün öğleden sonra bir şeyler yapmak için konuştular. Beni bir yerlere götürmekten bahsettiklerini duydum ama sesimi çıkarma-

dım. Midemde korkunç bir ağrı vardı. Göğsüm daralıyordu ve öyle yorgundum ki bir yerleri gezme fikri kulağa hiç de güzel gelmiyordu.

Otobüs durdu, kapılar açıldı. Hep birlikte dışarı çıktık. Sabah ayazının yüzüme vurmasını bekledim ama o sert rüzgârın yerine daha yumuşak bir esintiyle karşılaştım. Hava son aylarda alıştığım sert soğuktan çok uzaktı.

Yağız ve Sıla küçük bavullarını tutarken ben Sıla'nın dolaplarını karıştırarak hazırladığı ağır sırt çantamı sırtıma, kamera çantamı da omzuma geçirdim. Sıla'nın tüm bu yaptıkları beni çok kızdırıyordu ama kavga etmeyi başarabileceğimi sanmıyordum. Tüm bu kızgınlığın arasında en az onun kadar güçlü bir duygusallık da vardı çünkü. Yürümeye başladığımızda bavullarını sürükleyen insanların birkaç fotoğrafını çektim. Öyle ya da böyle buraya gelmiştim. En azından güzel fotoğraflar çekerek dönebilirdim.

"Abım ileride bekliyor," dedi Yağız. Gösterdiği arabaya doğru yürürken onlardan geride kalmaya çalıştım ama ben dedikçe Yağız da hızını düşürüp yanımda durmaya devam etti. Arabaya vardığımızda bagaj açıldı. Yağız çantaları bagaja attıktan sonra geçmem için arka kapıyı açtı. Sıla'yı o tarafa itip diğer kapıdan oturmayı düşündüm ama öyle yorgundum ki bu küçük inatları uygulamak için gücüm kalmamıştı. Sıla'yla aynı anda arabaya girdik. Yağız öne geçerken Sıla öne doğru kayıp şoför koltuğundaki adamın omuzlarına sarıldı.

"Ufuk Abiciğim, nasılsın?" Ufuk abisi Sıla'ya cevap verdi, biraz gülüştüler. Sonra başını çevirip bana baktı.

"Merhaba, hoş geldin."

"Merhaba," diye mırıldandım. Bir daha konuşmam gerekmedi. Yağız benim kim olduğumu önceden açıkladı mı bilmiyordum ama Sıla bu görevi layıkıyla yerine getirdi. On dakikalık yolculukta Ufuk'un evli olduğunu, küçük bir kızı olduğunu

ve karısına çok âşık olduğunu öğrendim. Sanırım Sıla Ufuk'un karısını iyi tanıyordu çünkü ikisi onun hakkında anlamadığım özel şeyler konuşup şakalaştılar.

Evlerin en fazla üç katlı olduğu küçük bir mahalleye girdik. Sokak lambalarının altında her evin küçük ya da büyük bahçesi olduğunu gördüm. Sevimli görünen bir evin önünde durduğumuzda Yağız inip bagajı açtı. Üzerimde koca bir ağırlıkla beraber ben de indim. Sıla ve Ufuk konuşarak bavulları indirmek için bagaj tarafına geçtiler. Yağız ise bana bakıp iç çekti. "Biraz rahatlayamaz mısın?"

"Deniyorum," diye söylendim.

"Telefonunu ver," deyip elini uzatınca sorgulamadan söylediğini yaptım. Pek düşünecek durumda değildim. Her şeyi dışarıdan izliyormuşum gibi geliyordu. Yağız bir şeyler yapıp telefonu bana geri verdiğinde ekranda ismini ve numarasını gördüm. "Herhangi bir şey olursa beni ara tamam mı? Çaprazdaki mavi evde oturuyorum. Hemen gelirim."

Elimdeki telefona bakarken başımı salladım. Sıla hoplaya zıplaya yanımıza gelip arkadan omuzlarımı tutarak bana sokuldu. Bir saniyeliğine beni sıkıca tutup geri çekildikten sonra Yağız'la vedalaşıp beni merdivenlere yönlendirdi. Bu sevgi gösterisi beni rahatlattı mı yoksa daha mı çok strese soktu emin olamadım.

Üç katlı evin yanında dar ve uzun bir merdiven vardı. Her kat kısa, parmaklı bir kapıyla kesilen balkon gibi yerlere açılıyordu. Birinci katınki biraz küçüktü, dış kapının önünde minderler ve çocuk oyuncakları vardı ama ikinci katın ön balkonunun daha büyük olduğunu gördüm. Burada bir sedir, bir de tavana tutturulmuş ufak bir salıncak vardı. Sıla kısa kapıyı çektiği an evin kapısı açıldı ve dışarıya ufak tefek bir kadın çıktı. Sıla gibi coşkulu bir hâlde, "Hoş geldiniz," derken sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

"Anne!"

Sıla'nın annesiyle kucaklaşmasını geride durarak izledim. İkisinin gülücüklerini, annesinin Sıla'ya kilo mu aldın diyerek takılmasını izlerken bir anda kendime öyle yabancılaştım ki neden burada olduğumu unuttum. Bu yüzden kadının bana doğru bir adım atışı, "Hoş geldin kızım," deyişi beni korkuttu. Neredeyse arkamı dönüp koşmaya başlayacaktım.

Kadın uzanıp bana hafifçe sarıldığında kollarımı kaldıramadım. Bunun beni kötü göstereceğini biliyordum, kaba davranmak istemezdim ama o an kollarımı kaldırıp kadına karşılık vermek aklıma gelmedi. İnsanlar böyle durumlarda refleksle karşılık verirler. Benim böyle bir refleksim yoktu. Neyse ki kadın fark etmedi ya da etmemiş gibi göründü.

"Öykü, değil mi? Gönül Teyze'n ben de, hadi içeri geçelim."

Bizi kapıdan içeri ittirip sıcak eve soktu ve ön kapıyı kapattı. Ev sessizdi. Sıla montunu çıkarırken boş boş etrafıma bakındım. Sonra üstümü çıkarmam gerektiğini hatırlayıp Sıla'nın hareketlerini takip ettim. "Sıla hemen yatarız dedi diye çay yapmadım ama sen içer miydin kızım?"

Ben bir cevap bulana kadar arada birkaç saniyelik bir boşluk oluştu. "Yok," diyebildiğim an karnıma bir ağrı saplandığını düşündüm. "Sağ olun."

"Öykü biraz utangaçtır anne," dedi Sıla gülerek. "Üstüne düşme."

Koluma girip beni banyoya götürdü. Sonra yandaki odayı gösterip orada olacağını söyledi. Annesiyle beraber odaya geçtiklerinde banyonun kapısını kapadım. Sakin adımlarla lavaboya yaklaşıp ellerimi uzun uzun yıkadım. Banyo dolabının aynasına baktığımda musluğu kapayıp aynadaki aksimin içler acısı hâliyle yüzleştim. Akşamüzeri eve girdiğimde güç bela aldığım duşun ardından öylece yatıp uyumuş ve hâlâ ıslak saç-

larlayken bu şehre doğru yola çıkmıştım. Taranmayan saçlarım karışıp kabarmışlardı. Gözlerimin altında iri torbalar oluşmuştu ve dudaklarım da bembeyazdı. Endişeden mahvolmuş birine benziyordum. Belki de yorgunluktan. Muhtemelen ikisi birden. Yeni insanlarla tanışacak olmak yeterince kötü değilmiş gibi bir de bu hâldeyken tanışacaktım yani. Olsun, belki bu kez beni sevmediklerinde ortada bahane edecekleri bir şey olurdu.

Parmaklarımı gererek saçlarımın içinden geçirip onları düzene sokmaya çalıştım ama olmadı. Saçımı omuzlarımdan geriye itip oyalanacak başka bir şey bulamayınca banyodan çıktım. Sıla'nın odasından sözde fısıldayan sesler geliyordu. Kapının eşiğinde durup ne yaptıklarına baktım. Sıla eşofmanlarını giymişti. Geniş odanın iki tarafında iki yatak, bir çalışma masası, bir kitaplık ve büyük bir dolap vardı. Yüksek bir komodinin üstü bir sürü süslü ıvır zıvırla doluydu. Odada beklenmedik olan şey tıpkı Sıla'ya benzeyen ama ondan daha küçük olduğu belli olan bir kızdı. Uykulu gözlerle Sıla'ya bir şeyler söyleyip duruyordu.

"Sus be, salak," diyerek azarladı onu Sıla. Annesi de Sıla'yı. Sonra beni fark ettiler. Yataktaki kız gözlerini üstüme dikip bayık bayık baktıktan sonra bana el salladı.

"Kızım, hoş geldin desene misafire!" diyerek payladı Gönül Hanım onu. Sonra bana döndü. "Ablası, bu da Dilara," dedi gülümseyerek.

"Anne, ben üç yaşında mıyım ya?"

"Bilmem kızım, öyle misin?"

Bakışlarımın ikisi arasında gidip geldiğini fark edince tamamen Sıla'ya döndüm. "Ergen bir kardeşinin olması nasıl bir şey biliyor musun?" dedi arkadaşım. Cevap bekler gibi bakmaya devam edince omuzlarımı kaldırıp bilmediğimi ilan ettim. "Bu bir lanettir."

Gönül Hanım ayağındaki terliği çıkarıp Sıla'ya doğru atın-

ca kardeşi kıkırdadı. "Misafirlik buraya kadarmış," dedi Sıla iç çekerek. Yatağının hemen yanına bir yer yatağı yapılmıştı. Benim için hazırlanmış olmalıydı. Sırt çantamda neler olduğunu bile bilmiyordum. Çok kıyafetim olmadığını düşünürsek Sıla'nın benim için seçebileceği pek bir şey yoktu.

"Ben yerde yatarım, sen yatağa geç Öykü."

İtiraz etmek için ağzımı açınca annesi araya girip Sıla'nın çocukluğundan beri misafirlerle yer yatağı için kavga ettiğini anlattı. Bu yüzden daha fazla bir şey söylemeden çantamı yatağın kenarına koyup içini açtım. İki pantolon, iki kazak, bir de kapüşonluyla gri eşofmanı çantaya sığdırmayı becermişti. Eşofmanı alıp banyoya giderek üstüme giydim. Geri döndüğümde Sıla yer yatağına sere serpe uzanmış, annesi benim yatacağım yatağa oturmuştu. "Gel Öykü kızım," deyip beni yanına çağırdı. "Bu kız evde iş yapıyor mu?"

Soruyu öyle bir sordu ki Dilara yatağından imalı imalı güldü. "Evet," dedim çatlayan bir sesle. Gerçi Sıla'nın iş yaptığını pek görmemiştim ama gündüzleri evde hiç durmuyordum zaten. Derya'da da bütün işleri kendi yapacak göz yoktu.

"Evde hiç yapmaz biliyor musun? Tembel teneke," deyip kızını ayağının ucuyla dürttü. "Anca hayal kursun, oyun oynasın."

"O oyun dediğin benim mesleğim anne."

"Doktorluk meslektir. Öğretmenlik meslektir. Oyunculuk neymiş? Sen ne okuyorsun kuzum?" Gönül Hanım'ın bana kuzum demesi Sıla'yı çok eğlendirdi. O, yerde kıkır kıkır gülerken ben yüzümü buruşturmamak için dümdüz dizlerime bakıyordum.

"Fotoğrafçılık okuyorum."

"Al birini vur ötekine," dedi ama sesi aşağılıyor gibi gelmiyordu, bu yüzden cevap vermedim. "Aranızda bir tek Derya çalışkan. Kız şirket yönetecek, siz de aç karınlarınızla sürüneceksiniz."

"Öykü çevirmenlik yapıyor. Bir yandan da restoranda çalışıyor. Fotoğrafçılık için de sürekli bir yerlere gitmesi lazım, bu yüzden oradan oraya koşturup duruyor. Sanatçılığı hafife almaman için bunlar yeterli bilgiler mi anne?"

Gönül Hanım takdir eden gözlerle başını sallayıp sırtıma *pat pat* vurdu. "İyi. Bak, bu kız kendini doyurur. Sen ne yapacaksın? Hayal mi satacaksın?"

"Falcı olurum belki, iyi para var falcılıkta."

"Cehennemi de boylarsın bir güzel. Bu gidişle başka yerde barınamayacaksın zaten." Söylenerek kalkıp yatmam için yatağın üstünü açtı ama Sıla bacaklarına sarılıp annesine sırnaşınca çatık kaşlarını gevşetip yüzüne bir gülücük kondurdu. Sonunda odadan çıkarken, "Deliler," diye mırıldanıyordu.

Sıla'nın yatağına basmamak için dikkat ederek yatağa çıktım. Örtünün altına girip örtüyü burnumun ucuna kadar çektim. Uyuyamayacağımı biliyordum. Zihnim tamamen uyanıktı. Kapı kilitli değildi ve kendimi çok tedirgin hissediyordum. Yine de şu an yatmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Dilara, kapıyı kilitlesene," dedi Sıla aşağıdan.

"Niye?"

"Belki babam odaya girer sabah. Öykü rahatsız olmasın."

"Girmez. Misafir geleceğini biliyor."

"Dalgınlığına gelir belki."

"Gelmez."

"Kalkıp kapıyı kilitlemezsen sana aldığım hediyeyi yakarım." Dilara upuzun bir oflamayla cevap verdi. Battaniyesini tekmeleyerek itip kalktıktan sonra kapıyı kilitleyip tekrar yatağına döndü.

"Oldu mu?"

"Harika. Teşekkürler." Sıla az önce kardeşini tehdit etmemiş gibi tatlı bir sesle konuşunca Dilara bize sırtını dönüp başını yastığın altına soktu. Sıla'nın aşağıdan ona görünmez oklar fırlattığını gördüm.

Şaşırtıcı derecede kısa sürede uykuya daldılar. Daha da şaşırtıcı olan benim de biraz uyumamdı. Rahat bir uyku değildi. Ara sıra daldığım anlarda bilincimi tamamen kapatamamıştım. Evdeki her ufak ses gözlerimi açmama neden oluyordu. Sonra uykuya direnemeyen gözlerim tekrar kapanıyordu. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelerek uyuklamış da olsam belki bu sayede gün içinde bir yerlerde sızıp kalmazdım.

Saat dokuzu biraz geçtiğinde evdeki küçük hareketlilik gür bir sesle parçalandı. Kapıya üç güçlü yumruk indiğinde yattığım yerden fırlayıp panikle etrafıma bakındım. "Kızlar!" diye bağırdı bir ses. "Bayram sabahı yatmak da neymiş!"

Hemen ardından kısık, öfkeli bir kadın sesi duydum. "Çocuklar yoldan geldi, bırak uyusunlar!"

"Yeter uyudukları. Kızlar!" Dilara'yla Sıla sanki ev yıkılmıyormuş gibi yerlerinde ağır ağır gerindiler. Bağıranın evin babası olduğunu anlayınca sakinleşmeliydim ama kalbim hâlâ panikle çarpıyordu.

"Baba ya," diye söylendi Sıla uykudan kalınlaşan sesiyle.

"Bu kadar sabrettiğine şükret," diyen Dilara'ydı. "Öykü Abla'nın ödü koptu."

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim sessizce.

Sıla, bana babasının bayramlarda kimsenin sabah altıdan sonra uyumasına izin vermediğinden bahsederken yataklarımızı topladık. Kapıyı açıp banyonun boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra çantamı kapıp banyoya girdim. Tuvaleti kullandım, dişlerimi fırçaladım ve Sıla'nın verdiği tarakla saçlarımı taradım. Aslında Sıla çantaya ihtiyacım olabilecek her şeyi atmışa benziyordu, bu yüzden içinden bir tarak çıksa bu beni pek şaşırtmazdı.

Siyah pantolonumu ve Sıla'nın çantama koyduğu en yeni siyah kazağımı giydim. Tekrar odaya döndüğümde kızlar çık-

mıştı. Babalarının kalın sesi ve kızların gülüşmeleri bütün evden duyuluyordu. Pencereye gidip dışarı baktığımda aşağıda Yağız'ı gördüm. Kucağında küçük bir kız çocuğu vardı. Yağız onun yanaklarını ısırmaya çalışırken kızın bebek kahkahaları camın ardından buraya kadar ulaştı. Çınlayan kahkaha sesi öyle tatlıydı ki yukarıda ben de gülümsedim.

Sonra Sıla gelip beni babasıyla tanıştırmak için mutfağa götürdüğünde itiraz edemedim ancak sabahki kapı yumruklamaları yüzünden adamdan biraz korkmuştum. Karşısına dikildiğimde bana gülümseyerek hoş geldin deyişi beni şaşırttı. Çatık kaşlı bir adam göreceğimi sanmıştım.

"Hoş bulduk," dedim mırıldanarak. Sıla arkamdan fısıltıyla bir şeyler söyleyince, "İyi bayramlar," diye ekledim.

"Gönül, bu kız çok zayıf," dedi Hikmet Bey. "Olur mu böyle?" Tek elini masanın üstüne yaslamış, rahatça sandalyede otururken pek de kapıları yumruklayan birine benzemiyordu.

"Ben onu güzelce yediririm, kendine gelir."

"Akşam bir mangal yakalım, üç kilo almadan gitmesin bu kız."

Ayağa kalkıp karşımıza geçtikten sonra cebinden birkaç yüzlük çıkardı. Birini Dilara'ya uzattı. Dilara çığlıklarla dolu bir bayram kutlaması için babasının boynuna atlayınca Sıla dışarıda okuyan büyük kardeşin daha fazla harçlık alması gerektiğine dair bir nutuk çekti. Onlardan birkaç adım uzaklaşmak için biraz yana kaydım ama Hikmet Bey bana da bir yüzlük uzatıyordu.

Adamın eline şaşkınca bakıp, "Yok," dedim aceleyle. "Teşekkürler."

"Gönül, bu kız bayram parası istemiyor." Adamın oyunbaz sesi de bir garipti. Her şeyi karısına soran bir tip mi yoksa espri anlayışı mı bu anlayamadım.

"Al kızım, al," dedi Gönül Hanım ocağın altını kapatırken. "Vallahi alana kadar bırakmaz Hikmet Amca'n peşini."

"Ama benim ihtiyacım yok. Siz onu Sıla'ya verin."

Sıla parayı babasının elinden kapıp arka cebime tıkıştırırken itirazlarıma devam ettim ama bir işe yaramadı. İtilerek masaya oturtulup önüme dizilen envaiçeşit yemeğin arasında olanları takip etmeye çalıştım.

Gönül Hanım bayram için koca bir tencere sarma sarmıştı. Baklavayı henüz görmemiştim ancak namı sofrada konuşuldu. Hikmet Bey kahvaltıdan sonra etleri getirmek için gidecekti ve akşam da mangal yapılacaktı. Bu hikâyenin içinde kendimi, hiçbir yere uymayan bir yapboz parçası gibi hissediyordum. Masadaki dörtlü konuşur, gülüşürken onları sanki farklı bir türün anlatıldığı bir belgeselmişçesine izlemekten kendimi alamadım. Kızlar babalarıyla konuşup şakalaşırken anneleri arada onları azarlar gibi yapıyor ama hemen sonra ince bir sesle gülmeye başlıyordu. *İnsanın içini sızlatacak kadar güzel bir aileydiler.*

"Öykü Hanım," dedi Sıla'nın babası. Hanım deyişinin saygı ifadesi olduğunu sanmıyordum. "Nerelisin bakalım?"

Kısa bir an düşündükten sonra, "Bodrum," dedim. Sıla şaşırarak bana baktı. Dilara'ysa deniz kenarında büyümenin ne harika olacağına dair hayaller kurmaya başladı.

"Akrabaların oradalar mı?" Sıla babasını uyarırcasına ona seslendi. Şimdiye kadar ailemle ilgili bir şey sorulmamasına bile şaşırmıştım aslında. Sıla onlara ailemin öldüğünü falan söylemiş olmalıydı. Aksi hâlde karşılaştığım ilk soru aile olurdu çünkü. Beklediğimden daha az can sıkıcı olan bir soru gelmesine rağmen yine de cevap verirken zorlandım. Çok fazla insanla tanışıp konuşmadığım için böyle sorulara sık sık cevap vermem gerekmiyordu. Öyle olsaydı daha kolay olur muydu bilmiyorum.

"Hayır, sadece ben varım."

Bu yeterli bir cevap oldu. Masadaki kısa bir sessizliğin ar-

dından Gönül Hanım ortaya kıymalı börek çıkarınca Sıla biraz kafayı yiyerek dikkatleri dağıttı. Sonra tekrar aile konularından bahsettiler. Gönül Hanım'ın tabağıma sürekli bir şeyler koyması dışında benimle pek ilgilenilmedi. Ben de önümdeki güzel yemeklerin tadını çıkarmaya çalıştım.

Hikmet Bey gittikten sonra evin toplanma telaşı başladı. Ben de yardım ettim. Dilara annesiyle mutfağı toplarken biz Sıla'yla evi toparladık. Her yer temiz görünüyordu ama yine de ben süpürürken Sıla arkamdan yerleri sildi.

Fazla konuşmuyordum, Sıla da pek bir şey sormadı. Bazı şeylere alışmam gerektiğini anlamaya başlıyordu sanırım. Söylediğim birkaç şeyi birleştirdiyse zor zamanlar geçirdiğimi tahmin ediyor olmalıydı. Çağan olayında farklı bir yönümü görmeleri aramızdaki ilişkiyi onlar için de değiştirmişti. Hasan'ı görmeye gidişimizin de bir şeylere yol açtığını düşünüyordum. Sıla bana karşı anlayışlı davranmaya çalışıyordu ve buna minnettardım.

İşlerimizi bitirip odasına geçtiğimizde dolabından bir kazak çıkarıp bana attı. Kazağı refleksle yakalayıp omuz yerlerinden havaya kaldırdım. Tarçın rengi, salaş, incecik bir kazaktı.

"Bunu çok severek almıştım ama beni yuttu," dedi Sıla.

"Nasıl yani?"

Kazağı elimden alıp bir çırpıda üstüne geçirince ne demek istediğini anladım. Annesinin kıyafetini giymiş küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

"Kolları çok uzun. Ayrıca yakası, göğüslerimi açıkta bırakacak kadar aşağıda duruyor. O yüzden sen giyebilirsin diye düşündüm."

"Gerek yok," dedim kazağı katlayıp ona uzatırken.

"Off! Her şeye gerek yok deme. İki senedir dolabımda bekliyor. Senin olsun işte! Üzerine yakışacağına eminim."

Kazağı elimde şöyle bir çevirip biraz düşündüm. Giyebileceğim bir şeydi. "Öyleyse bunu senden satın alacağım."

"Dayaklık birisin. Gerçekten. Tamam! Döndüğümüzde bana güzel bir pasta alırsın, ödeşiriz. Zaten pahalı bir şey falan değil."

Öneriyi makul bulunca başımı salladım. "Anlaştık."

"Tamam. Hadi giy."

"Böyle iyiyim."

Sıla karşımda derin bir nefes aldı. Sonra yaklaşıp omuzlarımı tuttu. Boyunun omuzlarıma ancak yetişiyor olmasını hiç umursamıyor gibiydi. "Öykü. Evet kelimesinin varlığından haberdar mısın?"

"Evet," dedim sakince.

"Bunu kanıtlamaya ne dersin?"

O kadar ciddi görünüyordu ki dayanamayıp güldüm. Sanırım bu Sıla'nın hoşuna gitti. Kazağı elimden alıp üstümdekini çıkarmamı işaret ettiğinde önce arkasını dönmesini söylemeyi düşündüm. Bunu son söylediğimde benimle dalga geçmişti, bu yüzden onun yerine ben arkamı dönüp siyah kazağı çıkardım. Altımda dar, siyah bir atlet vardı.

"Sahiden çok zayıfsın," dedi Sıla. "Salaş şeyler giydiğin için fazla belli olmuyor ama *çok* zayıfsın."

Zayıflıktan ölüyor falan değildim. Kıvrımlı hatlar taşıyan vücudumda bir gram fazladan yağ yoktu belki ama sağlıksız da görünmüyordum. Yan dönüp kazağı elinden aldıktan sonra giydim. Sıla'nın boy aynasının karşısına geçip nasıl durduğuna baktım. Sade, salaş bir kazaktı ama siyah olmadığı için gözüme çok daha fazlasıymış gibi görünüyordu. Kazağın ön uçlarını pantolonumun içine sokup üstümde düzelttikten sonra sırıtarak bana bakan Sıla'ya döndüm. Kazak bedenime uymuştu ve arkadaşımın ifadesine bakılırsa bana yakıştığını düşünüyor olmalıydı.

Heyecanlı bir tavırla, "Sana ödünç bir kolye vereceğim," deyip bavulundan bir kutu çıkardı.

"Beni süslemeye falan mı çalışıyorsun?"

"Evet. Bayramlar özel günlerdir." Boynuma sonbahar yaprağı şeklinde minik bir kolye takmam için ısrar ettikten sonra bunu da başardı. V yakalı kazağın üstünde turuncu renkli küçük kolyenin şık göründüğünü kabul ediyordum ancak şık görünmek gibi bir gayem olmadığı için bunun üstüne pek düşmedim.

"Biraz da makyaj yapalım mı?"

"Şansını zorlama."

Bunu o kadar keskin bir sesle söyledim ki Sıla bir şey diyemedi. Onun hazırlanması benimkinden çok daha uzun sürdü. Makyaj yaptı, tırnaklarına oje sürüp parmaklarını küçük yüzüklerle doldurdu. Zaten düz olan kestane rengi saçlarına özenle fön çekip bu sırada bana mahalledeki anılarından bahsedip durdu. Sonunda hazırlandığında ise dışarı çıkmayı teklif etti. Etrafa biraz göz atmanın iyi olacağını düşündüğüm için kabul ettim. Kameramı yanıma alıp peşine takıldığımda Sıla annesine seslenerek dışarıda olacağımızı söyledi. Sokağa çıktığımızda dışarıdaki hareketliliğe baktım. Hava burada mevsime göre sıcak sayılırdı, bu yüzden kimse mont giymemişti. Geldiğim yerde havalar hala ısınmadığından üstümdeki bu hafifliği biraz yadırgıyordum. İnsanlar bahçelerde ve evlerde toplanmış, bayramlaşmaya başlamıştı.

Yağız da dışarıdaydı. Saçları hâlâ ıslak olduğu için duştan yeni çıktığını düşündüm. Abisi biraz ileride yanında birkaç kişiyle konuşuyordu. Yağız bu tarafa yönelince Sıla da bir arkadaşını görüp selam vermeye gitti. İkimiz karşı karşıya durduğumuzda, "Renkli olmak sana yakışıyor," dedi Yağız. Kendi üzerinde de siyah pantolon ve koyu mavi, spor bir gömlek vardı. Gömleğinin üst düğmesini açıkta bırakmış, kollarını birkaç kez kıvırmıştı. Yüzü tıraşlıydı ve gözleri her zamanki

gibi bana yakındı. Basketçi boyunun avantajıyla bana biraz tepeden bakıyordu. Böyle karşımda dikilirken boyundan hoşlandığıma karar verdim.

Karşılık vermek için çenemi hafifçe kaldırarak, "İyi görünüyorsun," dedim.

"Sen de öyle. Nasıl geçti?"

"Beklediğimden daha iyi." Bu doğruydu. Kendimi en kötüsüne hazırladığım için bu sabahı atlatmak hiç de zor olmamıştı. "Sıla'nın ailesi çok hareketli," dedim eve doğru bir bakış atarken. "Beni biraz ürkütüyorlar."

Yağız'ın neşeli kahkahası sokağa yayıldı. "Sen bir de benimkileri gör."

Dilara yanımıza gelip Yağız'a selam verdiğinde ikisi kısaca muhabbet ettiler. Ben Dilara'nın birkaç cümleden fazla konuştuğunda olumlu bir sohbet yürütebileceğine inanmıyordum. Kendisi de bunu kanıtlamak istercesine ona yaklaşan bir çocuğa dönüp, "Neden bok rengi bir gömlek giyiyorsun?" diye sordu.

"Sen neden salak bir süveter giyiyorsun?"

"Bu süveter değil, beyinsiz." Dilara çocuğun yanından geçip giderken çocuk onun saçını çekti. İkisi birbirlerine birkaç hakaret daha edip kendi yollarına döndüler.

"Kardeşim," dedi Yağız. Sonra bu her şeyi açıklıyormuşçasına mırıldandı. "On altı yaşında."

Çocuk, Dilara'nın arkasından kötü bakışlar atmayı bırakıp bana dönerek kendini tanıttı. "Furkan ben." Normalde insanlarla tokalaşmayı gerekli görmezdim ama şu an aksi bir davranış beni *konuşulan* birine dönüştürürdü. Bunlarla uğraşmamak için elini kısaca sıktım.

"Öykü."

"Ee," dedi çocuk. "İkiniz yakınsınız diye duydum."

Yağız ona kızacak gibi göründü ama ona kalmadan abisi arkadan gelip Furkan'ın ensesinden kavrayarak başını aşağı indirdi. "Bir erkek, bir kızın saçını tek bir sebepten çeker," dedi Ufuk.

"Abi, ne yapıyorsun ya?"

"O kızdan hoşlanıyordur!"

Kardeşinin kafasına bir tane vurup onu kendisiyle birlikte uzaklaştırırken kulağına eğilip konuşmaya devam etti. Başka kardeşleri var mı bilmiyordum ve kendimi bunu sormaya hazırladım. Yanımda duran Yağız'a dönüp ağzımı açtım ancak bakışları beni durdurdu. Bana bakışında adını koyamadığım bir şey vardı. Hayret mi, muzırlık mı bilemedim. Sonra yüzü aydınlandı, dudaklarını birbirine bastırıp gülmemeye çalışır gibi yüzüme baktı.

"Ne?" dedim rahatsız olarak. Bir şakayı kaçırmışım gibi hissediyordum.

Bir adım yaklaştı. Elini kaldırıp saçımın ucunu tuttu ve hafifçe çekti. Sonra da geri çekilip kollarını göğsünde birleştirerek sokaktaki hareketliliği izlemeye döndü. Bense bir adım yanında öylece yüzüne bakmaya devam ettim. Başta bu hareketi hiçbir şey ifade etmedi ama sonra abisinin Furkan'a söyledikleri kulağımda çınladı. *Bir erkek, bir kızın saçını tek bir sebepten çeker.*

Orada öylece dikilirken dudaklarım iki yana kıvrıldı. Bu beklenmedik, önünü alamadığım bir gülücüktü. Kalbimdeki tıkırtılar yükselip gerçek bir sese dönüşmeye başladılar. Öyle heyecanlandım ki yabancı bir şehirde olduğum aklımdan çıktı. Tanımadığım bir sürü insanı, etrafımda anne babaların olmasını unutuverdim. Aklımda sadece Yağız'ın başkalarına fark ettirmeyecek kadar sakin bir hareketle saçımı çekişi kaldı. Bir de abisinin sözleri. Başımı, yüzümü göremeyeceği şekilde başka

bir yöne çevirdim. Daha önce çok kez saçım çekilmişti ancak hiçbiri bu kadar nazik ve itiraf dolu bir hamleyle olmamıştı. *İtiraf dolu bir hamleyle.*

Sokağın diğer ucuna bakarken bu kez dudaklarını sımsıkı kapatmış, gülmemeye çalışan taraf bendim.

21



Herkesin bir yıldızı var ama kimseninki birbirine benzemiyor. Yolcular için pusula, kimileri için ufak tefek birer ışık, bilginler için çözülmesi gereken bir sorudur yıldızlar. Yalnız sen, herkesten ayrı göreceksin onları.

Bayram ruhu benim için unutulmuş anılardan ibaretti. Bu yüzden gördüğüm her şeyi ilgiyle izliyordum. Evin erkekleri et işlerini halledip de dışarı çıkmaya başladığında sokak hareketlenmişti. Ben dışarı çıktıktan kısa süre sonra her yandan bayramlaşma sesleri duyulmaya başladı. Çocuklar güzelce giydirilmişti, gençler kapıların önünde birbirleriyle şakalaşıyordu. Ben ise hepsinin arasında bir ağacın dibinde durmuş, sokağın manzarasını izliyordum. Sıla'yla birlikte dolaşma planımız evin önünde duran üç araba dolusu kalabalık yüzünden bozulunca Yağız, kaçmayı teklif etmişti. Eve giren insanlara bakarken yüzümde beliren dehşeti açıkça görmüş olmalıydı, bu yüzden teklifini hemen kabul etmem üzerine herhangi bir şey söylemedi.

Sokağı arkamızda bırakmıştık, yürürken kameramla rastgele fotoğraflar çekiyordum. Hava çok güzeldi. Gökyüzünde

güneş parlıyordu ve tatlı bir esinti vardı. Nereye gittiğimizi bilmeden Yağız'ı takip ediyordum.

"Çilek sever misin?" diye sordu bir yol ayrımına geldiğimizde.

Kameramı kaldırıp sokak lambasının üstüne yuva yapmış bir leyleğin fotoğrafını çektim. "Evet."

"O zaman bu taraftan gidelim."

Sağ tarafa döndük. Burada daha az ev vardı. Evler arasındaki büyük boşluklar yüksek çitlerle çevrilmişti ama bahçeler açıkça görülüyordu. Kahvaltıda Sıla'nın ailesi de arka taraftaki bahçelerinden bahsetmişlerdi ama ben henüz görememiştim. "Nereye gideceğiz?"

Yağız bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Nihayet bana bir şeyler soruyorsun," derken sesinde gülücükler açıyordu. Haksız olduğunu söylemek isterdim ama Yağız'ın sohbet etme çabalarını hep sabote etmiştim. Birkaç kısa konuşma haricinde hiç gerçekten sohbet etmemiştik. "Seni bu ülkenin en iyi çileklerini yemeye götürüyorum."

Yan yana, güneşin altında yürürken onunla sohbet etmek istediğimi fark ettim. Hakkında bir şeyler öğrenmek, benim hiçbir zaman yapamayacağım şekilde sevecen bir hâlde konuşurken sesini dinlemek istiyordum. Yağız'da insana güven veren bir yön vardı. Çizdiğim sınırlara saygı duyuyor ama denemekten vazgeçmiyordu. Belki bu şekilde ondan hoşlanmamı sağlamıştı. Belki de onun gibi birinden hoşlanmamak mümkün değildi.

"Ben küçükken babamla bahçeye çilekler ekerdik," dedim önümüzde uzanan gölgelerin bir fotoğrafını çekerken. "Toplama zamanı gelene kadar çileklere bakmak ve onları büyütmek benim görevimdi." *Her sabah uyanır uyanmaz koşarak bahçeye çıkıp çileklere bakar, hâlâ kızarmadıklarını görünce kendilerini iyi hissedip daha çabuk büyüsünler diye onlara*

şarkılar söylerdim. "Yediğim en iyi çilekler, kendi yetiştirdiklerimdi. O yüzden bu, boş bir iddia."

Yağız yanından geçtiğimiz bir ağacın dalından yaprak koparırken kısık sesle güldü. Yaprağı elinde çevirip oyalanırken tıpkı umduğum gibi bana bir şeyler anlatmaya başladı. "Babam emekli asker. Büyürken neredeyse her sene başka bir okula gitmek zorunda kalıyordum çünkü hep taşınıyorduk. Her yaz burada oluyorduk ama dedem öldükten sonra babaannem yalnız kalmasın diye tamamen taşındık. Babam başka bir yere gitmemek için biraz erken emekli oldu. Sonra sıkıntıdan bahçe işlerine sarıp büyük halasından bahçemize çilek ekmesini istedi. Hayriye Hala kendi bahçesinde çileklere çok yer ayırıyordu. Çilekler olgunlaştığında bütün yeğenlerini ve torunlarını yanına toplayıp bize yedirirdi. Bu yüzden ona Çilek Nine diyoruz. Bizim bahçede çıkanlar da güzel oluyor ama onun yetiştirdikleri bir başka. Yani, eminim senin çileklerin de güzeldir ancak bir kıyas söz konusu olamaz. Yediğinde ne demek istediğimi anlayacaksın."

Kameramı ona çevirip deklanşöre bastım. Başını bana çevirdi, bu açıdan güneş yüzüne vurunca suratı buruştu. Kameranın arkasından, kısılan gözlerine bakarken bir fotoğraf daha çektim. İçimden gülümsemek geliyordu. Bunun verdiği o coşkulu hisle ne yapacağımı bilmiyordum. "Daha yakışıklı hissettiğim anlarda sana poz veririm, güneş beni kör etmeye çalışırken kameranı bana çevirme."

"Ben poz fotoğrafları çekmem."

"Sıla, kartopu oynarken fotoğraflarımızı çektiğini söyledi bana. Onları bana yollar mısın?"

"Hayır." Yanımda yürürken adımlarını durdurdu. Saf bir merakla, "Neden?" diye soruşu biraz komikti. Bazı insanların yüzü başlı başına bir hikâyedir. Yağız'ın tüm hisleri yüzüne yansırken onu izleyip bir hikâye yazmak çok kolay olurdu.

Hikâyenin parçası olmak için bir fotoğraf daha çektim.

Yıldız haritası

"Hey. Bana göndermeyeceğin fotoğraflar çekemezsin. Bu... Ayıp bir şey."

"Bunları sana gönderirim."

"Tamam, kar fotoğrafları için ne istiyorsun? Bütün çilekleri tek başına yemene izin vermem durumu çözer mi?"

Az önce çektiğim fotoğrafa bakıp sırıttım. "Hayır. Bana Nala'yı ver."

"Rüyanda görürsün," derken sesi kısıldı, abartılı bir korumacılıkla çenesini kaldırıp bana dik dik baktığında bir fotoğraf daha çektim. "Dikkat et," dedi bu kez. "Benimle ilgilendiğini düşünmeye başlayacağım."

Tıpkı onun tavrıyla *rüyanda görürsün* demeyi düşündüm ama o an fark ettim ki onunla ilgileniyordum. Kesin bir şekilde bana sarıldığından beri. Öncesinde ve sonrasında beni heyecanlandırdığı zamanlar olmuştu ancak çatıdaki o birkaç dakika hayatımın en önemli anlarından biri olmuşken onunla ilgilenmemem imkânsızdı. Üstelik bir saat önce bana bakıp sırıtarak saçımı çektiğinden beri kalbimde dizginleyemediğim bir heyecan dalgası vardı. Bu arsız dalga bana fotoğraflar çektiriyor, beni konuşmaya teşvik ediyor ve gülümsetiyordu.

Çok uzun zamandır böyle hissetmiyordum fakat bunu sadece Yağız'a bağlamayacaktım. Uzun zamandır ilk kez arkadaşlarım vardı. Ödümü koparsalar da iyi insanlar olduğunu gördüğüm yabancıların evinde, üstelik misafirperverlikle ağırlanıyordum. Son aylarda her gün ileriye doğru küçük bir adım attığımın farkındaydım ancak şimdi o adımlar birleşip bir yol oluşturmuştu. Daha önce eksikliğini fark etmediğim bir sürü yeni şeye sahiptim. Buna alıştıktan sonra böylesini kaybedersem, bir daha olmamalarının canımı yakmayacağını söylemek yalnızca kendimi kandırmak olurdu. Bunu söyleyememek korkunçtu; kaçıp saklanmaya, tüm bağları koparmak istememe sebep oluyordu ancak... *Kalmak istiyordum.*

Bir cevap vermedim ama aslında bu kadarı bile bir cevaptı. Sanırım Yağız bunun farkındaydı çünkü yüzüne yapışan gülücükle bir melodi mırıldanarak yanımda yürüyordu.

Biraz daha yürüdükten sonra yolun sonundaki büyük, sarı evi gösterdi. "Şurası. Bahçeye girebilmek için önce bayramlaşmamız gerek," dedi Yağız. "Çilekler hatırına buna katlanabilir misin?"

"Sorun değil," dedim ve bu doğruydu. Kimse bana sarılmaya ya da beni öpmeye çalışmadıkça bayramlaşmakla bir sorunum olmazdı. Tek katlı büyük evin girişinde koca bir veranda vardı. Yukarıdaki ahşap sundurmanın üstüne uzanan ağaç dallarını gördüm. Çok güzel bir evdi. İçeri girmeden önce bir fotoğraf çektim.

Evin karşı tarafındaki arabalara bakılırsa içeride çok insan olmalıydı. Yağız eski bir kanepe ve sandalyelerle dolu verandaya girip üstünde anahtar asılı olan kapının ziline bastı. Güneş tepede parlıyor da olsa gölgelik yerler hâlâ serindi, bu yüzden kapıların kapatıldığını düşündüm. Yoksa buranın her zaman içeri girebileceğiniz bir ev olduğu üstündeki anahtardan belliydi.

Kapıyı orta yaşlı bir kadın açtı. İçeriden gelen seslere bakılırsa epey kalabalıklardı. "Yağızcığım," dedi kadın gülümseyerek. "Hoş geldin canım."

"Hoş bulduk Gülden Teyze. İyi bayramlar."

Kadın Yağız'ı öpüp ailesinin hatırını sorduktan sonra beni gördü. Verandanın dışında bekliyordum. Bana dikkatle baktığını görünce hafifçe başımı eğip bayramını kutladım. Kadın muhtemelen kim olduğumu soracaktı ama arkasından sırtı hafifçe kamburlaşmış yaşlı bir kadın çıkınca dikkatini ona verdi.

"Çocuklarsa şeker ver Gülden."

"Ben çilek isterim," dedi Yağız.

Onu görünce kadının kırışıklıklarla dolup taşan yüzü aydın-

landı. Koca bir gülümsemeyle ellerini açıp, "Tufan'ın ortancısı değil mi bu?" diye sordu Gülden'e.

"Evet anne."

Kadıncağız Yağız'ın sırtına sertçe vurup, "Sen niye gelmiyorsun beni görmeye?" diye kızarken Yağız onun diğer elini öpüyordu.

"Daha bu sabah geldim okuldan."

"İyi hadi, gel içeri."

Yağız kapının önünden çekilip beni gösterdi, "Arkadaşım burada. Önce ona harika çileklerini gösterebilir miyim?"

Kadın beni görebilmek için dışarı çıkıp verandanın ucuna kadar geldi. "İyi bayramlar," deyip elini bana doğru uzattı. Mecburen öne çıkıp elini öptüm.

"Bu kim?" diye sordu Yağız'a. "Kupkuru bir şey."

"Hikmet Amcaların misafiri, Sıla'yla arkadaşımız." Yağız'a ters bir bakış attım çünkü Çilek Nine'sinin yorumu onu eğlendirmişti.

"İyi, gidin bakalım. Ama torunlar arka bahçeyi çoktan talan etti. Mezarlığın oradaki seraya gidin."

"Sağ ol nineciğim," dedi Yağız onun yanaklarını öperken. "Akşam abimlerle geleceğim yine. Gülden Teyze, görüşürüz."

Yürümemi işaret ettiğinde hareketlendim. Arkamızdakilerden uzaklaşana kadar bir şey söylemedim ama gideceğimiz yer ilginçti.

"Mezarlığın yanında bir serası mı var?"

"Evet. Çocuklar evin arkasındaki bahçeye dadanıp duruyor. Mezarlıktan korktukları için oraya pek yanaşamıyorlar." Bana yandan bir bakış attı. "Ne o? Sen de mi korkuyorsun?"

"Hayır ama favori yerim de değildir."

"Korkarsan elimi tutabilirsin," dedi çocuksu bir sesle. Sonra bu sese tezat olacak bakışlarıyla bana göz kırptı. Yüzümü kameranın arkasına saklayıp gökyüzünün fotoğrafını çektim.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra bahsedilen mezarlığın yanından geçip arkasındaki koca bahçeye girdik. Yağız nereye gittiğini iyi biliyordu. Sebzelerin arasından geçip sadece çileklerin olduğu küçük serayı bulduk. Sıralar hâlinde ekilmiş yeşil öbeklerin arasından kırmızı çilekler seçiliyordu. En son çilek topladığımda çok farklı bir hayat yaşıyordum. Araya bir sürü kötülük karışmıştı, o günlerdeki kızdan bambaşka biriydim ama çilekleri gördüğümde kendimi, uyanıp da bahçeye koşan küçük Öykü'ye çok yakın hissettim. Büyümek zorunda kaldığımdan beri belki de ilk kez küçük Öykü'nün hislerini kalbim kırılmadan hatırlayabildiğimi fark edince dudaklarım buruk bir gülücükle kıvrıldılar.

Yağız büyük, kırmızı çileklerden birkaç tane koparıp karşımda durdu. İki avucunu bana uzattığında çilek almadan önce bu manzarayı fotoğrafladım. Sonra gözüme kestirdiğim kıpkırmızı çileği aldım. Daha ağzıma götürmeden kokusu burnuma doldu. Çileği ısırıp tadının ağzıma yayılmasını bekledim. Marketlerde satılan çileklerden değildi. Tadı, kokusu öyle güzeldi ki gözlerim hazla kapandılar.

"Gördün mü?" dedi Yağız. "Sana en iyisi olduğunu söylemiştim."

Gözlerimi açıp yüzüne dik dik bakarken bir çilek daha yedim. Yağız çileklere gösterdiğim ilgiyi üzerine alınıp bununla ilgili şakalar yaparken benim için daha fazlasını topladı. İkimiz de karnımızı ağrıtacak kadar fazla çilek yediğimizi fark edince durduk. Bahçenin öteki tarafında büyük bir çınar ağacı vardı. Onun gölgesine oturduğumuzda çocukluğunda bu bahçede neler yaptığından bahsetti. Arkadaşlarından, yaramazlıklarından. Ara sıra söylediği şeyler beni güldürdü. Ben güldükçe sözü yarım kalıyor, yüzüme birkaç saniye bakıp sonra başını sallayarak anlattıklarına devam ediyordu.

Aramızda bir şeylerin filizlendiğini görüyordum. Sosyal

anlamda yetersiz becerilerim olsa da aptal değildim. Bunun bir yere varacağının farkındaydım. *Bunun bir yere varmasını istiyordum.*

Fakat şimdilik Yağız'ın adımlarını izlemekle yetiniyordum. Fiziksel olarak bir adım atabilmek için alışmaya ihtiyacım vardı. Yağız bu kadar içten davranırken, alışmanın sandığımdan kolay olabileceğini düşündüm.

"Hey," dedi elini yüzümün önünde sallayarak. "Nereye gittin? O kadar sıkıcı mıyım?"

"Sıkıcı olan benim," dedim mayışmış bir hâlde. Uzun zamandır güneş görmeyen bedenim aşırı çilekle doldurulunca üzerime tatlı bir ağırlık çökmüş, uykusuzluğum da tekrar ortaya çıkmıştı.

Yağız oturuşunu değiştirip sırtını ağaca yasladı. Ben ayaklarımı uzatıyordum, o ise dizlerini yukarı çekerek bana değmeyecek şekilde yanımda oturuyordu.

"Hakkında pek çok düşüncem var ama sıkıcı biri olduğunu hiç düşünmedim. Bence heyecan vericisin."

"Öyleyse berbat bir hayatın olmalı." Beni heyecan verici bulmasının başka bir açıklaması olduğunu sanmıyordum.

"İyi bir hayatım var. Seninkini merak ediyorum." Bakışlarını ağacın dalları arasından görünen göğe kaldırmış izlerken bir cevap vermedim. "Bana bir şeyler anlatsana," dedi Yağız biraz sonra.

"Burada geceleri çok yıldız oluyor mu?"

"Bilmem. Bazen."

Derin bir nefes aldım. Hatıralar etrafımı kuşatırken içlerinden güzel bir şey seçip diğerlerini sandıklara kilitledim. "Küçükken bazı geceler babamla kumsala giderdik. Ufak bir çadırımız vardı. Gece kumsala uzanıp yıldızları izlerdik. Her gece yeni bir yıldıza hikâye yazardık." Gözlerimi yukarıya çevirip üzerimdeki ağaç dallarının arasından göğe baktım. Tekrar ko-

nuştuğumda sesim kupkuruydu. "Babam öldükten sonra bunu bir daha hiç yapmadım."

"Baban için üzgünüm." Yağız'ın yumuşak, saygılı sesi yüreğime ağır bir taş gibi oturdu. Bu cümleyi en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyordum. Birilerinin onun için üzgün olduğunu bilmeye ihtiyaç duyduğum öyle çok gün olmuştu ki.

"Sağ ol," deyip konuyu değiştirmek için yerimde kıpırdandım. "O kadar çok çilek yememeliydim."

"Gel, biraz yürüyelim. İleride ırmak yolu başlıyor." Ellerimi yere sabitleyip kendimi kaldırdım. Kameramı boynuma astıktan sonra Yağız beni ırmağa götürdü. Biraz uzaktı. Birkaç kez yoruldum mu diye sordu ama yürümeye alışıktım. Güzel yollarda yürümekse beni kolay kolay yormazdı. Birkaç saat boyunca ağaçlı bir yolun içinde, sazlıkların manzarasında dolaştık. Akşam çökerken hava soğudu ama bunu hissetmedim bile. Yağız bana şehrin tarihinden bahsetti; burada yaşananlardan, bu ırmak üzerine yazılan halk hikâyelerinden... Özel şeyler konuşmuyorduk ve bu beni devam etmeye teşvik ediyordu. Sorular sormaya, onunla konuşmaya, onu dinlemeye. Biriyle hoş bir sohbet yürütmenin ne kadar keyifli olduğunu unutmuşum, bunu tekrar hatırlamak çok güzeldi.

Dönerken hava artık iyice kararmıştı. Sıla arayıp yemek yeneceğini söylediğinde ona dönüş yolunda olduğumuzu söyledim. Sadece yirmi dakika sonra tekrar mahalledeydik. Dilara elinde birkaç tepsiyle evden çıkarken bizi görüp kaşlarını çattı. "Biz burada kırk beş yaş üstü akrabalarla sınanırken sizin gezip tozmanız hiç adil değil," dedi aksi bir sesle. "Umarım bulaşıkları siz yıkarsınız."

"Gören de bir işe yaradığını sanacak." Arkadan gelen Sıla elindekileri kardeşinin tepsisine yığıp söylenmelerine kulak asmadan kızı arka tarafa yolladı. Sonra karşımıza geçip ikimizi de merakla süzdü. "Bunca zamandır ne yapıyordunuz?"

"Öykü'ye etrafı gösterdim."

"Saatlerdir mi?" Sorgu odasındaki bir polis gibi davranarak garip bir sesle bize doğru eğildi. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Karnım aç."

Bunu o kadar düz bir sesle, öylesine bomboş bakarak söyledim ki Sıla'nın keyfi kaçtı. Surat asarak evin yanındaki tahta kapıyı itip geçerken onu takip etmemizi istedi. Yan yana duran iki binanın aralığı boyunca uzanan dar bir geçitten geçip bir bahçeye çıktık. Kadınlar büyük bir masaya kurulmuş, bir şeyler doğrarken adamlar mangalın başındaydılar. Sıla'nın ailesi dışında Yağız'ın erkek kardeşlerini tanıyordum sadece. "Oo, herkes burada," dedi Yağız bahçede yürürken.

Aynı anda Hikmet Bey bizi fark edip, elindeki et maşasını sallayarak yanına çağırdı. Sonra Yağız'a ters ters bakıp, "Sen benim üçüncü kızımı benden habersiz alıp nerelere götürüyorsun Yağız Efendi?" diye sordu. Sesi öfkeli değildi ama bir şekilde Yağız'ı korkutmayı başardı. Yağız gözlerini büyüterek etrafa bakındığında bir fotoğraf daha çekmek istedim ama uygunsuz olabileceği için yapmadım.

"Habersiz gitmedik ki. Sıla'ya söylemiştim."

"Gönül!" diye seslendi Hikmet Bey. Karısı ellerini silip yanımıza koşturdu. "Senin haberin var mıydı bunların nerede olduğundan?"

"Tabii canım, çocuklar gezmiş işte, ne güzel."

"Bu çocuklar neden baş başa geziyor Gönül?" Et maşasını Yağız'ın yüzüne tehditkâr bir tavırla sallayıp, "Bir daha görmeyeyim," dedi. Şaşkın bir suratla onları izlemekten kendimi alamıyordum. Bir yere gidecekken haber vermemi istemesi çok anlamsızdı ama daha beter olanı bana üçüncü kızım demesiydi. Adamın yüzüne bakakaldığım için Yağız'ın, "Tamam Hikmet Amca," diye mırıldandığını çok uzaklardan duydum.

Sıla'nın babası mangalın başına dönecekken ona nasıl baktığımı fark etti.

"Ne oldu kız?" dedi şüpheli bir hâlde. "Bu serseri sana bir şey mi yaptı?"

"Hikmet Amca, ben niye kıza bir şey yapayım?" Yağız'ın gücenmiş sesini duyunca silkinip kendime geldim.

"Yok," dedim sersemlemiş bir hâlde. "Etrafı gezdik sadece."

"Ben sizi gezdiririm yarın. Sen şimdi git Gönül Teyze'ne yardım et. Sen de uzaklaş bakalım biraz." Yağız'la ikimiz ayrı yerlere gönderilmeden önce birbirimize son bir kez baktık. Dışarıdan komik görünen bakışlar olduğunu ancak daha sonra üstüne düşünebildiğimde fark ettim.

Gönül Hanım beni Sıla'nın yanına salata malzemeleri doğramaya verince gençlerin arasına düşmüş bulundum. Neyse ki çoğu bir yerlerden bayram için gelmişti de kendi özlemlerinin arasında beni didikleyecek zaman bulamamışlardı. Piknik yerlerinde gördüğüm tarzda, iki yanında oturma yerleri bulunan tahta bir masanın etrafındaydık. Bizden daha büyük olduğu belli olan bir kadın gelip karşı tarafıma oturdu. Bir teklif beklemeden masanın ortasından biberleri alarak büyük salata leğenlerine doğramaya başladığında yanındaki kız ona gülümseyip kendi sohbetine devam etti.

Kadın, diğerlerinin konuşmalarına dâhil olmaktansa bana dönüp, "Merhaba," dedi.

Sessizce başımı sallamak dışında bir cevap veremeyecek kadar sersemdim. Sıla onun Yağız'ın yengesi olduğunu söyleyince bu kez yüzüne daha dikkatli baktım. Minyon bir kadındı. Başına doladığı yeşil şal, aynı renkteki gözlerini öne çıkarıyordu. Uzun kollu elbisesinin içinde hoş ve zarif görünüyordu. Neden bana selam verdiğini merak ettim. Sabah da küçük kardeşi bir şeyler ima etmişti, bu yüzden Yağız ortalıkta benden

bahsederek mi geziyor düşüncesi aniden ortaya çıkıp diğer her şeyin önüne geçti.

"Hilal ben."

"Öykü," dedim bakışlarımı tekrar domateslere odaklarken. Birkaç memnun oldum lafı dolandı, Sıla yanımıza gelip ev arkadaşlığımızdan bahsetti, ikisi biraz konuştular. Adım sık sık geçmesine rağmen başımı salata için doğradığım domateslerden kaldırmadım. Hâlâ birinin üçüncü kızı olarak anılmanın verdiği afallamayı üzerimden atabilmiş değildim. Büyük ve gürültülü bir masada oturuyor olmanın verdiği huzursuzluğu da öyle.

Yemekler yapıldı, sofralar kuruldu ve katıldığım en kalabalık akşam yemeğinde, Gönül Teyze'nin yanına oturtuldum. Laf arasında ona Gönül Hanım dediğim için beni fena azarlamıştı, yüzüne bakıp Gönül Teyze diyene dek de gitmeme izin vermemişti. Benzer bir durumu Hikmet Amca'yla da yaşamayayım diye onu da beylikten men etmek durumunda kalmıştım.

Yabancı olduğumu fark eden kadınlar kim olduğumu soruyor, sonra o klasik soruyu önüme getiriyorlardı, *annenler nasıl?*

Ailemi sordukları için onlara kızamayacağımı biliyordum ama soru tekrarlandıkça o günün üzerimde bıraktığı tüm güzel enerji yavaş yavaş etkisini yitirdi. Sessizleşip kabuğuma çekilerek görünmez olmaya çalıştım. Yağız, odakta olmaktan ne kadar rahatsız olduğumu fark etti. Beni oradan kaldırıp Hikmet Amca'nın etlerle doldurduğu tabağımı alarak başka bir yere oturttu ama yalnızca birkaç dakika sonra masa gençlerle dolmuştu bile. En azından buradakilerin ilgilendiği başka şeyler vardı. Sıla sohbet bana doğru geldikçe savuruyordu. Onun gürültüsü herkese yettiğinden benim sessizliğimi sorgulayan olmadı. Tabağımdaki lezzetli etleri sonuna kadar yiyip ortalığın toparlanmasına yardım ettim. O gün için sınırlarımın çok

ötesine zaten geçmiştim. Bu yüzden fırsatını bulduğum an eve kaçıp Sıla'nın odasına saklanmakta bir sakınca görmedim. Üzerimi değiştirdikten sonra yatağa yığıldım.

Ne uzun bir gündü. Sonu gelmeyen, her şeyi içinde barındıran bir gün. Beni korkutan, güçendiren, mutlu eden, sarsan, heyecanlandıran bir gün. Bu kadar çok şeyle nasıl baş edileceğini bilmenin bir yolu olsaydı keşke. Her şeyi bir kenara bırakıp derin bir uyku çekmek istiyor ama uyuyamıyordum.

İlk olarak, Sıla yukarı çok yorgun çıkmıştı. Kapıyı kilitlemek aklına gelmedi. Dilara salonda kendi yaşıtı kuzenleriyle yatıyordu, gece kalkıp odasına girmek isterse diye ben de kapıyı kilitleyemedim. Öylece yatıp tavanı izledikçe bugün yaşanan her şey zihnimde bir girdaba dönüşüp beni yutmaya kalktı. Ara sıra dayanamayacağım noktaya gelip kısa aralıklarla dalsam da hepsi bu kadardı.

Sonraki gün Yağız'ı göremedim çünkü Hikmet Amca bizi yine erkenden kaldırıp bir yerlere götürdü. Önce onun köyüne gittik. Yaşlılara bayram ziyareti yapılırken hiç ses çıkarmadan köşelerde oturdum. Ara sıra birileri bana sarılmaya kalktığında kaçınmaya çalışırken garip durumlar yaşanmıştı ama bunları görmezden gelmekte usta biri olduğum için çok dert etmedim. İnsanlar benim tuhaf olduğumu düşünmüş olabilirdi. Sorun değildi, ben de herkesin yanaklarını öpüp duranların tuhaf olduğunu düşünüyordum. Şehrin tek turizm noktası olan ünlü bir mağaraya götürüldüm. Mağaranın, içindeki hava sebebiyle astım hastaları için şifalı olduğu söyleniyordu ama bundan ziyade, doğal bir güzellikten ibaretti. Tüm günü fotoğraf çekerek geçirdim. Bir ara Yağız'la mesajlaştık. Kısa bir konuşmaydı ama beni merak ettiğini bilmek hoşuma gitmişti. Kimsenin benimle ilgilenmemesi için bu kadar çabaladıktan sonra ilgi görmekten hoşlanacağım bir noktaya geleceğimi yıllarca düşünsem öngöremezdim.

İkinci günün sonuna gelirken herkes erkenden yataklara koşuşmuştu. Sıla'nın yatağında, kollarımı başımın üstüne doğru kaldırmış tavanı izliyordum. Dilara bugün amcasının evindeydi. Şehir dışından gelen kuzenleriyle ayrılmaya niyetleri olmadığı için bu kez onların evinde kalıyorlardı. Sıla bu gece kapıyı kilitlemeyi de unutmamıştı. Yüzümdeki yorgunluğu gördüğünün ve endişelendiğinin farkındaydım.

Ben de kendim için endişelenmeliydim belki. Bitap düşmek deyiminin beden bulmuş hâliydim. Hayatımın en hareketli zamanlarını yaşıyordum. Sadece fiziksel değil, duygusal olarak da çok yorulmuştum. Çoğu zaman iyi hissetsem de ara sıra kalbimdeki kara delikler ortaya çıkıp içime kapanmama sebep oluyordu.

"Öykü." Neredeyse yarım saattir sessizce yatıyorduk, sessizliğin içinde dalıp gitmek üzereyken Sıla'nın sesini duyduğuma şaşırdım. Ağzımdan onu duyduğumu belli eden bir ses çıktı. "Geldiğine pişman değilsin, değil mi?" diye sordu.

Geçen bu iki günde birkaç kez neden burada olduğumu sorgulamıştım. Özellikle bugün biraz bunalmıştım da. Ama pişman olmadığımı biliyordum. Pişmanlık, burada geçirdiğim zaman diliminde beni yakalayan onca duygudan birisi değildi. "Hayır, değilim," dedim mırıldanarak.

"Buna sevindim. Bazen çok sessiz oluyorsun. Ne düşündüğünü anlayamıyorum."

"Uyumayı düşünüyorum."

"Uyuyamadığının farkındayım," dedi. "Hep mi böyle?"

"Hayır. Sadece, son zamanlarda çok fazla şey oluyor. Bana bir hafta önce burada olacağımı söylesen sana gülerdim ama şu hâlimize bak."

"Burada olduğun için mutluyum."

Samimi olduğunu biliyordum. Beni neden seviyordu bilmesem de sevilmeyi tecrübe etmek güzeldi. Birinin beni sadece

ben olduğum için sevebilmesi çok güzeldi. "Evet," deyip iç çektim. "Ben de."

Araya bir sessizlik daha girdi. Gözlerimi daha fazla açık tutamayacağımı düşünürken Sıla bir kez daha konuştu. "Öykü?"

"Hımm?"

"Demir nasıl biri?" Dudaklarım ağır ağır yukarı kıvrılırken gözlerim kapalıydı.

"Sessiz."

"Onu fark ettim. Ama *nasıl* biri?"

"Ne bileyim? Hiç konuşmuyoruz ki." Yatağında bir hareketlilik olunca gözlerimi açıp başımı yana çevirdim. Bana doğru dönmüş, dirseğinin üzerinde doğrulmuştu.

"Nasıl yani? Birlikte zor durumdaki kızları kurtarıyorsunuz. İyi arkadaşlar olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz ama oturup dertleşmiyoruz."

Sıla'nın yüzünü göremiyordum ama birkaç saniye sonra ağzından komik bir kıkırtı fırladı. Kendini tekrar yatağa bırakıp, "Bir ara Yağız'la ben, ikinizin beraber olduğunu düşünmüştük. Tabii o zaman seni de pek tanımıyorduk. Ama şimdi düşününce... Birlikte dünyanın en sıkıcı çifti olurdunuz herhâlde."

Yağız'la oturup böyle şeyler konuşuyor olmasının garipliğinden bahsetme gereği duymadım. Sıla bir şeyler söyleyip kendi kendine eğlenirken birden dönüp, "Peki ben nasıl biriyim?" diye sordu.

"Konuşkan."

"İnsanlar senin için sadece iki kategoriye mi giriyor?"

"Aynen öyle."

"Neyse ki beni sevdiğini biliyorum," dedi Sıla. "Yoksa sana alınabilirdim."

Bir cevap veremedim çünkü cama bir şey çarptı. Ses irkilmemize sebep olurken ikimiz de yataklarımızda doğrulduk. "Bu ne?" dedi Sıla.

"Sanırım biri cama taş atıyor."

"İyi, gidip bak."

Hayretle ona döndüm. "Biri odanın camına taş atıyorsa orada görmeyi umdukları ben değilimdir, emin ol."

"Asıl ben değilimdir. On sekiz sene burada yaşadım. Hiç kimse camıma taş atmadı."

Biz konuşurken cama bir şey daha çarptı. Sıla merakına yenik düşüp yataktan sürünerek çıkarken, "Belki de Dilara'yadır." dedi gülerek. Perdeyi açıp dışarı baktıktan sonra gülümsemesi daha da büyüdü. "Bu kesinlikle sana."

Yabancı bir evde birileri sizi çağırmak için camlara taşlar attığında uyku pek de umurunuzda olmuyordu. Merak, üstümdeki ölü toprağını savurup atarken yataktan çıkıp pencerenin önüne geldim. Cama taş atan kişi Yağız'dı.

Beni görünce eliyle aşağı inmemi işaret etti. Bu upuzun, duygusal mücadelelerle dolu günün sonunda onu görmek öyle güzeldi ki durup sebebini sorgulamak yerine hareket edip kapının kilidini açtım.

"Sessiz çık," dedi Sıla. "Babam duyarsa peşinize düşer."

Odadan çıkmadan önce telefonuma bir mesaj düştü. Yağız kameramı almamı söylüyordu. Heyecan ve merak, içimde giderek kabarırken montumu da alıp sessizce evden çıktım. Ayakkabılarımı giyip aşağı indiğimde Yağız'ın karşısında durdum. Gözleri yüzümde gezinirken hafifçe gülümsedi. "Selam."

"Selam," dedim sessizce. Bin bir çeşit yabancı duygu kalbimden fırlayıp etrafa savrulurken kendimi ele vermemek çok zordu. Sabit duramıyor, ayaklarımın üstünde hafifçe yaylanıyordum. "Ne oldu?"

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Bu saatte mi?"

"Görmeni istediğim bir yer var."

Ellerimi montumun cebine koyup altını çizer gibi tekrarladım. "Bu saatte?"

"Evet. Bu saatte görülen bir yer." Ağzımı açtım ama ellerini kaldırıp beni susturdu. "Cevap veremem. Bu bir sürpriz."

"Sürprizlerden hoşlanmam." *Hem de hiç.* Sürprizlerin iyi sonlandığına hiç şahit olmamıştım.

"Bundan hoşlanacaksın. Söz veriyorum."

"Bana çok fazla söz veriyorsun."

"Şimdiye dek seni hayal kırıklığına uğratmadım, değil mi?"

Uğratmamıştı. Şimdiden sonra uğratırsa bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Yine de kaçabileceğim noktayı geçeli çok oluyordu. Bunu yaşamak zorundaydım. Yaşayacak ve nereye varacağını görecektim. Belki sonunda üzülürdüm ama buradan geri dönsem de üzülmeyecek miydim zaten? Ona güvenmeyi seçmek istiyordum...

"Tamam."

"Harika!"

Birkaç adım koşturup evlerinin önünde duran eski model kamyonetin kapısını benim için açtı. Araca binip kendi tarafına geçmesini bekledim. "Bu amcamın arabası," dedi Yağız. "Biraz gürültülü, o yüzden mümkün olduğunca çabuk çıkacağız."

Araba sahiden de gürültülüydü. Sokaktan çıkarken Hikmet Amca'ya yakalanacağımızı ve garip anlar yaşanacağını sandım ama bir şey olmadı. Bir süre ilerledikten sonra arabanın gürültüsüne alıştım. Şehirden çıkıp karanlık bir yola girdik.

"Bu, pek de iyi durmuyor," dedim dışarıdaki zifiri karanlığa bakarken.

"Bilirsin, güzel manzaralar görmek için çamurlu yollardan geçmek gerekir." Gülerek konuşuyordu ama söylediği şey beni düşündürdü. Çamurların içinde çırpınarak geçtiğim yolların sonunda, nihayet güzel manzaralara ulaşıyor muydum yoksa bunlar çok daha beterinin başlangıcı olan aldatıcı bir güzellik miydi?

Neredeyse bir saat boyunca gittik. Yağız bir ara telefonun-

dan yolu kontrol etmek istedi ama internet bağlantısı çok zayıftı. Ara sıra ağzından laf almaya çalıştım. İşe yaramayınca onu kızdırmayı denedim ama sonunda kızan ben oldum. Bu kadar sabırlı olmasını anlayamıyordum. Ben olsam ilk zamanlar, okulda ondan hoşlanmadığımı söylediğimde işin peşini bırakırdım. Aslında ben olsam en baştan hiç peşine düşmezdim.

Başımı arabanın koltuğuna yaslayıp gözlerimi kapadım. Yola çıktığımızda Sıla'nın birkaç mesajına cevap vermiştim, cebimdeki telefon sık sık titriyordu. Sıla'nın sorularının cevapları bende olmadığı için mesajlara bakmayı bıraktım. Bir süre sonra o da yazmayı kesti zaten. Araba bozuk yolun üzerinde sallanarak ilerlerken ben uyku sisinin üstündeki bir çizgide yürüyordum. Zihnim hep açık olsa da sanki aralarda birkaç saniyeliğine uyuyor, sonra tekrar ayılıyor gibiydim. *Harika*, diye düşündüm. *Sonunda uyanıkken uyumayı keşfettin.*

Motor sesi kesildiğinde başımı yaslandığı yerden kaldırıp boş gözlerle etrafa bakındım. "Ne?" dedim sersem bir hâlde. "Geldik mi?"

"Atla bakalım."

Yağız aşağı inip benim tarafıma geçerken elimi alnıma koyup kendime gelmeye çalıştım. Kapıyı açtım, dışarıda serin bir rüzgâr vardı ama insanı oradan oraya savuran hoyrat rüzgârlar gibi değildi. Daha çok soğuk bir suyun içine bırakılmışım etkisi bırakıyordu. Aşağı inip Yağız'ın yüzüne baktım. "Ee?" dedim yüzümü sıvazlarken.

Bir şey söylemedi. Aramızda yalnızca iki adım kalacak kadar yaklaşıp işaret parmağıyla yukarıyı gösterdi. Başımı kaldırdığımda hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım ve dünyam birden ışıklara boğuldu. Gökyüzü binlerce yıldızla doluydu. Binlerce. Yıldızla.

Gök, koyu maviydi ama karanlık değil. Binlerce parlak ışık sayesinde mavinin çeşitli tonlarına bürünmüştü. Hemen önü-

müzde uzanan göle yıldızların yansıması vuruyordu. Çok güzeldi. *Çok güzel.*

Uzun süredir ağlayamıyordum. İçimde bir şeyler, tamiri imkânsız şekilde kırılmıştı ve nasıl toparlayacağımı bilememiştim. Bunun bir etkisi olacaktı elbette, ağlama yetisini kaybetmiştim. Fakat şimdi, ayaklarıma zincirler vuran acılarımın geride kalacağına dair kalbimde bir umut yeşeriyordu. Gözyaşlarım yine akmadılar ama burnum geçmişin hasretiyle sızladı. Çok uzun zaman önce kumsalda babamla birlikte sahiplendiğimiz yıldızlar da burada mı merak ettim. *Öyle uzun zaman olmuştu ki.* Onları nasıl bulacaktım?

Gökyüzünü hayranlıkla kaç dakika süzdüm bilmiyorum. Sonunda başımı eğip Yağız'a baktığımda gözleri sıcacık parıltılarla doluydu. Yukarıdaki yıldızları kıskandıran parıltılarla. *Belki,* diye düşündüm. *Benim yıldızım onun bakışlarındadır.*

"Yıldızları izlemeyi özlediğini söyledin," dedi Yağız. "Ben daha önce böyle bir göğün altında durmadım ama senin için göğü bulup getirmek istedim. Seninle güzel bir şeyler paylaşmak istedim Öykü."

Benim için. *Benimle.*

Eğer yapabilseydim onun için gökteki tüm yıldızları toplardım. Eğer yapabilseydim ona tam şu an kalbimden geçenleri anlatırdım. Oysa sözlerle aram hiç iyi değildi. Ben de bir adım attım, sonra bir tane daha. Birkaç gün öncesinin hatırasıyla Yağız'ın boynuna sarıldığımda hiç tereddüt etmeden beni kucakladı. Kollarını etrafıma dolayıp yüzünü saçlarıma bastırdı. Kalp atışlarımız birbirine karışırken yıldızların ışığı üzerimize vuruyordu.

Kalbimdeki tıkırtılar sonunda bir şarkıya dönüştüğünde, önüme tertemiz bir sayfa açıldığını biliyordum. Bu kez o sayfayı en güzel şarkılarla ve yıldız tozlarıyla süsleyecektim.

22



Sanki sana yıldız yerine gülmeyi bilen bir sürü can vermişim gibi.

Yıldız ışıkları üzerimize vururken, birbirimize sıkıca dolanmışken bir rüyanın içinde gibiydim. Ânın gerçekliği inanılmaz geliyordu. Orada, öylece dururken kalbimin Yağız'a doğru aktığını hissediyordum. Kendime güvenli bölge oluşturmak için yıllarca uğraşıp diktiğim bariyerler yerle bir olmuştu. İçeride birileri vardı. *Biri vardı* ve korkmayı aklıma bile getiremiyordum. *Benim için yıldızlı bir gök bulmuştu.*

"Teşekkür ederim," dedim fısıldayarak. "Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şey Yağız. Çok teşekkür ederim."

Onu ne kadar sıkı tuttuğumu fark edince utanarak geri çekildim. Üzerinde düşünmeden birine sarılacak bir insan değildim. Fakat Yağız'a sarılmak, düşünüp hesap edilmesi gereken bir hareket gibi gelmemişti. Esasında düşünmek aklıma bile gelmemişti. Sadece... Ona sarılmak zorundaydım. Yalnız olmadığımı söyleyen adama. *Yalnız olmadığımı kanıtlayan adama.*

Yağız montumun iki ucunu tutup açık fermuarı kapattı. Ba-

kışlarımı kaldırıp yüzüne bakamadım. İnsan kendini sürekli kısıtladığında, sürekli kendi kabuğunda yaşadığında bu küçük yakınlaşmalar bile onu sarsıyordu. Doğru bir şey yapıp yapmadığından emin olamıyordun. Korkuyordun ama bu korku seni daha fazlasını istemekten alıkoymuyordu. Hayvanlar bir yerden geçerken zarar görürlerse tekrar o yolu kullanmazlar. Biz insanlar, başımıza gelecekleri bile bile her gün aynı yolu kullanmaktan vazgeçemiyoruz. Ancak aynı yolu bir daha kullanmazsak, şansımızı nasıl döndürebiliriz ki?

"Daha bitmedi," dedi Yağız. Elleri hâlâ fermuarımın üzerinde dolanıyordu. Bana böyle yakın durmasından hoşlanıyordum. İnsanlardan köşe bucak kaçan ben, onun yakınlığından memnundum.

"Dahası ne olabilir ki?"

Yağız bana elini uzattı. Aramızda duran eline baktım. Zihnimdeki tüm itirazları susturup elini tuttuğumda sıcak avucu beni şaşırttı. "Gel." Avuç içimden tüm bedenime yayılan eşsiz bir duyguyla onu takip ettim. Kamyonetin arkasına geçtik. Kasanın içine battaniyeler serilmişti. İki de yastık duruyordu. "Yerde böceklerin istilasına uğrayabilirdik," dedi Yağız. "O yüzden böyle bir çözüm buldum."

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemenin önüne geçmedim. Kalbimin üzerinde gezinen bu his, mutluluk olmalıydı. Bu sabah bile sadece gölgelerini hatırlayabildiğim bir hisken şimdi tüm bedenimde çağlıyordu. *Mutluydum.*

"Akıllısın," dediğimde güldü. Elimi kaldırıp destek vererek kamyonete çıkmamı sağladı, sonra peşimden geldi. Altımıza serilen birkaç yorgan sayesinde yer çok da sert değildi. Başımı yastığa koyup yıldızların altında uzandım. Yağız da yanıma yerleşti. İkimizin üstüne bir battaniye serdi ve bu, küçük kamyonetin yaşanabilecek en güzel yer olduğuna inanmam için yeterli oldu.

Konuştuğunda sesi gecenin sessizliğine dağıldı. "Biliyor

musun, neler hissettiğini anlamak çok zor. Kızgın göründüğünde bile saf bir öfkeyle hareket etmiyorsun. Hep kırgın gibisin. Çoğu zaman hiç öyle görünmesen de bazen üzgün biri olduğunu düşünüyorum."

"Üzgün değilim," dedim sessizce. Aslında gerçekten değildim. Eski hayatımı geride bıraktığım için mutluydum. Yalnızlığı sorun etmiyordum. Elimdekilerle yetinip yoluma devam ediyordum. Hayattan zevk almıyordum belki ama üzülmüyordum da. Fakat kırgınlıklarımı aşamadığım doğruydu. Annesi tarafından sevilmeyen bir çocuk gibi kırgındım. Arkadaşlarının ihanetine uğramış bir genç kız gibi kırgındım. Kaybettiği babasını çok özleyen biri kadar kırgındım. Kırgındım ve birinin bunu görebileceğini hiç düşünmemiştim.

"En azından şu an değilsin," dedi Yağız. "Seni böyle görmek çok güzel." Otobüste gelirken bana en az Nala'yı tutarken göründüğüm kadar mutlu olacağımın sözünü vermişti. Sözünün eri biri olduğunu biliyordum ama bunu gerçekleştirmesinin imkânı olmadığını düşünmüştüm. Oysa şimdi hayatta bir daha tadamayacağımı düşündüğüm bir mutluluğun ortasındaydım.

Bakışlarımı üstümüzdeki göğe çevirdim. Gökyüzündeki ışıklar öyle parlaktı ki yere çok yakın görünüyorlardı. Sanki biraz çabalasam onlara ulaşabilirdim. Yan yana uzanmış yıldızları izlerken ona bir şeyler anlatmak istiyordum. Bunun ne kadar değerli olduğunu bilmesini istiyordum.

"İkinci sınıfın yaz tatilinde babam beni kampa götürmüştü. Ormanın içinde uzun yürüyüşler yapıp gece olunca çadırımızı bir tepeye kurmuştuk. Orada iki gün kaldık. İlk gün babamın bir adım ötesinden hiç ayrılmadım çünkü kaybolmaktan çok korkuyordum. Bütün ağaçlar birbirine benziyordu. Bütün yıldızlar da öyle. Babam durumu fark etti ve o gece beni yanına çağırdı. Elimi havaya kaldırmamı istedi." Tıpkı o gün yaptığım gibi elimi yıldızlara doğru uzattım. Yağız'ın beni ilgiyle

dınledığini biliyordum. "Gördüğümüz yıldızları elimin üzerine çizmeye başladı. Bana Sirius'u, Vega'yı, Orion takımyıldızını gösterdi. Onlar sayesinde nasıl yolumu bulacağımı anlattı. Elime bir yıldız haritası çizip beni kaybolmayacağıma ikna etmişti." Ve sonra kendimi yıldızların pek görünmediği büyük bir şehirde bulmuştum. Haritam olmadan yolumu bulamamıştım. Kaybolmuştum. *Şimdiye dek.*

Sesim azaldı, yitip gitmeden hemen önce belli belirsiz bir cümle daha fısıldadım. "Babamı çok severdim."

Babam yıldızların beni her zaman evime götüreceğini söylerdi. Kaybolsam bile hiç korkmamalıydım. Sirius'un altında beklersem beni bulacağına söz vermişti. Sadece oturup beklemeliydim, beklerken şarkılar mırıldanmak ne güzel bir fikirdi, değil mi? Babam geldiğinde ağladığımı görürse çok üzülürdü. O zamanlar ağzından çıkan her şeyi doğru kabul ediyordum. Ona öyle çok güveniyordum ki ben iyi hissedeyim diye bazı şeyler uydurduğu hiç aklıma gelmemişti. Öldüğü gece Sirius görünmüyordu. Görünseydi bile babamın beni artık bulamayacağı bir yerde olduğunu daha sonra anlamıştım.

"İyi bir adama benziyor," dedi Yağız.

Öyleydi. Bazen babam beni bu kadar sevmese, annemin sevgisizliği canımı daha az yakardı diye düşünürdüm. Babam bana çok değerliymişim gibi davranmasaydı, değersizleştirilmek bu kadar ağır gelmezdi belki.

Üstüme üşüşen karanlıktan silkinerek kurtuldum, şimdi duygusallaşmak istemiyordum. Nihayet Sirius'u açıkça görebildiğim bir yerdeydim. Ben onu göremesem de babamın beni gördüğünü biliyordum. Bu yüzden gülümsemeliydim. Boynuma astığım kameram şimdi karnımın yanında, yerde duruyordu. Onu alıp göğün bir fotoğrafını çektim. Sonra kamerayı yanımdaki adama çevirdim. Bana dönmedi ama dudaklarının kıvrılışından ne yaptığımın farkında olduğunu anladım. Birkaç

fotoğraf çektim. Yağız'ın güzel yüz hatları bir silüet şeklinde görünse de fotoğraf çok güzeldi.

Kamerayı bırakacağım sırada Yağız onu elimden alıp az önce ona yaptığım gibi fotoğraflarımı çekmeyi denedi ama bu mesafeden odaklayamayacağını düşündüğüm için üstünde durmadım. Kamerayı kenara bıraktık, ben gözlerimi bile kırpmadan gökyüzünü izlerken Yağız'ın yüzünü bana doğru çevirdiğini hissettim. Rüzgâr yüzünden birbirine çarpan yapraklar ve gölün suyunun hafif hareketi dışında her yer sessizdi. Bu sessizlikte Yağız'ın bakışları tenimin üzerinde bir gök gürültüsü etkisi bırakıyordu. Daha fazla direnemeyince gözlerimi yıldızlardan ayırıp ona baktım. "Ne oldu?"

"Ne mi oldu?" deyip ağır ağır gülümsedi. "Ne kadar güzel olduğundan hiç haberin yok."

Kalbimin üstünde bir yıldız ışığı parladı. Aslında görünüşüm hiç umurumda değildi. Son yıllarda tek isteğim dikkat çekmeden yaşamaktı. Bu yüzden insanların yüzüne bakmazdım, renkli giysiler giymezdim. Kimseyle konuşmamaya çalışırdım. Lise yıllarında güzellik denilen şey başıma bela olmuştu. Bu yüzden böyle iltifatlardan da hoşlanmazdım fakat Yağız söylediğinde kaşlarım çatılmadı. Kaş çatamayacak kadar iyi hissediyordum. Bu yüzden omuz silkmekle yetindim.

"Daha önce bir faydasını görmedim."

Kısık gülüşü kulaklarımı doldurdu. Aramızda bu kadar az mesafe varken uzanıp ona dokunsam nasıl olurdu merak ettim. Belki Yağız da aynısını düşünüyordu çünkü benim yapamadığımı yapıp rüzgârda dalgalanan saçlarıma uzandı. Yüzüme dökülen saçları nazikçe itip omuzlarımdan geriye attığında aldığım nefes tekledi, kalbim bir anda şaha kalktı. Üstümüzdeki tüm yıldızlar daha da şevkle parladılar.

"Öykü," dedi tatlı sesiyle. "Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?"

Kalbimdeki gümbürtüden haberi olsaydı, bana bunu sormazdı. Sesimin çıkamayacağından emin olduğum için başımı salladım. Yağız'ın bal rengi gözleri yıldızlarla yarışırcasına parıldıyordu. "Döndüğümüzde benimle akşam yemeğine çıkacak mısın?"

Dudaklarıma bir gülücük konarken bir kez daha kafa salladım. Şimdi şu hâldeyken Yağız ne dese kabul edermişim gibi hissediyordum. "Güzel," dedi bu kez. "Zamanı gelmişti."

Yüzümdeki utangaçlığı görmesin diye başımı göğe çevirdim. Utangaç biri olmadığımı sanırdım, pek çok durumda öyle değildim de aslında. Ama o, içimi görür gibi bakarken duygularımın yüzüme yansımasının önüne geçemiyordum. Görülmek, yani *gerçekten görülmek* beni utandırıyordu.

"Bazen odanda şarkı söylediğini duyuyorum," dedim bir süre sonra. "Bir şeyler söylesene."

"Ne söyleyeyim?"

"Ne istersen."

Yalnızca sesini duymak istiyordum. Arada kalın duvarlar olmadan onu dinlemek, gerçek sesinin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Bir an düşündükten sonra söylemeye başladı. Sesi yumuşak ve derindi. Mükemmel diyemezdim ama insanı sarıp sarmalayacak, tatlı bir sesti.

"Gözyaşına dök yağmuru,
Düş uçacak bahara doğru,
Yollar açılıp konuşacak,
Mutlu edeceğim yokluğunu."

Aradaki enstrümanların sesini ıslığıyla doldurunca gülümsedim. Gözlerim ağırlaştılar ama ne manzaradan ne de sesinden vazgeçebilirdim. Bu kez uykuya kendi irademle direndim.

"Huyumdur hep ölürüm,
Nice aşklara bölünürüm,

Avımdır hep tutulurum,
Nice ışıkla korunurum.
Hüzün kovan kuşu gelmiş,
Gecenin yanağına konuvermiş,
Ay tenli âşık şarkıma karşılık vermiş."

Şarkısı kulağımdaki bir ninni gibiydi. Ne kadar uğraştıysam da kayan göz kapaklarımın önüne geçemedim. Kilitli bir kapının olmayışı aklıma gelmedi. Yanımda bir adamın oluşu beni korkutmadı. Bir sandalın içinde, gölün hafif dalgalarının arasında süzülüyor gibiydim. Yıldız ışıklarının altındayken son on yılın kötü hatıraları hiç var olmamış gibi huzurla doluydum. Daha fazla direnemedim. Uyku beni içine çekerken belki de hâlâ gülümsüyordum.

★

Ani bir ürpertiyle uyandım. Boğazıma kadar çekip sıkıca sarındığım battaniyeme daha fazla sokulmaya çalışırken yüzüme çarpan rüzgârı fark ettim. Önce neden tepemde soğuk bir rüzgâr olduğunu, neden sert bir zeminde uyuduğumu anlayamadım ama ayılmam kısa sürdü. Dışarıdaydım. Yağız benim için yıldızlı bir gök bulmuş, beni buraya getirmişti. *Senden hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?*

Gözlerim yavaşça aralandılar. Beni uyandıran sabah ayazı olmalıydı. Deliksiz ve derin bir uyku çekmiştim. Günlerdir olmadığı kadar dinlenmiş hissediyordum ve yıllardır ilk kez, gülümseyerek uyanıyordum.

Yağız'ın yüzü tam karşımdaydı. Birbirimize dönük yatıyorduk. Kısa saçları, rüzgârın etkisiyle hafif hafif uçuşuyordu. Tıpkı benim gibi battaniyesine sıkıca tutunmuştu. Yüz hatları uykunun etkisiyle hepten gevşemişti, dolgun dudakları hafifçe aralık duruyordu. *Sevimliydi.* Kendimi birazcık öne itip ona yaklaştım. Eğer gözlerimi açmadan önce gecenin hatıra-

ları zihnime doluşmasaydı, uyanıp da yanımda birini görmek beni çok korkuturdu. Ama gözlerimi onu görmeye hazır olarak açmak bambaşka bir olaydı. Onu görmenin heyecanı ve mutluluğu kalbimi doldurmuş, sabah ayazının altındaki bedenimi sıcacık bir dalgayla örtmüştü.

Beni uyandıran rüzgârın bir benzeri daha üstümüze vurduğunda Yağız kıpırdandı. Onu izlediğimi görmemesi için sırtüstü uzanıp göğe baktım.

Dün gece bu gök binlerce yıldızla ışıldıyordu. Dün gece hoşlandığım adam beni şarkılarıyla uyutmuştu. Bunu benim yaşamam nasıl mümkün olmuştu?

"Günaydın."

Yağız'ın uykulu sesini duyunca başımı çevirdim. Tasasız, masum bir gülücükle kıvrılan dudaklarını görmek beni hayrete düşürdü. Bir insanın bu kadar açık olması beni şaşırtıyordu ama bundan daha çok, hiçbir şeyi gizlemeye gerek duymayışını seviyordum.

"Günaydın," dedim sessizce.

Karşımda yüzünü hafifçe sıvazladı, bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra aklına gelen şeyle gözleri büyüdü. "Sabaha kadar uyumuşuz!" dedi biraz panikle. Doğrulup ceplerinden telefonunu buldu. "Saat yedi!"

Tüm isteksizliğimle doğrulup hafifçe titredim. Battaniyeyi çevirip sırtıma alırken Yağız'a ne olduğunu sordum. "Gitmemiz lazım. Hikmet Amca bütün gece dışarıda benimle olduğunu duyarsa beni öldürür."

"Hayır, öldürmez."

Sakinliğimi fark edince durup hayretle bana baktı. Sonra kendi hâline güler gibi toparlanıp öne kaydı.

"Doğru. Ama yaralayacağı kesin. Ayrıca kamyonetin yokluğu fark edilmeden yerine bırakmam gerekiyor."

"Habersiz mi aldın?"

Kamyonetin kasasından aşağı atlayıp bana döndü. Elini da-

gılan saçlarının arasına sokup onları daha fazla karıştırırken sordu.

"Evet. Birini etkilemeye çalışıyordum."

Diğer elini bana uzatıp aşağı inmeme yardımcı oldu. Dudaklarımı çekiştiren gülücüğün önüne geçip kamyonetin yolcu koltuğuna bindim. Amacında başarılı olduğu kesindi.

Geri dönüş yolunda biraz daha uyukladım. Mahalleye döndüğümüzde saat sekize geliyordu. Gittiğimizden daha hızlı dönmüştük. Yağız, kamyoneti sokağın girişindeki bir evin önüne bıraktı. Anahtarı da birinci katın açık penceresinden uzanarak içerideki masaya koyduğunu gördüm. Kasadaki battaniyeleri de toplaması gerekecekti ama bunun için acele etmedi.

"Anahtarın buraya nasıl geldiğini sorgulayabilirler," dedi bana döndüğünde. "Benden şüphelenecekleri de kesin ama ispat edemezler. Güvendeyiz."

Kaşlarımı kaldırıp ona alaycı bir bakış attım. Birlikte yürüyerek sokağa girerken Yağız bu mahallenin diline düşmenin benim için iyi olmayacağını, o yüzden dalga geçmememi söyledi. "Tekrar geldiğinde Yağız'la evden kaçan kız olarak anılmak istemiyorsan beni dinlemelisin."

"Tekrar gelecek miyim?"

Bunu daha çok kendi kendime söylemiştim. Sıla'nın evinin önünde durduğumuzda Yağız karşıma geçti.

"Geleceğini umuyorum."

Daha önce ayrıldığım bir yere geri dönememiştim. Hep bir şeyler yolumu kesmişti. Bazen korkaklık ettiğim için geri dönmeye cesaret edememiştim. Bazen de ayrıldığım yeri bu daha görmek istemediğim için dönmek, ihtimal dâhilinde bile olmamıştı. Oysa buraya dönme fikri kulağa kötü gelmiyordu. Yağız'la bir kez daha çilek bahçelerini gezmek, yıldızlı gecelerin altında yan yana uyumak. Bunlar tekrar yapmayı umut ettiğim şeylerdi.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Tepemizden gelen fısıltıyla ikimiz de başımızı kaldırdık. Sıla pencereden sarkmış bize bakıyordu. "Kapıyı açıyorum. Yukarı gel Öykü."

Söylenerek gözden kaybolunca tekrar birbirimize baktık.

"Kahvaltıya gelmek ister misin?" diye sordu Yağız.

"Hayır. Bence annen, Hikmet Amca'dan çok daha korkunç biri." Annesini mangalda görmüştüm. Yaşının Gönül Teyze'den daha büyük olduğu belliydi. Ağırbaşlı bir kadına benziyordu, dimdik bir duruşu vardı ve diğer kadınların hepsi yemeği hazırlarken onun fikrini alıyorlardı.

Yağız kısık bir kahkahayla güldüğünde Sıla yukarıdan üstümüze bir mandal attı. Kapıyı açmış, balkonda beni bekliyordu. "Dört erkekle yaşıyor. Bize birazcık yüz verse şımarıp onu delirtiyoruz. Bu yüzden sert olmak zorunda ama zayıf noktalarını biliyorum. Seni korkutmasına izin vermem."

Onu sevdiği gözünden belli olan bir çocuğu olduğuna göre, annesi ne kadar sert olursa olsun, korkulacak bir yanı yoktu. "Bir dahaki sefere bunu düşüneceğim."

"Anlaştık." Kafamıza bir mandal daha yemeseydik aramızda birkaç söz daha söylenirdi belki. Fakat Sıla'nın sabırsızlığı beni yukarı çıkmak zorunda bıraktı. Merdivenleri tırmanıp yukarı çıktığım an Sıla beni kolumdan tutup eve soktu. Arkamdan iterek odasına girmemi sağladığında kapısını kapatıp Drakula gibi tepeme dikildi. Üstünlük sağlamak için beni yatağa oturttuğunu fark ettim ama ses çıkarmadım.

"Meraktan öldüm! Neredeydiniz, ne yaptınız? Neden. Bütün. Gece. Yoktun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ciddi kalmaya çalıştım. *Ciddi kalmaya çalıştım!* Birkaç gün öncesine kadar beni güldürmenin zor olduğunu sanırken son günlerde kendimi sık sık dudaklarımı ısırırken buluyordum. "Uyuyakalmışım."

"Yuh, nerede?"

"Kamyonette."

Sıla karşımda ellerini yumruk yapıp kendi kendine tepindi. "Düzgün anlatsana be!"

Nasıl olup da böyle bir kızla arkadaş olabildiğime hayret etsem de anlattım. Olabilecek en kısa şekilde özet vermek istemiştim ama Sıla tüm detayları öğrenmeden peşimi bırakmadı. Her yanım güzel hislerle dolup taştığı için ona kızmayı ve onu azarlayarak yanımdan kaçırmayı bile beceremedim.

"Bunun ne kadar romantik olduğunun farkında mısın?" diye sorarken hülyalı gözlerle yüzüme bakıyordu. Eh, farkındaydım. Ama bunu itiraf etmektense kendimi vurmayı tercih ederdim. "Randevu geceniz için bizim gelmemizi bekleyin."

"Akşam yemeği demeyi tercih ederim. Sizi beklememeyi de öyle."

"Hayır canım. Bu çocuk aylardır peşinden koşuyor. Seni güzelce hazırlanmış görmeyi hak etti." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, "Sanki kot ve kazakla gitmeyecekmişsin gibi konuşma şimdi!" dedi.

Çenemi kapadım. Sıla konuşmaya, planlar kurmaya, Derya'nın da bunları bilmesi gerektiğini söylemeye devam ederken yatağa uzandım. Gözlerimi kapadığımda hâlâ yıldızları görebiliyordum. Saçlarımda dolanan rüzgâr ve kulaklarımda çınlayan Yağız'ın şarkısı hâlâ buradaydı.

Mutluydum ve bu hiçbir pişmanlığın, hiçbir hatanın gölgelemediği bir mutluluktu.

23



Gülünü bunca önemli kılan, uğrunda harcadığın zamandır.

Bir yerden ayrılırken uğurlanmanın ve tekrar gelebileceğini bilmenin o tatlı hissini hatırlamak çok güzeldi. Gönül Teyze'nin yolda acıkırsak diye bize börek yapması, Hikmet Amca'nın Yağız'ın kulağını çekercesine konuşmasını ve bana dikkat etmemi söyleyişini başka bir dünyadan izliyor gibiydim. İyi insanların var olmadığını hiç düşünmemiştim. Babam iyi bir insandı. Murat Amca da öyleydi. Suzan Hanım'la tanışmıştım. Ev arkadaşlarım vardı, Yağız vardı. Yakınlık kurmamayı tercih etsem de zaman zaman karşılaştığım nazik insanlar olmuştu ama hayatımda yer edineceklerini hiç düşünmemiştim. Kendimi yalnız bir hayata öylesine hazırlamıştım ki hayallerimde dahi aile ve arkadaş barınmıyordu. Tek başıma yaşayacağım bir ev istiyordum. Kimsenin beni rahatsız etmeyeceği bir muhit istiyordum. Oysa bayram tatilinden sonra gece yarısı eve

dönüp de kapalı ışıkları, sessizliğe gömülmüş evimi görmek içimi burkmuştu. Sıla'nın gürültüsünü, Derya'nın mutfaktaki tıkırtılarını aramıştım.

Hayatımın nasıl bu hâle geldiğini bilmiyordum ama bundan memnundum. Arkadaş edinmekten, arkamı kollayacak birilerinin olmasından, birinden hoşlanmaktan...

Yağız'la otobüs yolculuğumuz eğlenceliydi. Bana kendi hayatına dair birçok şey anlatırken ara sıra gülmek dışında sessizce onu dinlemiştim. Onu izlemekten, dinlemekten ve onun fotoğraflarını çekmekten keyif alıyordum. Sessizliğimi yavaş yavaş kırıp beni konuşturuyordu. Beni kızdırıyor, güldürüyor ve benimle inatlaşıyordu. Yağız'ın yanındayken kendimi rahat hissediyordum. Rahat ve güvende.

Gece, şehre ulaştığımızda bir taksiye bindik. Evlerimize gitmeden önce Yağız'ın, arkadaşına emanet ettiği köpeğini alması gerekiyordu. Nala bizi görünce heyecanlanıp oradan oraya zıpladı. Sehpanın sivri tarafına çarpıp canını acıtınca onu kucakladım. Kafasını boynumun altına sokup acıyan patisini de yanağıma yaslarken öyle tatlıydı ki onu Yağız'a vermekte çok zorlandım. Nala ve Yağız, beni evime bırakmışlardı. Birkaç iyi geceler dileği aramızda uçuşurken, sözsüz bakışmalar vedalaşmayı uzatmıştı. Sessiz evime geldiğimde üstüme binen yorgunluğu sindirip yatağıma girmiştim. Sürekli yorucu bir temponun içinde yaşıyordum ama hayatımda şu son dört günden daha çok yorulduğum bir zaman hatırlamıyordum.

Çok fazla adım atmıştım. Arkadaşlarımla gülüp eğlenmiş, gezip tozmuş ve gençliğimin en güzel zamanlarını geçirmiştim. Harikaydı. Yaşanan her şey, insanı korkutacak kadar güzeldi. Bunca şeyin ardından yalnız kaldığımda ne yapacağımı bilemedim. Zihnimdeki bariyerler yerle yeksan olalı çok oluyordu. Düşünmemek üzerine kurduğum sistemleri yeniden başlatamazdım. Düşünecek çok fazla şey vardı. Sevecek,

gülecek, korkacak ve umut edecek çok fazla şey. Hepsi birden üstüme gelip beni sıkıştırınca düşüncelerimin arasından benliğimi nasıl sıyıracağımı bilemedim.

Sırf bu yüzden, ertesi gün Yağız'ı aramadım. Restoranda üç kişiydik. Diğer üçlü hafta sonuna kadar burada olmayacaktı. Bu konuda önceden konuşup anlaşmıştık. Demir, ben ve Serkan üç gün boyunca tam mesai yaptık. Yağız da geçtiğimiz iki gün antrenmanlarıyla meşguldü. Ara sıra mesajlaşmak dışında konuşamamıştık bile. Bu bana iyi geldi. Yıldızlı geceyi sindirmek için, hislerimi ölçüp bir kaba koymak için ihtiyacım olan zamanı verdi bana. Fakat üçüncü günün sonunda, kendimi merdivenlerde Yağız'la karşılaşmayı umarken buldum.

Yukarı çıkıp ziline basmayı ve onu görmeyi çok istedim ama karşısına geçip ne diyeceğimi bilemedim. Yardım almadan normal bir sohbet bile yürütemiyordum. Neyse ki bu durum uzun sürmedi. Kızların eve döndüğü akşam Yağız'dan bir mesaj aldım.

Bana bir yemek sözün vardı.

Bunu bir fotoğrafla göndermişti. Kucağında Nala'yı tuttuğu, telefonun ön kamerasıyla alelade çekilmiş bir fotoğraf. Keşke o fotoğrafı ben çekmiş olsaydım.

Aslında hemen cevap vermek istedim ama yaşlı telefonum görüntülü bir mesajlaşma karşısında şaşkına döndüğü için bu mümkün olmadı. Zira kendisinin böyle özellikleri olduğundan pek haberi yoktu. Donup kaldığı için onu bir kenara bırakmak ve kendine gelene kadar beklemek zorunda kaldım. Bir saat sonra, saat ona gelirken cevabımı yollamayı başardım.

Hatırlıyorum.

Cevap hemen geldi.

Yarına ne dersin?

Olur.

Konuşmanın burada biteceğini düşünmüştüm ama Yağız

yazmaya devam etti. Önümdeki kitapları kapayıp masadan kalktım. Yatağıma geçip oturduktan sonra mesajlara odaklandım.

Nereye gitmek istersin?

Sevmediğin yemek var mı?

İtalyan makarnası mı, et mi?

Cevapları sırasıyla alayım lütfen.

Ekrandaki mesajlara bakarken dudağımı ısırdım. Heyecanlı mıydı yoksa bu her zamanki eğlenceli tavrı mıydı bilmiyordum ama beni heyecanlandırmayı başarmıştı.

Ev makarnasını seçeneklere ekleyebilir miyiz?

Yazdığını belirten üç nokta belirdi, kayboldu, tekrar belirdi. Sonunda cevap geldiğinde kendimi gülümserken buldum.

İlginç bir teklif.

Ev makarnasından daha iyisini yapabilirim. Yarın akşam, benim evde?

Tavanıma doğru bir bakış attım. Üst katta, tıpkı benim gibi odasında oturduğunu ve gülümseyerek mesaj yazdığını hayal ettim.

Anlaştık.

Birbirimize iyi geceler dileyip konuşmayı bitirdik. Birkaç gündür dışarıda yemeğe çıkmak üzerine düşünüp strese giriyordum. Bu tarz bir randevu nasıl olur, bir fikrim yoktu. Ne giyilir, ne konuşulur, ne yenir? Bu kadar yabancı bir randevu istemiyordum. Evde takılmayı direkt soramazdım, bu yüzden bana pas atma yolunu açtığı için seviniyordum. Yağız'ın evine alışıktım. Orada kendimi yabancı insanların arasında olduğundan çok daha rahat hissederdim.

Üstelik kıyafetlerim hakkında endişelenmem de gerekmezdi. Ev arkadaşlarımın benimle aynı fikirde olmadığı ortaya çıkana kadar bunun üzerinde düşünmedim bile. Sonraki gün saat altıda eve geldiğimde kızlar beni kapıda karşıladılar. Beni odama

kadar sürükleyip karşımda ciddi suratlarıyla dikildiklerinde "Ne?" dedim. "Ne yapıyorsunuz?"

"Neden bize bu akşam bir randevun olduğunu söylemedin?" diye sordu Sıla.

Ciddi suratlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Sormadınız ki."

"Sormamız gerekmiyor. Öykü Demiray, seninle geçikmiş bir konuşma yapmalıyız. Bu evdeki bazı kuralları öğrenmenin vakti geldi de geçiyor bile." Derya kollarını göğsünde birleştirip etrafımda yavaş yavaş dönerken konuşmaya devam etti. "Hoşlandığımız bir adam varsa, bunu birbirimize söyleriz." Sıla şevkle kafasını sallarken dramatik bir oyun mu sergiliyorlar diye merak ettim. "Hoşlandığımız adamlar bizi yemeğe çıkarıyorsa, bunu birbirimize mutlaka söyleriz."

Sıla'ya imalı gözlerle bakıp kaşlarımı kaldırdığımda başını çevirip tavana doğru anlamsız bir bakış attı.

"Kuralları yeni yeni öğrendiğinin farkındayım. Bu kez seni suçlamayacağım."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," dedim Derya'ya.

"Öyleyim tabii. Şimdi bize ne giyeceğini göster."

"Duş alacağım, dolabımdan bir şeyler çıkarıp giyeceğim ve yukarı çıkacağım. Beni oyalıyorsunuz."

Dolaba gidip bir pantolon ve kızlar orada olduğu için hevesli görünmekten çekinerek rastgele bir kazak çekip çıkardım. Banyoya giderken, döndüğümde onları odamda görmek istemediğimi söyledim ancak beni umursamadılar.

Duştan sonra ellerinde bir şeylerle odama doluştuklarını görünce onlara kızmak için ağzımı açtım ama Sıla elindeki bluzu kaldırıp, "Bizi öldürme," diye bağırdı. "Sadece biraz özenli görünmeni istiyoruz."

"Özen kıyafetlerle olmaz." Ben yeterince özenliydim. Yağız'la görüşeceğim için heyecanlıydım da. Bunları somut ha-

reketlerle gösteremiyor olmam özensiz olduğum anlamına gelmezdi. Böyle söylemeleri kendimi kötü hissettirdi.

"Bunu giy, sana ödünç veriyorum. Üstüne yemek falan dökmesen iyi edersin." Derya'nın ortaya çıkardığı bluza baktım.

"İstemiyorum. Çıkın odamdan."

Fakat belki de yanlış yolu deniyordum. Görünen o ki bu kızlar hayır kelimesinin anlamını bilmiyorlardı. O kadar çok konuştular ki en sonunda pes edip Derya'nın bluzunu üstüme geçirdim. Koyu kırmızıydı, vücudumu sıkıca sarıyordu ve yakası kabul edebileceğim bir ölçüde açıktı. Derya'nın kırmızı taşlı kolyesi boynuma geçirilirken itirazlarım hiçbir işe yaramadı. Her zaman gösterişsiz ve salaş giyindiğim için kendimi rahatsız hissediyordum. Dolabımdan en yeni pantolonumu da bulmuşlardı. Bacaklarımı saran güzel bir kottu. Üstüne giydiğim büyük kazaklar sayesinde normalde bacaklarımı bu kadar ortaya çıkarmıyordu. Ama şu hâlime bakınca bunun başka birinin pantolonu olduğuna yemin edebilirdim.

Sıla karşımda açıkça beni süzerken bir ıslık çalma girişiminde bulundu ama büzdüğü dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. "İyi bir vücudun var," dedi Derya. "Bu kadar zayıf olup kıvrımlı kalmayı nasıl becerdin?"

"Bu kadar yeter, gidiyorum."

"Hayır, saçlarınla ilgileneceğiz."

Üzerimde kaba kuvvet uyguladıklarını söylemek yanlış olmazdı. Derya beni bir sandalyeye oturtup omuzlarımdan sıkıca tutarak yerimde kalmamı sağlarken Sıla saçıma fön çekti. Saçlarım zaten düz sayılırdı. Duştan sonra topuz yapıp kurumaya bıraktıysam hafifçe dalgalanırdı o kadar. Fakat yine de fönlü bir saç insanın görünüşünü çok değiştiriyordu. Aynaya baktığımda gördüğüm kızdan hoşlanmıştım.

"Biraz da makyaj yaparsak," dedi Sıla. Sözünü hemen kestim.

"Hayır, yeter."

"Ama..."

"Hayır Sıla."

Yumuşayan Öykü'nün üstüne çok fazla gelmişti. Tekrar söz kızı oynamak zorundaysam bunu yapmaktan geri durmayacaktım. Sıla dudak büküp elindeki malzemeleri bırakırken, "Ama biraz göz makyajıyla güzelliğini öne çıkarabilirdik," diye mırıldandı.

"Bence artık Öykü'yü rahat bırakalım. Zaten kirpikleri ay kadar uzamıyor. Makyaja ihtiyacı yok."

Övülmeye alışık biri olmadığımdan söylediklerini duymamış gibi davrandım. Saat yedide evden çıkabildiğimde elimde Derya'nın annesinin yolladığı etli böreklerden vardı. Elim boş gitmemem gerektiğini söyleyip son anda küçük bir kabı kucağıma ittiğinde bunu daha önce düşünemediğim için utandım. Misafirliğe gidiyor sayılırdım. Böyle şeyler nezaket kurallarıydı ancak uzun süre tek başına hareket ettiğimizde bunları hatırlamak zaman alabiliyordu. Her yeni hatırlamada zihnimdeki silik anılar parlayıp koyulaşıyorlardı. Son günlerde çocukluğuma dair unuttuğumu sandığım pek çok anı yüzeye çıkıyordu. Daha çok üzülmemek için düşünmediğim insanları, arkadaşları, şarkıları hatırlıyordum.

Dört numaralı dairenin önünde durup nefeslendim. Üzerime bir şey almamıştım, serin hava tüylerimi ürpertirken apartman boşluğunda dikilmek akıllıca değildi. Elimi kaldırıp kapıya üç kez vurdum. Kalbim bu seslere aşırı tepki vermeyi tercih etti. Bir heyecan dalgası üzerime doğru esip karnımı ağrıtırken kapı açıldı.

Yağız gülümseyen yüzüyle karşımda dikildiğinde bir anlığına söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Siyah kot pantolonunun üstüne lacivert bir tişört giymişti. Saçları her zamanki karmaşık görüntüsünde değil de şekil verilmiş gibi duruyordu.

Benden farklı şekilde giyinmiş olsa kendimi mahcup hissedebilirdim, bu yüzden onu görünce rahatlamalıydım ama bu mümkün olmadı.

Geniş omuzları, güzel bir fiziği varken giydiği salaş tişörtler bile ona çok yakışıyordu. Bunun her zaman farkındaydım ama ilk kez düşünmek için kendime izin veriyordum.

Sonunda konuşan taraf o oldu. "Hoş geldin," deyip geçmem için kapının önünden çekildi. "Çok güzel görünüyorsun."

Dar koridorun etrafını dikkatlice incelerken bir teşekkür mırıldandım. Kucağımdaki sıcak fırın kabını uzattığımda börekleri benim yaptığımı düşündü. "Hayır," dedim neredeyse gülerek. "Pek yemek tecrübem yok. Bunları Derya'nın annesi yapmış."

"Neyse ki ben iyi bir aşçıyım ve çok da açım. Hemen yiyebilir miyiz?"

"Olur. Yardıma ihtiyacın var mı?" Yağız mutfağa yönelirken peşinden gittim.

"Evet. Farkında olmadan havalı görünmenin imkânsız olduğu bir düzen kurmuşum. Bu yüzden bunları taşımada bana yardım etmen gerekecek." Mutfakta masanın yeri boştu. Tezgâhın üstünde tencereler vardı. "Menümüzde mercimek çorbası, fırında patlıcanlı köfte ve nohutlu pilav var. Tatlı olarak da mozaik pastamızı afiyetle yiyeceğiz."

Bir şef edası ve gururuyla menüsünden bahsederken fırındaki cam fırın tepsisinden ana yemeği çıkarıyordu. Mutfaktaki yemek kokuları beklenmedikti. Ben basit bir makarna yiyeceğimizi düşündüğüm için daha erken gelip yardım etmeye gerek görmemiştim. Gerçi Yağız bunları tek başına yapmış olmaktan gurur duyuyor gibiydi.

"Güzel görünüyor. Ellerine sağlık."

Çorbaları tepsideki kâselere koyup tezgâhın üstündeki salatayı da tepsinin diğer yanına iliştirdi. Börek kabını salata-

nın yanına düşmeye müsait bir hâlde sıkıştırdıktan sonra fırın tepsisini almamı rica etti.

"Tamam, salona mı gidiyoruz?"

"Hayır, çatıya çıkıyoruz."

"Ne?" Tepsisini alıp, yürümem için tam arkamdan beni hafifçe itekleyerek ilerlemeye başlayınca mecburen evden geri çıktım.

"Kapıyı kapatmayalım, bir şeyler daha alacağım."

"Çatıda mı yiyeceğiz?" diye sordum şaşkınlıkla. Mutfaktan kaybolan masa yukarıda mıydı?

Merdivenin tepesindeki, boyuma göre kısa olan demir kapıyı itip dışarı çıktım. Hava çoktan kararmıştı. Düz zeminin üzerinde üstü örtüyle kapatılmış bir masa duruyordu. Masanın iki ucunda çaprazlama duran iki tane çubuk askılık gördüm. Birinin bizim evden geldiğine emindim. Askılar, üzerinden küçük ampuller sallanan bir ipi masanın tepesinde tutuyorlardı. Yağız önüme geçip tepsiyi tek eliyle tutarak örtüyü çekti. Altında özenle hazırlanmış masayı gördüğümde dudaklarımdan kısık bir gülüş döküldü. "Böyle şeyleri seviyorsun," dedim hayretle. Tepsisini masaya bırakıp yemekleri yerine yerleştirirken sırıtıyordu.

"Birimizin romantikleşmesi gerekiyor yoksa dümdüz oturmaktan başka hiçbir şey yapamayız."

Aslında bu doğruydu. Yağız'ın çabaları olmasa şimdi burada yemek yiyor olmazdık. Elimdeki ağzı kapalı kabı alıp masanın ucuna koyduktan sonra sandalyelerden birini oturmam için çekti. Uçuşan saçlarımı kulaklarımın arkasına itip masaya oturdum. Sandalyeleri dikdörtgen masanın birbirinden uzak uçlarına değil de arası yakın olan kısmına karşılıklı koymuştu. Böylece birbirimize daha yakın duracaktık. Tatlı bir düşünceydi. Üstümüzde sallanan ve çatıyı aydınlatan küçük ışıklar çok güzeldi.

"Hemen döneceğim," deyip aşağı indiğinde masayı süzdüm. Neyse ki sadeydi ve üzerinde mum falan yoktu. Mumlar ve gül yapraklarıyla hazırlanan şeyler bana hep bayat görünürdü. Böyle bir romantizmin çok basmakalıp olduğunu düşünüyordum. Yapay ve içtenlikten uzak geliyordu. Yağız'ın romantizmi iste öyle samimiydi ki yüzümdeki gülümsemenin önüne geçemiyordum. Sade bir masaydı ama üstünde özenle hazırladığı belli olan yemekleri diziliydi. Bu masayı çatıya kadar taşımış, üstüne güzel bir masa örtüsü sermiş, sandalyeleri koymak için daha yakın olan iki ucu seçmişti. Nasıl gülümsemezdim ki?

Söylediği gibi hemen geri döndü. Kendi üzerine aldığı ince montu sandalyesinin arkasına asıp diğer elindeki spor ceketi omuzlarıma bıraktı. "Üşümeni istemem," derken saçlarımı ceketin altından kurtarıp sırtıma dökülmelerini sağladı. Ellerinin saçlarımın arasındaki belli belirsiz dokunuşunu hissettiğimde baştan ayağa ürperdim.

Saçlarımla oynanmasından hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum bile. Uzun zamandır bunu yapan kimse olmamıştı. Fakat Yağız'ın ellerinin saçlarımdaki küçücük gezintisi bana daha fazlasının ne kadar güzel hissettireceğini düşündürdü.

Kendi yerine geçip oturduğunda, dirseklerini masaya yaslayıp tüm ilgisini bana verdi. Çorbalarımızın buharı tütmeyi bırakmıştı. Artık yemeğe başlamamız gerekiyordu ama bakışmayı kesmeye gönlüm razı gelmedi.

"Nasıl gidiyorum?" dedi Yağız. Bazen onun çocuksu biri olduğunu düşünüyordum. Diğer zamanlarda ise aslında bu tavırlarının çocuksu olmakla ilgisi olmadığını fark ediyordum. Tatlı bir adamdı. Cana yakınlığın sınırını biliyor, yakınlığının rahatsız etmesine imkân vermiyordu. Eğlenceli biri olmaktan öyle uzaktım ki insanlar böyle davrandığında çocukluk ettiklerini düşünüyordum. Oysa Yağız ne istediğini bilen, istediği

şeyi dile getirmekten çekinmeyen biriydi. Arkadaşlarına özenli davranıyor, hoşlandığı kızı etkilemeye çalıştığını gözler önüne seriyordu. Benim olamayacağım her şeydi ve benden o kadar farklı olmasına minnettardım. Bana hayatı bu kadar düz ve kasvetli yaşamak zorunda olmadığımı hatırlatıyordu. Bana gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

Çatıdaki hafif rüzgârın altında dalgalı kısa saçları kıpırdanıyorlardı. Sert bir esinti bir anlığına üstümüze vurunca kahverengi tutamlardan birazı alnına düştü. Onu geriye itmesini, bana hafifçe gülümsemesini izlerken içimdeki sarsıntının gayet farkındaydım.

"Beklediğimden daha iyi," deyip kaşığa uzandım. Ne kadar uğraşsam da onun parlak gözlerine uzun süre bakabileceğimi sanmıyordum. Bana ruhumu görür gibi bakarken karşılık vermek çok zordu. Midemdeki heyecan dalgası büyüyüp boğazıma kadar tırmanıyor, beni bir şey söylemekten alıkoyuyordu.

Konuşmak için çabalayarak ortaya yemeklerle ilgili bir soru attım. Neyse ki o benim aksime bir sohbeti yürütmekte zorlanmıyordu. Evdeki tek kadının annesi olduğunu ve dört erkeğin çilesini tek başına yüklenmeyi kabul etmediğini anlattı. Büyürken ev işlerinde annesine çok yardım etmiş, bu yüzden yemek ve birçok konuda yeterince tecrübesi varmış. Yeğeniyle arasındaki ilişkiden bahsederken ona ne kadar düşkün olduğunu fark ettim. Küçük kızı birkaç kez onun kucağında görmüştüm. Yağız'a ince bir sesle *Yayiz* diyor, ne istese yapmaya hazır olan amcasını parmağında oynatıyordu.

Basketbolu küçüklüğünden beri sevse de bunu hiçbir zaman kariyer olarak görmediğini söyledi. Yapmak istediği işe bütünüyle karar vermemişti ama küçük bir yer alıp işleterek büyütmek, orayı bir marka yapmak istiyordu. Konuşurken ikimizin de Suzan Hanım'ın restoranını ve yaptığı işi ne kadar takdir ettiğimizi fark ettik.

Ara sıra sorduğu sorularla ben de bir şeylerden bahsettim ama anlatacak öyle az şeyim vardı ki pek konuşmuyordum. Buraya gelmeden önce neler yaptığım sorusunu geçiştirip dil derslerimden ve sahaftan aldığım çeviri işlerinden bahsettim. Yağız hepsini ilgiyle dinleyip bana öğrendiğim diller hakkında sorular sordu. Yemeklerimizi yedik, sıra Yağız'ın mozaik pastasına geldiğinde masayı toparlayıp duvar dibindeki ikili koltuğa yan yana oturduk. Yandaki bina bir kat daha yüksekti. Önünde kimin koyduğu bilinmeyen bir koltuk vardı. Çok temiz görünmediği için Yağız'ın tabaklar tozlanmasın diye kullandığı masa örtüsünü altımıza serip öyle oturmuştuk.

"Annen hakkında hiçbir şey söylemedin."

Yağız'ın bir soru niteliğindeki cümlesiyle çatalım havada kaldı. Sadece bir saniyeydi ama fark ettiğini biliyordum. Çatalı tabağa bırakıp ne söyleyeceğimi düşündüm. Dilimin bağının izin verdiği ölçüde dürüst olabilirdim.

"Ben çok küçükken babamla ayrılmışlardı. Babam öldüğünde annemin yanına gittim. Pek... Anlaşamıyorduk. Şimdi görüşmüyoruz."

"Anlıyorum," demekle yetindi. Başka ne söylenirdi ki zaten? "Annen tekrar evlendi mi?"

"Evet." Ağzıma koca bir pasta dilimi atıp tadını hiç alamadan çiğnedim.

"Bu senin için nasıldı?"

Annemin evli olması bir şey değildi. Kocası sürekli iş gezilerinde olduğu için onu görmüyordum bile. Asıl sorun annemin üvey çocuklarının olmasıydı. O çocuklar bana eziyet etme haklarını kendilerinde görürken hiçbir şey yapmamasıydı. Benden nefret etmesiydi. Asıl sorun annemin elimde kalan birkaç değerli şeyi de benden koparıp alırken bir parça bile üzülmemesiydi. Hayır, annemin evli olması umurumda değildi; beni asıl üzen annemin babamdan bahsetmeme, onu özlememe

bile izin vermeyişiydi. Bunları Yağız'a söylemedim. Kimseye söyleyemezdim. Hayatıma bunlar hiç yaşanmamış gibi devam etmek istiyordum. Anlatarak, arkadaşlarımı acılarıma şahit tutarak bunu nasıl yapacaktım?

Tek söyleyebildiğim, "Zordu," demek oldu. Duru, hiçbir duyguyu taşımayan öylesine bir kelime sadece.

Aramızdaki o tatlı havayı bozmamak için silkinip başka bir konu açtım. "Gitar çalmayı ne zaman öğrendin?"

"Lise sonda müzik yarışmasına katılmamı istemişlerdi. Müzik hocasına göre yakışıklı ve güzel sesli oğlanların şansı diğerlerinden daha yüksekti, bu yüzden benimle epey uğraştı. Gitar çalmayı sahne performansı için öğrendim ama çok iyi değilim. Kendi kendime çalarken sorun yok fakat bir yarışmaya çıkacak beceriye de sahip olmadığım kanıtlanmış bir gerçek."

"Kazanamadın mı?"

"Hayır," dedi sırıtarak. "Güzel yüzüm berbat performansımı kurtarmaya yetmedi."

"Güzel yüzün bu tatlıyı kurtarmaya yetmiş ama." Restoranda, menüdeki favorilerimden biri mozaik pastaydı. Suzan Hanım'ınkine yetişemese de Yağız'ın pastası ondan bekleyeceğimin çok üstünde bir lezzetteydi.

"Onu kurtaran, mükemmel aşçılığım. Söylediklerimi hiç dinlemedin mi?" Şakacı tavrı beni gülümsetti. Bazen konuşurken sesi hafifçe değişiyor, muzır bir hâle bürünüp bir şeyler söylüyordu. Şakalaştığını biraz geç anlamıştım ama buna alıştıktan sonra beni güldürmeye başlamıştı.

"Duvarındaki fotoğraflar," dedi ciddileşerek. "Bir hikâye oluşturduğunu söyledin. Ne anlatıyorlar?"

"Hayatın devam ettiğini." Cevabımın açıklayıcı olmadığını belirtmek için kaşlarını kaldırdı. Nasıl cevap vereceğimi düşünüp durmak yerine bir nefes verip açıklamayı denedim.

"İnsan zaman zaman dünyanın berbat bir yer olduğunu

düşünüyor. Hiçbir şeyin iyi gitmediğini, talihinin asla dönmeyeceğini sanıyor. Dışarıda tek bir iyiliğin bile kalmadığına inanabiliyor. İnsanı en çok yalnızlaştıranın bu olduğunu düşünüyorum. Yani hayata olan inancını kaybetmek. Kendimi dipsiz bir kuyunun dibinde hissettiğim bir günde, biraz nefes alabilmek için geldiğim parkın duvarında eğri büğrü bir yazı görmüştüm. '*Hepimiz bir çukurda debeleniyoruz ama bazılarımız yıldızlara bakıyor.*' myazıyordu. Anlık bir dürtüyle duvarın fotoğrafını çektim. Akşam yatağımda uzanmış fotoğrafa bakarken düşündüm ki hayat koca bir çukursa ne olmuş? Yıldızlara döndüğünde her şey değişmez mi? Bu yüzden fotoğraf çekmeye devam ettim. İnsanlar da yıldızlar gibi. Uzaktan bakınca hepsi aynı görünüyor ama yaklaştığında farklı olduklarını anlıyorsun." durup güçlükle yutkundum ve şimdiye dek hiç yüksek sesle dile getirmediğim onca şeyden bahsetmeye devam ettim.

"Yoldan geçen birinin hayatta nelerle savaştığını bilemezsin. Belki mutludur, işte umut etmek için bir delil. Belki mutsuzdur ama yine de çabalamaya devam ediyordur, işte mücadeleye devam etmek için bir destek. Gün batımının manzarasında uçan kuşlar vardır. Evet dersin, böyle manzaralara şahit oldukça yaşamak hâlâ güzel olabilir. Her gece sokak lambasının altında uyuyan bir köpeği kendine dost edinirsin. Tüm bunlar sana hayatın, sandığın kadar kötü bir yer olmadığını gösterir. Eğer görmek istersen. Bu yüzden bu fotoğrafları biriktiriyorum. Satırlarını sadece benim okuyabildiğim bir öyküyü anlatıyorlar."

Kafamda cümlelerimi toparlamaya çalışırken ne çok konuştuğumu ancak çenemi kapadığımda fark edebildim. Yağız yüzünde bir parça hayretle bana bakıyordu. Bana güleceğini düşündüm. Saçmaladığımı söyler ya da sözlerimin çok anlamsız olduğunu mırıldanır sanıp paniğe kapıldım. Dudağımı

ısırıp kucağımdaki tatlı tabağıyla oynarken Yağız, "Beni çok şaşırtıyorsun." dedi. "Sessiz, her şeye karşı ilgisiz bir kız gibi görünüyorsun ama yıldızları gördüğün için çocuklar gibi sevinebiliyorsun. Tanımadığın kızları kurtarmak için kendini tehlikeye atıyorsun. Kimseden yardım kabul etmiyorsun ama birinin yardıma ihtiyacı olduğunda arkanı dönüp gitmiyorsun. Arkadaşın hastalandı diye daha önce hiç yemek pişirmemene rağmen kalkıp çorba yapıyorsun. Çektiğin fotoğraflarla hayata dair bir hikâye yazıyorsun. Aksini düşündürmek için didinsen de insanlığa inanıyorsun. Seni tanımamıza izin vermiyorsun ama aslında tanınmaya öyle değersin ki."

Son sözleri aramızdaki belli belirsiz bağın üzerinde parladı. Bağ güçlendi, kalbimdeki hisler de öyle. *Sen de değersin,* demek istedim ama sözcükleri bulamadım. Şu hayatta kimsenin beni gerçekten tanıdığını söyleyemiyordum. Ben kendimden bile öyle çok şey saklıyordum ki başkalarının beni tanımasını, anlamasını bekleyemezdim. Fakat Yağız beni görüyordu. Bir yanımı tanıyordu da belki. Çok küçük, umut dolu bir yanımı. Ona, bundan daha fazla korkularım ve kırgınlıklarım olduğunu söyleyebilir miyim bilmiyordum. Yağız tabağımı alıp kendisininkiyle birlikte kenara koydu ve oturuşunu değiştirip bana doğru döndü. Gözleri yüzümü izlerken eli saçlarıma uzandı. Parmağını saçıma dolayıp aşağı doğru kayıp giden elini izledi bir süre.

"Uzaklaşma Öykü. Bırak seni yakalayayım."

Bana çok yakın duruyordu. Hislerim ruhuma sığmayıp taşarak etrafımıza yıldız tozları saçtı. Derin bir nefes aldım. Bu hayatta, bana ondan daha yakın olan kimse yoktu. Uzaklaşmak istemiyordum. Buz kesen elimi kaldırıp Yağız'ın yanağına koydum. Başparmağım hafifçe yanağını okşarken "Buradayım." dedim. Beni çoktan yakalamıştı zaten. Hâlâ kaçmaya çalışmak, kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka neye yarardı ki. *Buradaydım.*

Yağız'ın gözlerinde bir yıldız çaktı. Beni öpmeden hemen önce, "İyi ki buradasın," dediğini duydum.

Yağız, varlığıyla beni kuşatırken hiç olmadığım kadar güçlüydüm. Yalnızlıktan geriye sadece boş bir kelime kaldı. Söylediği her şeye inanmasaydım bile öpücüğünden sonra asla şüphe etmeyeceğim tek bir şey vardı. *Onun yanındayken değerliydim.* Kulaklarımda sesi çınlarken, öpüşüne sahip olduğumu bilmediğim bir tutkuyla karşılık verdim.

İyi ki buradasın Yağız.

24



Hep aynı saatte gelsen daha iyi olur. Sözgelimi öğleden sonra saat dörtte gelecek olsan ben saat üçte mutlu olmaya başlarım.

O gece gökyüzünde yalnızca birkaç yıldız vardı ama Yağız'ın gözlerine bakarken yıldızların eksikliğini hiç hissetmedim. Tepemizde parlayan küçük ışıklar masamızı yeterince aydınlatıyordu. Üzerimdeki Yağız'ın ceketi beni sıcak tutuyordu. Ve öpüşü beni hiç bilmediğim, var olabileceğine inanamadığım duygulara boğmuştu.

Biraz korkutmuştu da aslında. Ben ne yapacağımı bilemez hâlde donakalmışken Yağız birer dilim daha pasta yemeyi teklif edip beni felç eden öpüşmenin etkisini azaltmak için gevezelik etmeye başladı. Bir noktada kendimi onunla Nala'nın tuvalet eğitimini konuşurken bulunca cümlemin ortasında durup boş boş yüzüne baktığımı hatırlıyorum. Sonra da gülmeye başlamış olmalıyım. Zincirlerinden kopan, çığ gibi yayılan bir kahkahayla üstelik. Yağız'ın karşımda sakin ama geniş bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettiğim an dudağımı ısırıp sesimi kesmiştim. Orada biraz daha vakit geçirdikten sonra

Yıldız haritası

birlikte masayı topladık. Eve dönmeden önce biraz Nala'yla oynadım. Ona artık Yağız'ın yatağına işememesi gerektiğini anlatırken beni dinliyor gibi görünüyordu.

Yağız tarafından eve bırakıldığımda saat çok geç olmuştu. Eve sessizce girmeyi başarıp kendimi odama kilitledim. Gözlerimi kapadığımda hâlâ yanımdaki sıcaklığını hissedebiliyordum.

Böyle bir gecenin sabahına kapım yumruklanarak uyanmayı beklemiyordum tabii. Daha alarmım çalmadığına göre saat yedi bile olmamış demekti. Yatağımdan güç bela kalkıp kapıyı açtığımda Sıla'nın, benim aksime tamamen uyanık olan yüzüyle karşılaştım.

"Uyuyakaldığıma inanamıyorum!" dedi beni itip odama girerken. "Kulağım kapıdaydı, gelmeni beklerken ders çalışıyordum. Sonra birden içim geçmiş! Olacak şey değil. Eğer Derya'yla gecenin analizini bensiz yaptıysanız ikinize feci küserim, haberin olsun."

"Saat kaç?" Sıla boğuk sesimi duyunca beni uyandırdığını anladı. Sanki bunu hiç hesap etmemiş gibi gözleri bir anlığına büyüdü ama sonra bir özür dileme zahmetine bile girmedi.

"Altı buçuk... Sen hep sabah beşte kalkmıyor muydun?"

Eskiden bu evde vakit geçirme konusunda pek rahat olmadığım için sabahın kör vakitlerinde kalkıp dışarı çıkarak kendime yapacak işler bulduğum doğruydu. Fakat artık bu işleri evimde de yapabildiğimden, biraz daha uyuyabileceğim günleri değerlendiriyordum.

Banyoya geçip yüzümü yıkadım. Bu sırada Sıla, Derya'nın kapısını tıkladı. İçimizde en zor bölümü okuyan oydu, bu yüzden bu saatte ders çalışıyor olmasına kimse şaşırmıyordu. "Sen de mi erken uyudun?" dediğini duydum Sıla'nın.

"Hayır, Öykü çok geç gelmiş olmalı."

Banyodan çıktığımda Derya'nın kapısındaki Sıla,

gözlerini kısarak bana baktı. Odama girip kapımı kilitlemeyi planlıyordum ancak ondan kaçamadım. Peşimden girip yatağıma kurulduğunda çalışma masasının sandalyesine oturdum. Derya da peşinden battaniyesini sürükleyerek odama girdi. O bir şey söylemeden yatağıma uzanırken Sıla ellerini çırpıp hevesle bana döndü. Yüzüme uzun uzun baktıktan sonra arkasındaki yastığı yüzüme fırlattı.

"Konuşsana!"

"Ne konuşayım?"

"Neler yaptınız?"

"Yemek yedik." Kızlar devamını bekleyerek yüzüme baktılar ama başka bir şey söylemedim.

"İlla ölüm tehditleri mi savurmam gerek?" diye söylendi Sıla. Onun tehditlerinin ancak bir sincabı korkutacağını belirtmeye gerek duymuyordum.

"Öykü, merak ediyoruz. Anlatsana." Derya'nın ılımlı tavrı uzlaşmaya daha müsaitti. Biraz insaflı davranmaya karar verdim.

"Yemek yedik işte. Ne soruyorsunuz?"

"Onca saat yemek mi yediniz?"

"Kimse kimseye ilanı aşk etmedi mi?" dedi Sıla. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Sen yemek yediğin herkese ilanı aşk mı ediyorsun?"

"Evet," deyişi sanki *bunu her gün yapıyorum*, der gibiydi. "Gerçekten sadece yemek mi yediniz?"

Yemek yemiştik. Bundan daha fazla sohbet etmiştik. Ah, bir de *Yağız beni öpmüştü*. Taze anının hayaliyle farkında olmadan gülümseyiverdim.

Kızlar bunu yakaladı. Beni kollarımdan tutup yatağa çektiler. Tek kişilik yatakta yan yatarak beni aralarına öyle hızlı aldılar ki neye uğradığımı şaşırdım.

"Ne, ne, ne? Bu gülümsemenin anlamı ne?"

Sıla dirseklerinin üstünde kalkmış heyecanla yüzüme bakarken ben şoka girmiştim. İkisinin arasında daracık bir alanda yatıyor olmaktan pek de mutlu değildim. Doğrulmaya çalıştım ama Sıla omuzlarımdan itip beni tekrar düşürdü.

"Aman, öpüştük!" dedim daralmış bir hâlde. "Şimdi odamdan çıkar mısınız? Giyinip gideceğim."

"Evet be!" Sıla heyecanla doğrulup dizlerinin üstünde oturdu. Daha yüksek sesle, "Evet!" diye bağırdığında elimi alnıma koyup inledim. Derya ve Tunç'un ilişkisine de benzer bir tepki vermişti. Kendi ilişkisi olduğunda ne yapardı, kim bilir. Camlardan çıkıp haykırsa hiç şaşırmazdım.

"İğrenç birisin," diye mırıldandığımda Derya güldü. O da dirseğinin üstünde doğrulmuş, başını eline yaslamış bana bakıyordu. Çatık kaşlarımla ona döndüğümde gülüşü içten bir tebessüme dönüştü.

"Mutlu musun?" diye sordu sakince.

Mutlu muydum? Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Kucağıma hüzünler, hayal kırıklıkları, acılar yığıp başımın çaresine bakmamı beklemişlerdi. Kimse benim nasıl hissettiğimi önemsemiyordu. Mutluluğumu isteyecek bir ailem yoktu. Gerçekte arkadaşlarım yoktu. Bir sevgilim de yoktu. Bunlara en yakın şeyler de bana yalnızca zarar vermişti. Kimse mutlu olup olmadığımı umursamamıştı.

Gözlerimi tavana çevirdim. Şimdi lekeli beyaz tavanın ardında mutlu olmamı isteyen bir adam vardı. Yanımda bunu umursayan arkadaşlarım vardı. Mutluydum, değil mi?

"Sanırım," dedim sessizce. Durgunluğum Sıla'yı da sakinleştirdi. Kendini yatağa atıp kıkırdayarak en iyi arkadaşlarının birlikte olmasının ne harika olduğuna dair bir şeyler geveleyerken ben tavanı izlemeye devam ettim. Söylediklerini pek dinlemiyordum. Demek en iyi arkadaşlık böyle bir şeymiş, diye düşünürken dudaklarım buruk bir gülücükle kıvrıldı.

★

Aslında günüm güzel geçiyordu. Keyfim yerindeydi, okuldayken sınıftan birilerinin dersle ilgili bir sorusuna cevap verdiğimde yüzüme tuhaf tuhaf bakmışlardı. Sebebi onlarla pek konuşmamam olabilirdi. Belki de beni ilk kez kaşlarımı çatmıyorken ya da onları korkutmak için dik dik bakmıyorken görmüşlerdi. İnsanları uzak tutmakta epey başarılıydım fakat artık derme çatma bir aileye sahiptim. Birileriyle konuşmak artık o kadar da büyük bir sıkıntı teşkil etmiyordu. Birisi canımı sıkarsa yanımda duracak arkadaşlarım olduğunu bilmek hayata güvenimi artırıyordu.

Yine de Çağan'la karşılaşmaktan hiç hoşlanmadım. Okulun bahçesinden çıkışa doğru yürürken karşı taraftan geldiğini gördüğümde adımlarım neredeyse durakladı. Yüzündeki pis bakış insanı korkutacak cinstendi ama bu kez beni sindiremedi. O gün beni yaralayabilmesinin sebebini biliyordum. *Kimse sana inanmaz*, demişti. *Kimse seni dinlemez.*

Haklı olduğunu düşünmüştüm çünkü bana inanacak birilerinin olmadığını sanıyordum. Fakat aynı gün arkadaşlarımın olduğunu keşfetmiştim. Gerçek arkadaşlar. Çıkarlar peşinde koşmayan, art niyet gütmeyen arkadaşlar. Bana inanan insanlar olduğunu görmüştüm.

Hâl böyleyken artık beni korkutması öyle kolay değildi. Tempomu hiç düşürmeden yürümeye devam ettim. Yüzüme en katı bakışımı yerleştirdim, ondan korkmadığımı bilsin diye gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadan burnunun dibine kadar girdim. Ezik bir hamle yapıp omzuyla bana sertçe çarpmaya kalktığında arkamı dönüp bakmadım bile. Ona istediğini vermeyecektim. Beni huzursuz ettiğini görüp keyiflenmesine izin vermedim ama esasında huzursuz olmuştum.

Bana yaşattığı şey berbattı. İliklerime işleyen bir korkuyla

hayatımın mahvolduğunu düşünmüştüm. Hâlâ karşıma çıkabiliyor olması beni elbette huzursuz edecekti ama bunu kimseye söylemedim. Demir ve Yağız'a güveniyordum. Eğer bana tekrar bulaşacak olsa aptal gibi omuz atmakla uğraşmaz, direkt hamlesini yapardı. Tekrar Çağan'la ilgili konuşmak, onu arkadaşlarıma şikâyet etmek doğru gelmiyordu.

Restorana gittiğimde Sıla ve Demir çoktan gelmişlerdi. Buradaki çalışma sistemimiz ders programlarımıza göre, haftada dört gün yarım günlük vardiyalarla düzenleniyordu. Ben, ayrılan bir kızın saatlerini de aldığım için her gün buradaydım. Bu yüzden herkesle çalışıyordum ama daha çok Demir ve Zeynep'le aynı periyotlarda çalışıyorduk.

Artık Zeynep'in yerine Sıla olacaktı. Bunun nasıl gideceğini bilmiyordum ama içimden bir ses eskisi kadar sessiz bir ortamımız olmayacağını söylüyordu. Sıla daha ilk saatinde bir bardak kırarak bu düşüncemi onayladı.

Tezgâhın arkasından çıkıp, toplamaya çalıştığı kırıkların yanına çökerek ona yardım ettim. Çıkan ses yüzünden müşteriler dikkatini buraya vermişti ve bu, Sıla'yı utandırdı. Kızaran yanaklarıyla alelacele kırıkları tepsiye dolduruyordu. "Bırak, elini keseceksin."

Ellerini kucağına koyup dolan gözlerini bana çevirdi. "Beceriksizin tekiyim."

"Ne olmuş? Ben de nemrutun tekiyim ama aylardır burada çalışıyorum."

"Aynı şey değil," dedi burnunu çekerek.

"Doğru. Benim gibi olmak çok daha beteri. Müşteriler benden nefret ediyor."

"Şey, biraz haklılar," deyince sırıttım. Favori garson olmadığım aşikârdı. Tepsiyi alıp ayağa kalktığımda Sıla da benimle kalktı. "Teşekkür ederim Öykü. Sen nemrut biri değilsin."

Ona alaycı bir bakış attığımda omzuma hafifçe vurdu. "Hadi şurayı süpür de ufak kırıklar etrafa dağılmasın."

"Tamam." Arkamızı dönünce Suzan Hanım'la karşılaştık. Mutfaktan çıkmış, ne yaptığımıza bakıyordu. Sıla, tüm mahcubiyetini eteklerine toplayıp içli bir sesle özür dilediğinde Suzan Hanım onu taklit edercesine dudak büktü.

"Bu kadar üzülme. Maaşından keserim, ödeşiriz."

"Evet, kesiyor." Demir elindeki uzun kurulama bezini omzuna atıp yanımızda durdu. "Benden neredeyse iki haftalığımı kesmişti."

Sıla'nın gözleri büyüyünce Suzan Hanım araya girdi. "Sen çok değerli bir servis tabağını kırmıştın."

"Servis tabağı," dedi Demir dalga geçercesine.

"100 yıllık, antika bir tabak."

"Neticede yalnızca bir tabak."

"Demirciğim." Patronumuzun sesi buz kesince Demir mesajı alıp çenesini kapadı. "İki haftanın daha kesilmesini istemiyorsan, işine bak canım."

Ellerini havaya kaldırıp uzaklaştığında Sıla arkasından boş boş bakıp, "Ne güzel bir sırtı var," dedi.

Sözlerini tartarcasına Demir'in sırtını inceledim. Bence Yağız'ın sırtının yanında çelimsiz kalıyordu. Neredeyse bunu yüksek sesle söyleyecektim. Ne düşündüğümü fark edince öyle panikledim ki Sıla'yı kendi hâline bırakıp mutfağa kaçarken arkama bakmadım bile.

Gün içinde Yağız birkaç mesaj atıp bugün neler yapacağımı sordu. Birine bunlardan bahsetmek tuhaftı ama alışmaya çalışıyordum. Soruları duymazdan gelmeye o kadar meyilliydim ki cevap verirken çabalamam gerekiyordu. Ancak böyle şeylere ne kadar hızlı alışıldığını son bir haftada çok iyi öğrenmiştim. Bu yüzden bu akşam restoranı benim kapatacağımı ve geç çıkacağımı söyledim.

Herkes gittikten sonra restorana son kez paspas atıp kovayı temizlik odasına kaldırdım. Personel odasında üzerimi değiş-

tırıp kırmızı atkımı boynuma doladım. Bahar geliyor olsa da bugün hava biraz soğuktu, geç çıkacağım için atkıyı yanıma almıştım. Sebebi biraz bu, biraz da onu takmaktan hoşlanıyor oluşumdu. Toparlanıp restoranın ışıklarını kapadıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kilitledim. Anahtarları çantama atıp arkamı döndüğümde karşımda birini görmeyi beklemiyordum.

Hızlı bir nefesle iki adım geriye gidip elimi kalbimin üstüne koydum. Yağız, karşımda ellerini havaya kaldırmış bana bakıyordu. "Benim," dedi mahcup sesiyle. "Özür dilerim, korkutmak istememiştim."

"Ne yapıyorsun burada?"

"Seni bekliyorum. Eve beraber yürürüz diye düşündüm."

"İçeri girseydin ya, sessizce kapılarda beklemen gerekmiyor."

"Kapı kapalıydı," deyip aramızdaki mesafeyi kapattı. Etraf sessizdi. Caddedeki dükkânların çoğu kapanmıştı ve ortalıkta pek kimseler yoktu. Yağız elini belime koyup yanağıma tatlı bir öpücük bıraktığında kalbime düşen yıldırım tüm sokakta çınlamış olmalıydı. "Selam," dedi kulağımın dibinde, sessizce.

"Selam," derken sesimi katı tutmaya çalıştım çünkü beni ne kadar etkilediğini görmesinden çekindim. Küçük bir öpücükle ayaklarının bağı çözülen bir kız olmayı kendime yediremiyordum ve bunu mümkün olduğunca gizlemeye kararlıydım.

"Günün nasıl geçti?"

"İyi," dedim geriye çekilip caddeye doğru dönerken. Ellerimi cebime koyup yürümeye başladığımda Yağız bana ayak uydurdu. "Sıla bugün işe başladı."

"Ne kadar hasar verdi?"

"Sadece bir bardak kırdı. Gözlerini Demir'den ayırabilse onu da yapmayacaktı." Kalbim hâlâ çırpınıyordu, bu yüzden sessizliği doldurmak için aklıma ne geliyorsa söylüyordum. İkisi yakın arkadaş olduklarından Sıla'nın Demir'e olan ilgisini bildiğini sanmıştım ama yanılmışım.

Yağız, "Demir mi?" derken yüzünü buruşturdu. "Sıla ondan hoşlanıyor mu?"

Söylememem gereken bir şeyi açığa çıkarmış olmaktan dolayı bir parça dehşete düştüm. Ben asla böyle şeyler yapmazdım. Bu durumda Sıla'ya karşı kendimi mahcup mu hissetmeliydim? *Muhtemelen.*

"Bana hiç söylemedi ama öyle olduğunu düşünüyorum. Keşke söylemeseydim," dedim üzülerek.

"Demir, Sıla'ya göre değil ki. Onunla konuşalım."

"Bir şey söyleme lütfen. Bahsetmediyse konuşmak istemiyordur. Hem yanılmış da olabilirim. Sıla'ya söylersen zor durumda kalırım."

"Tamam," dedi Yağız ama bunun hiç hoşuna gitmediği anlaşılıyordu. Yan yana yürürken, "Herif her yerden çıkıyor," diye söylendiğini duydum.

"Kimin kime uygun olacağını bilemezsin, insanlar bazen kendilerinden çok farklı karakterlerin yanında durmaya ihtiyaç duyarlar." *Ben de sana uygun değilim,* diye düşündüm. *Ama yine de yanımda durmak istiyorsun.*

"Demir'in Sıla'ya uygun olmadığını biliyorum, inan bana. Sizin nasıl bir arkadaşlığınız var?"

"Sıla'yla mı?"

"Neden Sıla'yı sorayım Öykü?" Yüzü memnuniyetsiz bir ifadeyle çarpılmıştı ve her zamanki tatlı sesinden eser yoktu. Küçük, huysuz bir oğlana benzediği için sessizce güldüm.

"Ne bileyim? Neye kızıyorsun ki?"

"Demir'e hayran olduğum söylenemez. Sen neye gülüyorsun?"

"Sana." Durup yüzünü ellerimin arasına almak ve onu uzun uzun öpmek istiyordum. Yağız'a olan hislerim yan yana attığımız her adımda daha da derinleşiyor, içime işliyordu. Belki ara sokaktan önümüze çıkan gürültücü, kalabalık bir grup olmasa düşündüklerimi yapardım da.

Önüme dönüp başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Demir iyi bir arkadaş," dedim havada kalan sorusuna cevaben.

"Evet, hayatını beni buna ikna etmeye çalışarak geçirmen gerekecek," diye homurdandı. Bu anlamsız siniri komik olsa da daha fazla Demir'den bahsetmek istemiyordum. Bu yüzden ona gününün nasıl geçtiğini sordum. "Aslında iyi başlamıştı. Ama sonra koçu kızdırdım. Birkaç gün boyunca akşamları cezaya kalmam gerekecek."

"Ne yaptın?"

"Birini düşünüyordum," derken bana doğru imalı bir bakış attı. "Dikkatim dağıldı. Önümüzde önemli maçlar olduğu için koç biraz gergin. Okulda kalıp kalamayacağı takımın bu dönemki başarısına bağlı. Bu yüzden bize kan kusturuyor."

"Maçlar için başka şehirlere gitmeniz gerekiyor mu?"

"Bazen. Bazen de başka okullar buraya geliyor. Sen hiç sporla uğraştın mı?"

"Hayır. Ben bir sanatçıyım." Bunu biraz alayla söylemiştim ama Yağız ilgilendi. Çizdiğim resimler hakkında sorular sordu. Başka şeylerle ilgileniyor muyum, diye de sordu. Ona bir zamanlar piyano çaldığımı söylemedim. Artık bunu yapmıyordum. Artık şarkı da söylemiyordum. Elimde kalan tek şey fotoğraf çekmekti ve buna sıkı sıkı tutunuyordum.

Yolun kalanında aramıza hiç sessizlik girmedi. Önemli şeylerden bahsetmedik, yalnızca konuştuk ve bunun bir insanı tanımaya ne kadar yardımcı olduğunu fark ettim. Yani, öylesine sohbet etmenin.

Özellikle sormadıkça bilemeyeceğiniz detaylı bilgiler konuşurken hiç uğraştırmadan su yüzüne çıkıyordu. Binanın merdivenlerinden çıkarken Yağız Tunç'la ev arkadaşlığından, Tunç'un bazen ne kadar zor bir insan olduğundan bahsediyordu. "Peki," dedim gülerek. Yağız sonsuza kadar Tunç'un kusurlarından bahsedebilecek gibiydi. "Senin kusurların neler?"

"Bunları kendin keşfetmen gerekecek."

"Tüh, kusursuz olduğunu söylemeni bekliyordum."

"Harika göründüğümü biliyorum," derken oyuncu bir tavırla iç çekti. "Ama harikalar da kusurlu olabilir. Doğanın kanunu bu."

Kendi katıma geldiğimde evimin kapısını açtım. Botlarımı çıkarıp çantamı içeri attıktan sonra eşikten içeri girdim. Arkamı döndüğümde Yağız, Nala'dan öğrendiğine emin olduğum türden bakışlarla yüzüme bakıyordu. "Bir şeyler içmeyecek miyiz?"

"Çalışmam gerekiyor," dediğimde omzunu kapının pervazına yasladı. Elleri ceplerindeydi, uzun yürüyüşümüz sırasında rüzgâr güzelce taranmış saçlarını karıştırıp dağıtmıştı. O kadar yakışıklı görünüyordu ki teklifini reddettiğime pişman oldum. Fakat gerçekten çalışmam gerekiyordu.

"Tamam, öyleyse yarın benimle kahvaltı yap."

"Tabii, eğer yedide uyanacaksan neden olmasın?"

"Acımasız birisin," dedi Yağız. "Ama tamam. Tam yedide buradayım. Bana güzel bir kahvaltı hazırlasan iyi edersin."

"Neden ben hazırlıyorum?"

"Çünkü sana harika bir akşam yemeği hazırladım."

"Evet," derken dudaklarımda bir gülücük dolaştı. "Sahiden harikaydı."

Bu itirafın onu şımarttığını görünce ifademi toparlayıp omzundan hafifçe iterek gitmesini söyledim ama onun planları başkaydı anlaşılan.

"Ee? Beni öylece gönderecek misin?"

Karşımda tüm cazibesiyle durup bunu söylediğinde ne yapabilirdim ki? Yarım saat önce dışarıdayken önünü kestiğim isteklerin tekrar zihnime doluşması için cümlesini bitirmesi bile gerekmiyordu. Ellerimi uzatıp yüzünü tuttum ve onu öptüm.

Onu öpmek bir dalgaya karşı yüzmek gibiydi. Bir an kalbim parlak, tatlı hislerle doluyor ama sonra üzerime savrulan koca

dalganın arasından sağ çıkmaya çalışıyordum. Nefesimi kesiyordu. Kalbimi sıkıştırıyordu. Muhteşemdi.

Geri çekildiğimde yüzüme ufak, tatlı birkaç öpücük daha bıraktı. Başparmağımla çene hattını takip ettim. "Şimdi gitmeye hazır mısın?"

"Önce bana kız arkadaşım olduğunu söyle," dedi Yağız. Sesi kısıktı. Yaşadığımız andan en az benim kadar etkilenmişe benziyordu.

Son birkaç yıldır asla birinin sevgilisi olmayacağımı düşünüyordum. Bunun için kendime yüzlerce sebep bulabilirdim. Hepsi de çok mantıklıydı. Ama şimdi Yağız bir nefeslik uzağımdayken, elleri saçlarıma karışmışken hiçbirini hatırlayamadım. Denemeye karar vermiştim değil mi?

"Sabahın yedisinde sana kahvaltı hazırlamayı kabul ettiğime göre kız arkadaşın olmalıyım," diye mırıldandım. "Diğer insanlardan o kadar hoşlanmıyorum."

Yağız yüzüne dünyanın tüm gülücüklerini toplayıp yanağımı son bir kez öptü. Vedalaştıktan sonra içeri girip alnımı kapalı kapıya dayadım. İnsan güzel şeylere çok çabuk alışıyordu. Keşke bu güzellikler kaybetme korkusunun üstünü de aynı hızla örtebilseydi.

25



Ölene kadar sorumlusun gönül bağı kurduğun her şeyden.

Son zamanlarda yeni bir hayatın içindeydim. Sosyal bir çevrem oluşmuştu, yeni alışkanlıklar ediniyordum. Artık işten ve okuldan kalan zamanlarda odama kapanmak yerine salonda oturuyordum mesela. Bilgisayarımı alıp kanepeye yerleşiyor, ara sıra yanıma uğrayan ev arkadaşlarımla gevezelik ediyordum. Hâlâ çok fazla konuştuğumu söyleyemezdim ama artık bana bir şey sorulduğunda durup düşünmek yerine direkt cevap veriyordum. Konuşurken tereddüt etmem gerekmiyordu. Birisi bana seslendiğinde bunu yadırgamıyordum. Güzel bir şeyle karşılaştığımda altında bir neden aramamayı öğrenmiştim. İyi insanlarla karşılaşamayacağına inanan parçam haksız çıkmıştı. *Buna öyle seviniyordum ki.*

Eve erken gelebildiğim akşamlarda mutfakta Derya'ya yardım ediyordum. Yemek yapmak hoşuma gidiyordu. Geçen günlerde Derya'yla bir kurabiye denemiştik. Yaparken neden o

kadar heyecanlandığımı bilmiyorum ama çikolatalı kurabiyenin pişmesini beklerken vakit bir türlü geçmemişti. Kurabiyeleri arkadaşlarımıza tattırırken yüzlerinde beğeni dolu ifadeler gördüğümüzde Derya'yla bakışıp birbirimize birer beşlik çakmıştık.

Tüm bunların merkezinde Yağız Karal vardı tabii. Benim hiç boş günüm olmuyordu, Yağız'ın ise antrenmanlarının en yoğun zamanıydı. Bu yüzden görüşebilecek zamanlarımız çok kısıtlıydı ama fırsatları kovalıyorduk. Sabahları benim hatırıma erken kalkması hoşuma gitse de gözlerinden uyku akarken kalkıp yanıma gelmesine üzülüyordum. Bunu yapmamasını söylesem de vazgeçmiyordu. Birlikte kısa bir kahvaltı yapıyorduk. Bazı günler restorana geldiğinde öğle yemeği yiyorduk. Akşamları arkadaşlarımızla ya da baş başa bir şeyler içiyorduk. Tüm bunlar bir rutin oluşturmaya başlamıştı.

Bu ilişkiye alışıyordum. Alışıyor ve giderek ona daha çok bağlanıyordum. Beraber geçirdiğimiz günlerde kendimi kusurlarını bulmaya adamıştım. Ben bir kusur yığınıyken onun bu kadar iyi olması hoşuma gitmiyordu. Bir kusurunu bulduğumda bunu dilime dolamaktan hiç çekinmiyordum. Yağız'ın kıskanç olduğu ortaya çıkmıştı. İnsanı kısıtlayan bir kıskançlık değildi ya da öyle olmasına engel olacak kadar bilinçli biriydi. Fakat kıskançlığı onu huysuz birine dönüştürüyordu. Bunu en çok Demir'e karşı gösteriyordu ama ne yazık ki ciddiye alınamıyordu. Demir, Yağız'ın kıskançlığıyla açıkça eğlendikçe sevgilimin kaşları daha fazla çatılıyordu. Elimde olsa onu bundan kurtarırdım ama Demir'e karşı kıskançlık beslemekte ısrar edecekse yapabileceğim bir şey yoktu.

Hayatındaki tüm insanları, sadece beni değil, arkadaşlarını da kendi sosyal yaşantısına sürüklemekte hiçbir sorun görmüyordu. Kendisinin çok sevdiği şeylerin sevilmemesini kabul edemiyor, üzerinde saatlerce konuşarak karşı görüşü asla kabul

etmeden kendi fikrini savunabiliyordu. Bazen gerçekten sinir bozucu olsa da bu rahatsız olduğum bir durum değildi. Eğer bunlar olmasa kusursuz biri olduğunu düşünür ve bunun gerçek olamayacağına inanarak sürekli arkamı kollama ihtiyacı hissederdim.

Beni hiç gücendirmiyordu. Henüz kalbimi de kırmamıştı fakat ben onun kalbini kırmaktan endişeliydim. İkimiz yalnızken aramız çok iyiydi. Samimiyet göstermeye alışmıştım. Ona sarılmaya ve onu öpmeye de. Etrafta başkaları olduğundaysa geriliyordum. Uzak duruyor, mesafeli davranıyordum. Aslında çoğu zaman bunu yaptığımı fark etmiyordum bile. İçgüdüsel bir tavırdı bu. Yağız anlayış göstermeye çalışıyordu. Muhtemelen beni çözmeye de çalışıyordu. Bazen bana buraya gelmeden önceki hayatımla ilgili sorular soruyordu ama her seferinde geçiştirmeyi başarıyordum.

Diğer arkadaşlarıyla tanışma konusunda isteksizdim. Hayatımda şimdiden benim için çok fazla insan vardı. Daha fazlasına hazır hissetmiyordum. Başka insanların Yağız'a olan düşkünlüğümü bilmesini de istemiyordum. Bu büyük bir zayıflıktı ve ben yıllarca zayıflıklarımı saklayarak yaşamıştım. Onu özgürce seversem elimden alınacağından korkuyordum. Kalbimde her geçen gün büyüyüp yeni tomurcuklar veren bir sevgi yeşeriyordu. Bu öyle değerliydi ki yalnızca kendime saklamak istiyordum. Ama bunu yaparken bazen Yağız'ı incittiğimi düşünüyor ve nasıl düzelteceğimi bilemiyordum.

O akşam eve saat sekizde girmiş, çeviri işleri yüzünden yapamadığım ödevimin başına geçmiştim. Çizimimin son detaylarını eklerken kulağımda sakin, sözsüz bir şarkı vardı. İşimi bitirdim. Çizime alıcı gözle bakıp iyi bir şey ortaya çıkardığıma karar verdim. Sandalyede geriye doğru yayılıp gerinirken ağzımdan mayışmış bir ses çıktı. Kurşun kalemden kararan ellerimi yıkamak için ayağa kalkıp arkamı döndüğümde kapının girişinde Yağız'ı gördüm.

Kapıyı açmış, pervaza yaslanmış beni izliyordu. Yüzünde çok sevdiğim gülümsemesi vardı. Gözleri üzerimde geziniyordu ama her zamanki gibi heyecanlanmadım. Öyle şaşkındım ki kulaklıkları çıkarmak aklıma ancak Yağız'ın dudaklarının oynadığını gördüğümde aklıma geldi.

"Ne dedin?" diye sordum. Sesim kendi kulağıma öyle tuhaf geldi ki derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım.

"Kapıyı çaldım ama duymadın. Neyin var senin?" Usulca geçip odaya girerken ben kapıya bakıyordum. Sanki yeterince bakarsam kapanıp kilitlenecek ve Yağız'ı dışarıda bırakacaktı.

Fakat Yağız içerideydi. *Kapıyı kilitlememiştim.*

Başımı iki yana sallayıp gülümsemeye çalıştım. Yağız yanıma kadar gelmiş, tam karşımda duruyordu. "Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum. Şaşırdım sadece."

Yağız'ın kaşları havalandı. Dönüp kapıya bir bakış atarken, "Evet," dedi. "Hep kilitliyorsun sahiden." Sonra dönüp saf bir merakla nedenini sordu. Daha önce Sıla'ya söylediğim bir şeyler vardı ama şimdi bunları konuşmak istemedim. Onu en son dün sabah görmüştüm ve şimdi tadımı kaçıracak bir şey düşünmek istemiyordum. Kapımı kilitlemeyi unutmam iyi bir şey miydi bunu daha sonra düşünecektim.

Omuz silkerek kollarımı kaldırdım ve Yağız'a sarıldım. "Alışkanlık işte," demekle yetindim. Ellerim kalem yüzünden kapkara olduğundan ona değdirmemeye dikkat ediyordum ama Yağız'ın böyle bir derdi yoktu. Eli ensemi kavrayıp tatlı tatlı okşadı.

"Saçını toplamışsın." Dudakları boynumun üzerinde gezinip oraya uzun, iç titreten bir öpücük bıraktı. "Yakışmış."

"Ödev yaparken bunalıp toplamışımdır. Fakında bile değilim."

"Saçlarını seviyorum," dedi Yağız. Bazen bana böyle şeyler söylüyordu ve her seferinde kalbimde gerçek bir sızı hissedi-

yordum. Bana dair bir sürü küçük şeyi sevdiğine göre beni de seviyor olmalıydı, değil mi? Onun tarafından sevilmeye öyle muhtaçtım ki böyle hissetmek beni utandırıyordu. Kendime karşı mahcup hissediyor, bir insana bu şekilde ihtiyaç duymanın bana zarar vermesinden korkuyordum. Fakat tüm bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu. *Yağız'ın beni sevmesini çok istiyordum.*

"Dur biraz," dedim geri çekilip. "Ellerimi yıkayıp geliyorum."

Hızlı adımlarla banyoya girdim. Sıla'nın odasından yükselen Kenan Doğulu şarkıları evin her yerinden duyuluyordu ama rahatsız edecek kadar yüksek değildi. Bu yüzden saatlerdir kimse onu uyarmıyordu.

Odaya geri döndüğümde Yağız duvarımı inceliyordu. Duvardaki yeni fotoğrafları bulmaya çalıştığını biliyordum. Bunu her geldiğinde yapıyordu. "Bu çocuk kim?" diye sordu Hasan'ın fotoğrafını gösterip. "Farklı günlerden birkaç fotoğrafı var."

"Arkadaşım."

Sandalyeye oturup bir dizimi kendime doğru çektim. Yağız duvardaki kalabalığın içinden Hasan'ın fotoğraflarını bulup inceliyordu. "Arkadaşın olmak için fazla kısa biri değil mi?"

"İnsanları görünüşlerine göre yargılamamalısın."

"Ha ha. Bu arkadaşla nerede tanıştın?"

"Dışarıda."

İç çekerek bana dönüp yatağımın üstüne oturdu. "Seninle konuşmak bazen çok zor."

Bunun bir sitem olduğunu farkındaydım. Ona çok az şey anlattığımın da öyle. Bana böyle baktığında kendimi çok kötü hissediyor, suçluluk duyuyordum. Öyle ki yüzünü güldürmek için önüne geçilemez bir istek beni ele geçiriyordu. Bu dürtüyle masanın çekmecesini açıp oradaki fotoğraf destesini çıkardım.

Bunlar birkaç gündür çekmecemde, Yağız'a verilmeyi bekliyordu. Sürekli fotoğraf çekip ona göstermememden öyle çok şikâyet ediyordu ki hep istediği kar fotoğraflarıyla başka birkaç şeyi daha kopyalayıp vermek üzere hazırlamıştım. Desteyi gördüğünde gözleri parladı. Uzattığım fotoğrafları almak için ayağa kalktığında desteyi arkama sakladım.

"Bunları sana vereceğim ama bazı şartlarım var," dedim ciddiyetle. Ben de yerimden kalkınca tam karşımda durdu. Bu kadar yakın durması kararlılığımın selameti için iyi değildi, bu yüzden iki adım geriye çekildim. "Sadece sen bakabilirsin."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Yağız. "Onları tişörtlerime bastıracağım."

"Evet, az önce tek şansını da kaybettin. Git buradan." Gülerek arkamda sıkı sıkı tuttuğum ellerime uzandı. İki bileğimi kavrayıp tuttuğunda onu itmeye çalıştım.

"Fotoğraflarımı istiyorum. Ya kendi rızanla ver ya da onları zorla alayım."

"Onlar benim fotoğraflarım."

Bu konuşma aramızda öyle çok yaşandı ki Yağız'ın az sonra, "Kendini kandırmaya devam et," diyeceğine emindim. Fakat kendisi adil bir dövüş yerine hileye başvurmayı tercih etti. Bunu fark ettiğimde kaçmaya çalıştım fakat çoktan yakalanmıştım bile. Beni öptüğünde inatçılığım ortadan kayboluyordu. Kafam karışıyor, zihnim pembe bir sisin içine giriyordu. Pembelere hiç alışık değildim, alışabilecek gibi de görünmüyordum. Bu yüzden her seferine beni yeniyordu.

Bir an Yağız'ı öpüyordum; bir an sonra ise Yağız fotoğrafları ele geçirmiş, karşımda sırıtıyordu. Üstümde bu şekilde hâkimiyet kurabiliyor olmaktan öyle mutluydu ki bunu keşfettiğinden beri kullanmaktan hiç çekinmiyordu.

"Eğer," dedim yenilgiyi kabul ederek. "Bunlarla abartılı bir şey yaparsan beni çok kızdırırsın."

"Bu kadar özenle ne sakladığını merak ediyorum," deyip yatağa oturdu. Elindeki fotoğrafları incelerken ben de onu izledim. Son günlerde Sıla'nın kameram elindeyken çektiği birkaç fotoğrafa bakıyordu. Hep birlikte yediğimiz yemeklerde ya da Yağız, restorana geldiğinde ikimiz konuşurken çekilen fotoğraflardı bunlar. Hiçbirinde görüntülendiğimizden haberdar değildik. Samimi olduğumuz fotoğraflar değildi ama doğal bir güzellikleri vardı. Onlardan hoşlanmıştım.

Nala ve Yağız'a ait bazı fotoğraflar da vardı tabii. Çilek bahçesinden, yıldızlı geceden fotoğrafları geçti. Sıra kar fotoğraflarına geldiğinde yerimde rahatsızca kıpırdandım. Anlamsız bir utanç tenimi karıncalandırırken Yağız bir fotoğrafı kaldırıp bana çevirdi. "Beni tam bu anda tavlamıştın," derken sesi tatlı bir esinti gibiydi.

Fotoğrafta Yağız yerdeydi, ben de üzerine ayağımı koymuş zaferimi ilan ediyordum. Aslında bunu dalga geçebilmek için fotoğrafların içine koymuştum ama Yağız'ı gerçekten mutlu etmişe benziyordu. "Seni tavlamaya çalışmıyordum," dedim hafif bir gülümsemeyle. "Yenilmez gücümden etkilenmiş olmalısın."

Karşımda, beni kuşatıp kalelerimi yıkan bir kahkaha attı. Bana değil de fotoğraflara baktığı için tepkilerini pürdikkat izleyebiliyordum. Diğer fotoğrafa geçtiğinde yüzüne öyle güzel bir ifade yerleşti ki neye baktığını merak edip yerimden kalktım. Yanına ilişiğimde bir elini bacağımın üstüne koyup fotoğrafı bana doğru çevirdi.

"Bunu, kalbimi korumak için mi saklıyordun?" diye sordu fotoğrafı gösterirken. Aslında, kendi kalbimi korumaya çalışıyordum. Fotoğrafta öyle mutlu görünüyordum ki onu birine göstermek istememiştim. O an bizi izleyen arkadaşlarımız tarafından çekilmiş bir fotoğraf olsa da ölümsüzleştirilen bir anı unutmak zordu. Sıla doğru zamanda deklanşöre basarak mut-

ağımı vakalamış, o gecenin gerçek olduğunu unutmamam için bir iz bırakmıştı. Arkadaşlarımın zihninde o geceye dair hatıraların, fotoğraftaki hissin yakınından bile geçmediğine emindim. Bunu görmelerini istememiştim.

Yanağımı Yağız'ın omzuna yasladım. Bazen bilinçsizce ona doğru akıp gidiyordum. İkimiz baş başayken bunun önüne geçmek için uğraşmıyordum da. "Fotoğraflarla ne yapacaksın?" diye sordum cevap vermek yerine.

"Duvarıma asacağım."

"Sana kimseye gösterme demedim mi?"

Bir şey söylemedi, sadece gülerek fotoğraflara bakmaya devam etti. Sonra bana gününü anlattı. Antrenmanlarda çok zorluyordu. Mezun olan öğrencilerden sonra takım bir düşüş yaşıyordu. Kaybettikleri takım arkadaşlarının yerlerine gelenler o kadar başarılı değildi ve bu hepsini etkiliyordu. Zorlanıyorlardı. Bunun Yağız'ın moralini bozduğunu görebiliyordum ama o, çok da önemli değilmiş gibi davranmayı tercih ettiği için üstünde konuşmuyordum. Zil çalana dek odamda oturup sohbet ettik. Zilin sesiyle kalktığımda Yağız da benimle geldi. Koridorda yürürken Sıla'nın, odasından gelen şarkıya alçak sesle eşlik ettiğini duyunca genişçe gülümsedim.

"Senin gülen yüzüne kurban, bu serseri kalbim." sözlerinin bana söylendiğini biliyordum. Kalbimdeki tüm kuşlar aynı anda göğe havalandı. Kapıyı açmadan önce Yağız'a bir bakış attığımda bana göz kırpıp yüzümdeki ifadeyi toparlamamı imkânsız kıldı. Geriye çekilip kapıyı açması için ona yol verdim. Arkamı dönüp saçımdaki tokayı çözdükten sonra omuzlarıma dökülen saçlarımı ellerimle düzeltip yüzümdeki gülücüklerden kurtulmaya çalıştım. Son günlerde kendimi sık sık bunu yaparken yakalıyor ve yaşadığım tüm bu değişimin hayretle farkına varıyordum.

Gelenler Tunç ve Derya'ydı. Yanlarında yakın arkadaşları

Arzu ve Sarp da vardı. Market poşetleriyle geldiklerine göre klasik arkadaş gecelerimden birine hazırlanıyorlardı.

Bu gecelerden kaçmayı bir şekilde başarıyordum. Birkaç hafta öncesine kadar bahane bulmam bile gerekmiyordu. İstemediğimi söyleyip odama çekiliyordum ama sonra bir şeyler söylemek ve araya karışmak durumunda kaldığım bir ilişkimiz olmuştu. Kaçacak bir yerim yoktu yani. Eninde sonunda bu akşamlardan birine katılacak ya da hem sevgilimin hem de arkadaşlarımın kalbini kıracaktım. Kimseyi kırmak istemiyordum, bu yüzden odama doğru gitmek için can atan ayaklarımı salona çevirip gürültülü grubun arasına girdim.

Derya, Sıla'nın şarkısını susturup onu içeri getirdi. Çaylar demlendi, alınan atıştırmalıklar ortaya çıktı ve tüm bunların arasında Tunç ve Derya tartışıp durdu. Tunç yine kim bilir ne sebepten Derya'yı kızdırmışsa, her söylediği kıza batıyordu. Tekli koltuklardan birine oturmuş elimde bir bardak çayla bu gürültüyü izlerken Sıla'nın durgun olduğunu fark ettim. Son on dakikadır çayını büyük bir özenle karıştırıyordu. Bunu Yağız da fark etmiş olacak ki oturduğu yerden ayağının ucuyla Sıla'yı dürttü.

"Ne oldu?"

"Sana ne," dedi Sıla tüm huysuzluğuyla. Yağız bana bakınca omuzlarımı kaldırdım. Hiçbir fikrim yoktu.

"Sevgilin falan mı var?"

"Ne alakası var ya?" Sıla'nın ani yükselişi diğerlerinin de ilgisini çekti. Salon birden sessizleşince Sıla yerine iyice gömülüp, "Benimle konuşmayın," dedi.

"Nesi var?" diye fısıldadı Arzu, Derya'ya. Sessiz olmayı pek becerememişti.

Sıla'ya bakarken birden sebebi kavradım. Demir bugün, akşam bir randevusu olduğundan bahsetmişti ve eve geldiğimizden beri Sıla aşk şarkıları dinliyordu. Onun için üzülmeye

başlıyordum. Demir'in Sıla'nın ilgisinin farkında olmaması imkânsızdı. Etrafındaki her şeyi fark eden bir adam olduğunu biliyordum. Buna rağmen Sıla'ya karşı hiçbir özel ilgi göstermediğine göre arkadaşımın hisleri karşılıksızdı. Bunu Sıla'ya söylemek iyi mi olurdu yoksa her şeyi daha mı kötü hâle getirirdi bilemiyordum. Ortada körkütük bir aşk olduğunu da sanmıyordum. Demir'i tanımıyordu bile, sadece ondan etkileniyordu. Karşılık alamayacağını bilmek, Sıla'yı kendi yoluna bakmaya ikna edebilirdi. Ya da daha fazla ve daha acıklı aşk şarkısına maruz kalmamıza sebep olurdu. Emin olamıyordum.

Tunç, önündeki parçaladığı kâğıtlara bir şeyler karalayıp oyun oynanacağını ilan ettiğinde Sıla'yla uğraşmayı bıraktılar. Kâğıtları küçük küçük katlayıp elinde karıştırdıktan sonra herkesten bir kâğıt çekmesini istedi. Benim önümde durunca dik dik yüzüne baktım. "Ben almayayım."

"Dayanılmaz birisin." Buna sahiden de inanır gibi bir hâli vardı. Beni pek sevmediğini düşünüyordum ama bununla bir sorunum yoktu. Bana bulaşmadığı sürece istediği kadar benden hoşlanmayabilirdi. "Bir kere de araya karış."

"Doğru söylüyor," dedi Arzu. Onu yalnızca birkaç kez görmüştüm ve bu yoruma katılacak kadar hakkımda bilgi sahibi olduğunu sanmıyordum. Kalkıp odama gitmeyi düşündüm ama Yağız'ın oynamam için nazikçe ısrar edişi beni yerimde tuttu. Kâğıtlardan bir tane çekip içinde yazana baktım. *Vampir.*

Bu oyunu biliyordum. Katılmak zorunda olduğum birkaç tatsız davette bir türlü kurtulamadığım üvey kardeşim ve arkadaşlarının oynadığını görmüştüm. O günleri düşünmek yerine ana odaklandım. İçimizden iki kişi vampir, diğerleri köylü seçilmişti. Oyuncuların görevi kimliklerini gizlemek ve vampiri bulmaktı. Sarp herkesin gözlerini kapamasını isteyince sıkıntıyla oflayıp söylediğini yaptım. Sonra vampirlerin gözlerini açması istendi.

Yağız'la birbirimize baktık. Yağız bana göz kırpınca dalga geçercesine dudaklarımı büktüm. Bir kez daha gözlerimizi kapatıp Sarp'ın komutlarıyla tekrar açtık ki kimlikler açığa çıkmasın.

"Vampirlerden biri Öykü," dedi Tunç başlar başlamaz. "Kalıbımı basarım ki öyle."

"Bu kadar emin konuşmak kesinlikle bir vampirin işi," diye karşılık verdi Derya. Sıla da ona katıldı.

"Şunun bakışlarına bakın. Beni yere yatırıp kanımı içmekte bir an bile tereddüt etmez. Vampir, Öykü."

"Bununla bir yere varamazsın. Öykü her zaman öyle bakıyor," dedi Sıla. Sonra bana dönüp özür dilercesine baktı.

"Bence vampir Derya," diye bir laf attı Sarp.

"Evet. Vampir benim. Seni öldüreyim mi şekercik?" Bu cevap üzerine Derya'nın vampirliğini uzun uzun tartıştılar. Arada Yağız da lafa karışıp fikrini belirtse de çoğunlukla sessizdi.

"Bu ikisi hiç konuşmuyor," dedi Arzu bizi işaret ederek. Yağız tam çaprazımda koltuğa yayılarak oturmuş, oyunu izliyordu. Ben ise vampir bakışlarımı takınmış herkese şüphe dolu bakışlar atıyordum. Hayata karşı genel bakışım bu olduğundan dikkat de çekmiyordum üstelik.

"Diyorum size, Öykü vampir. Bir odada bu kız varken başkasının vampir olması imkânsız."

"Şimdi ben vampir olup seni ısıracağım," dedi Yağız. "Sevgilimle düzgün konuş."

"Vampirler birbirini kolluyor," dedi Arzu. "Öykü, vampir sensin, değil mi?"

"Evet." Bunu o kadar duru bir sesle söyledim ki ne düşüneceklerini şaşırdılar. Tunç beni seçmekte ısrar ediyordu, diğerleri ise Tunç'u elemek için vampirliği kabul ettiğimi düşünüyorlardı. Sesler öyle yükseldi ki kendimi ağzımı açarken buldum.

"Sen kendini gizlemek için benim üzerime oynuyorsun," dedim Tunç'a. "Mantıksız tezler sunup gereksiz yere saldırıyorsun. Vampir sensin."

"Evet, sensin," dedi Sıla da. "Ne zaman vampir olsan abuk sabuk konuşuyorsun."

"Yağız, sen ne diyorsun?" dedi Sarp. "Vampir sen misin yoksa Tunç mu?"

"Vampir Sıla." Yağız'ın cevabı Sıla'yı çok kızdırdı. Vampir olmadığını kanıtlamak için o kadar aptalca savunmalar yaptı ki ilk oyunda herkes Sıla'nın vampir olduğuna karar verdi. Fakat yanıldılar.

Sıla elendiği için herkese hakaretler ederek köşesine çekilirken grup daha da temkinliydi. Yağız ve Sarp bir düelloda-mışçasına birbirlerine keskin bakışlar atarken Tunç ve Arzu beni hedef gösteriyordu.

"Vampir, Tunç," dedi Yağız.

"Vampir, Yağız," diye karşılık verdi Sarp.

"Ben vampir olsaydım Öykü'yü suçlardım," dedi sevgilim. "Vampir olması hiç şaşırtmayacak tek kişi o. Bu yüzden onun üzerine oynayıp herkesi ikna ederdim. Tıpkı Tunç gibi."

"Delireceğim," diyen Tunç'tu. "Vampir bu ikisi abi, bir bakirenin kanını akıtıp alınlarına sürsek alev alırlar bakın. Vampirler çünkü. Sıla, buraya gel."

"Saçmalama be."

"Bakire kanına ihtiyacım var."

"Seni öldürürsem hiçbir şeye ihtiyacın kalmaz."

"Kesin şamatayı," dedi Sarp. "Vampir, Yağız. Son kararım. Oylayalım."

"Vampir, Öykü," diyen Arzu'ydu. Tunç da ona katıldı. Yağız ve ben Tunç'a oy verdik. Tüm gözler Derya'ya döndüğünde Tunç dizlerinin üstünde sürünerek kanepede oturan Derya'nın ayakucuna gitti. Ellerini tutup, "Aşkım, bana güven," derken duygusal bir oyunun repliğini söylüyor gibi bir hâli vardı.

Derya hepimize tek tek bakıp, "Bilemiyorum," dedi. "Öykü'nün vampir olması çok kolay olurmuş gibi geliyor. Oyunu Yağız ya da sana vereceğim."

"Bana vermen hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Yağız. "Tunç de."

"Yağız de."

"Neden?" dedi Derya. Onu sürekli sinirlendirdiği için sevgilisine karşı refleks olarak gelişen bir inadı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Çok fazla didişiyorlardı ama belki de sevgilerini ifade etme şekilleri böyleydi.

"Çünkü ona âşık değilsin," dedi Tunç.

"Özür dilerim hayatım, bu çok zavallıca bir savunmaydı. Vampir, Tunç." Çoğunluk sağlanınca Sarp istemeye istemeye Tunç'tan kimliğini açıklamasını istedi.

"Ben değildim!" diye bağırdı Tunç sevgilisine kırgın bakışlar atarken. "Size söyledim. Vampir bu ikisi."

"Elendin. Konuşmaya hakkın yok," dedi Yağız onu kışkışlarken ama bu kez herkesin içine şüphe tohumlarını ekmişti. Önce birlik olup Yağız'ı elediler. Vampir olduğu ortaya çıkınca tüm gözler bana döndü. O kadar sakin duruyordum ki emin olamıyorlardı. Ben de ortalığı biraz karıştırmaya karar verdim.

"Susup susup birden çok net fikirler beyan ediyorsun," dedim Sarp'a. "Vampir sen misin?"

"Hayır. Vampir sensin."

"Eğer bensem güvende değilsin demektir," dedim soğukkanlılıkla. Bu tavrım üç kişilik gruplarını ikileme düşürdü ve nasıl olduysa birdenbire Arzu'nun üstüne gitmeye başladılar. Kimliğini açıklaması istendiğinde Arzu surat asarak kâğıdını açıp vampir olmadığını söyledi.

Kaçacak bir yer yoktu. Bu kez ne yapsam da kafa karıştıramadım. Sarp kendinden çok emindi ve Derya da bu ihtimali yeterince ertelemişti. Vampir bendim.

Yıldız haritası

Bu ortaya çıktığında Tunç o kadar dramatikleşti ki Derya ve Sarp kazanmanın tadına varamadılar. Onları tebrik edip yatacağımı söyleyerek ayaklandım. Yağız da eve çıkacağını söyleyip arkamdan gelince önce onu uğurlamak için koridorda durup ceketini giymesini bekledim.

"Çok heyecanlı bir grup," dedim üzerimdeki hırkaya iyice sarınırken. Enerjileri beni biraz sersemletmişti.

"Ve sen de bu grubun en sakin üyesisin."

Sahiden de öyleydim. Artık içlerine karışıyor olmak beni şaşırtmamalıydı ama yine de bazen olduğum yere baktığımda buraya nasıl geldiğimi düşünüp duruyordum. Cevabı bulmak kolay değildi. Bir akıntıya kapılıp hızla ilerlemiştim.

"Sen de bugün sessizdin. Kafanda neler var?"

Böyle sorular sormak benim için çok zordu. Sormadan önce kendimi yüreklendirmem ve beni ilgilendirmediği fikrini zihnimden atmam gerekiyordu. Yağız beni ilgilendiriyordu. Herkesten daha çok.

"Asıl senin kafanda neler var?" diye sordu cebine koyduğu fotoğrafların yerini kontrol ederken. "Bana hiç ipucu vermiyorsun."

"Ben sadece oyuna odaklanmıştım."

"Ben de sana."

"Eh, bu iyi bir şey," deyip gülümsedim ama Yağız'ın sözleri yüzünden huzursuz hissetmiştim. Herkes gelmeden önce diz dize oturduğumuz âna geri dönmek istiyordum fakat bu mümkün değildi.

Parmaklarının arkasıyla yüzümü okşayıp yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. Yarın uzun saatler antrenmanda olacağını, ona şans dilememi söylediğinde ben de başımı çevirip çenesini öptüm. Son günlerde tıraş olmuyordu, çenesini kaplayan kirli sakalının tenimde bıraktığı hisse henüz alışamasam da bundan hoşlanmaya başlıyordum.

Birbirimize iyi geceler dileyip vedalaştık. Odama girdiğimde kapımı kapatıp birkaç dakika boyunca anahtara bakarak durdum. Kapıyı kilitlemek istemiyordum fakat içeride yabancılar vardı. Kimsenin odama girmeye çalışmayacağını biliyordum aslında ama kapıyı kilitlememek içimdeki tüm panik odalarını harekete geçiriyordu.

Kilidi bir kez çevirdim. Sonra ters tarafa döndürüp kilidi açtım. Bu, birkaç kez yaşandıktan sonra sonunda kendime kilitleri açacak cesaretim olduğunu söyleyip kapıdan uzaklaştım.

Onca şeyi geride bıraktıktan, her şeyin üstesinden geldikten sonra kilitlerin ardına gizlenmeden uyumayı hak ediyordum.

26



Sözler, yanlış anlaşılmanın kaynağıdır.

En güzel günlerin ardından her zaman bir felaket gelir. Her zaman.

Çok fazla şeker yediğiniz için hastalanabilirsiniz. Yeni bir şarkı öğrenip bütün gün haykırarak onu söylediğiniz için komşularınız şikâyete gelir. Yıldızların adını öğrenmişsinizdir ve arkadaşlarınıza bunu göstermek için can atıyorsunuzdur ama ertesi gece gökte hiç yıldız olmaz. Harika bir okul gezisinden dönmüşken babanızın ölüm haberini alırsınız. Güzel günler, peşlerinde felaketleri sürükler. Bazen gerçek bir felaket, bazen de büyük sıkıntılara yol açabilecek küçük felaketlerdir bunlar.

Bunca güzelliğin ardından başıma bir şey geleceğini biliyordum. Hayır, buna emindim. Yolun ortasında durmuş kameramın kırık lensine bakarken düşünebildiğim tek şey buydu. *Felaket.*

Bir lensi tamir ettirmek masraflıydı. Ödeyebilmek için ek işe gitmeliydim ve sınav dönemimde ek işe gitmek demek, kendime

ait hiç zamanımın olmaması demekti. Vaktim olmazsa Yağız'ı göremezdim. Yağız'ı göremediğimde ona kameramı yaptırmak için çalıştığımın açıklamasını yapmam gerekirdi.

Bana kameramın nasıl kırıldığını soracaktı. Ya yalan söyleyecektim ya da bunu gizlemeyi seçecektim. Eh, çok düşünmem gerekmiyordu.

Çağan'ın beni huzursuz etmek için sürekli ortaya çıktığını kimseye söylemiyordum. İçimden bir ses bunun bir hata olduğunu fısıldayıp duruyordu ama bu sesi bastırmak kolaydı. Çağan'la kendi yolumla mücadele ediyordum. Ondan korkmayacaktım. Ona pabuç bırakmayacaktım. Arkadaşlarımı üzerine salıp benden uzak durması için onu tehdit ettirmeyecektim.

Bana yaklaştığı an, onu kendim tehdit edebilirdim. Onun gibi adamlar korkak olurdu. Erkeklerle mücadeleye girişmeye yanaşmaz ama kadınlara bulaşmaktan hiç çekinmezdi. Kadınların güçsüz olduğunu düşünürdü. Onlara istedikleri her şeyi yapabileceğini sanırdı.

Ben artık güçsüz bir kadın değildim ve Çağan'ın bana bir kez daha zarar vermesine müsaade etmeyecektim.

Elimdeki kırık kamerayı kederli bakışlarla tutarken kararlılığım gerçekçi görünmeyebilirdi fakat bunu neden yaptığını biliyordum. Neden olur olmaz yerlerde karşımda belirdiğinin, neden okula çıkan dik yokuşu tırmanırken arabasıyla beni neredeyse ezmeye kalktığının gayet farkındaydım. Kulaklığım yüzünden fark etmediğim aracı beni hazırlıksız yakalamıştı. Refleksle geriye sıçradığımda kameram yere düşmüştü. Çağan yüzüme kim olduğunu bilmesem masumiyetine inanacağım bir ifadeyle bakıp pişmanlıkla özür dilerken benden bir tepki görmek istediğini biliyordum. Kızdığımı görmek istiyordu. Korktuğumu. *Ağladığımı.*

Ona bunların hiçbirini vermedim. Oysa kameramın kırılmasına sebep olduğu için onu öldürebilirdim. Bunu hak ediyordu. Pislik herif, bir çukurda ölüme terk edilmeyi kesinlikle hak ediyordu.

Kamerayı çantaya koyup restorana giden yolu yürüdüm. Yol uzundu, tüm gün ayakta çalışacak birinin yürümesi akıl işi değildi ama vaktim varken ve bir de harcayacak fazladan bir kuruşum bile yokken yürümeyi tercih ediyordum.

Yarın kamerayı yaptırmam gerekiyordu. Ödevlerim için çekmem gereken fotoğraflar vardı ve tamirini erteleyemezdim. Ödemeyi taksitlendirebilirsem durumum kolaylaşırdı ama her türlü zorlanacaktım. Belki masrafların yarısını Demir'den istemeliydim. Ne de olsa bunları onun yüzünden yaşıyordum.

Baykuş'a girdiğimde Demir'in selamına karşılık vermeden personel odasına girdim. Sıla da içerideydi. Derya çıkmak için hazırlanırken Sıla önlüğünü giyiyordu. Serkan çoktan gitmişti. Mesaisi bittikten bir saniye sonra onu ortalıkta göremezdiniz.

"Selam," dedi Sıla neşeyle. Birkaç gün önceki huysuzluğunu üstünden atmışa benziyordu. Onu tekrar böyle görmek güzeldi ama gülümsemesine karşılık vermeyi beceremedim. Cılız bir selam mırıldanıp eşyalarımı dolabıma tıktığımda kızlar sorgulayan bakışlarını üzerime diktiler.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim önlüğümü alırken.

"Yağız'la kavga mı ettiniz?"

"Hayır."

"Hımm, kaltaklığın mı tuttu?" dedi Sıla. İçime kapandığım zamanlarda benden nefret ettiğini biliyordum. Bu nefretin yalnızca bir kelimeden ibaret olduğunu da öyle.

"Aynen öyle."

Odadan çıkıp işimin başına geçtim ve saatlerce müşteriler haricinde kimseyle konuşmadım. Akşam çökerken ruh hâlim de havayla beraber iyice kararadı. Kırılan lensin bana kaça patlayacağını düşünüp duruyordum. Tamir edilmesinin ne kadar süreceğini, kamerada bir sorun kalıp kalmayacağını düşünmek kaşlarımı iyice çatmama neden oluyordu. Şu hayatta sahip olduğum sadece bir avuç değerli şey vardı ve kameram en kıymetlilerinden biriydi.

Demir akıllı davranıp gün boyu yanıma yaklaşmadı. Sıla o kadar da akıllı değildi ama yine de birkaç denemeden sonra beni kendi hâlime bıraktı. Mutfağa, akşam servisi için bulaşık bölümüne geçtiğimde çalışma arkadaşlarımın rahat bir nefes aldıklarına emindim.

Yaklaşık bir saat sonra Sıla mutfak kapısından başını uzatıp Yağız'ın geldiğini söyledi. Kapının üstündeki küçük pencereden içeri baktığımda arkadaş grubuyla beraber geldiğini gördüm. Sıla onların siparişlerini Suzan Abla'ya iletirken bana başka bir şey söylemedi.

"İçeride çalıştığımı söyledin mi?"

Sıla pişen köftelerden bir tane kaçırıp ağzına attığında patronun tersleyen bakışlarına maruz kaldı. Dolu ağzıyla bana bakıp, "Sormadı ki," deyince şaşırdım.

Tekrar pencereden bakıp Yağız'ın yüzünü görebilmek için başımı eğdim. "Sormadı mı?"

Omuz silkip hazır olan tabakları alarak mutfaktan çıktı. Yağız'ın masasında altı yedi kişi vardı. Daha önce beni ürkütücü bulan kız da masadaydı. Buraya gelip giderken yanında gördüğüm birkaç kişi ve hiç tanımadıklarım da vardı. Takım arkadaşları olmadığı ortadaydı fakat kim olduklarını bilmiyordum.

Sıla tekrar içeri girdiğinde kapının aralığından daha net bir görüş alanı yakaladım. "Beş numaranın servisi hazır mı?"

"Bir dakikaya vereceğim," dedi Suzan Hanım.

Sıla yanımda durup yüzümü yokladıktan sonra, "Neden bozuluyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

"Buraya geldiğinde ona hep uzaktan selam veriyorsun. Arkadaşları size bakıp duruyor çünkü onların yanında hiç de sevgilisiymiş gibi davranmıyorsun Öykü. İçeri girdiğinde seni sormamasına şaşırmamalısın. Kusura bakma ama asıl bozulan Yağız. Neden böyle yapıyorsun?"

"Yağız'dan uzak durmuyorum," derken sesim savunmacıydı.

Ondan uzak durmuyordum, ona kimseye olmadığım kadar yakındım. Başkalarına göstermek istememem bunu değiştirmezdi.

"Derya'yla ben, seni tanıyoruz. Yağız'ın yanında mutlu olduğunu anlayabiliyorum ama seni tanımayanlar için bunu anlamak çok zor. Çoğu zaman bizim için bile zor. Sen uzak durduğun zaman, Yağız arkadaşlarının meraklı bakışlarına ve sorularına maruz kalıyor. Onu, seni savunmak zorunda bırakıyorsun."

Sıla'nın beni üzmeye çalışmadığını biliyordum. Yağız onun çocukluk arkadaşıydı ve onu incitmemden endişeleniyordu, bunu anlıyordum. Alınmıyordum da. Yine de sözlerinin beni üzdüğünü inkâr edemezdim. Yağız'ı önemsiyordum. Onunla mutluydum. Bunu biliyor olmalıydı.

"Bana kızma, olur mu? İkinizi de çok seviyorum ve üzülmenizi istemiyorum."

Dönüp artık hazır olan tabakları alarak mutfaktan çıkınca suçluluk duygusuyla arkamdaki mermer tezgâha yaslandım. Camdan dışarı bakarken, Yağız'ın başını hiç kaldırmayışını görmek içimdeki karamsarlığı daha da büyüttü. Dudaklarım aşağı doğru kıvrılıyordu. Gidip Yağız'a sarılmak istiyordum ama insanların içinde bunu yapabilecek biri değildim. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyordum. Keşke bilebilseydim.

Suzan Hanım gelip yanımda durdu. Bir süre benimle beraber restoranın içini izledikten sonra, "Molaya çıkmak ister misin?" dedi. Başımı iki yana salladım. "Geldiğin günden beri çok değiştin, biliyor musun?"

Dönüp ona bakarken gözlerimdeki üzüntüyü, hayal kırıklığını göreceğini düşünemedim. Hislerimin gözlerime yansıyacak kadar yükseldiğini de öyle. Bu kırgınlığın sorumluluğunu kime yükleyecektim? Sıla'ya mı, Yağıza mı yoksa kendime mi? *Burada bana kendimden başka zarar verecek kimse yoktu.*

"Öyle bakma, güzel bir şeyden bahsediyorum," diyerek devam etti Suzan Hanım. Kalçasını arkamızdaki masaya yaslayıp elini omzuma attığında samimiyetinden kaçmamak için dürtüle-

rime direndim. "Geldiğin ilk günlerde çok korkmuş görünüyordun. Sudan çıkmış balık gibiydin. Telaşlıydın, panik doluydun ve muhtemelen tüm bunları gizleyebildiğini sanıyordun. Ben de zor bir hayat geçirdim Öykü. Korkmuş çocukları iyi tanırım."

Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Bu şehre geldiğimde ne yapacağım hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Elbette korkacaktım. Eğer bu işi bulamasaydım şimdi ne hâlde olacağımı tahmin edemiyordum bile.

"Bir süre sonra açılacağını düşünmüştüm ama sen giderek kendini kapattın. Hâlâ korkuyorsan bile bunu gizledin. Üzüntünü, sevincini gizledin. Çok sessizdin kızım. Derdi olmayan kimse o kadar sessiz olmaz. O günlerde yalnızca beni endişelendiren biriydin. Şimdi sana baktığımda genç, güzel bir kız görüyorum. Arkadaşların var. Onlarla konuşuyorsun, şakalaşıyorsun. Önceden burada sesini hiç duymazdım. O kadar görünmezdin ki özellikle seni aramıyorsam burada olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Şimdi mutfaktayken sesini duyuyorum. Sıla'yla gülüyorsun. Demir'le kavga ediyorsun. Ama Yağız geldiğinde yine sessizleşiyorsun. Burada durmuş, ona uzaktan bakıyorsun. O senin sevgilin değil mi?"

Cevap beklercesine kolumu dürtüklediğinde bakışlarımı yerden ayırmadan kafa salladım. "Öyle."

"Çabalamadığını düşünmüyorum. Bence kat ettiğin onca yol, çok fazla çaba gerektiriyordu. Ama bunu arkadaşlarına ve sevgiline göstermezsen seni görmedikleri için üzülemezsin. Birkaç adım atıp Yağız'ın yanına otur. Söz veriyorum, daha iyi hissedeceksin güzel kızım. Bu kadarcık bir mesafe için ikinizi de üzme." Bana bakıp dostça gülümsedi. "O iyi bir çocuk."

Yaşının verdiği tecrübeyle mi yoksa gelişmiş gözlem yeteneğiyle mi bu kadar doğru konuşuyor bilmiyordum ama sözleriyle beni yakalamayı başardı. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi tam da duymak istediklerimi söylüyordu. Beni en başından beri fark ettiğini anlatıyordu, burada olduğumu bildiğinden bahsediyor-

du. Bana güzel kızım diyordu. Babamdan sonra birisinin bana böyle seslendiğini hatırlamıyordum.

Başımı kaldırıp küçük camdan dışarı baktım. Yalnızca birkaç adım. Gidip onun yanına otursam kötü hiçbir şey olmazdı, güzel şeyler olacağını ise biliyordum. Sadece yanında oturmak bile sıkıntılarımın bir kısmını benden uzaklaştırırdı. Belki Yağız'ın-kileri de ondan uzaklaştıracaktı, kim bilir?

"Molaya çıksam iyi olur," diye mırıldandım. Suzan Hanım omzumu sıkıp gitmem için beni yüreklendirdiğinde ona minnetle gülümseyip mutfaktan çıktım. Ellerimi pantolonuma silip boş bakışlarla etrafa şöyle bir baktıktan sonra Yağız'ın masasına yürüdüm. Karşısındaki kız ona heyecanla bir şey anlatıyordu ama Yağız onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Onu böyle durgun görmeye alışık değildim. Onu benim yerime başka kızlarla eğlenirken görmeyi istemediğim de aşikârdı.

Koltuklu masalardan birinde oturuyorlardı. Yağız kıvrılan koltuğun köşesinde tek kişilik bir alanda oturuyordu. Orada ikinci bir kişiye yer yoktu ama yine de başka bir yere gitmeyecektim. Arkasında durup elimi omzuna koyduğumda başını kaldırıp beni gördü. Gözleri yüzümde gezinip orada bir şeyler aradı. Ne gördüğünü bilmiyordum ama güzel şeyler olmasını umdum.

"Selam," dedim masadaki insanlara hiç bakmadan. "Orada bana da yer var mı?" diye sorduğumda yüzündeki durgunluk kalktı. Dudaklarına benim için güzel bir gülümseme kondururken gözleri bambaşka bir ışıkla parladı.

"Senin için her zaman yerim var," deyip kenara çekildi. Yanına sıkıştığımda rahat etmem için kolunu omzuma attı. Bacak bacak üstüne atıp ona iyice yaklaştım, böylece yer sıkıntısı ortadan kalkmış oldu. Diğerlerinin bize baktığının farkındaydım ve bu beni geriyordu. Başkalarının önünde sevgimi belli etmek, bilmediğim ve alışık olmadığım bir şeydi. Zorlanıyordum. Yine de Yağız'a yaslanıp karşımdaki insanlara baktım.

"Merhaba," dedi çaprazımızda duran kız. "Ben Dilan."

Yanındaki kızlar da Mina ve Eda'ydı. Erkekler de kendilerini tanıttılar. Ahmet, Bahadır ve Selim'e memnun olduğumu mırıldanıp onlarla tanıştım. Yağız'ın sınıf arkadaşları olduğunu öğrendiğim insanların yüzlerinden bizi merak ettikleri ve soru sormak istedikleri anlaşılıyordu. Özellikle kızların. Ama benim kimseyle sohbet edecek havam yoktu. Bu yüzden Yağız'a dönüp yüzünü inceledim. Onu üzen şeyin ne olduğunu bilmemek içimi kemiriyordu.

"Neyin var?"

"Kötü bir gündü," diye cevap verdi. Aramızda sessizce konuştuğumuzu gören arkadaşları da kendi muhabbetlerine döndüler.

"Antrenman iyi geçmedi mi?"

"Antrenman, sınavlar. Hiçbir şey iyi değil."

"Kendine çok yükleniyorsun." Ne kadar çalıştığını biliyordum. Takım kaptanının göstermediği hırsın boşluğunu kendisi doldurmaya çalışıyordu ama bunu yapamazdı. Diğerlerinin, takımı umursamamasının suçunu üstlenmesi saçmaydı. Bunları kafasına taktığı için sınav haftasının da kötü geçmesine izin vererek kendine haksızlık ediyordu. "Biraz rahatlamalısın."

"Evet. Bu tavsiyeleri kendine de veriyor musun?" dedi aksi bir sesle. Yağız'dan hep tatlı sözler duymaya ne kadar alışık olduğumu daha önce fark etmemiştim. İkimiz tartışırken bile hiçbir zaman direkt olarak bana bir şey söylemezdi, konuştuğumuz her neyse kendi fikrinde inat eder ama bunu yaparken hiç agresifleşmeyip karşısındakini daha da kızdırırdı.

Hayatı boyunca azarlanmış ve terslenmiş biriydim, bu kadar küçük bir iğnelemenin kalbimi kırması çok saçmaydı ama önüne geçemedim. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü, belki de yüzüme kırgın bir bakış yerleşti. Oysa ben incindiğimi başkalarından gizlemeyi çok iyi bilirdim.

Yağız yüzümü görünce ne olduğunun farkında vardı. Yüzü pişmanlıkla çarpılırken, "Affedersin," dedi. "Biraz gerginim."

"Sorun değil."

Yerimde daha dik oturup aramıza mesafe koydum. Bu kendimi korumak adına bilinçsizce yaptığım bir şeydi. Yağız, diğer kolunu da bana dolayıp beni tekrar kendine çekmeye çalıştığında masadakilere baktım. Kimse bizi dinlemiyor, kendi gürültülerinin içinde yemeklerini yiyorlardı. Sevgilim tarafından sıkıca kucaklandım. Yüzünü saçlarıma gömüp bir şeyler mırıldandı. Ne söylediğini anlayamadım ama güzel bir şey olduğuna emindim. Boğazıma biriken, ağlamanın habercisi o sızıyı geri yuttum. Bu sızı son zamanlarda sürekli bir yumruk gibi boğazıma oturuyor, bana eziyet ediyordu. Gözyaşlarına dönüşmeyişi beni bir kapanın içine hapsediyordu. Baskılanıyor, nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Bazen ağlayabilmek için delice bir istek duysam da şu an bunu yapamadığıma memnundum. İnsanların içinde ağlamak beni bir dehşet kuyusuna düşürürdü.

Kimsenin ilgisinin üstümüzde olmayışı kendimi güvenli bir kozanın içinde hissettiriyordu. Parmaklarımı Yağız'ınkilere doladım. Ona küsecek değildim. Hatta onu her terslediğimde böyle hissediyorsa diye sözlerime dikkat etmem gerektiğini düşündüm. Parmağımla elini hafif hafif okşarken, "Sen neden bir şey yemiyorsun?" diye sordum.

"Aç değilim. İşin ne zaman bitiyor?"

"Sekizde çıkacağım."

"Sosisli yemeye gidelim," derken neşelenmişti. Ya da az önceki tavrını telafi etmeye çalışıyordu.

"Sosisliyle aranda nasıl bir ilişki var senin? Sürekli oradasın."

"Çok kuvvetli bir ilişki. Gidecek miyiz?"

"Gelemem. Yarından sonra birkaç akşam otelde çalışacağım. Bu gece elimdeki çevirileri bitirmem lazım."

"Restorandan az mı kazanıyorsun? Geçinmen için yeterli ol-

muyor mu?" diye sorarken kaşları çatılmıştı ama bunun öfkeyle ilgisi yoktu. Endişeleniyordu.

"Genelde yetiyor ama bazen ek harcamalarım oluyor."

Böyle açıklamalar yapmak tuhaftı. Uzun zamandır tek başımaydım ve benimle ilgilenen, ne yaptığımı umursayan ya da sorgulayan kimse olmamıştı. İlişkilerin, hayatında olanları paylaşmayı gerektirdiğini yeni yeni öğreniyordum.

"Ne gibi?"

"Molam bitti," dedim sarılışından uzaklaşırken. Kolları benden ayrılınca bir eksiklik hissi etrafımda dolanıp ürpermeme sebep oldu. "Görüşürüz."

Benimle birlikte ayağa kalkıp mutfak kapısının önüne kadar geldi. "Öykü, yardıma ihtiyacın olduğunda ilk bana gelirsin, değil mi?"

"Tabii," dedim hemen.

Baş edemediğim bir şey olursa bunu Yağız'la paylaşırdım. Henüz o noktada değildim. Yakınında bile değildim. Kendi başıma halledebiliyordum. Bu yüzden cevap verirken hiç tereddüt etmedim. Bu da Yağız'ın hoşuna gitti. Yanağımı öpüp beni işime uğurlarken eve gideceğini ve yarın kahvaltıda beni görmeyi umduğunu söyledi.

Mutfağa girip bir kenara bıraktığım önlüğümü belime doladım. İşe başlamadan önce Suzan Hanım takdir eden bir gülümseyişle kolumu sıvazladı.

Hayat ne garipti. İyi şeylere sahipken kıymetini asla bilemiyorduk. Sonra onları kaybedince en ufak, belli belirsiz bir destek bile silkelenip kendimize gelmemizi sağlayabiliyordu. Bir gülümsemenin, basit bir takdir edişin kıymetini çok iyi biliyor ve Suzan Hanım'a karşı kalbimde bir vefa çiçeği büyütüyordum.

27



"Sevmez olur muyum seni," dedi çiçek.
"Sevgimi anlamadınsa suç bende."

Durup soluklanacak hiçbir an bulamadığım dört günün ardından daha fazlasını kaldıramayacağıma karar verip oteldeki işten çekilmek zorunda kaldım. Yerime başkasını ayarlamaları için iş aldığım ajansı aradığımda temsilci o kadar şaşırdı ki bana üç kez emin olup olmadığımı sordu.

Okulun ilk gününde ajansın iletişim numarasını panoda görüp aradığımdan beri hiçbir iş teklifini geri çevirmemiş, üstelik sık sık işleri yoklamak için kendim aramıştım. Ajans dönemsel etkinlikler, davetler, düğünler, özel partiler için günlük işler veriyordu. Aslında ben tüm işleri yapabileceğimde ısrar etmiş ve adımı her türlü iş ilanına kaydettirmeye çalışmıştım ancak temsilci Yasemin Hanım gözlerini üzerime dikip, "Prenses olup çocukları eğlendirebilir misin?" diye sorduğunda köşeye sıkışmıştım. Çocukların benim gibi bir prensesi inandırıcı bulmayacakları ortadaydı. Temizlik işini de denemiştim ancak

ev temizlikleri için orta yaşlı kadınlar tecrübelerinden dolayı daha çok tercih ediliyordu. Böylece elimde sadece garsonluk gibi işler kalmıştı.

Çalışmaktan şikâyet etmiyordum. Bu günlük işlerin yükü çok fazlaydı ama iyi kazandırıyordu. Bir hafta boyunca aralıksız çalışıp kameramın tamir parasını tamamen çıkarmayı planlıyordum ancak dördüncü gün akşam yedide işe giderken bunu daha fazla yapamayacağımı düşündüm. Yağız'ı öyle çok özlemiştim ki fiziksel bir acı çekiyordum. En son kahvaltı için sözleşerek ayrıldığımızda, kahvaltıyı yapamamıştık çünkü Tunç ve Derya o sabah birbirlerini öldürmeye karar verip evde bir arbede çıkarmışlardı. Onların sorununu çözüp barışmak için yeterince vakti olurdu ama benim günlerce sürecek yoğunlukta sevgilimle geçirebileceğim tek ânı elimden almışlardı. Bu yüzden onlara kin güdüyordum.

Yağız'ın da benim de sınav dönemimizdi. Onun antrenmanları en yoğun zamanındaydı, ben ise ancak uyumak için eve girebiliyordum. Birkaç haftada Yağız'a bu kadar bağlanmam kesinlikle korkunçtu. Onu göremediğim için temsilciyi arayıp haftayı tamamlayamayacağımı söylerken, hâlâ kendini korumaya çalışan yanım çığlıklar atıp duruyordu ama duyduğum özlem, çığlıkları bastıracak kadar büyüktü.

Üstelik çok yorulmuştum. Demir adam rolü oynamakta, yorgunluğu ve vakitsizliği göğüslemekte eskisi kadar iyi değildim. Kendime ait zamana ihtiyaç duyuyordum. Arkadaşlarımı merak ediyor, evimde akşam yemeği yemek istiyordum. Sevgilime sarılmaya ve onunla sohbet etmeye ihtiyacım vardı. Yıllarca uğraşıp diktiğim tüm kaleler sadece birkaç haftada yıkılmıştı işte. Elimden hiçbir şey gelmemişti.

Servis aracından sokağımın başında indiğimde saat gecenin on biriydi. Yarın kameramı almaya gidecektim. Ödev için çekmem gereken fotoğraflar vardı, ayrıca üstünde çalıştığım proje

için bazı araştırmalar yapmalıydım. Ama hepsinden önce Yağız'ı görmek istiyordum. Son günlerde sadece mesajlaşabilmiştik ve onunla konuşmayı çok özlemiştim.

Kendi dairemi geçip bir üst kata çıktım. Uyuyor olma ihtimaline karşı önce mesaj atıp geleceğimi haber vermek isterdim ama telefonumun şarjı saatler önce bitmişti. Buraya gelene kadar Yağız'ın benim sevgilim olduğunu ve habersiz kapısını çalmamın bir sorun olmayacağını kendime hatırlatıp durmuştum. Bundan güç alarak yumruğumu kaldırıp kapıya iki kez vurdum. Bir süre kapının ardından hiçbir ses duyulmayınca bir kez daha denedim. Yağız'ı görmeden dönmek istemiyordum. Nihayet adım sesleri duyuldu. Tunç kapıyı açıp da beni görünce kaşlarını öyle bir çattı ki görünüşümde bir gariplik mi var diye kendimi kontrol ettim.

"Ne var?"

"Tunç, ben bile bu kadar kaba değilim," diye söylendim.

"Bundan emin değilim." Ona ters bir bakış atıp Yağız'ı göreceğimi söyledim. "Evde değil," deyip kapıyı yüzüme kapamaya kalktı.

Peki, kızmaya başlıyordum. "Derdin ne be?"

Kapı kapanacakken durdu, kapıyı sertçe ardına kadar açıp eşiğin tam önünde dikildi. Zaten uzun bir adamdı. Bir de eşiğin hafif yüksekliğine çıkınca hepten üstünlük sağladı. "Senin derdin ne asıl? Neden günlerdir neredeysen oraya gitmiyorsun?"

Öfkesi beni öyle şaşırttı ki bir anlığına yüzüne boş boş baktım. "Nerede olduğum seni ilgilendirmiyor."

"Beni ilgilendiren, en yakın arkadaşım. Onu umursamayan birini hak etmiyor."

Çatık kaşlarına, öfkeli sözlerine bir anlam vermeye çalışmak boşunaydı. Neden bahsettiğini bildiğini sanmıyordum. Benimle böyle konuşacak cüreti nereden bulduğuna ise hayret ediyordum. Onu, kavga edecek kadar ciddiye almak istemediğimden dönüp merdivenlere yöneldim.

"Doğru olmadığını bile söyleyemiyorsun," dedi arkamdan. "Yağız sana âşık. Kim bilir neden ama âşık. Karşımda sürekli çabalayan ve hiçbir karşılık alamayan bir adam görüyorum. Sen neredesin Öykü? Yağız zor günler geçirirken ve sana ihtiyaç duyarken, sen neredesin?"

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Sözlerinin beni incittiğini görmesini istemiyordum, bu yüzden kendimi toparlayana kadar ona dönmedim. Sonunda derin bir nefes alabildiğimde aradan bir süre geçmişti.

"Bunlar Yağız'ın düşünceleri mi?" diye sordum alacağım cevaptan korkarak. Bir insanın, başka birinin adına bu şekilde konuşacağından emin değildim.

Tunç derin bir nefes aldı. Elleriyle yüzünü sıvazlayıp sakinleşmeye çalıştığında öfkesinin asıl hedefinin ben olmadığını fark ettim. Sinirini benden çıkarıyordu. Bu sorun değildi, asıl sorun sözlerindeki gerçeklik payıydı. "Bak. Yağız iyi bir adam. Eğer onun hislerini paylaşmıyorsan bu ilişkiyi sürdürme." dedi. "Ona zarar vereceksin."

Yüzüne uzun uzun baktım. Yağız'ın bana âşık olduğunu söylemesi içimde bir karnavalı başlatırken diğer her sözcük karnavalın parlak ışıklarının üzerine sıkılan bir kurşun gibiydi.

Gitmeyi düşündüm. Yağız'a zarar vermektense uzaklaşmayı... Ama bunlar doğru değildi ki. Ben de çabalıyordum. Ben *buradaydım*. Yağız'ı sevdiğim için burada durmuş, Tunç'un hakaretini dinliyordum.

Hiçbir şey bilmeyen aptalın tekiydi ve burada durup sözlerini dinlemek zorunda değildim. "Önümüzdeki ilk hatanda Derya'ya senin çabalamaya değmeyen biri olduğunu söyleyeceğim," dedim sakince. "Ve emin ol Tunç, sen çok fazla hata yapıyorsun."

Ayakkabılarımı çıkarıp içeriye girdiğimde, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Onu itip koridora döndüm.

"Yağız'ın odasına gidiyorum."

"Evde değil dedim ya!"

"Öyleyse gelmesini beklerim!"

Odaya girip kapıyı arkamdan sertçe kapadığımda halının ortasında uyuklayan Nala korkup yatağın altına kaçtı. Sonra beni görünce heyecanlanıp koşarak üstüme atladı. Artık bir avuçluk bir köpek değildi. Epey büyümüştü ama yine de onu kucaklamakta sıkıntı çekmiyordum.

"Merhaba kızım," dedim kulaklarının altını kaşırken. Derin bir iç çekip Yağız'ın odasına baktım. Tunç'un sözleri karnıma saplanan demir çubuklar gibiydi. Onları görmezden gelmeye çalıştım ama acısı tüm gerçekliğiyle oradaydı. Boş odada gözlerimi gezdirirken dudaklarım titredi. Öfkeyi, incinmişliği, hayal kırıklığını ezip geçen ve geriye başka hiçbir şey bırakmayan bir yalnızlık hissiyle yatağa çöktüm. Ben buradaydım. Hiç olmadığım kadar. Neden hâlâ görülmüyordum?

Telefonum eski bir model olduğu için etrafta bir şarj aleti bulamazdım. Tunç'tan asla yardım istemeyeceğime göre, burada oturup Yağız'ın gelmesini beklemekten başka çare yoktu. Göğsümde titreyip duran dargınlığı görmezden gelebilmek için bir şey yapma ihtiyacıyla etrafa bakındım. Sabah hava soğuk olduğundan üstüme kalın bir kazak giymiştim. Şimdi kazak beni boğuyordu. Bunalmış bir vaziyette Yağız'ın dolabını açtım. Dolabı karıştırıyor gibi görünmemek için raflı bölmenin en üstünden bir tişört alıp kapağı kapadım.

Yağız odama geldiği her seferde meraklı bir kedi gibi etrafı inceleyip çalışma masamın çekmecelerinde neler olduğunu soruyordu. Çekmeceyi açmasına izin verdiysem özel bir ilgiyle içindeki her şeyi tek tek inceleyip bana ne işime yaradığını sorarak vakit geçiriyordu. Bunu neden yaptığını hiç bilmiyordum ama bu huyu sayesinde tişörtünü alırken rahatsız hissetmedim. Onun da sorun etmeyeceğine emindim.

Tişörtü üstüme geçirip bacaklarımın arasında dolanan Nala'ya baktım. Kuyruğunu sallayarak onunla ilgilenmem için türlü şirinlikler yapıyordu. Yatağa oturup kucağıma çıkmasını işaret ettim ve küçük köpeğe sarıldım.

"Sen de beni yargılıyor musun?" diye sordum sessizce. Günlerdir ortada olmayışım Nala'yı, Tunç'tan daha çok ilgilendiriyor olmalıydı.

Onunla oynarken komodinin üzerindeki çerçeve dikkatimi çekti. Uzanıp elime aldığımda içinde bir zamanlar Yağız'dan köşe bucak sakladığım fotoğrafı gördüm. Yatağının ucunda ikimizin fotoğrafı vardı. Fotoğrafımıza bakarken kalbimdeki dargınlığın üzerine ılık bir sevgi seli aktı. Birinin hayatında bir çerçevelik yerim olacağını hiç düşünmemiştim. Bu yüzden asla kendi fotoğraflarımı çekmiyordum. Bu yüzden odamı başka insanların fotoğraflarıyla dolduruyordum. Çünkü herkes bir yerlerde iz bırakmayı hak ederdi.

Orada otururken yorgunluğum ve üzüntüm beni ele geçirdi. Kılımı kıpırdatamayacak bir noktaya geldiğimde yatağın üstüne kıvrıldım. Burada kendimi tehlikede hissetmiyordum. Bu odada çok fazla bulunmamıştım ama bana hiç de yabancı gelmiyordu. Her yerinde Yağız'dan ve hatta benden izler varken içeride tehlikede hissetmiyordum. Zaten aklım Tunç'un sözleriyle öyle meşguldü ki başka bir şey düşünemiyordum. Yine de yorgunluğumun önüne geçemedim. Gözlerim kayarak kapanırken uykunun bilinçsizliğine düştüm.

Beni düştüğüm o sisin içinden çıkaran yüzümdeki kıpırtılar oldu. Önce korktum. Bir anlığına nefesimi tuttum ancak hemen sonra Yağız'ın tanıdık kokusu bilincimde bir ışık yaktı. Yanaklarımda, çenemde gezinen parmakların verdiği güzel hisler, kulaklarımda çınlayan Tunç'un suçlamalarına karışırken gülsem mi, oturup ağlasam mı bilemedim. *Gerçi, istesem de ağlayamıyordum ki.*

Gözlerimi araladığımda Yağız'ın güzel yüzüyle karşılaştım. Yatağın kenarına oturmuş, saçlarımla oynayarak beni izliyordu.

"Selam," dedim çatlayan sesimle. Bana böyle baktığında gözlerindeki ışığın en parlak yıldızlardan bile daha güzel olduğunu düşünüyordum.

"Seni odamda bulmayı beklemiyordum. Uyandırmak istemedim ama sadece on dakika dayanabildim." Sesinden taşan keyfi duymamak imkânsızdı.

"Neredeydin?" diye sorarken ellerim yüzünü buldu. *Hislerini paylaşmıyorsan bu ilişkiyi sürdürme.* Neden bana bunları söylemişti ki? Yağız da mı böyle düşünüyordu? Bu ihtimalin ağırlığıyla kalbim bir kez daha kırıldı. Böyle düşünmesini istemediğim için, "Seni özledim," dedim.

Belki de bunu daha sık dile getirmeliydim çünkü Yağız'ın yüzündeki mutluluk apaçıktı. Başka hiçbir şeye yoramayacağım kadar samimi bir ifadeydi. Bir insanın bu kadar güzel bakabileceğini, onu tanıyana kadar bilmiyordum.

"Sana çok kızgındım," dedi Yağız. Duymak istediğim tek şey onun da beni özlediğiydi, bana kızmasını istemiyordum. Doğrulup dizlerimi karnıma çekerek otururken gergindim. "Birkaç kez seni aradım ama telefonun kapalıydı. Gerçekten çok kızdım."

Yüzünde öfkeden bir iz yoktu. Sakin görünüyordu, sakin ve keyfi yerinde gibiydi. Gözlerimi çenesine kilitleyip sıkıntıyla dolan yüreğimi rahatlatmaya çalıştım. *O zor günler geçirirken sen neredesin Öykü?*

"Pek kızgın görünmüyorsun."

"Eh, kavga etmeye hazırlanırken seni odamda buldum. Üstelik tişörtümü çalmışsın. Beni gafil avladın." Karşımda derin bir iç çekti. Yüzündeki gülücüklerin, yerini düşünceli bakışlara bırakmasını izledim. Gözleri yüzümde gezinirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Seninle ne yapacağım böyle?"

Bu cümleyi daha önce onlarca kez duymuştum. Hepsi de beni iliklerime kadar utanca boğan bir tavırla söylenmişti. İstenmemenin utancı. Kimsesizliğin utancı... Oysa Yağız'ın ağzından dökülürken kulağa sadece çaresiz geliyordu. Onu bu kadar zorluyor muydum?

"Üzgünüm," dedim ona yaklaşırken. Başımı omzuna koyup bakışlarından saklandım. "Çok uzun zamandır tek başımayım Yağız. Artık hayatım değişiyor ve bundan hoşlanıyorum. Buna rağmen paylaşımcı olmak benim için kolay değil. Ben hiçbir zaman senin kadar açık sözlü, senin gibi şeffaf olamam ama elimden geleni yapıyorum. Bana biraz zaman ver."

Yağız'ın eli saçlarımın arasına karıştığında yüreğimdeki korku biraz olsun hafifledi. Onu üzmekten korkuyordum. Onu üzmek en çok beni yaralardı.

"Neden tek başınaydın?" diye sordu duru bir sesle. "Hiç arkadaşın ya da seninle ilgilenen herhangi biri olmadı mı?"

Yağız'ın böyle sorular sormaya yeltendiği her seferinde konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmuş, sorularının önünü net bir tavırla kesmiştim. Yine böyle yapmak istiyordum. Kimsesizliğimden bahsetmek, yaralarımı ortaya sermek ödümü koparıyordu. Yalnız olduğum için hep bir hedefe dönüşmüştüm, bu yüzden birine yalnızlığımdan bahsetmek benim için zordu. O biri Yağız olsa bile.

Bütün bunlara rağmen, Yağız'ı kendimden uzaklaştırmak istemiyordum. Arkadaşlarının onu üzdüğümü, onu hak etmediğimi düşünmesi beni incitiyordu. Eğer yapayalnız geçen onca yıldan sonra Yağız'ın sevgisini hak etmiyorsam hayatta başka neye sahip olabilirdim ki?

Dudaklarımı ıslatıp kendimi bir şeyler anlatmaya hazırladım. Her cümle başka bir düğümdü ama ipler gevşedikçe sıradaki düğümü açmak kolaylaştı. "Babam öldükten sonra, büyürken çok yalnız kaldım," dedim başımı omzundan kal-

dırmadan. "Annemin hayatı bildiğim hayattan çok farklıydı. Çok yabancıydı. Arkadaş edinemedim. Üvey kardeşlerimle de anlaşamıyordum, hiçbir yerde huzur yoktu. Tüm bu huzursuzluk beni korkutuyordu. Yalnız kaldıkça içime kapandım. İçime kapandıkça daha az konuşmaya başladım. Sonra lisede biriyle tanıştım. Benimle ilgileniyor gibiydi. Ondan hoşlanmıştım da."

Yağız'ın yüzünü göremesem de kaşlarını çattığını tahmin ediyordum. Ona anlatmayı seçtiğim bu anı bir zamanlar kalbimi paramparça etmişti ama aşk yüzünden değil. Bu kadar değersizleştirilmiş olmaktı beni yaralayan.

Kaan, üvey kardeşimin arkadaşıydı. Onu her zaman görürdüm ama benimle özel olarak ilgileneceğini hiç düşünmemiştim. Başlarda bu ilgiye inanmamıştım da ama Kaan direncim kırılana kadar bana ilgi göstermişti. Yalnızlığımı kullanmıştı, boşlandığım her şeyi didikleyip hayatıma dâhil olmaya çalışmıştı. Aslında Koray'ın arkadaşı olmasaydı, üvey kardeşimin sözünü dinlemeye bu kadar istekli olmasaydı belki gerçekten arkadaş olabilirdik. Tabii onun derdi arkadaşım olmak da sevgilim olmak da değildi. Yaşanan her şeyi detaylarıyla, dürüstçe anlatabileceğimi sanmıyordum. Koray'ın bu hikâyedeki rolünden bahsetmeden en doğru şekilde özetlemeye çalıştım.

"Sonra Kaan'ın benimle sadece eğlendiğini öğrendim. Hakkımda doğru olmayan şeyler söyledi ve herkes ona inandı. Sonrasında okula devam etmek zorunda olmak çok kötüydü. Erkeklerin benimle istedikleri şekilde konuşabileceğini sanması daha beterdi."

Nasıl devam edeceğimi bilemeyip durdum. Yağız'ın yüzüne bakmasam da belinin iki yanında duran ellerim tişörtünün uçlarını sıkıca kavramıştı. Bunları onunla paylaşmak benim için çok zordu fakat anlamasını istiyordum. Burada olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı.

"Bu yüzden mi Çağan'ın söyledikleri seni o kadar korkuttu?"

"Söylediklerini yapmasının çok kolay olduğunu düşündüm," derken titrek bir nefes aldım.

"Hey, bana bak." Yüzümü tutup kaldırdı. Parmakları yanağımı okşarken, "Bunlar başına geldiği için çok üzgünüm Öykü," dedi. "O günleri silip atamam ama senin için önümüze güzel yollar döşeyebilirim. Sadece bana güven. Seni hayal kırıklığına uğratmam."

Öne kayıp kollarının arasına girdim. Beni sıkıca kucakladı. Burnumu boyun çukuruna yaslayıp ona sokuldum. Daha önce kimseyle böyle bir yakınlığı paylaşmamıştım. Hissettiklerim beni hayrete düşürüyordu. Anlattıklarım omuzlarımdaki yükü azaltıyordu. *Onu öyle çok seviyordum ki ödüm kopuyordu.*

"Biliyorum. Son zamanlarda uzak durduğum için özür dilerim. Bana kızma, olur mu? Sana çok değer veriyorum."

"Keşke benimle daha çok konuşsan," dedi Yağız. "Benim sana ne kadar değer verdiğimi bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedim bir kez daha. Yağız bana bir gün tekrar sevilebileceğimin umudunu veren adamdı. Bana unuttuğum tüm güzellikleri hatırlatan, bana daha güzel bir hayatı düşleten adamdı.

Yağız. *Benim için gidilecek en güzel yolları önüme döşeyen adam.*

28



"Küçük dostum... Korkuyor musun?"

Yağız'a kalbimden bir parçayı gösterdiğim o günden sonra aramızda bir şeyler değişmişti. O gece saatler boyu oturup konuşmuştuk. Tunç'la tatsız sohbetimizden ona bahsetmemiştim ama Tunç'un söz ettiği zor günlerin ne olduğunu öğrenmeye kararlıydım. Yağız benim gibi değildi, paylaşmaya açıktı ve benim sıkıntılarıyla ilgileniyor olmama yüklediği anlamları gözlerinden okuyabiliyordum. Bundan rahatsız olmuyordum çünkü ona karşı sandığından çok daha büyük hislerim vardı. Takımdaki sıkıntıları, basketbolun son zamanlarda sevdiği spordan uzaklaşıp onun için bir derde dönüşmesini anlatışını dinledim. Tüm bunlar aramızdaki dengelerin oynamasına ve birbirimize daha da yakınlaşmamıza sebep oluyordu.

Yağız, onun için çabaladığımı görüyor ve sanki eline sonsuz bir güç vermişim gibi davranıyordu. Onu sürekli etrafımda görüyordum. Restorandan geç çıktığım günlerde benimle birlikte

eve yürüyor, bazı sabahlar bana kahvaltı hazırlıyor ya da bunu benden talep ediyordu. Artık ona bir şeyler söylerken daha rahat davranıyordum. Buna rağmen Çağan'dan hâlâ bahsetmemiştim çünkü kameramın kırılmasına sebep olduğu günden beri karşıma çıkmıyordu. Verdiği hasarın onu tatmin ettiğini düşünüyordum, bu yüzden artık peşimi bıraktığını umuyordum. Şimdi bunu arkadaşlarıma anlatmak konuyu tekrar gün yüzüne çıkarabilirdi. Bu durumda üstünü örtmeyi tercih ettim. Durulmuş bir suyu tekrar bulandırmak istemiyordum.

"Bunu dene."

Sıla'nın üstüme attığı elbiseye hiç bakmadan geri yerine bıraktım. Okuldan çıktığımda beni yakalayıp restorana gitmeden önce hâlâ vaktimiz olduğunu söyleyerek mağazalara sürüklemişti. Yaz geliyordu ve Sıla'ya kalırsa benim biraz renkli kıyafetlere ihtiyacım vardı. Renkli olmasa da yazlık bir şeylere ihtiyacım olduğu ortadaydı ama bunu Sıla etraftayken yapabileceğimi sanmıyordum. Bana sürekli rengârenk elbiseler, etekler ve şortlar gösteriyordu. Mağazanın ortasındaki indirim bölümünden birkaç tişört seçtim. Hepsi tek renk, basit şeylerdi.

"Hep böyle mi giyiniyordun?" diye sordu Sıla surat asarak. "Sen çok güzel bir kızsın. Birazcık süslensen kimse gözünü senden alamaz."

"İşte süslenmemek için bir sebep."

"Yağız da alamaz ama." Bunu söyledikten sonra durup sırıtarak beni dürtükledi. "Gerçi o zaten alamıyor."

Mağazanın diğer ucuna koşup oradan soluk yeşil bir elbise getirdi. Salaş, kolsuz bir elbiseydi. Üzerindeki tek hareket eteğinin ucundaki ek parçaydı. Derin V şeklinde yakasıyla gösterişsiz fakat hoş bir elbiseydi. Ama nihayetinde bir elbiseydi işte.

"Bence bu tam senin tarzın," dedi Sıla. "Fiyatı da çok uygun. Hiçbir abartısı yok. Sade, günlük bir elbise."

"Öyleyse neden bana aldırmaya çalışıyorsun?"

"Seni yavaş yavaş alıştırmam gerektiğini düşündüm. Sen almazsan, ben sana alacağım."

"Sıla, böyle şeyleri sevmediğimi biliyorsun."

"Sen de bu kadar gururlu olmanı sevmediğimi biliyorsun ama yine de böyle davranıyorsun," derken beni boğmak ister gibi bir tavrı vardı. Ne zaman böyle davransa kendimi gülmemeye çalışırken buluyordum. Elbiseyi elinden çekip aldım.

"Bu şehrin, bu elbiseyi giyecek kadar ısınacağını sanmıyorum."

"Burada hiç yaz geçirmediğin için. Şuradakileri gördün mü?"

Koluma girip beni oradan oraya çekerek bir şeyler gösterirken bir mağazada geçirdiğim en uzun sürenin bu olduğunu düşünüyordum. Nasıl yaptı bilmiyorum ama bana bir şort aldırdı. Düz renkli tişörtlerimden birini bol kesim, çizgili bir tişörtle; diğerini de baskılı beyaz bir tişörtle değiştirdikten sonra hepsini satın aldığımdan emin oldu. Burası sokak arasında ufak bir butikti ve fiyatları uygundu. Kıyafete ihtiyacım olduğu için yararlı bir alışveriş olmuştu.

Elimizde poşetlerle yürürken restoran görüş alanımıza girdi. Kapının önünde kaldırıma oturmuş, bekleyen çocuk da öyle. "O, Hasan mı?" diye sordu Sıla. Sonra ellerini kaldırıp haykırarak ona seslendi. Hasan yerinden fırlayıp bize doğru tam gaz koşmaya başladığında güldüm. Bayramdan sonra onu görmüştüm. Topladığı şekerlerden bana ayırdıklarını vermek için yanıma gelmişti. Temiz ve güzel giyinen bir çocuk olmaktan çok mutluydu ve komik bir şekilde gerine gerine yürüyordu.

Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı ancak bugün kalın montunun yerine kendisine büyük gelen, örgü bir hırka giymişti. Hızını alamayıp bana çarptığında çenesini karnıma yaslayıp kollarını belime doladı. Aşağıdan bakan mutlu yüzüne karşı

şefkatle gülümsedim. "Sen hiç okula gitmiyor musun?" dedim uzun saçlarını parmaklarımla tararken.

"Bazen gidiyorum."

"Hep doktor olup annene bakacağını söylemiyor musun? Okula gitmezsen bunu yapamazsın."

Hasan beni hiç duymamış gibi Sıla'ya bakıp, "Nasılsın abla?" diye sordu. Küçük bir sohbet yürüttüler, Sıla ona çantasındaki çikolatalı gofreti verince Hasan'ın gözleri parladı. Restorana girmeden önce ona bir döner aldım. Aç kaldığında yanıma geldiğini biliyordum ama aç değilse de önemli değildi. Ara sıra canı döner çektiğinde yanıma gelmesini seviyordum. Çocukların yüzünü güldürmek insanın sıkıntılarını hafifletiyordu.

Hasan'ı gönderdikten sonra işimize döndük. Sıla, Demir'i sürekli takip etmekten artık vazgeçmişe benziyordu. Demir'in biriyle görüştüğünü biliyorduk. Zavallı arkadaşım neredeyse can çekişerek Demir'e randevusunun nasıl geçtiğini sorduğunda karşılık olarak gizemli bir gülümseme aldığından beri, gözlerini sürekli ona çevirmeyi bırakmıştı. Onurlu davranışı için onu tebrik etmek isterdim ancak bu konu hakkında konuşmayı reddediyordu.

Birkaç saat sonra Sıla, Demir'den bu akşam benim yerime restoranı kapatmasını rica etti. İkimiz de aynı anda nedenini sorduğumuzda Sıla bana hayretle baktı. "Yağız'ın maçına gitmeyecek misin?"

"Gideceğim ama yetişemeyeceğimi düşünmemiştim."

"Tabii ki yetişemezsin. Bence biraz erken gidip maç öncesi Yağız'ı görsen iyi olur. Karşılarında iyi bir takım var ve kazanacaklarını düşünmüyorlar."

"Tamam, ben kapatırım," dedi Demir.

Sıla'nın hazırlandığı tiyatro oyununun provası vardı, bu yüzden o programını değiştiremiyordu. Demir oyunuyla ilgile-

...ar gibi oldu ama Sıla sorularını geçiştirip işinin başına dönün... ...aralarındaki sohbet başlamadan bitti.

Sıla yanımızdan kalktığında Demir'e bakıp kaşlarımı kal...dırdım.

"Ne var?"

"Sıla'nın farkında mısın merak ediyorum."

Demir kahvesinden bir yudum alırken oldukça rahat görü...nüyordu. "Kör değilim, değil mi?"

"Değilsin ama bunu gizlemeyi başarıyorsun. Neyse ki onu ...zdüğün için seninle dövüşmem gerekmeden senden vazgeç...

"Değil mi?" dedi Demir gülerek. "İleri gideceğinden endişe ...diyordum ama beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmadı. Kızlar bazen korkunç yaratıklar oluyorlar."

"İnsanlar bazen korkunç olur, bunun cinsiyeti yok. Ben şu ...an senin berbat bir yaratık olduğunu düşünüyorum."

Demir sırıtarak kupasını bana doğru kaldırınca gözlerimi ...devirip masasından kalktım. Akşama dek çalıştıktan sonra ...saat dokuza gelirken restorandan çıktım. Daha erken çıkma...yı planlamıştım ancak kalabalık bir akşamdı ve müşterilerin ...durulmasını beklemem gerekmişti. Maça daha yarım saat var...dı. Eğer otobüs gecikmezse 20 dakikada orada olabilir, Yağız'a ...en azından şans dileyecek fırsatı bulabilirdim.

Fakat görünen o ki birilerinin başka planları vardı. Güzel ...günlerin ardından felaketlerin geldiğini söylemiştim, değil mi? ...Felaketler ise peşlerinde yenilerini sürüklerdi. Kameramın kı...rılmasını bir felaket olarak görmüştüm. Oysa karşıma çıkan ...sarhoş Çağan'ı görmek hayatın bana, *felaket neymiş gör baka...lım*, deme şekliydi sanırım.

Karşımda laubali bir sırıtışla dikilen adamı görmezden gel...meye çalıştım. Araya mesafe bırakıp yanından geçip gitmek ...niyetindeydim ancak gürültülü adımlarıyla bana yetişip kolu-

mu tıpkı beni tehdit ettiği gündeki gibi sertçe kavradı. "Merhaba güzellik," dedi peltek bir sesle.

Onu itip kendimden uzaklaştırdım. İlk olarak, artık elinde kafamı karıştırıp beni duygusal bir çöküntüye sürükleyecek bir şeyi yoktu. Sersemleyip bana dokunmasına, canımı yakmasına izin vermezdim. Güçlü bir adam olabilirdi ama ben de güçlü bir kadındım. Büyürken çok fazla kavga etmiştim ve kendimi nasıl koruyacağımı biliyordum. Üstelik Çağan sarhoştu. Bu büyük bir sorun olmakla birlikte, büyük bir avantajdı da aslında.

"Bir daha bana dokunursan..."

Cümlemi abartılı kahkahası böldü. "Ne yapacaksın?" dedi ağır ağır. "Yine sevgililerini mi göndereceksin?"

Pis kokusu yüzüme çarpınca iğrenerek geriye çekildim. "Ne istiyorsun Çağan?"

"Beni küçük düşürüp öylece gidemezsin güzellik. Bunu sana söylemiştim. Sen ve ben güzel bir gece geçireceğiz."

"Sen bir suçlusun." Ona duyduğum tiksinti yüzüme, sesime yansıyordu. "Bir suçlu! Nasıl bu kadar pervasız davranıyorsun? Aldığım görüntüler senin suçunu ispatlıyor. Polise gidebilirim. Eğer beni rahat bırakmazsan bunu yapmaktan hiç çekinmeyeceğim."

"Öyleyse neden polise gitmek yerine âşıklarını yollamayı seçtin?"

"Ben sana hiçbir şey yollamadım."

Etraf kalabalık olmasa da insanlar vardı ama kimse dönüp bakmıyordu. Göz ucuyla restorana baktım. Oraya geri dönmek yola devam etmekten daha makul bir seçenekti. Sesimi duyuramayacak kadar uzaklaşmıştım ancak koşarsam bir dakika içinde restorana ulaşabilirdim.

Bunu denedim fakat Çağan sarhoşluğunun verdiği dengesiz bir kuvvetle beni yakalayıp yere savurdu. Yanağım, kaldırımın

...ındaki ağır bir taşa sertçe çarptığında acıyı hissetmedim ...ile. Farkında olduğum tek şey üstüme doğru eğilen Çağan ve ...avaya kaldırdığı yumruğuydu.

İşlerin bu noktaya gelmesini hiç beklemiyordum. Buna rağmen reflekslerim kuvvetliydi. Tüm gücümü ayağıma verip, ...orumu üzerime eğilen Çağan'ın diz kapağına geçirdim. Dar...enin etkisiyle geriye savruldu. Kaldırıma düştüğünde karan...ığın içinde bile açıkça görülen gözü dönmüş hâlini fark ettim.

Kalıp onunla dövüşecek değildim. Sarhoş bir sapığın hak...ından tek başıma geleceğimi düşünecek kadar delirmemiştim. Toparlanıp restorana doğru koşmaya başladım. Çağan arkam...dan gelmeye yeltendi mi bilmiyorum. Ayak seslerini duyama...acak kadar hızla uzaklaştım. Restoranın kapısını itip nefes ...efese içeri savrulduğumda tüm başlar bana döndü. Kimse konuşmuyordu, kimsede hareket yoktu. Herkesin donakaldığı ...uhaf bir andan sonra boğazımı temizleyip ellerimi pantolonu...ma silerek gergin bir hâlde etrafa bakındım.

Suzan Hanım köşedeki bir masadan bana doğru koşturup da yüzüme dokunduğunda korkunç bir ağrı yanağımda patladı. Elimle yüzümü yokladığımda yanağıma bulaşan kana şok içinde baktım. *Hassiktir!*

"Sana ne oldu böyle?" Patronum beni kendi odasına götürüp koltuğa oturturken Demir'e seslendi. Ona iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama fayda etmiyordu. Demir'in içeri girdiğini duydum. Kısa bir duraksayışın ardından ağzından çıkan küfür Suzan Hanım'ın odasına yankılandı.

"Kim yaptı bunu?"

Gözlerimi kapayıp yanağımdaki acının üstesinden gelmek için dişlerimi sıktım. "Çağan..."

Bir küfür daha duyuldu, ardından Demir odadan çıkıp gitti. Telaşla dolaplarında ilk yardım çantasını arayan patronuma baktım. "Onu durdurun. Kavga edecek."

"Evet, umarım sana yaptığının çok daha kötüsünü Demir ona yapar." Yanıma oturup pamuğa bir şeyler döktükten sonra yüzüme değdirdi. Keskin bir acıyla irkilerek geriye kaçtım.

"Ah, kızım," dedi Suzan Hanım çatık kaşlarıyla. "Ne oldu?"

"Ben bir şey yapmadım," derken sesim savunmacıydı. Pamuk bir kez daha canımı yaktığında dudağımı sertçe ısırdım. Yüzümün yarısında feci bir zonklama vardı. Acıdan kulaklarım uğulduyordu, tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek dayanmaya çalıştım.

"Onu görüyorum. Neden bu hâldesin?"

Bu soruya verebilecek bir cevap düşündüm ama esasında bilmiyordum. Neden Demir benden yardım istemişti? Neden Çağan, Demir'e değil de bana kafayı takmıştı? Annemin evindeyken, aynı şeyi Koray neden yapmıştı? Neden hep güçsüz ve kolay bir hedef gibi görülüyordum?

"Bilmiyorum," dedim kırık dökük bir hâlde. "Bu benim kavgam bile değil."

Demir geri döndüğünde öfkeden kudurmuş hâldeydi. Çağan'ı bulamadığını söylüyordu ki buna sevinmiştim. Elimde ondan kurtulmak için bir koz varken işleri daha kötü hâle getirmeyecektim. Suzan Hanım ikimizi sorguya çekip Çağan'ın kim olduğunu, neden bana dadandığını öğrenirken yüzümü temizleyip bir buz torbasını yanağımın üstüne yerleştirmişti bile.

"Oğlanlarla kavga edemediği ve bunu hazmedemediği için Öykü'ye zarar verdi," dedi Demir'e zehir zemberek sözler söyledikten sonra. "O her şeyi düşünen aklın bunu hesap edemedi mi Demir?"

"Cesaret edemeyeceğini düşündüm. Onu iyi korkuttuk."

"Korkutamamışsınız!"

"Neden bana kızıyorsun? Öykü Çağan'ın onu rahatsız ettiğini söyleseydi bunun önünü keserdik." Sonra bana dönüp bağırmaya başladı. "Sen aptal mısın? En azından Yağız'a söylemeliydin."

"Bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum, tamam mı? Bana bağırmayı kes."

"Şimdi kalkıp polise gidiyoruz," dedi Suzan Hanım. "Öykü kendini toparladığında kavga etmeye devam edersiniz."

"Hayır, şimdi Demir beni görüntülerin sahibi olan kıza götürüyor. Onunla konuşmam lazım."

"Hayır," dedi kesin bir tavırla. "Buna gerek yok."

"Onunla konuşacağım. Ya bana kim olduğunu söyle ya da bu kez Çağan'ın evine kendim girip başka görüntüler, başka mağdurlar ararım."

"Bu kez seni öldürsün diye mi?"

Tüm öfkemizi yüzümüze toplayıp bakışlarımızla birbirimize diklendik. Yüzüm ne hâldeydi bilmiyordum ama Demir bana öyle bakmayı daha fazla sürdüremedi. "Neden kızla konuşmak istiyorsun?" dedi pes ederek.

"Onu şikâyet etmesi için ikna edeceğim."

"Sen kimseyi ikna edemezsin Öykü."

"O zaman sen et. Bu gece bu iş bitsin."

Kararlıydım. Çağan'ı şikâyet edip ceza almasını sağlayacak, bu şehirdeki herkesin onun hakkındaki gerçekleri duyması için gerekirse yaygara koparacaktım. Umarım bana gerek kalmadan polisin gürültüsü her şeyin duyulmasına sebep olurdu. Ya da yaygara işini Tunç'a paslardım. Zorlanacağını sanmıyordum.

Yüzümdeki ağrı giderek artıp dayanılmaz bir hâl alsa da bunu belli etmedim. Suzan Hanım bize arabasını ödünç verip onu olanlardan haberdar etmemizi tembihleyerek yolladı. Merkezdeki kız yurduna doğru giderken Demir, "Birini aramayacak mısın?" diye sordu. Herkes beni bekliyordu ama çoktan bir saat gecikmiştim. Yağız hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Tunç muhtemelen bana söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Derya'nın bana kızdığına emin-

dim. Ama onları arayıp ne söyleyecektim ki? Saldırıya uğradığımı mı? Bu herkesin ödünü koparırdı. Yüz yüze konuşmak en iyisiydi, bu yüzden eve gidene dek kimseyi aramayacaktım.

Yurdun yanındaki bir kafede Demir'in arkadaşını beklerken ağrıdan kıvranacak duruma gelmiştim. "Sana bir ağrı kesici bulmalıyız. Önce doktora görünmeliydin." Sesindeki öfkenin bana karşı olmadığını biliyordum. Yine de canımı sıkıyordu.

"Ciddi bir şeyim yok."

"Tabii. Yüzünü görmedin, değil mi?"

Telefonunun ön kamerasını açıp bana doğru çevirdi. Göreceğim yüze hazırlıklı olmam imkânsızdı. Sol tarafımda, elmacık kemiğimin üstünde berbat bir kesik vardı. Henüz kabuk tutmadığından, kanlı görüntüsü yarayı olduğundan daha kötü gösteriyordu. Kesiğin alt kısmı morarmış, çoktan şişmeye başlamıştı bile. Kesik kısımdan çeneme kadar uzanan yer sarı-yeşil çürüklerle doluydu. Sert çarptığımı biliyordum ama bu kadar kötüleşeceğini tahmin etmemiştim. İnleyerek sandalyeme çöktüm.

"Umarım kız yüzümü görünce korkup polise gitmeyi kabul eder."

Bunun boş bir dilek olduğunu yarım saat sonunda anladık. Gülçin, bunu bana yapanın kimliğini ve sebebini öğrenince korkuyla yerine sinmiş, ödü kopmuş görüntüsüne rağmen polise gitmeye ikna olmamıştı. Demir onunla uzun uzun konuştu. Ayrıldığımızda en azından düşüneceğinin sözünü almıştık.

"Arayacak," dedi Demir. "Şikâyet etmeyi kabul etmesi için elimden geleni yapacağım."

"Umarım," diye fısıldadım. Saat çok geç olmuştu ve artık eve gitmem gerekiyordu. Çantamdaki telefonuma hiç bakmamıştım. Eve gitmekten, arkadaşlarımla yüzleşmekten korkuyordum. Bana çok kızacaklardı ve bunu kaldıracak durumda değildim. Yanağım iyice şişmiş, üstündeki çiziklerin

verleri yanmaya başlamıştı. Eve girmeden önce nöbetçi eczaneye girip yaralarımı gösterdim. Kullanmam gereken merhemleri aldıktan sonra artık oyalanacak hiçbir bahanem kalmadı.

Yarım saat sonra elimde anahtarımla berbat bir hâlde kapının önündeydim. Demir'in yukarı gelmesini istememiştim. Belki burada olsa bana destek olurdu ama yüzümün hâline rağmen beni azarlayacaklarsa zaten Demir'in varlığı bir şeyi değiştirmezdi.

Hata ettiğimi biliyordum. Yine de kafamın içinde sürekli ve sürekli onlara anlatmamanın beni suçlu yapmayacağını bağıran sesi kesemiyordum. O kadar uzun süre tek başımaydım ki şimdi bu durumda neyin doğru olduğunu ayırt edemiyordum.

Omzumdaki ve kalçamdaki ağrılar giderek kötüleşiyordu. Elimi kaldırıp zile bastım. Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Derya'yla yüz yüze geldik. Beni gördüğünde gözleri dehşetle açıldı. "Ne oldu sana?"

Onu itip içeriye girerken Sıla da odasından çıkmıştı. Derya'dan çok daha büyük bir panikle yanıma gelip yüzümü tuttuğunda acıyla inledim. "Özür dilerim!" diye bağırdı Sıla. "Ne oldu?"

"Abartmayın," diye mırıldandım ancak bu hiçbir işe yaramadı. Salona geçip koltuğa yığıldığımda Sıla'nın koşarak üst kata çıktığını duydum. Yağız'ı çağırıyordu.

"Maçı aldılar mı?" diye sordum hâlâ şok içinde bana bakan Derya'ya. Cevap vermek yerine yüzüme boş boş baktı. Yukarıdan gelen gürültülü seslerden yalnızca bir saniye sonra Yağız salonumuza rüzgâr gibi girdi. Beni gördüğünde adımları öyle ani durdu ki dengesini kaybedip düşmediğine şaşırdım.

"Öykü," deyişi bir nefesten ibaretti. Herkes öyle korkmuş görünüyordu ki yaralanan ben olmama rağmen onları teselli etmem gerektiğini düşündüm.

Ellerimi kaldırıp, "Bir kaza oldu," dedim. Fakat bu doğru değildi ve şu an hiçbir şeyi hafifletemezdim. Yüzümün hâli ortadaydı. "Yani, aslında kaza değil. Şu an iyiyim, o yüzden sakin olup beni dinleyin."

"Nasıl iyi olabilirsin? Yüzünün hâline bak," diye cırladı Sıla. Yanağımın son gördüğümden daha kötü bir hâlde olduğuna dair şüphelerim vardı.

Yağız karşıma oturup korku dolu bakışlarıyla uzanıp elimi tuttu. Hareketleri öyle özenliydi ki suçluluk duygusu içimde kabararak yükseldi. "Kim yaptı bunu?" diye sorarken sakin kalmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Çağan," dediğimde kızlar korku dolu sesler çıkardılar. Yağız ise gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle doğruldu. Elini kavrayıp kalkmasını engellemek için ona tutundum. "Sarhoştu," dedim. "Bir şeyler saçmaladı ve tartışırken beni itti. Kasıtlı yaptığını bile sanmıyorum. Düşüp yüzümü çarptım." Niyetim Çağan'ı korumak değildi. Ben Yağız'ı korumaya çalışıyordum. Öyle karanlık bakıyordu ki bu hâlde Çağan'ı bulsa ona neler yapacağını kestiremiyordum.

"Polise gitmeliydin," dedi Derya. "Gittin mi? Bu ne zaman oldu?"

"Gitmedim. Maça gelmek için restorandan çıktığımda birden karşımda belirdi."

"Neden beni aramadın?" diye sordu Yağız.

Sıla da bu saate kadar nerede olduğumu soruyordu. Yüzümdeki ağrı artık dayanılmazdı. Eczacı bir şeyler yedikten sonra içmem için ağrı kesici hap vermişti ama bir şey yiyecek durumda değildim.

"Demir beni Çağan'ın şantaj yaptığı kızlardan birine götürdü. Onu şikâyet etmesini istedim. Kabul edecek mi bilmiyorum."

"Çok ağrıyor mu?" dedi Derya. "İyi görünmüyorsun."

"İlaç içsem iyi olacak." Bana bir bardak su getirdiler. Çantamdan ağrı kesiciyi alıp suyla birlikte yuttum. Bu sırada Yağız beni pürdikkat izliyor, anlaşılmaz ifadesiyle gözünü bile kırpmıyordu.

"Neden beni aramadın?" diye sordu bir kez daha.

"Sen maçtaydın. Açamazdın ki."

"Sonra da aramadın. Telefonlarımı açmadın. Sana bir şey olacağını düşünmedim çünkü maça gelmemen beni şaşırtmadı bile. Senden geleceğinin sözünü almak için defalarca sormam gerekmişti ve yine de gelmedin. Seni suçladım Öykü." Bunu düşündüğü için utandığı her hâlinden belliydi ama yine de kalbim kırıldı.

"Sana söz verdim Yağız. Eğer Çağan'la karşılaşmasaydım mutlaka gelirdim."

"Beni aramalıydın," dedi ayağa kalkarken. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu sanırım. Karşısında yüzü dağılmış bir hâlde durmasam bunun için bu kadar çabalar mıydı bilmiyorum. "Daha önce bunu yaptı mı?"

"Neyi?"

"Karşına çıktı mı, seninle konuştu mu, sana zarar verecek bir şey yaptı mı?"

"Sakin ol," dedi Sıla. Yağız'ın kolunu tutup onu oturtmaya çalıştı. "Öyle olsa bize söylerdi. Değil mi Öykü?"

Gözlerimi parmaklarıma diktim. Geçen gün mutfakta uğraşırken yaktığım yer iyileşmişti ancak arkasında belli belirsiz bir iz kalmıştı. Yaşadıklarımız her zaman geride izler bırakıyordu. Bazen gözle görülen, bazen de ruhumuzda açılan kara deliklerin duygusal izleriydi bunlar. İkincisi, en kötüsüydü.

"Öykü?" dedi Sıla. Sesindeki inanç ezici bir ağırlığa dönüşüp üzerime yığıldı. "Bize söylerdin, değil mi?"

"Ciddiye alınacak bir şey olduğunu düşünmüyordum," diye mırıldandım. "Söyleyip gereksiz yere olay çıkartmak istemedim."

Kimseden bir ses çıkmayınca başımı kaldırdım. Yüzlerinde karmaşık ifadeler vardı; öfke, belki hayal kırıklığı, belki yargılama.

"Bana ne olduğunu anlat. En başından." Yağız önümdeki alçak sehpanın üstüne oturup tam karşımda durdu. Elleriyle yüzünü sıvazlarken sessizliğime isyan ediyordu. "Allah aşkına Öykü! Bana bir şeyler anlatmak zorundasın!"

Böylece anlattım. Çağan'ın karşıma çıkışlarını, yürürken kasıtlı bir şekilde bana çarpışını, kameramın kırılmasına sebep oluşunu. En sonunda da bu gece söylediklerini. Oda o kadar sessizdi ki gerginlikten kopacak hâle gelmiştim. Yüzümdeki ağrı bir sis perdesinin arkasında kalmıştı. Uyuşmuş gibiydim.

"Bir şey söylemeyecek misiniz?" dedim korkarak. Sessizlikleri boğazımı sıkan bir el gibiydi. Sıla'nın bile konuşmayışı beni paniğin kıyılarına savuruyordu.

Derya sinirleri bozulmuş gibi başını sallıyordu. "Ne söyleyeceğiz? Çok iyi etmişsin mi diyelim? Her şeyi kendine saklayıp tek başına zarar gördüğün için memnun olduğumuzu mu söyleyelim? Sana yardım edebilirdik. Bu noktaya gelmeden çok önce önüne geçebilirdik." Sözlerinden çok, sesindeki hayal kırıklığı beni yaralıyordu. Özür dilemek istedim ama buna fırsat vermedi. "Senin arkadaşlık hakkında hiçbir fikrin yok Öykü. Tek başına yaşamaya bu kadar meraklıysan artık ben de buna göre davranacağım."

Odadan çıkıp gittiğinde Sıla'ya baktım. Gülümseyerek endişelenmememi söyleyeceğini umuyordum. Öfkeyle öyle konuştuğunu, yarına unutacağını söyleyecek; gelip yanıma oturacak ve bana sarılmaya çalışacaktı. Bu kez onu itmeyecektim. Ancak Sıla'nın tek yaptığı hayal kırıklığını tüm çıplaklığıyla ortaya sererek yüzüme bakmak oldu.

"Sıla," dedim çatlayan sesimle.

"Tehlikede olmaman için ne kadar uğraştık," dedi arka-

daşım. Bu arkadaşlığı inşa eden kendisiydi. Onu kendimden uzaklaştırmak için her şeyi yapmış ama bir noktada sevecenliğine yenilmiştim. Kısacık bir sürede birlikte güzel anılar biriktirmiştik. Benimle öfkeyle konuştuğu zamanlar da olmuştu, bana sevgi gösterdiği, alaycı davrandığı zamanlar da. Ama benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. *Hüsrana uğramış gibi.* "Evime gelmen için yalvarıp durdum. Sadece güvende olman için. Sense tüm bunların sebebi olan tehlikeyi bizden saklıyorsun. Babam sen giderken birbirimize göz kulak olmamızı söylemişti. Bu yaptığını bilse eminim ki çok üzülürdü Öykü." Bunları söyleyip odadan çıktı. O da benim kadar incinmiş görünüyordu. Bluzumun uçlarını tutup sıkı sıkı kavradım.

Annem bana sürekli onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylerdi. Evdeki yardımcı kadınlar diğer çocukların verdiği tahammülsüzlüğün acısını benden çıkardığında, annem hayal kırıklığına uğrardı. Koray yatağıma ölü bir kedi bıraktığında, saçlarımı kestiğinde, bir partide beni küçük düşürüp yalanlarıyla dedikodu malzemesi olmamı sağladığında, annem hep aynı şeyi söylerdi. *Bir hayal kırıklığısın.*

Bir süre sonra bunun benimle ilgisi olmadığını fark etmiştim. Ne yaparsam yapayım annem hayal kırıklığına uğrayacaktı. Çünkü onun için bir gurur kaynağı değildim. Bir pişmanlıktım. Hiç istemediği ama bir türlü kurtulamadığı çocuğuydum. Ayaklarına vurulan paslı bir zincirdim.

Tüm bunlara rağmen yaşanan hiçbir şey benim suçum değildi. Bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmayı önemsemiyordum. Sözlerini bitirip beni rahat bırakmasını beklerken içimden şarkılar mırıldanırdım. Sonra bir gün annem buna da engel olmuştu.

Şimdi ise durum farklıydı. Bana değer veren insanları üzmüştüm. Onları önemsemediğimi düşünüyorlardı. Belki de arkadaşlıklarını hak etmediğimi. Haksız olduklarını söylemek,

bunun benim suçum olmadığına inanmak istiyordum ama Sıla'nın bakışları kalbime birer ok misali saplanmışken bunu yapamazdım.

"Yağız," dedim son bir çırpınışla. Bana sarılsın istiyordum. Yanımdan ayrılmasın, beni sevsin, beni iyileştirsin istiyordum. Ama bana bakmıyordu bile.

"Anlamaya çalışıyorum," dedi. "Seni anlamaya, üstüne gelmemeye çalışıyorum. Tanıştığımızdan beri bunun için uğraşıyorum. Bir noktada bana güveneceğin ve açılacağım ümit bekliyorum... *Birini sevdiğinde* ilk içgüdüm onu korumaktır Öykü."

Yara bere içindeki yüzüme bakarken, en az benim kadar canının yandığını düşündüm. "Hayatını benden gizliyorsun ve ben seni nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Neden böyle davrandığını bilmeden daha ne kadar anlayış gösterebileceğimi bilmiyorum. Senden sadece bana güvenmeni istedim. Daha birkaç gün önce. Bana güvenmeni, bir sorunun olduğunda ilk bana gelmeni istedim. Bana söylemen için daha ne yapmalıydım? Yoksa ne yaparsam yapayım söylemeyecek miydin?" Durdu, derin bir nefes aldı. Boğazımdaki ağrı yutkunmama engel oluyordu. Kaskatı ve yumruklarım sıkılı bir hâlde karşısında dururken dünyanın üzerime yıkıldığını hissediyordum.

"Ya daha kötüsü olsaydı? Başına bir şeyler geldi ve ben saatlerce hiçbir şeyden haberim olmadan seni merak ettim. Seni uzaklaştırmadan aramızdaki bu sınırları nasıl yok edeceğimizi düşündüm. Bunu isteyerek yapmadığına inanmak istedim ama görüyorum ki senin seçimin bu. Ne yaparsam yapayım bana güvenmeyeceksin."

"Hayır," dedim sessizce. "Ben böyle olacağını düşünmedim, yemin ederim. Seni bu kadar inciteceğimi bilmiyordum."

"Sana kızamıyorum bile," dedi ayağa kalkarken. "Sen bu hâldeyken seninle nasıl kavga edeceğim? Seni nasıl suçlayacağım? Nasıl tüm bunlar sorun değilmiş gibi davranacağım? Bana hiçbir yol bırakmıyorsun."

"Yağız," dedim çaresizce. Söyleyecek bir şeyler aradım ama ellerim bomboştu. Kendimi savunamıyordum.

"İlaçlarını al ve dinlen," dedi odadan çıkmadan önce. Sonra yaskançlığına yükleyemeyeceğim kadar büyük bir kırgınlıkla konuştu. "Belki de Demir'i aramalısın. Ona hepimizden çok güvendiğin ortada."

Önce salondan, sonra evden çıkıp gittiğinde sarsılmış bir hâlde etrafıma bakındım. Evde tek bir ses duyulmuyordu. Birkaç adım ötede olduğunu bildiğim arkadaşlarımla aramıza şehirler girmişti sanki.

Ayağa kalkıp ağır adımlarla odama yürüdüm. Her adımda taş duvarlar önüme devriliyordu. Her adımda bir enkazın altından kıl payı kurtuluyordum. Her adımda geride kalan enkazın yankıları ruhuma düşüyordu.

Odama girdim. Haftalar sonra ilk kez kapımı kilitleyip, yalnız ve kaybolmuş bir hâlde yatağıma yığıldım.

29



"Üzgündüm ama onlara yorgunum dedim."

Buraya geldiğimden beri ilk kez, uyandığımda hiçbir şey yapmak istemedim. Okula gitmek bir seçenek bile değildi. Kalkıp restorana gidecek mecalim yoktu. Ders çalışmanın, çizim yapmanın, fotoğraf çekmenin düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Göğsümde hiç es vermeden titreyen, acıklı bir his vardı. Gözyaşlarımı içine hapsetmiş, çıkmalarına izin vermiyor ama onları daha fazla da tutamıyordu sanki. Sürekli oradaydı. Boğazımı saran bir el gibi, göğsümün üzerindeki ağır bir taş gibi, ayaklarıma vurulan prangalar gibi. Azalmıyor, kaybolmuyor, beni bir bunalıma sürüklüyordu. Üzerimdeki battaniyeyi itip yataktan kalktım. Elimi farkında olmadan yüzüme götürünce puslu zihnim keskin bir acıyla uyandı.

Çağan, Gülçin'le yaptığım konuşma, Derya'nın öfkesi, Sıla'nın hayal kırıklığı, Yağız'ın ise dargınlığı bir anda üzerime yığıldı. Arkadaşlarımı gücendirmiştim.

Onları uzaklaştırmak için çabaladığım onca günün ardından nihayet amacıma ulaşmıştım işte. Benim için yaptıkları her şeyden sonra sonunda geriye çekilmişlerdi. Keşke onlara kızabilseydim. Bütün gece her şeyi defalarca kez düşündükten sonra bunu yapamıyordum. Öyle çok seçenek vardı ki. Her ihtimal birbirinin üstüne biniyor, bir an kendimi haklı çıkarırken bir an suçluluk duyuyordum.

Ayağa kalkıp masamın üzerinden bir toka buldum. Saçlarımı toplarken sol tarafımdaki ağrılar kendini belli etti. Düştüğümde omzumu da çarpmış olmalıydım. Yüzüm düne göre daha az ağrıyor olsa da merhemleri sürüp ağrı kesiciyi içmediğim takdirde tekrar kötüleşecekti.

Bu yüzden kendimi odadan çıkmaya zorladım. Bir adım, sonra bir tane daha. Düşünmeden, sorgulamadan sadece birbiri ardına adımlar atarak devam edebilirdim. Kısa süre öncesine kadar her ânımı böyle yaşarken bu rutine geri dönmek zor olmamalıydı. Yeterince çabalarsam bunu yapabileceğimi biliyordum ama yapmak istediğimden emin değildim.

Önce banyoya girip yüzümü yıkadım. Üzerimdeki bluz ve pantolondan kurtulduktan sonra temiz bir tişörtle bir pijama altı giydim. Evdeki kokuya bakılırsa mutfakta bir şeyler olmalıydı ama evden çıt bile çıkmıyordu. Sessiz adımlarla mutfağa gidip başımı içeri uzattım. İçerisi boştu. Ocağın üzerindeki tencereye yaklaşıp kapağını kaldırdım. Bir buhar dalgası çorbanın tüm kokusuyla birlikte yüzüme çarptı. Elim havada, çorbaya boş bakışlar attığım bir andan sonra göğsümdeki o zalim, titrek his yine ortaya çıktı. Bu, Derya'nın hasta çorbasıydı. Daha önce ateşlendiğimde de yapmış ve yemem için otoriter ev sahibi rolünü oynamıştı. O gün bana söylediklerini hatırladım. *Birbirimize güvensek ve birlikte yaşamayı öğrensek hepimiz daha mutlu oluruz*, demişti.

Birlikte yaşamayı öğrenmiştim ama güven konusunda ki-

min haklı olduğundan emin değildim. Benim için güvenmek sorulara cevap vermek demekti. Kendine bir şeyler saklamanın başkalarını bu kadar kıracağını bilmiyordum. Belki daha önce hiç gerçekten arkadaşım olmadığı içindi. Belki de daha önce bana zarar gelmesi, sadece beni ilgilendiren bir durum olduğu için. Başka türlüsünün olabileceğini düşünememiştim işte.

Derin bir nefes alıp üst dolaplardan kendime bir tabak çıkardım. Kendime bir kâse doldurup masaya oturdum. Çorbanın nahoş bir kokusu vardı. Tadı da güzel değildi. Fakat Derya dün bana kızmasına, artık farklı şekilde davranacağını söylemesine rağmen sabah kalkıp bu çorbayı yapmışken, kabağa dokunmak onu huylandırmasına rağmen bu çorba için kabakları tıraşlayıp dilimlemişken, içmekten başka ne çarem vardı ki?

Belki bilmediğim başka hayatlarda yapılan hatalar hiçbir şeyi geri dönülemez yollara sokmuyordu. Belki başka hayatlarda hataların üstesinden gelebilen arkadaşlıklar vardı. Belki de yapmam gereken şey düz bir çizgide adım atmak yerine tökezlediğim yerlerde dostlarımın beni tutmasına izin vermekti. Belki artık çabaladığımın görülmesinden korkmamalıydım.

Çorbayı şikâyet etmeden içip bitirdim. Kirlettiğim tabakları kaldırıp kendime bir bardak su aldıktan sonra çantamı ve ilaçlarımı almak için salona döndüm. Evin boş olduğunu sanıyordum. Sıla'nın dersleri erken başlıyordu ve Derya da çoktan restorana gitmiş olmalıydı. Bu yüzden kanepede birini görmeye hazırlıklı değildim. Bu kişinin Yağız olmasını ise hiç beklemiyordum.

Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Yağız'ın uzandığı kanepenin dibinde yatan Nala kulaklarını havaya dikerek yattığı yerden doğruldu. Koşarak yanıma gelip bacaklarıma sürtününce gözlerimi zorla Yağız'dan ayırıp Nala'ya çevirdim. Çıplak ayaklarımla salona girip elimdeki bardağı sehpanın üzerine bıraktım. Eczane poşeti de burada duruyordu. Çantam, oda-

nın köşesinde fermuarı açık bir şekilde unutulmuş ve görünüşe göre Nala'nın saldırısına maruz kalmıştı. Sehpanın üzerine oturup öne doğru eğildim. Nala kucağıma çıkmaya çalışırken çok ses çıkarınca onu kucaklayıp istediği ilgiyi vermek için kulaklarını kaşıdım. "Sessiz ol," dedim köpekle göz teması kurmaya çalışarak fakat fayda etmedi. Yağız'ı uyandırmıştık bile.

Onunla yüzleşmek zorunda olmadan önce biraz uyuyan yüzüne bakmayı umuyordum. Aramıza girecek mesafelere hazır değildim. Bunu düşünmek istemiyordum. Düşündüğüm tek şey *geri gelmiş* olmasıydı.

Gözlerini açıp bana baktığında üzerimdeki ölü toprağının arasından kabarıp yükselen heyecanlı bir kıpırtı etrafımda kol gezdi. Yağız doğrulup oturdu. Elini saçlarının içinden geçirip onları dağıttıktan sonra yüzünü bana döndü. Mahmur bakışları yanağımdaki yaraya değdiği an yüzü buruştu. Kaşlarının çatılıp çenesinin gerilmesini izledim. Kızgınlığının bana olmadığını umuyordum.

"Günaydın," derken sesim tereddütle doluydu. Onunla mesafeli bir günaydınla selamlaşmak tuhaftı.

Yağız'ın bakışları yüzümün, saçlarımın, kucağımdaki Nala'nın üzerinde gezindi. Köpek yerine kıvrılmış, başını koluma yaslamış uyuyordu. Sessizliğin altında gerildiğim için ilaç poşetine uzanıp içindeki kremleri çıkardım.

"Ben yaparım," dedi Yağız, kremleri elimden alıp. Yanına oturmamı istemek yerine ben üzerinde otururken büyük sehpanın kenarlarını tutup kendine doğru çekti. Kendimi birden Yağız'la diz dize bulunca şaşkınca yüzüne bakındım. Onu böyle sessiz görmeye alışık değildim. Bir şeyler söylesin diye gözünün içine bakarken rolleri değişmiş gibiydik. Daha önce hep Yağız beni konuşturmaya çalışmıştı. Şimdi ise bunu ben yapmak istiyordum ama bu konuda onun kadar iyi değildim.

Elindeki merhemin üzerini okuyup kısa bir an inceledikten sonra açıp eline bir parça sürdü. Parmağındaki kremi yanağıma sürmek için uzanınca, ilk temasla irkilerek başımı kaçırdım. Bir refleksten ibaretti ama Yağız'ın bakışlarının yumuşamasını sağladı.

"Çok acıyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Merhemi nazikçe yanağımın üstüne yayarken yüzü bana çok yakındı ama her zamanki yakınlığını hissedemiyordum. Yağız bir odaya girdiğinde gözleri hemen beni arardı. Bakışlarımı yakaladığı an yüzüne geniş bir gülücük yerleşir, bana doğru attığı her adımın titreşimleri kalbimde yankılanırdı. Şimdiyse bana bakmak yerine yaptığı işe odaklanmış, ciddiyetle merhemi yanağıma sürüyordu. "Gelebileceğine eminim," dedi. "Ama gelmek zorunda değilsin. Seni buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum."

Ben ise buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Yine de sessizliğe yenilmemek için ağzımı açtım. "Ne zaman geldin? Bütün gece burada mı uyudun?"

Merhemden bir parça daha alıp çürüklerimin üzerine sürmeye başladı. Parmağı hassas bir noktaya değince acıyla dudaklarımı ısırdım. "Eğer Çağan bir kez daha karşına çıkarsa, bu mahalleye bir adım dahi atarsa onu öldüreceğim," dedi öfkeyle.

"Gülçin, Çağan'ı şikâyet etmeye ikna olursa belki diğerleri de cesaretlenir ve onu şikâyet eder. Bunu başkalarına da yaptığına eminim."

"İkna olacak."

Merhemlerle işi bittiğinde ellerini yüzümden çekip arkasına yaslandı. Eğer gergin hava beni bu kadar etkilemiş olmasaydı ona uzanır ve ellerinin benden uzaklaşmasına izin vermezdim.

"Nereden biliyorsun?"

"Onunla konuştum."

"Ne?" İlaçları poşete koyup bu sanki çok önemli bir işmiş gibi ağırkanlı tavırlarla poşeti sehpanın üzerine attı. "Nasıl onunla konuştun? Dün gece neredeydin?"

"Yeni sorular sormadan önce sana sorulanları cevaplamalısın," dedi Yağız. "Sana kızgınım Öykü. Zarar gördüğün için her şeye, herkese kızgınım. Beni bunun dışında tuttuğun için, bu hâle gelmene engel olamadığım için çok kızgınım."

"Böyle olacağını bilmiyordum ki," dedim sessizce. "Mazoşist falan değilim." Bunu gülerek söylemeye çalıştım ama kulağa pek de öyle gelmedi. "Gülçin'i nereden buldun?"

"Demir'e sordum."

Demir'in adını duymak beni şaşırttı. "Dün gece neredeydin Yağız?" diye sordum mahcubiyetimden sıyrılarak. Tok sesimin ve inatçı bakışlarımın altında bir iç çekti. "Çağan'ın evindeydim. Sonra Demir'i arayıp beni Gülçin'le konuşturmasını istedim. O pisliğin bir daha etrafında dolaşmaması için elimden geleni yaptım."

"Kavga mı ettin?" dedim ama bunu duymazdan geldi.

"Ama tek başıma seni koruyamam Öykü. Beni hayatının dışında tutarsan elimden hiçbir şey gelmez. Benim için ne kadar önemli olduğunun farkında olmanı istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum."

"Sana güveniyorum ben. Anlamıyorsun. Bu olanların sizinle hiçbir ilgisi yok."

"Anlamayan sensin. Sürekli tek başına olduğunu düşünüyorsun. Yaşadıklarının kimseyi ilgilendirmediğine inanıyorsun. Sana ne kadar âşık olduğumu görmüyorsun. Seninle her şeyi paylaşmak istediğimi; seni hatalarınla, yanlışlarınla istediğimi anlamıyorsun. Seni üzen ne varsa hayatından söküp atmak istiyorum ama bana izin vermiyorsun. Bir an artık seni ta-

nıdığımı düşünüyorum, sonra neler yaşadığın hakkında hiçbir şey bilmediğimi anlıyorum. Yalnız kaldığımızda büründüğün o sevecen kıza bayılıyorum ama aklına kim bilir neler geliyorsa bir anda kendi kabuğuna çekilip sanki o anları paylaşmamışız gibi beni dışarı itiyorsun. Bunu neden yaptığını bilmeden anlayış göstermek kolay değil Öykü. Bu şekilde devam edemeyiz. Ben hayatının kıyısında dolanmak değil, senin yanında yürümek istiyorum. Bunu tek başıma yapamam."

Yağız, bana âşık olduğunu söylüyordu. Bunu hayal etmeye cesaret ettiğim anlar olmuştu ama yaşadığımız sahnenin o hayallerin hiçbiriyle ilgisi yoktu. Ne hissettiğimi bilmiyordum, aklım karmakarışıktı. Ağzından çıkan her kelime kalbime düşüp beni daha da kırılgan birine dönüştürürken karşısında durup dinlemekten başka bir şey yapamadım. Bana sorarsanız hiçbir şey böyle değildi. Harika bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordum. Sorunumuz olmadığını sanıyordum. Bunun sonsuza dek süreceğini düşünecek kadar hayalperest değildim ama devam edememekten bu kadar erken bahsedeceğimiz de aklıma gelmezdi. Yağız'la vedalaşmaya hazır değildim.

"Tamam," dedim bin bir zorlukla. "Bir daha başıma bir şey geldiğinde, senden gizlemeyeceğim."

Yağız'ın duymak istediği kelimeleri söyleyebildim mi bilmiyordum. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Üzgün mü, mutsuz mu, kırgın mı ayıramıyordum. O an tek istediğim kimsenin beni bulamayacağı bir yere saklanmak ve her şey birkaç gün önceki hâline dönene dek orada kalmaktı.

Yağız'ın ifadesinin altında kendimi daha da kötü hissederken o bakışların anlamını çözdüm. Kalbimi onlarca yerinden kırarak, "Bana inanmıyorsun," dedim. Bunun beni üzmemesi gerekirdi, daha önce de ona benzer bir söz vermiş ve aslında ne istediğini kavrayamadığım için bu sözü tutmamıştım. Bilerek yaptığım bir şey değildi, bu yüzden Yağız'a kızıyordum. Bi-

lerek olmasa da sonuçta sözümü tutmamıştım, bu yüzden onu anlıyordum da.

"Antrenmana gitmem gerek," dedi ayağa kalkarken. Nala'yı kucaklayıp ben de kalktım.

Cevapsız kalan sorum aramızda asılı kaldı ama ona küsmeye gönlüm razı olmuyordu. Keşke bunu nasıl düzelteceğimi bilseydim. Keşke konuşmak, anlatmak, yüzleşmek bu kadar zor olmasaydı. Beni bu kadar yaralayan kişinin aslında annem olduğunu söylemekten korkuyordum. Annemin benden nefret ettiğini yüksek sesle söylersem bu gerçeklik beni ele geçirir diye korkuyordum. Sevgiye hâlâ inanan parçam da bu itirafla yitip gidecek diye ölesiye korkuyordum.

"Dün maçı kazandınız mı?" diye sordum arkasından.

Kapının önündeki ayakkabılarını giyerken bana bakmadı. "Hayır."

"Üzgünüm," dedim mırıldanarak. Gitmeye hazır olduğu belliydi. Nala'yı almaya yeltenmedi, vermek istemiyordum zaten.

"Evet, ben de."

"Yağız..." Gitmek için merdivenlere yöneldiğinde anlık bir dürtüyle seslendim. Durup bana baktı. Onu sevdiğimi söylemek istemiştim ama zihnimdeki karmaşanın, kalbimdeki kırıkların arasından kelimeleri çekip çıkaramadım. Yapabildiğim tek şey dudaklarımı birbirine bastırıp zayıf bir veda cümlesi sarf etmek ve aynı şekilde bir karşılık almak oldu.

Kapıyı kapadığımda beni, ikimizin sandığım kadar uzaklaşmadığımıza inandıran tek şey kucağımdaki küçük köpekti.

★

Günün kalanını evde geçirdim. Suzan Hanım restorana gidersem beni öldüreceğini söyleyen bir mesaj yazmıştı. Gözdağı vermekle işi yoktu. Genelde tehditlerinde ciddi olurdu, bu yüz-

den itiraz edemedim bile. Demir'den de bir mesaj almıştım. Nasıl olduğumu soruyordu.

Sorusuna cevap vermek yerine Yağız'ın Çağan'a ne yaptığını sordum. Demir'den gelen kısa cevap hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum

Suratının seninkinden çok daha kötü göründüğüne emin oldu.

Eh, onun için üzülecek değildim. Yalnızca bu yüzden Yağız'ın başının belaya girmeyeceğini umabilirdim ki Demir bu konuda endişelenmememi söylüyordu.

Tüm bir günü evde geçirmek yabancısı olduğum bir durumdu. Ders çalışacak hâlde değildim. Kafam çok doluydu, yüzüm ağrıyordu ve içimde beni tüketen koca bir sıkıntı büyütüyordum. Resim yapmak ya da fotoğraf çekmek içimden gelmiyordu. Belki şarkı söyleseydim biraz rahatlardım. Belki kaburgalarımın arasına biriken düğümler bir bir çözülüp dudaklarımdan süzülür ve nihayet rahat bir nefes alabilirdim.

Bir zamanlar şarkı söylemek için herkesle savaşmaya hazırdım. Babamın piyanosu benimleyken tüm kötülükleri yenebileceğimi hissediyordum. Parmaklarım piyanonun üzerinde gezinirken her tuşun üzerinde babamın dokunuşlarını hissederdim. Onunla birlikte şarkı söylediğimi hayal etmek çok kolaydı. Sesini zihnimde duymak, piyanonun başındaki görüntüsünü gözümün önüne getirmek dayanmamı sağlayan yegâne güçtü.

Adil bir savaşta, bu şekilde beni kimse alt edemezdi. Ancak adil savaşları yalnızca onurlu insanlarla yürütebilirdiniz. Beni alt etmenin en kesin yolu piyanomu elimden almaktı. Odaya girip de onu yerinde göremediğim gün içimde oyulan boşluğu hâlâ orada taşıyordum. Boşluk kara bir delik gibi umutlarımı, şarkılarımı, babamın sesinin hatırasını yutmuştu.

Annem şarkı söylememden nefret ederdi. Aramızda dillendirilmeyen o savaşı kazanmasının tek yolunun ne olduğunu çözdüğü an bunu yapmaktan geri durmamıştı.

Yıldız haritası

Kazanmıştı işte. Artık şarkı söylemiyordum.

Bu yüzden yapabileceğim çok az şey vardı ama belki yenilerini bulabilirdim. Oturup kendime acımak değil, kalkıp pişmanlığını duyduğum hatalarımı düzeltmek istiyordum. Mutfağa geçip buzdolabında neler olduğuna baktım. Bulduğum temel malzemelerle yapılacak yemekleri araştırmak, nasıl yapacağımı çözümlemek epey vaktimi alsa da sonunda kendime bir menü oluşturabilmiştim.

Akşam yemeği hazırlayacak ve bu sofrada hep beraber oturmamızı sağlayacaktım. Yemek tecrübem sınırlı olduğu için basit seçimler yaptım. Domates çorbasını yapmak kolay oldu. Patates, kabak ve patlıcanları küçük küçük doğrayıp fırınlamak da mesele değildi. Fakat pilav yapımının başlı başına bir sır olduğuna karar vermiştim. İlk denemede pirinçler ziyan oldu. Pilava dönüşemeden garip bir karışım hâlinde tencereye yapıştıkları için onları atmak zorunda kaldım. İkinci deneme daha iyi sonuç verse de iyi bir pilav olmamıştı. Lapa ve tuzsuzdu ama en azından yenebilir durumdaydı. Belki daha sık yemek hazırlarsam mutfak becerilerimi geliştirebilirdim.

Yemekler bitip nasıl becerdiğimi anlayamadığım koca bir dağınıklığın üstesinden gelebildiğimde saat akşam yediyi bulmuştu bile. Kızların gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Gelmemeleri beni üzerdi sanırım. Şu durumda onları arayıp yemeğe yetişmelerini istemek de zordu. Oturup beklemekten başka seçeneğim olmadığını düşünürken bir anahtar sesi duyuldu. Ardından kızların tanıdık gürültülerini işittim. Elim kolum ağırlaşır, onları nasıl karşılayacağımı bilemeden kendimi hazırlamaya çalışırken Sıla mutfaktan içeriye girdi. Hazırlanmış bir sofranın başında beni görünce kaşlarını havaya kaldırarak bana baktı.

Sanırım hoş geldiğini falan söylemeliydim ancak biraz şaşkınlamış hissediyordum. Bu hazırlıkları yapmaktan utan-

mıştım da. Kızlar gelene kadar çok cesaretliydim ancak şimdi odama gidip kapımı kilitlemekten başka bir şey istemiyordum.

Arkasından Derya da içeriye girip doğrudan yüzüme baktı. "Saldırıya uğramamışsın gibi davranmakta kararlısın yani," derken çocuğunu azarlayan bir anneye benziyordu. "Aman ne güzel."

"Kendine zarar vermeye bayılıyorsun," dedi Sıla da. O, Derya gibi kaş çatamıyordu. Dudakları bir çocuk gibi bükülmüş, her an ağlayabilirmiş gibi görünürken hâlâ tavırlı kalmaya çalışıyordu.

İkisi de birbirlerinden çok farklı insanlardı. Tepkilerini bambaşka yollarla ortaya koyuyorlardı. Derya fevri biriydi. Mantıklı yanının duygusal yanından ağır bastığı belliydi. Sıla ise öyle duygusaldı ki hislerini hep doruklarda yaşıyordu. Fakat ikisi de orada olduklarını kendi yollarıyla belli etmekten çekinmiyorlardı.

Bu yüzden, "Üzgünüm," derken ikinci kez düşünmedim. "Arkadaşlık hakkında pek bir şey bilmediğim doğru. Eğer bana öğretirseniz çok mutlu olurum."

Mümkünmüş gibi Sıla'nın dudakları daha da aşağı düştü. Derya ise hiç yumuşamadan gözlerini yüzüme dikerek konuştu. "Dostluk öğrenilmez Öykü. Akışına bırakırsın ve neler olacağını görürsün. Attığın her adımı hesap etmezsin. Her tepkinin sonucunu düşünmezsin. İnanmaya ve güvenmeye hevesli olursun. Hata yapmazsın diyemem. Hepimiz yaparız. Buna rağmen birbirimizi sevmeyi ve anlaşmayı başarabiliyorsak dostuz demektir. Sana daha önce de söyledim. Aynı evde yaşıyoruz. Eğer biz birbirimizi kollamazsak kimse kollamaz. Eğer yardıma ihtiyacın olduğunda bize gelmezsen aynı duruma düştüğümüzde biz de sana gelemeyiz. Ne istediğine karar ver ve buna göre davran."

Ellerimi arkama götürüp hafifçe yaylandım. Her ne kadar

Yıldız haritası

bana kendimi azarlanan bir çocuk gibi hissettirse de Derya'nın netliğini seviyordum. Duygusallıkla başa çıkmaktan çok daha kolaydı. Her zaman bana seçenek sunuyor, karar vermemi bekliyordu. Eğer ona böyle bir arkadaşlık istemediğimi söylersem benimle daha fazla uğraşmayacağına emindim. Beni hayatından çıkarır ve pişmanlık duymazdı, zaten elinden geleni yapmıştı. O ise burada durmuş arayı düzeltmek istiyorsam bir şeyler yapmamı söylüyordu. Onun sorunlarla başa çıkma şeklini seviyor ve belki biraz da bu yönüne hayranlık duyuyordum.

"Sanırım... Birilerinin arkamı kolladığını bilmek hoşuma gider."

"Güzel. Öyleyse bir daha böyle bir duruma düşmeden önce, bizimle konuşacağına inanıyorum," dedi ve işte bu kadardı.

Sıla öne atılıp kollarını bana doladığında öyle rahatladım ki onu kucaklarken ikinci kez düşünmeye ihtiyacım yoktu. Tiz sesiyle, "Yaraların iyileştiğinde seni pataklayacağım," derken Derya arkadan bunu hak ettiğimi söyledi. Onlara gücenmeyi düşünmedim bile. Yüzümde bir gülücükle Sıla'nın sarılışına karşılık verirken bir şeyleri onarmanın güzelliğini sindirmeye çalışıyordum.

Kızların benden istedikleri bugün, burada ve dürüst olmamdı, o kadar.

Keşke Yağız'ın istediği de bu kadar olsaydı. Beni neden geçmişimle istediğini bilmiyordum. Unutmaya, yok saymaya hevesli olduğum bir geçmişe başkalarını şahit tutmanın kime ne faydası olacağını anlayamıyordum.

Ondan vazgeçmek istemiyordum ancak gönlünü nasıl alacağımı da bilemiyordum.

Bir akşam yemeği ve içten bir özür dostlukları kurtarmaya yetiyordu ancak aşk, bundan çok daha karmaşık bir şeydi.

30



Kendini yargılamak başkalarını yargılamaktan çok daha güçtür. Kendini yargılamayı başarabilirsen gerçek bir bilgesin demektir.

İki günlük istirahatten sonra evde çıldırmak üzereydim. Dinlenmenin zihnime hiç iyi gelmediği ortaya çıkmıştı. Düşünmemek için kendimi sürekli meşgul tutarken bir süre sonra bunu neden yaptığımı unutmuştum. Unutmaya, yok saymaya öyle hevesliydim ki eski hayatımdan sıyrılmakta zorlanmamıştım. Ancak son günlerde sürekli kendimle kalmak düşünmeme sebep oldu. İrdelememe, pişman olmama, öfkelenmeme. Çok fazla mahcubiyetim vardı, sık sık baş veren kızgınlığım daima yanı başımdaydı.

Yağız'ı iki gündür neredeyse hiç görmedim. Bu kez tüm vaktini çalışmakla dolduran oydu. Antrenmanlarına deli gibi asılıyordu, sınav dönemi de yoğundu. Burada olmamasını haklı çıkaracak bahaneleri vardı yani. Ama ben gelmek istese hiçbir şeyin onu durdurmayacağını biliyordum. Geçen hafta kitaplarını odama taşıyıp ben çeviri işiyle uğraşırken yanımda sessizce çalışmıştı. Ara sıra bakışlarımız birleştiğinde paylaş-

ğımız gülücükler ve birkaç öpücük sessizliğimizi yeterince dolduruyordu. Onu görebilmek için Tunç'un öfkesini aşıp odasına girdiğimde nasıl sevindiğini aklımdan çıkaramıyordum. Yanımdaki varlığının, bana hissettirdiği tüm o güzel duyguların eksikliği öyle büyüktü ki hissettiğim özlem beni yarıp geçmek ve Yağız'a ulaşmak için pençelerini göğsüme geçirip duruyordu.

Birkaç mesaj atıp nasıl olduğumu sormuştu. Dün de okula gitmeden önce kapımı çalıp içeri girmeden, Çağan'ın beni rahatsız edip etmediğini sordu. Etmiyordu. Omzunu yaslandığı kapımdan ayırıp gitmek için dönerken onu durdurmadığım için kendime çok kızıyordum.

Yağız'a ise beni bu kadar zorladığı için daha da kızgındım. Geçmişim yalnızca beni ilgilendirirdi. Paylaşmak istemiyorsam, bana saygı duymalıydı. Bizi bu şekilde ayrı düşürüyor olmasına öyle kızıyordum ki onu yumruklamak istiyordum. Ama yüzünü gördüğüm an öfkemi unutuyor, omuzlarımı suçlulukla düşürüyordum.

Çünkü Yağız da çok mutsuzdu. Tanıdığım o neşeli, tatlı adamı günlerdir ortalarda göremiyordum. Yüzünden eksik olmayan gülümsemeleri yokken bir yabancıya bakar gibi hissediyordum. Bu yüzden ona uzanamıyor, elini tutamıyor, yanımda durması için bir şey yapamıyordum. Yanıma uğramamasının sebebi zamana ihtiyacı olmasıydı belki. Ya da bana zaman veriyordu. Kim olduğumu öğrenmek için.

Bir cevabım olsaydı ona söylerdim.

"Biraz daha uğraşırsan bardağı deleceksin," dedi Demir tezgâhın karşısından. Ovalayıp durduğum bardağı diğerlerinin yanına bırakıp ıslak bardaklardan bir diğerini aldım.

Onu da hırsla kurularken Demir karşımda iç çekti. "İyice katlanılmaz biri oldun. Sıla, evde de böyle mi bu?"

Birkaç masa ötede oturmuş ödev yapan arkadaşım başını

defterlerinden kaldırmadan cevap verdi. "Hımm, acaba neden böyle? Birisi onu bir sapığın kucağına attığı için olabilir mi?"

Demir'in kaşları kalktı. Sıla'nın öfkesi sık rastlanan bir şey değildi. "Biliyorsun, bu duruma düşmesinin sebebi çoğunlukla kendisi."

Sıla alay eder gibi gülüp, "Çoğunlukla," diye mırıldandı. Hâlâ bize bakmıyordu. Demir'e karşı özel bir öfkesi yoktu. Yalnızca artık ona müsamaha göstermiyordu. Sıla'nın karşılık alamadığı duygularını bu kadar çabuk gömeceğini düşünmezdim. Üzüleceğini, acı çekeceğini sanıyordum ama çok kararlı görünüyordu. Ona Demir hakkında ne düşündüğünü sorduğumda omuz silkmiş ve onun dünyadaki tek adam olmadığını söylemişti. O andan beri de ona herkese davrandığı gibi davranıyordu ve bu Demir'in, Sıla'nın kendisine kızgın olduğunu düşünmesine sebebiyet veriyordu. Oysa Sıla'nın hiç umurunda değildi.

Onları izlerken küçük bir gülücük dudaklarımı yokladı. Duygusallığına rağmen böyle kararlı olabildiği için Sıla'yla gurur duyuyordum.

Restoranın kapısı açılınca dikkatimi içeri giren gruba verdim. Tunç aralarındaydı. Daha önce yanlarında olup bana kahve teklifinde bulunan çocuk da buradaydı. Adını hatırlayamadım. Tanımadığım birkaç kişiyle beraber cam tarafındaki masalardan birine oturdular. Demir o tarafa yönelirken, Tunç da beni görüp yanıma geldi. Sıla'nın oturduğu masadan geçerken kızın kafasına hafifçe vurunca Sıla'dan da bir karşı atak geldi ama Tunç pek de oralı olmadı. Yüksek taburelerden birine oturup kollarını aramızdaki masaya yaslayarak oturduğunda gözlerimi yüzüne diktim.

Yüzümdeki yaralar henüz iyileşmese de solmuşlardı. Yanağımdaki çirkin yarayı Sıla'nın yardımıyla daha az dikkat çekici bir duruma getirmiştik. Makyajın gücüyle ilgili uzun tiratlarına rağmen, kendisi de sürekli makyaj yapan biri değildi.

Beni Yağız'a değer vermemekle suçladığından beri Tunç'la konuşmamıştım. Onu birkaç kez Derya'yla mutfakta görsem de dönüp gidişimi fark ettiklerini sanmıyordum. İkisi çok fazla kavga ediyor ama barışmanın bir yolunu bulmayı başarıyorlardı. Uzun süre birbirlerine küs kaldıklarını hiç görmemiştim.

Tunç gözlerini yüzüme dikti, ben de bakışlarına karşılık verdim. Aramızdaki hava gerginlikle ağırlaşıp katı bir hâl alana dek kimse konuşmadı. Sonunda ağzını açan elbette Tunç'tu. Böyle oyunlarda beni alt edemezdi. Son zamanlarda başımdaki her derdin sessizliğimden kaynaklandığını düşünürsek, beni konuşturmaya çalışmanın bir anlamı yoktu zaten.

"Sana bir özür borçluyum."

Yüzümdeki kararlı sakinlik bölünüp şaşkınlığım ortaya serildi. Haklı olduğunu söylemesini bekliyordum. Ukala sözlerine devam etmesine ya da beni yine Yağız'ı üzmekle suçlamasına kendimi hazırlamıştım ama karşımda durmuş, özür dilemekten bahsediyordu.

"Ne oldu? Derya kulaklarını mı çekti?"

Tunç karşımda sırıttı. Sesimde dostane bir tavır yoktu ama benden bir nefret görmeyi bekliyor olmalı ki sakinliğim onu rahatlatmışa benziyordu. "Aslında evet. Ama bundan daha önce o şekilde konuşmamam gerektiğini biliyordum."

Ben Derya'ya bir şey söylememiştim. Demek ki konuyu kendisi açmıştı. "Evet, konuşmamalıydın," diye mırıldandım. "Ama sözlerinde tamamen haksız değildin Tunç. Sana kızmıyorum." Geçen hafta ona çok kızmıştım ama artık umurumda değildi. Çok daha büyük sorunlarım vardı. "Sandığının aksine, ben bir nefret ya da öfke bütünü değilim."

"Öyle olduğunu düşünmedim. Sadece sürekli mesafeli oluşuna sinirlendim. Herkes seni kazanmak için çok çabaladı ama umurunda değil gibi davranıyordun. Bu yüzden senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Senin arkadaşlarını umursama şeklin kavga etmekten ibaret. Benimki ise yanlarında durmaktan. Umursamadığım insanların yanında durmam. Onlarla konuşmam. Onlara kendimi açıklamam. Aynı insanlara değer veriyoruz. Senin nefretinle ya da imalarınla uğraşmak istemiyorum."

Bir süre dürüstlüğümü ölçer gibi yüzüme baktıktan sonra başını salladı. "Haklısın. Bunu ben de istemem."

Konuşmanın bittiğine karar verip arkamı döndüm. Tepsiye doldurduğum bardakları duvar rafına dizdim. Tunç yerinden kıpırdamadı. Ben ise ona bir şeyler sormanın mantıklı olup olmadığını düşünmekle meşguldüm. Muhtemelen değildi.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi Tunç, düşüncelerimden habersiz. Dönüp ona baktım. Parmaklarını tezgâha vurarak bekliyordu.

"Söyle."

"Ama ilişkinize daha fazla karışmamam gerektiği konusunda da uyarıldım."

Elimde olmadan güldüm. Tunç'un Derya'ya bu kadar sadık olması inanılmazdı. Asla anlayamadığım bir ilişkileri vardı. Konuşuyor, eğleniyor, bundan daha fazla kavga ediyor, barışıyorlardı. İlişkileri bizimkinden çok daha sallantılı görünüyordu ama günün sonunda birbirinden uzak duran Yağız ve bendik.

"Derya'ya âşıksın, değil mi?" diye sordum. Sorgulamak için değildi, merak ediyordum.

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"Onu sürekli kızdırıyorsun." Durdum. Etrafa bakınıp soracağım şey için kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Sıla başını defterlerinden kaldırıp bana ne olduğunu sorarcasına bakınca tekrar Tunç'a döndüm. "Ama gönlünü almayı hep beceriyorsun." Açıkça bir soru sormasam da ne demek istediğimi anladı.

"Ben genelde hatalı taraf olurum," dedi neredeyse utangaç bir gülümsemeyle. "Sanırım bunu biliyorsun."

Yıldız kayıtları

"Başka türlüsünü düşünemem."

Bu kez sesli bir gülüşle dudaklarını araladı. "Biz hem çok benziyoruz hem de birbirimizden çok farklıyız. Onun fevrili- ği mantıklıdır. Benimki ise mantığın yakınından bile geçmez, isyem attığında önüme çıkan her şeye haksızca saldırıyorum. Derya buna katlanmak zorunda değil. Bunu biliyorum. Bu yüzden özür diliyorum. Hatamı kabul ediyor ve affedilene kadar ona yapışıyorum."

"Seni affetmeye gönüllü olmalı. Derya tekrarlanan hataları kabul edecek bir kız değil."

"Evet ama aşk sana doğana uymayan şeyler yaptırır. Kimseye hissetmediğin duygularla sınanırsın, kimseye vermediğin tavizleri verirsin," durdu. Sözlerinin altını çizercesine öne eğildi. "Ve karşılığında bir şeyler almak istersin. Birini dünyanın merkezine aldığında senden sır saklamasını kabul etmek kolay değildir Öykü. Ben bunu yapamazdım. Yağız gerçekten çok çabalıyor."

"Biliyorum," dedim sessizce. Onun hakkında bilmediğim şeyler olsa ne olurdu diye düşündüğümde, kendimi haklı görüyordum. Çünkü hayatım boyunca böyle yaşamıştım. Kendi başıma. Başkaları olmadan, sorgulamadan, hesap vermem gerekmeden. Aynı durumda olsam kızgın olmayacağıma inanmak kolaydı ama eğer Yağız da benim gibi olsa ikimizin ne şansı olurdu ki?

Yağız'ın canlılığını seviyordum. Bu sayede bana kendini sevdirmişti. İlgisiyle, şefkatiyle, tutkusuyla ona bağlanmamı sağlamıştı. Eğer bunları benden saklasaydı ne olurdu? Bana sorular sormama gerek kalmadan her şeyi anlatıyordu ama eğer anlatmasaydı merak eder miydim? Sorularımı cevapsız bırakması beni incitir miydi? Cevabı bilmesem de böyle düşündüğümde onu anlamak daha kolaydı.

Tunç'a çok fazla hata yaptığını, Derya'nın çabasına değme-

diğimi söylemiştim ama şimdi ondan akıl alıyordum. İnce bu mahcubiyet göğsüme konuşlandı. Herkes aşkına kendi yoluyla sahip çıkıyordu ve Tunç bu konuda benden çok daha fazlasına sahipti. Ben daha yürüyeceğim yolu bulmaktan acizdim.

Kafamdaki karmaşa dinip yerini duru bir sakinliğe bıraktı. Ne yapmak istediğimi düşündüm. Sıla'yla Yağız hakkında konuşmaktan kaçınmıyordum çünkü onu koruyacağıma eminidim. Buna bozulmuyordum ama beni biraz üzdüğünü inkâr edemezdim. Derya ise yalnızca yapılması gerekeni söylerdi. Yapılması gereken, yapmaktan kaçındığım şey olduğu için konuşmaya cesaret edememiştim. Ancak daha fazla kaçınırsam kendimi de Yağız'ı da şu an yaşadığımızdan çok daha büyük üzüntülere itebilirdim. İhtiyacım olan cesareti Tunç'tan alacağım kimin aklına gelirdi ki?

"Bugün sekiz gibi evde olur," dedi Tunç. "Antrenmandan çıkınca oyalanmamasını sağlarım."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler."

"Artık daha iyi geçinelim." Samimi bir gülücükle göz kırptıktan sonra tabureden inip arkadaşlarının yanına döndü.

Sıla konuşmamızın bittiğini görünce vakit kaybetmeden yanıma geldi. Beni sabahtan beri saklandığım kasa arkasından çıkarıp masasına çekiştirirken restoranın boş olmasından faydalanıyordu. Oturmadan önce önlüğümün cebindeki telefonumu çıkarıp masanın üstüne bıraktım.

"Ne diyordu?"

"Hiç. Sadece konuştuk."

"Tunç'la hiç konuşmazsın ki," dedi Sıla gözlerini kısarak. "Dün Derya onu sana söylediği şeyler için azarlıyordu ama ne söylemiş öğrenemedim."

"Derya'ya sormadın mı?"

"Bu onları dinlediğimi itiraf etmek olurdu."

"Madem yanlış olduğunu biliyorsun, neden bunu sürekli yapıyorsun?"

Bana en masum ifadesiyle bakıp ellerini kaldırdı. "Ne yapabilirim? Kulaklarım var ve onlar da sürekli bağrışıyorlar."

"Sen buna savunma mı diyorsun?" diye söylendim.

"Ee, ne diyordu?"

Arkama yaslanırken dudağımın içini ısırdım. Nedense gülesim geliyordu. Şurada kahkaha atmaya başlasam arkadaşlarının hiç şaşırmayacağına emindim. Sinirlerim o kadar bozuktu ki herkes benden duygusal bir boşalma bekliyor gibiydi. "Bana aşk tavsiyeleri verdi."

"Tunç mu?" Şaşkınca baktığı bir andan sonra gözlerini devirdi. "Aman ne komik!"

"Ben ciddiyim."

"İyi, istemiyorsan söyleme," deyip kafasını defterlerine gömdüğünde onu ikna etmekle uğraşmadım. Bunun yerine kendime bir kahve almayı düşünüyordum ki telefonumun ışığı yandı. Gelen mesajın Yağız'dan olmasını umarak telefonu kaptım ama tanımadığım bir numaraydı.

Onu şikâyet ettim. Teşekkür ederim.

Bu numaranın Gülçin'e ait olduğunu anlamak için profil resmindeki sarı saçları görmeme gerek yoktu. O gece numaramı vermiş ve beni aramasını istemiştim. Aramadıkça inancımı kaybetmiştim ama işte başarmıştı. Onu şikâyet etmişti.

Rahatlama dolu bir nefesle Sıla'yı dürtüp mesajı gösterdim. Bu konuyla benden daha çok ilgileniyordu.

"Sonunda!" dedi mesajı okuduğunda. "Umarım hapse girer. O kutlu günde okulun her yerine alnına sapık yazdığım afişlerini asacağım."

"Eminim yaparsın," dedim gülerek. "Sence Yağız'a da söylemiş midir?"

"Bilmem. Arayıp öğrensene."

Telefonun ekranına birkaç saniye boyunca baktıktan sonra ters çevirip masanın üstüne koydum. "Akşam yanına gideceğim. O zaman söylerim."

"Sen bilirsin," deyip önüne döndü. Yağız'la benim hakkımda konuşmuş olmalıydılar. İkisi yakındı ve benim de yanında en rahat olduğum insanlardı. Konuştuklarına emindim ama bunu sormam gereken kişi Sıla değildi.

Günün kalanını geçirmek zor oldu. Bir kez karar verdikten sonra fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden karnımda kıpırdanıp duran heyecanla baş etmek zorunda kaldım. Yağız'la konuşacak olmak beni çok geriyordu ama bunu yapmak zorundaydım. Kendi kendime düşünüp durdukça aramızdaki sorunlar, gözümde olduğundan daha büyük hâle geliyordu çünkü. Gün geçtikçe aramıza aşılmaz engeller koyuyorduk. Hayatımda böyle belirsizlikler istemiyordum. Yağız'a veda etmeye hazır olmadığım da aşikârdı. Ona bir şeyler anlatabilirdim. Büyüdüğüm evde hissettiklerimi değil ama içinde büyüdüğüm durumu anlatabilirdim. En azından deneyebilirdim. Onu seviyordum. Hayatımdan öylece geçip gitmesini istemiyordum.

Restorandan çıkabildiğimde çoktan karanlık bastırmıştı. Saat dokuza geliyordu. Daha fazla gecikmemek için otobüse bindim. Buz gibi parmaklarımı yumruğumun içine gizleyip ısıtmaya çalıştım ama fayda etmedi. Heyecan ve gerginlik üzerimde soğuk duş etkisi yaratıyordu.

Eve giden yolu izlerken rahatlamak için birkaç fotoğraf çektim. Akıp giden binalar, insanlar ve ağaçlar, bulanık renkler olarak fotoğraflara yansıyordu. Karmaşık figürler bir şekil oluşturmuyorlardı ama onların ne olduğunu biliyordum. Şu ince karaltı paltosuna sarınmış bir adamdı. Bu yeşil karmaşa küçük bir ağacın yansımasıydı. Hepsinin hayatın içinde kendilerine ait bir yerleri vardı ama fotoğrafta görünmüyorlardı bile.

Eskiden ben de kendimi böyle hissederdim. Bir yerim ol-

malıydı. Bir adımdan da ibaret olsa, bana ait bir yer olmalıydı. Annemin evinde bana ait hiçbir şey kalmadığında oradan ayrılmıştım. Geldiğim şehri kendime ait kılmayı umarken farkında olmadan birilerinin hayatında bir yer edinmiştim. Başka insanların fotoğraf karelerine dâhil olmuştum. Beni oraya sığdırmaya çalışmamışlardı, beni aralarına almışlardı. Bu hayal bile edemeyeceğim bir hediyeydi. Kaybetmek istemiyordum.

Otobüsten inip evimin sokağına giden yolu hızlı adımlarla yürüdüm. Telefonumun gürültülü zil sesi geceye yayılınca cebimden çıkarıp ekrandaki numaraya göz attım ve aramayı cevapladım. İş için kaydolduğum ajansın birkaç numarası vardı. pek sık aranan biri olmadığımdan kayıtlı olmayan bir numaraysa onların aradığını düşünürdüm.

"Alo," dedim binanın ışıklarını takip ederken. Yağız'ın ışıkları açıktı. Kalbim, heyecanla çırpındı. "Şu an müsait değilim. Birkaç saat sonra arasam olur mu?"

"Olmaz," dedi karşıdaki ses. Dikkatim hâlâ ışıklarda olduğu için üzerinde kafa yormadım. Bu sıralar ek iş alacak durumda değildim. Psikolojim beni yeterince yoruyordu. Bir de fiziksel yorgunluğu ekleyemezdim.

"Bu hafta iş alamayacağım. Daha sonra Yasemin Hanım'ı ararım. İyi akşamlar."

Telefonu kapatmak üzereyken karşı tarafın sesi yükseldi. "Benim Öykü."

İtmek için apartmanın kapısına uzanan elim havada asılı kaldı. Ayaklarım yere mıhlandılar. Kulağımdaki ses, üzerime onlarca anıyı savururken donakaldım. Kendinden emin, güçlü, merhametten uzak bu ses çocukluğumun en korkunç canavarıydı.

Hayallerimi ezip geçen, sevgiye olan inancımı zedeleyen, tüm kırgınlıklarımın sorumlusu olan kadının sesi. Ensemden aşağı buz gibi bir his yayıldı. Bu, annemin sesiydi.

31



Yıldızın birinde, bir gezegende, benim gezegenimde, Dünya'da avutulmak isteyen bir Küçük Prens vardı şimdi.

Sadece telefondaki sesi bile duruşumu değiştirmeme sebep oldu. Omuzlarımı dikleştirdim, dudaklarım bir çizgiye dönüştü. Boğazıma oturan o ağırlıktan kurtulmak için yutkundum. Hiçbir işe yaramadı. Onun sesini bir daha duyacağımı düşünmüyordum.

"Beni neden arıyorsun?" diye sordum kuru bir sesle.

Bir anlığına Sıla'nın Gönül Teyze'ye böyle bir şey söylediğini düşündüm. Kızının kulaklarını çekmek için buralara kadar gelmekte hiç vakit kaybetmeyeceğine emindim. Benim annemse hiçbir zaman benimle uğraşmazdı. Bazıları gibi çocuğunun üstünde bir hak iddia edip onu kendi istekleri doğrultusunda yaşamaya bile zorlamazdı. Benimle ilgili hiçbir şeyi istemiyordu. Bu yüzden sözlerim umurunda olmadı.

"Eve gelmen gerekiyor."

Alaycı bir ses çıkarmak istedim ama dudaklarımın arasın-

Yıldız haritası

Dan çıkan tek ses ince bir nefesten ibaretti. Ev... Dünyada her veri kendime ev edinebilirdim. Ama orayı değil.

"Neden gereksin?" derken binanın merdivenlerine oturdum. Başımı korkuluğa yaslayıp görmeyen gözlerle önüme baktım. "Orası benim evim değil."

"Mithat önemli bir davet veriyor. Konumunu ne kadar önemsediğini biliyorsun. Üvey çocuğu olarak burada olmanı istedi ve sen de geleceksin."

Söyledikleri beni hiç şaşırtmadı. Daha önce de benzer davetlere gitmiştim. Mithat Alaşan nüfuzlu bir adamdı. Kariyerinin ve aile yaşantısının kusursuz görünmesini istiyor ve hayatında hiçbir pürüze yer vermiyordu. Kızı Tilbe'nin bencilliği ya da oğlu Koray'ın zorbalığıyla hiç ilgilenmemişti. Onun adının anılacağı herhangi bir olay olmadıkça çocuklarının neler yaptığı umurunda olmazdı. Kötü bir adam bile değildi. Sadece boş bir kabuktu işte. Dışarıya göstermek için çizdiği bir şekle aile diyor, o şeklin içindeki karalamaları önemsemiyordu.

"Ona gelmeyeceğimi söyle."

Telefonu kulağımdan indirdim, kapatmak için ekrana dokunmak üzereydim ki annemin sesi beni tekrar durdurdu. Aynı evde yaşarken ona hiç karşı gelemiyordum çünkü bedelini her zaman sevdiğim bir şeyle ödemem gerekiyordu. Babamın fotoğrafları, oyuncaklarım, değer verdiğim eski bir hediye ve en sonunda da piyanom. Her şeyi elimden almıştı.

"Önümüzdeki pazar, burada olmanı bekliyorum. Geldiğinde, küçük köyünden getirdiğin eşyalarını alabilirsin. Ya da o sayıklayıp durduğun çöplere sonsuza dek veda edersin. Karar senin Öykü. Eğer beni zor durumda bırakırsan, aynı şekilde karşılık göreceğini biliyorsun."

"Neden bahsediyorsun?" diye sorarken sesimdeki donukluğu koruyamadım. Küçük bavulum ve en sevdiğim oyuncağım, tanımadığım bir adam tarafından annemin evine getirildiğimde kaybettiğim ilk eşyalarım olmuştu.

Geldiğim bu yeni evde benim döküntülerime yer yoktu. Onları bavulumdaki hiçbir şeyin döküntü olmadığına ikna edememiştim. Babamın beste defteri o küçük bavuldaydı. İkimizin hayatına dair anılarla dolu olan fotoğraf albümü oradaydı. Murat Amca'mın hediyesi olan pelüş tavşanım oradaydı. Bana teselli verecek her şey o bavulun içindeydi. Ama annem onların atılmasını emretmişti. Cılız itirazlarım susturulmuş, gözyaşlarım görmezden gelinirken bir kez daha veda edemeden babamla ayrılmak zorunda kamıştım. Annemin beni sevmesini o kadar istiyordum ki babamın hatıraları için savaşamamıştım. Bunun pişmanlığını yaşamadığım tek bir gün bile olmuyordu.

"Onları attın," dedim suçlayıcı bir tavırla. Onları atmış olması dünyanın en büyük zalimliği olmalıydı. Ama bu konuda yalan söyleyişi ondan da beterdi. "Daha geldiğim ilk gün, içeriye hiçbir şey sokmama izin vermedin."

"Nilay eşyaları tavan arasına kaldırmış. Bir süre önce temizlik yapılırken ortaya çıktı. Eğer onları geri istiyorsan sözümü dinle. Aksi hâlde bu kez geri dönüşü olmadan atılacaklarını biliyorsun."

Telefonun kapandığını bildiren sinyal sesini duyana dek konuşmanın bittiğini fark etmedim bile. Aylar sonra beni arayıp bir an bile tereddüt etmeden emirler yağdırıyor, daha fazla acımasız olamaz dediğim anda kalbimi delik deşik edecek şeyler söylüyordu.

Nasıl olduğumu bile sormamıştı. Bir başıma bataklığın içinde sürünüyorsam bile umurunda değildi. Hiçbir zaman annemin beni merak edeceğini, benim için endişeleneceğini düşünmemiştim ama yine de onca şeyden sonra bile duyarsızlığı beni incitiyordu. Kalpsizliği beni hâlâ şaşırtıyordu.

Babamın fotoğraflarını benden bunca yıl saklamış olmalarına akıl erdiremiyordum. Babamı özlediğim binlerce günün hiçbirinde Nilay bana fotoğrafları vermemişti.

Yıldız haritası

Sahip olduğum tek şey internetten bulduğum, babamın piyo-
na çalarken çektirilen bulanık bir fotoğrafıydı. Yüz hatları tam
seçilmiyordu bile. Onu çerçeveleyip çekmeceme koymuştum.
Annem odama hiç girmezdi ama Nilay'ın o çerçeveyi defalarca
gördüğüne emindim. Bir gün bile vicdanı sızlamamış mıydı?
Ben sadece babasını özleyen bir çocuktum. Bugün hâlâ ba-
basını özleyen bir çocuktan ibaretim.

Elimle yüzümü sıvazlayıp saçlarımı geriye ittim. Ayağa
kalkıp arkama, evime doğru baktım. Birkaç dakika önce içeri
girip sevgilimi bulmak için can atıyordum. Şimdiyse kimseyi
görecek hâlim yoktu. Kimseyle konuşacak durumda değildim.
Annemin kalpsizliğiyle karşılaştığım her seferinde yaptığım
gibi karanlığa saklanmaya ihtiyacım vardı. Evimi arkamda
bırakıp sokaklarda amaçsızca yürüdüm. Kalabalık caddeleri,
boş sokakları arşınladım. Yol kenarında uyuklayan köpeklerin,
kapılarının önünde top oynayan çocukların arasından geçtim.
Annemin kalbimi kırdığı her an, zihnime düşüp sırtıma ağır
yükler attı. Kendimi suçladığım her anı, yüklerin altındaki cılız
bedenimi yorgun düşürdü.

Benden babamın tüm hatıralarını saklamıştı. Sırf o baba-
mın anısını hiçbir yerde görmek istemiyor diye ben de bundan
mahrum kalmıştım. Oysa benim babam bunların hiçbirini hak
etmemişti. Yaşasaydı hiçbir gün sevilmediğimi düşünmeme
izin vermezdi, biliyordum. Fakat ölmüştü ve ben kalan her
günümü yalnız ve sevgisiz geçirmiştim. Ben de bunları hak
etmemiştim.

Boş bir parkta, bir ağacın altına oturup karanlık geceyi iz-
ledim. Beni teselli edecek tek bir yıldız bile yoktu. Babamla
yaşarken ne kadar mutlu olduğumu kanıtlayacak bir fotoğra-
fım da yoktu. Orada öylece oturdum. Saatlerce. Bir şey dü-
şünmedim, hissetmedim de aslında. Göğsümün ortasına çö-
reklenen bir hissizlikle sadece oturdum. Gece çöktükçe hava

serinledi. Rüzgâr şiddetini artırdıkça ağaçların yaprakları daha fazla ses çıkardı. Kendimi içi oyulmuş bir ağaç kabuğu gibi hissediyordum. Köklerinden koparılmış, dalları kesilmiş, cansız bir tahta parçası gibi.

Eskiden, yeterince büyüdüğümde annemin beni artık üzemeyeceğini düşünürdüm. Kendi hayatım olursa onu umursamayacaktım. Bazen intikam isterdim. Yetişkin olduğumu, çok zengin olduğumu ve annemin o çok güvendiği evinden kovulduğunu hayal ederdim. Bana muhtaç kaldığını ve benim ona hiç acımayacağımı düşünerek öfkemi büyütür, ona yardım eli uzatmayacağımı söylediğim günlerin geleceğini umardım. Fakat büyüdükçe tüm bunlar anlamını yitirdi. Artık sadece uzakta olmak istiyordum. Annemle aramızdaki o katlanılmaz sevgisizliği geride bırakmak ve hayatıma kin gütmeden, geçmişi geride bırakıp devam etme derdine düşmüştüm.

Bunu başarmak üzereydim. Bir süredir eski hayatımı daha az düşünüyordum. Araya karışıyor, arkadaş ediniyordum. Bir sevgilim vardı. Hatalarımı onarmaya çalışırken ihtiyacım olan son şey annemin sesini duymaktı. Beni bu kadar güçsüz bırakmasından nefret ediyordum. Hâlâ beni üzmesine izin verdiğim için ise kendime çok kızıyordum.

Orada saatlerce oturduktan sonra tüm irademi kullanarak ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Bakışlarımı adımlarıma odaklayıp, her yeni adım için kendimi ikna ederek evime ulaşabildim. Yol çok uzundu ama bana işlemedi. Aşmam gereken şeyler bu yollardan çok daha uzun, çok daha yorucuydu.

Bir dilek hakkı edinebilseydim, üzülmemeyi dilerdim. Hiçbir şey için. Üzülmekten, üzüldüğüm için öfkelenmekten öyle yorgun düşmüştüm ki...

Çantamdan anahtarımı bulup kapıyı açtım. İçeri girip kapının yanındaki boy aynasında kendimi gördüğümde bir

yabancıyla karşılaşmış gibi irkildim. Saçlarım sert rüzgârdan kabarıp dağılmıştı. Tenim solmuş, bu yüzden yaralarım iyice ortaya çıkmıştı. Ben her zaman dik dururdum. Oysa aynadaki kızın omuzları çöküktü.

Beni bu hâle getiren sadece bir arama değildi, annemin sesinin hatırlattığı her şeydi. Denizin, ormanın içinde neşe ve sevgi dolu bir çocukluk geçirirken kendimi birdenbire yüksek duvarların arasında, buz gibi insanların içinde bulmuştum. Babamla yaşarken hiçbir şeyden korkmazdım çünkü ne olursa olsun babamın bir adım arkamda durduğunu biliyordum. Annemle yaşarken ise korkacak öyle çok şey vardı ki hepsini geride bırakmak imkânsızdı. Küçücük bir anı bile beni tekrar o boşluğun içine sürüklüyordu ve ben buna engel olamıyordum.

Arkamda bir ses duyunca dönüp baktım, Yağız salondan çıkmıştı. Koridorda dikilirken hiç uyumamış gibi duruyordu. Gözlerinin altına koyu halkalar oturmuştu. Panik mi öfke mi olduğunu ayırt edemediğim bakışlarıyla yüzümü incelediğini görünce içimde bir bezginlik hissettim. Şu an kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordum.

"Neredesin sen?" Bir cevap bekleyerek yüzüme bakarken hırçın bakışlarıyla beni azarlıyordu sanki.

"İşlerim vardı," dedim sakince.

"Bütün akşam seni aradım. Birkaç saniyeliğine cevap veremez miydin?"

"Yorgunum Yağız," deyip arkamı döndüm. "Yarın konuşalım."

Odama gitmek için koridora girdiğimde kızlar da odalarından çıkıyorlardı. Yüzlerine bakmadan odaya girdim ama kapımı kapatamadan Yağız içeri daldı.

"Daha birkaç gün önce saldırıya uğradın," derken bağırıyordu. Sesini hiç bu kadar yüksek duymamıştım. "Öylece ortadan

kaybolup işlerim vardı diyemezsin. Allah kahretsin, beni hiç mi düşünmüyorsun?"

Dönüp yüzüne baktığımda gözlerindeki o dizginlerinden boşalmış öfkeyi gördüm ve buna dayanamayacağımı düşündüm. Kimseyi istemiyordum. Kendi kabuğumda yaşadığım zamanlara geri dönmeliydim. Hayal kırıklığına uğratacağım kimse olmadan, annemin sesinin erişemeyeceği bir kovuğa girip oradan hiç çıkmazsam belki mutlu olabilirdim.

"Dışarı çık Yağız."

"Hiçbir zaman içeride değilim ki! Seni merak edemem, senin için endişelenemem, seni koruyamam, seninle sevinemem, üzülemem! Seni sevmeme bile izin vermiyorsun. Ne yapacağım? Benden ne istiyorsun?"

İçimdeki boşluktan kıpırdanarak yükselen hırçınlık beni ele geçirdi. Öne atılıp onu dışarıya doğru ittiğimde sendelemedi bile. "Asıl sen benden ne istiyorsun? Neden merak ediyorsun? Neden bugünle yetinmiyorsun? Neden şimdi, burada oluşum sana yetmiyor?"

"Burada değilsin ki. Sana ulaşamıyorum. Kafanın içinde neler var anlayamıyorum. Neden böylesin bilmiyorum, neden bu kadar zor bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum Öykü."

Ona bağırmak için ağzımı açtım ama birden hepsi öyle anlamsız göründü ki söyleyecek tek bir şey bile bulamadım. Kaynayan öfkem yatışıp içimi kavuran bir yangına dönüştü. Boğazımdaki acı büyüyüp beni yutkunamayacak hâle getirirken, "Belki de gitmelisin," dedim sessizce. "Ben senin istediğin kız değilim."

Ona bir yumruk atsam ancak bu kadar gafil avlanırdı. Yüzündeki incinmişlik apaçık ortadaydı. "Ben senden hiçbir zaman, olmadığın biri gibi davranmanı istemedim," derken sesi yatışmış, gözlerindeki deli bakışlar gitmişti. Yerine üstesinden gelemeyeceğim bir hüsran çökmüştü. "Ben senden sadece an-

layış istiyorum, sense gitmemi istiyorsun. Bana kalacak bir ne-den vermezsen gitmekten başka ne yapabilirim Öykü?"

Göğsümdeki baskıdan kurtulma çabasıyla başımı hafifçe kaldırdığımda tavanımdaki yıldız yapıştırmalarını gördüm. Ya-ğız'a küçükken odamın duvarlarını bu yıldızlarla kapladığımı anlatmıştım. İlişkimizin ilk haftalarında, bir akşam elinde iki paket yıldız yapıştırmasıyla ortaya çıkıp *bu odayı biraz aydın-latmalıyız*, demişti. Bu eve geldiğimden beri yapmak istediğim ama sürekli ertelediğim bu çocukça dileği gerçekleştirip yıl-dızları tavanıma yapıştırdığı anı hatırladım. O işini yaparken fotoğrafını çekmiştim. Sonra ışıkları kapayıp yatağıma uzan-mış, parlayan çıkartmaları izleyerek sıradan bir sohbet yürüt-müştük. Öyle mutlu olmuştum ki... Şimdi ise Yağız'a bura-da kalması için verecek tek bir sebebim yoktu. Kim benimle kalmak isterdi ki? Ben bile kendimi istemiyordum. Çenemi dikip perişanlığımı gizlemeye çalıştım. "Git öyleyse," derken Yağız'ın yüzü bulanık bir figüre dönüştü. "Sana aradığın hiçbir şeyi veremem."

Uzun zamandır göğsümde taşıdığım o kara kutunun patla-yışı bu sözlerin acısından mıydı yoksa artık sadece dayanama-dığımdan mı bilmiyorum ama yıllar sonra, sonunda gözlerim-den düşen iki iri damla yanaklarımda ince bir yol çizdi. Bu, olacakların habercisi küçük bir kıpırtıydı yalnızca. Peşinden sürüklediği fırtınanın boyutu ikimiz için de beklenmedik oldu.

Yağız'ın yüzündeki şaşkınlığı, ardından paniği gördüm. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu, sonra bir tane daha. İçimden kabarıp taşan korkunç dalga beni yere savurdu. Dizlerimin üstüne düştüm. Avuçlarımı yere koyup iki büklüm bir hâlde kendimi bıraktım. Sıkıca tuttuğum ipler ellerimden kurtuldu, gömdüğüm tüm acılar ortalığa saçıldı. Uğradığım her hakaret, katlandığım her zorbalık, elimden kaçırdığım her şans ve yap-tığım her hata sırılsıklam bir hâlde dizlerime döküldü.

Küçükken, arkadaşlarımdan biri annemin olmayışıyla ilgili kötü şeyler söylemişti. O kadar üzülmüştüm ki günlerce yemek yiyememiştim. Kimse o sözlerin beni incittiğini anlamasın diye var gücümle çabaladığım, güçlü bir kız olduğumu kanıtlamak için hırçınlık ettiğim günlerin ardından hastalanmıştım. Kendimi çok kötü hissetmeme rağmen doktora gitmeyi reddedip ayakta durmaya çalışıyordum. Babamın, annemin bana hiçbir zaman göstermediği bir şefkatle beni kucakladığını hatırlıyorum. "*Bazen hayatta güçlü olmamız gerekir kızım. Ama hayatın her anında güçlü olmak zorunda değiliz. Zayıflık gösterebilir, ağlayabilir, hastalanabiliriz. Üzgün olduğumuzu itiraf edebiliriz çünkü bunları yapmadığımızda hayat bizi katılaştırır,*" demişti saçlarımı okşayarak. "*Katılaşan her şey kırılmaya mahkûmdur. Senin kırılmana dayanamam.*"

Babamın yumuşak sesi zihnimde dönerken *işte* diye düşündüm, *sonunda kırıldım.*

Orada tek başıma belki de yalnızca birkaç saniye durdum ama hayatımın en korkunç ânıydı. Tüm bu yaşların boyumu aşıp beni yutacağını düşünürken bir çift güçlü kol tarafından kucaklandım. Bu kucaklayış fırtınanın ortasında üzerime atılan can yeleği gibiydi. Ona tutundum. Ona sarındım ve geriye hiçbir şey kalmayana dek gözyaşı döktüm.

Hep bir kere başlarsam duramayacağımdan korkmuştum. Oysa bu dünyada hiçbir şey sonsuz değildi. Hıçkırıklar kolumu kanadımı kırdı, kabuk tutmuş yaralarımı tırnaklayarak onları tekrar kanattı, beni perişan etti. Yorgunluktan bitap düşene dek ağladım. Yağız'ın korkudan çıldırmış hâline aldırmadan ağladım. Sesim kısılana, hıçkırıklarım küçük iniltilere dönüşene dek ağladım. Ve sonunda öyle bir tükendim ki uykunun derin boşluğuna düşerken bunu fark etmedim bile.

★

Yıldız haritası

Titrek bir nefesle uyandığımda, Yağız'ın kucağındaydım. Sırtını yatağıma dayamış, yerde oturuyordu. Bacaklarım Yağız'ın iki yanından kıvrılıp geriye uzanmıştı. Yanağımın altındaki tişörtü sırılsıklamdı. Bir eli belimi sarmışken, diğeri ensemdeydi. Başparmağı güçlü bir yatıştırıcı etkisiyle usul usul ensemi okşuyordu.

Gözlerimi açmadan önce durup kendimi dinledim. Birisi bütün kemiklerimi kırıp beni buraya atmış gibi her bir zerrem ağrıyordu. Nefes almaya çalıştığımda tıkalı burnumdan kötü bir ses çıktı. Başımı Yağız'ın omzundan kaldırıp yüzüne baktım. En az benim kadar perişan görünüyordu. Gözlerinin etrafında endişe çizgileri birikmiş, güzel gözlerine pişmanlık çöreklenmişti. Onu böyle görünce dudaklarım titredi. Kupkuru kalan gözlerim tekrar yaşlarla doldu. Ona gitmesini söylemiştim ama hâlâ buradaydı.

"Beni neden seviyorsun ki?" diye sordum çatlayan sesimle. Annem bile beni sevmezken, o beni neden sevecekti?

Gözleri yüzümde öyle uzun gezindi ki bir cevabı olmadığını sandım. "Çünkü sen sevilmeye layıksın," dedi sonunda. Yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımdaki yaşları sildi. "Çünkü mutlu bir hayat düşlediğimde yanımda görebildiğim tek yüz seninki. Çünkü tek bir gülücüğünün uğruna dünyayı ateşe veririm. Çünkü seni seviyorum Öykü. Sebeplerin, açıklamaların çok ötesinde. Sadece seni seviyorum."

Başka birini nasıl mutlu edebileceğimi bilmiyordum ama Yağız'ın sözleri beni bunu yapabileceğime inandırıyordu. Yüzümü yanağına yaslayıp derin bir nefesle güzel kokusunun tadını çıkardım. "Özür dilerim Yağız. Gitmeni istemiyorum. Öyle söylemek istemedim."

"Sana ne oldu?" diye sordu sessizce. Artık bir cevap vermezsem bizden geriye hiçbir şey kalmayacağını biliyordum. Yağız, ona güvenmediğimi düşünüyordu. Kucağında saatlerce

ağladıktan sonra hâlâ ona açılmazsam, bunu kaldıramayacağını biliyordum.

"Annem bizi terk ettiğinde dört yaşındaydım." Yüzümü tekrar göğsüne yasladım. Kulağımı kalbinin üzerine dayayıp kollarımı beline doladığımda, bana sıkıca sarıldı. "Sahil kıyısında küçük bir kasabada yaşıyorduk. Babam kasabasını çok seviyordu. Ben de öyle. Beni hep kamplara götürürdü. Birlikte deniz kabukları toplar, en büyük ve güzelini kimin bulacağına dair iddialara girerdik. Çoğu zaman annemin yokluğunun farkında olmazdım. Zaten hep babamla gezdiğimden, gün içinde annem pek aklıma gelmiyordu.

"Yine de bazen onu özlüyordum. Yanımızda olsa nasıl bir hayatımız olacağını merak ediyordum. Arkadaşlarımın annelerini kıskandığım zamanlar oluyordu. Babam öldüğünde, anneme gitmek beni heyecanlandırmıştı." Sesim utançla titrerken gözyaşlarım sessizce akmaya devam ediyordu.

"Annemin bizi sevmediği için terk ettiğini düşündüğüm zamanlar oluyordu ama benden nefret ettiğini hiç düşünmemiştim. Hiç kimse kendi çocuğundan nefret etmez sanıyordum. Tanıdığım her çocuk hayatta en sevdiği insanın annesi olduğunu söylüyordu. Her anne, çocuklarını hiçbir şeye değişmeyeceğini söylerdi. Gitmek için sebepleri vardır diyordum. Uslu bir çocuk olursam beni seveceğine inanıyordum." Durdum, itirafımın ağırlığı dilimin üzerinde birikirken kendimi konuşmaya hazırladım.

"Benden nefret ediyordu," dedim fısıldayarak. "Beni sadece sevmeseydi bununla baş edebilirdim. Ama benden nefret ediyordu."

Yağız bir şey söylemedi ama beni daha sıkı tuttu. Ensemi okşayan parmakları her bir zerremi varlığıyla doldururken kulağımın altındaki kalp atışları beni devam etmem için cesaretlendiriyordu.

Yıldız haritası

"Üvey kardeşim sırf eğlence olsun diye beni okulda küçük düşürdüğünde, saçlarımı kestiğinde, beni her gün yapmadığım şeylerle suçladığında, ben uyurken yatağıma ölü hayvanlar bıraktığında bile suçlu olduğuma karar verecek kadar benden nefret ediyordu. Benimle yaşamaya mecbur edildiği için beni, ölüp onu bu duruma soktuğu için babamı suçluyordu. Beni mahvetti Yağız. İçimde sevgiye ve umuda karşı ne varsa söküp aldı. Artık nasıl seveceğimi bilmiyorum."

"Sen sevmeyi biliyorsun." Yağız'ın itirazı saçlarımın arasında gezindi. "Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyorsun. Ama göstermek zorundasın Öykü. Eğer tüm sevgini kendine saklarsan, bana ne olacak?"

"Seni özgürce seversem, gittiğinde ne yapacağım?"

Yağız'ın gülüşünü duymaktan çok hissettim. Kulağımın altında titreşen göğsünden başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, dudaklarında asılı kalan buruk gülümsemeyi gördüm.

"Bana gitmemi söylediğin hâlde kaldım. Hiçbir yere gidemeyeceğimi anlamıyor musun?"

Yağız'ın güzel gözlerine bakarken tek düşündüğüm bana asla yalan söylemeyeceğiydi. Elimi yanağına koyup ona biraz daha sokuldum. "Söz verir misin?"

"Sözüme güvenecek misin?"

"Ben sana kendimden daha çok güveniyorum."

Derin bir nefes verip alnını alnıma yasladı. Ona elbette güveniyordum. Bunu kanıtlamanın yolunun basit, tek bir cümle olacağını bilseydim daha önce söylerdim.

"Seni bırakmayacağım," dedi sakin, fakat şüpheye yer bırakmayacak kadar net bir sesle. "Sen de beni bırakma."

Gözlerimden birkaç damla yaş daha akıp gitti ama fark etmedim bile. Küçük bir gülümsemeyle kafa salladım. "Söz veriyorum."

Artık ayaklarımın dibine dökülen tüm pişmanlıkların, acıla-

rın, sorunlarımın üzerine tertemiz bir örtü çekmeliydim. Yağız buradaydı. Beni bırakmayacağını, ben hep seveceğini söylüyordu ve ona inanıyordum. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Neden bu kadar çok ağladın?" diye sordu sonra. "Seni böyle göreceğimi asla tahmin edemezdim. Beni çok korkuttun."

"Uzun zamandır ağlayamıyordum," dedim sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Ne zamandan beri?"

Okuldan dönüp de çatı katındaki boşluğu gördüğüm günden beri olduğunu çok iyi biliyordum. Annem bana *sana söylemiştim,* demişti. *Söz dinlemediğinde neler olacağını biliyordun.*

Her zamanki gibi, benim suçum olduğunu söylemişti ve bu kez onunla aynı fikirdeydim. Onunla inatlaşmamam gerektiğini bilmeliydim. Suçluluk yüreğime çöreklenmiş, gözyaşlarım altında kalmıştı. O günden sonra bir daha ağlayamamıştım. Bir daha piyano çalmamış, şarkı söyleyememiştim. Bu, babamı hayal kırıklığına uğrattığım için kendime kestiğim bir cezaydı.

"Başka bir gün anlatsam olmaz mı?" diye sorarken sesim küçük bir kız gibi çıktı. Bunu Yağız da fark etti. Gülümseyerek yanaklarımı okşadığında eline doğru kıvrıldım.

"Olur. Yeter ki anlatmak iste. Ne zaman istersen olur."

"Bugün annem beni aradı. Evinden ayrıldığımdan beri ilk kez." Yüzümü görmek için geriye çekildi. Çehresindeki sert çizgilerin muhatabı ben değildim. "Beni çağırıyor. Gitmek istemiyorum."

"Öyleyse gitme."

Görünüşe göre artık o eski, yıkılmaz Öykü'nün esamesi okunmuyordu. Hayatımın kalanını ağlayarak geçirmekten korkuyordum. Sımsıkı tuttuğum dudaklarımdan histerik bir nefes fırladı. "Babamın eşyaları onda. Eğer gidersem, bana vereceğini söyledi."

Sonra Yağız'a beni neden çağırdığını anlattım. Benden ba-

bamın fotoğraflarını bunca yıl sakladığını söylerken ellerinin altında parçalanacağımdan korkuyormuş gibi, bakışlarından taşan tüm şefkatini ve aşkını üzerime yağdırdı.

"Birlikte gidebiliriz." Teklifi karşısında kalbim sıkıştı. Ellerimi göğsüne koyup hevesle yüzüne baktım.

"Gerçekten mi?"

Başını eğip yüzüme küçük, tatlı öpücükler sıralarken, "Yapmak zorunda olduğun her şeyde, gerçekleştirmek istediğin her hayalde. Ne istersen," dedi. "Seninle gelirim."

Yüzümü çevirip onu kalbimdeki tüm aşkla öptüm. Annemin karşısında ilk kez yalnız olmayacağımı düşündükçe içimden yükselen coşkuyla öptüm. Bütün gece kıyılarında dolaştığım o boşluk hissinden geriye hiçbir şey kalmayan dek öptüm.

"Seni çok seviyorum," dedim tekrar konuşacak gücü bulduğumda. "Biliyorsun, değil mi?"

Yağız'ın gözlerinde beliren rahatlama öyle şeffaftı ki bu gerçeği ondan gizlediğim için utanmalıydım. Onu sevdiğimi bir kez daha söyledim. Kaç kez tekrarlarsam, kalbim o kadar genişliyordu sanki. Birazcık sevgiye ihtiyaç duyduğum anıların gölgesi, annemin kendi kızına olan nefreti, Koray'ın sırf kimsesizim diye bana istediği her kötülüğü yapabileceğini düşünerek ruhumda açtığı yaralar... Hepsini Yağız'ın aşkıyla boğup göğsümün içine en güzel renklerle donanmış bir gökyüzü çizdim ve parlak yıldızları üzerine döşedim. Hepsi Yağız'la benim için parlıyor, artık karanlıkta kalmayacağımın güvencesini sunuyordu.

32



Küçük Prens'in gezegeninde de öteki gezegenlerde olduğu gibi iyi bitkilerin yanı sıra kötülerin bulunduğunu öğrendim. İyilerin iyi tohumları, kötülerin kötü tohumları vardı. Ama tohumları kolayca göremezsiniz. İçlerinden biri uyanma hevesine kapılana kadar toprağın derinliklerinde öylece uyurlar. Günü gelince küçük tohum gerinir ve güneşe doğru ürkek, sevimli bir filiz sürer.

"Bunu her zaman yapıyor musunuz?"

"Söylenmeyi bırakıp rahatlamaya çalışsana!"

Bunu denedim ama bir saniye sonra gırtlağımdan boğuk bir kıkırtı daha yükseldi. "Yapamıyorum."

Omzumu sertçe ittiğinde sarsıldım ve yüzümdeki salatalıklardan birkaçı yatağın üstüne düştü. Sıla gözlerine yerleştirdiği salatalıklardan birini kaldırmış, yüzünü geren maske yüzünden mimik kullanamasa da bakışlarıyla kızgınlığını belli ediyordu. Bu hâli kahkahamı tetikledi ancak ben de aynı durumdaydım. yüzümdeki gerginlik gülmeme engel oluyordu.

"Bir randevuya hazırlanırken beni kızdırma," dedi öfkeyle.

"Rahat ve sevecen olmam gerekiyor."

"Bana karşı mı?"

"Hayır, görüşeceği adama karşı," diye belirtti Derya. Onun

yatağında yatıyorduk. Yatak üçümüzü alacak kadar büyük olmadığından dizlerimizi kırarak yanlamasına uzanmıştık. "Adı neydi? Cengizhan mı?"

Sıla kolunu benim üzerimden Derya'ya savurdu ama darbenin çoğunu ben aldım. Yüzümdeki salatalıkların çoğu artık yatağın ve benim üzerimdeydi. "Adı Atilla, seni salak."

Derya maskesi ve salatalıklarıyla gizlediği yüzünün ardından hayret dolu bir ses çıkardı. "Ben de öyle söylemedim mi?"

"Atilla güzel bir isim." Sıla destek arar gibi bana bakınca başımı salladım. Bence de güzel bir isimdi ama Derya bu şekilde dalga geçtiğinde eğlenmemek zordu. "Aptal bir sevgilin var, arkadaşlarının flörtleriyle dalga geçemezsin."

"Doğru söylüyor," dedim ama Derya sadece güldü. Tunç'u savunamayacağını biliyor olmalıydı. Özellikle bana karşı.

Dün geceden sonra gelecek günü düşündüğümde içinde bulunduğum manzarayı asla tahmin edemezdim. Dün kayıp hissediyordum. Yitip gitmenin kıyılarında, eksik ve korkmuş hissediyordum. Artık kaldıramadığım noktaya geldiğimde geriye hiçbir şey bırakmayana dek ağlamış ve beni boğazlayan duygulardan gözyaşlarım sayesinde kurtulmuştum. Yağız'la sorunlarımızı konuşup hislerimizi açıkça ortaya serdiğimizden beri hiçbir şey eskisi kadar karamsar değildi. Kalbimdeki aşkın ışığı ve neşesi bütün korkularımın üzerini örtmüş gibiydi.

Kızlar da bunu farkındaydılar. Dün geceyi sorgulamak yerine benim adıma mutlu görünüyorlardı. Hıçkırıklarımı duyduklarını biliyordum. Yine de gerçek bir endişeyle iyi olup olmadığımı sormaktan öteye gitmemişlerdi. Kahvaltıdan sonra hepimiz okulu astık. Sıla akşamki randevusunun heyecanıyla biraz kız kardeşlik saatleri geçirmek istediğinde buna şaşırmadım. Panikleyip bahaneler sıralamadım, sararıp solmuş bir hâlde kaçmaya da çalışmadım. Yalnızca bunun bana da iyi geleceğinin farkında olarak ayak uydurdum. Gerçekten de iyi geliyordu.

"Yani Demir'i tamamen unuttun mu?" diye sordu Derya diğer yanımdan.

"Demir'i unutmam gerektiğini mi sanıyorsun?"

"Kusura bakma ama duygularını gizleyebilen biri değilsin şekerim."

Derya'nın sözleri Sıla'nın biraz daha somurtmasına sebep oldu. Bana da Demir'e ilgisi olduğuna dair hiçbir şey söylememişti ama böyle şeyleri saklamayı hiç beceremiyordu.

"Öykü'den ders almalıyım," diye söylendi Sıla. "Tamam, ondan etkileniyordum ama beni fark etmedi. Ne yapsaydım? Gençliğimi karşılıksız bir hoşlantı için acı çekerek mi harcayacağım?"

"Asla," dedi Derya. "Hem sen Demir için fazla iyisin. Üzülmüyorsun, değil mi?"

"Atilla, Demir'den daha uzun. Neden üzüleyim?"

"Ve sırtı da daha güzel, değil mi?" diyerek sırıttım.

"Kesinlikle."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Derya. "Sanırım yirmi dakika doldu."

Aslında bunu kalkmak için söylemişti ama Sıla yataktan zıplayıp banyoya koşunca yaptığı hatayı fark etti. İç çekerek gözlerindeki salatalıkları alıp bana baktı.

"Komik görünüyorsun."

"Sen bir de kendine bak."

Gülüp ela gözlerini tekrar tavana çevirdikten sonra, "Bugün farklı görünüyorsun," dedi.

"Nasıl farklı?"

"En sıcakkanlı zamanlarında bile bir parça gergin görünürdün. Şimdi rahatlamışa benziyorsun."

Tıpkı onun gibi gözlerimi tavana çevirdim. Omuzlarımız birbirine değiyordu. Derya da ben de Sıla'nın her zaman yaptığı gibi birbirine sokulan, sarılan tipler değildik ama arkadaşlığımızı pekiştirmek için böyle gösterilere ihtiyaç duymuyorduk.

"Öyle hissediyorum. Sanırım artık bir şeyleri arkamda bırakmaya hazırım. Hafta sonu Yağız'la annemi ziyarete gideceğiz."

Bir anlığına ortaya çıkan şaşkınlığıyla bana baktı. "Annenin hayatta olmadığını düşünmüştüm."

"Keşke ben de bunu yapabilsem."

Bu Derya için yeterli bir özetti. Sıla olsa sorularıyla gerilmeme ve bu rahat ortamdan uzaklaşmama sebep olurdu ama Derya'nın bunu yapmayacağını biliyordum. Bu yüzden onunla aile hakkında konuşmak çok daha kolaydı.

"Öyleyse bu sıradan bir aile ziyareti değil."

"Hayır. Sanırım bu yalnızca geç kalınmış bir hesaplaşma olacak."

"Yağız yanında olduğu için seviniyorum."

Başımı çevirdiğimde o da bana baktı. Birbirimize gülümsedik. "Ben de öyle."

Kapımızın zili çaldığında yataktan sıçrayarak kalktım. Geçerken banyonun kapısına sertçe vurup Sıla'ya acele etmesinin sinyalini vermeyi ihmal etmedim. Kapıyı açtığımda pervaza yaslanmış telefonuna bakan Tunç kafasını kaldırdı. Aynı anda komik çığlığı apartman boşluğuna yayıldı.

"Hassiktir! Suratında ne var?" diye bağırdı bana bakarken.

"Ne? Yakışmamış mı?" derken sesimden eğlendiğim anlaşılıyordu.

"Yüzünün her yerine kusulmuş gibi."

"Derya! Tunç, hoş geldin öpücüğü istiyor."

Koridora doğru seslenişim yeterince ipucu veriyordu. Tunç kızlar ve gariplikleri hakkında söylenerek içeri girdiğinde Yağız da arkasından geldi. Kucağındaki Nala bana baktıktan sonra kafasını Yağız'ın kolunun altına sokarak saklanınca görüntümden hoşlanmadığını varsaydım.

"Sana ne yaptılar böyle?"

Yağız, yüzümde dokunacak yer bulamayınca somurtarak içeri girdi. Restorana gitmeden önce yalnızca bir saatim vardı ve bu sürede yemek yemeyi planlıyorduk. Ancak Sıla'nın ani randevusu yemek hazırlama planlarının önüne geçmişti. Bu yüzden pizza söylemek zorundaydık. Daha önce arkadaşlarımla basit bir pizza kola planı yapmamıştım. Her arkadaş grubunun en sıradan anısı pizza yemektir muhtemelen. Bu sıradanlığa erişmek için fazla hevesliydim ama bunu ortaya sermemek için dikkatli davranıyordum.

Sıla'yı banyodan çıkarmayı başarıp yüzümü yıkamak için içeri girdim. Kapıyı kapatmadığım için Derya'nın Tunç'a sataşmalarını duyabiliyordum. Derya ona sarılmaya çalışırken Tunç sevgilisinin ele geçirildiğini, bu yüzden ona yaklaşamayacağını iddia ediyordu. Yüzümü iyice yıkayıp suratımdaki killi maskeden arındıktan sonra kızarmış tenimi havluyla kuruladım. Duştan sonra gevşek bir topuzla topladığım saçlarımı çözüp hafif dalgalar hâlinde sırtıma döktüm. Çıkmak için döndüğümde Nala içeri dalıp bacaklarıma dolanınca eğilip onu kucakladım. Çoktan üç aylık olmuştu. Geldiği gün ancak avuçlarıma sığıyorken şimdi kucağımı dolduruyordu.

"Nasılsın kızım?"

Soruma tatlı bir hırıltıyla cevap verip çenemi yaladı. Banyodan çıktığımda Yağız'la karşılaştım. Bana tekrar dünyasının en parlak yıldızıymışım gibi bakıyordu. Bu bakışların nasıl bir sevgiyle dolup taştığını benden uzaklaşana kadar anlayamamıştım. Şimdi ise biliyor, farkına varıyor ve keyfini sürüyordum.

Yağız aramızdaki mesafeyi en aza indirip omzunu duvara yasladı. "Bugün nasılsın?"

Eli yanağımı bulup tatlı tatlı okşayınca yüzümü avucuna yasladım. Dün gece kucağında döktüğüm gözyaşlarından sonra artık Yağız'dan saklanabileceğim hiçbir yol olmadığını biliyordum. Etrafıma çizdiğim sınır çizgileri gözyaşlarımla

yıkanmış, kaybolmuştu. Onları tekrar çizmek istemiyordum. Kendimi tekrar o korkutucu ruhsuzluğun içine bırakmak da istemiyordum. Annemin yanına gidecek olmak artık beni kortmuyordu çünkü Yağız yanımda olacaktı. Bunun hissettirdiği güven duygusunun beni sarıp sarmalamasına, beni iyileştirmesine izin veriyordum.

"İyiyim. Çok iyiyim," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Senden bunu duymak ne güzel," dedi Yağız. Beni öpmek için eğildi ama aramızda yeni bir engel vardı. Nala başını kaldırıp yüzünü yalayınca Yağız'ın suratı buruştu. Tek gözünü kapayıp yarı kızgın, tatsız bir ifadeyle köpeğe bakıp, "Sen çok kıskanç bir kızsın," diye söylendi. Yüzünü yıkamaya banyoya girince ben de pizzaları söylemek için mutfağa geçtim. Ne yaptığımı fark eden Tunç yanıma gelip sonsuz talepleriyle pizza siparişini imkânsız kılmaya çalışsa da sonunda telefonu kapayabildim.

"Katlanılmaz birisin," dedim mutfaktan çıkarken. Yağız içeri geçmiş, kanepelerden birine oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu. Tunç, arkamızdan gelen Derya'yı tutup kendine çekti.

"Âşık biriyim," dedi sevgilisine kur yaparak. Derya gülerek ona sokulup yanağını öptüğünde yüzümü buruşturarak içeri girdim. Bir an için ayaklarım tekli koltuğa döndü ama sonra durup etrafıma baktım. Derya'yla Tunç birbirlerine sarılmış, karşı kanepede oturuyorlardı. Yağız karşılarında, kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor, hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Gidip tam yanına oturdum.

Sevgilim çatık kaşlarıyla başını kaldırıp da beni bu kadar yakınında bulunca önce şaşırdı, kaşları gevşeyip havalanırken yüzüne güzel bir gülücük yerleşti. "Selam," dedim sessizce. Tunç'la Derya aralarında konuştukları için bizimle ilgilenmiyordu ama zaten benim derdim de duyulmamak değildi. Sadece heyecanlıydım.

"Selam." Şapşal görünen gülüşüyle, kolunu omzuma dolayıp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Yazdığı mesajı bitirdikten sonra gönderip telefonu bir kenara atışını izledim.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordum belli belirsiz bir çekingenlikle. Aslında çekinmeye gerek olmadığını biliyordum. Yağız ona bir şeyler sormamdan hep memnun olurdu. Yine de bazı şeyleri değiştirmek kolay değildi. Çabalamak, üstüne gitmek gerekiyordu.

"Taner. Takımdan. Beni delirtiyor."

Sert göğsüne yaslanıp oturmak için rahat bir pozisyon buldum. "Yarınki maç için ne düşünüyorsun?"

"Kazanacağımızı umuyorum. Son maçı kaybetmek hepimizi hırslandırdı."

"Tunç pek de hırslı görünmüyor," dedim karşımdaki hâllerine bakarak. Sevgilisinin kulağına eğilmiş bir şeyler anlatıyor, Derya onu dinlerken kahkahalarını tutmaya çalışıyordu.

"O hepimizden daha hırslı. Bugün antrenman iyi geçtiği için keyfi yerinde. Yarın geleceksin, değil mi?"

"Tabii ki."

Önceki maça gidememem Yağız'ı endişelendirmemişti çünkü ona hiç bu kadar net cevap vermemiştim. Her sorduğunda yalnızca gelmeye çalışacağımı söylemiş ve bunu yaparken onu üzdüğümü fark edememiştim. Bana gitmememe şaşırmadığını söylerken kalbim kırılmıştı ama böyle düşünmesine benim sebep olduğumu da biliyordum.

Kapı zili duyulduğunda Tunç yerinden kalkıp pizzaları aldı. Ona para vermeye çalıştım ama Derya bir dahakine benim ödeyebileceğimi söylediğinde bu çözümü mantıklı buldum. Daha fazla birlikte takılma fikri beni artık korkutmuyordu. Pizzalar ve içecekler ortadaki büyük sehpada yerini alırken Sıla da bize katıldı. Sehpanın yanına oturmadan önce odama gidip kameramı aldım. Salona serilen arkadaşlarımın bir fotoğrafını çekip

Yıldız haritası

yerime geçiyordum ki Sıla dolu ağzıyla kalkıp yanıma geldi.

"Hep bizi çekiyorsun. Birlikte hiç fotoğrafımız yok. Zamanlayıcıyı ayarlasana."

Ayarını yapıp kamerayı Sıla'ya verdikten sonra Yağız'ın yanına oturdum. Nala gelip ayaklarımın yanına kıvrılırken Sıla da tekli koltuğu öne çekip kamerayı üstüne koydu. Açıyı ayarlayıp sehpanın uç kısmındaki yerine koşturduktan sonra poz verdi. Bu şekilde birkaç fotoğraf daha çektik. Sonra kamerayı unutup birlikte en samimi yemeğimizi yedik.

Bir süredir bu grubun içindeydim, başlarda olduğum kızdan zamanla uzaklaşarak bir şekilde içlerine girebilmiştim ancak bu güne dek hiç gerçekten aralarına karışmadığımı şimdi fark ediyordum. Her kelimeyi seçerek kullanmaya çalışmayınca, hemen kaşlarımı çatmayınca; esprilere, alaycı sırıtmalarla değil de gerçekten gülerek tepki verdikçe her şey ne kadar da farklı hissettiriyordu.

★

Uzun yıllar sonra kendimi ilk kez bir gruba ait hissettiğim o güzel öğleden sonra restorana gittim. Demir çoktan gelip giyinmiş, işinin başına geçmişti bile. Suzan Hanım'ın yeğeni Yonca, ara sıra harçlığını çıkarmak için restorana geliyordu. Derya ondan bugün çalışmasını isteyince Sıla'yla ikisinin işe gelmemesi sorun olmamıştı. Ben de aynısını hafta sonu için istemeyi düşünüyordum ama önce Suzan Hanım'la konuşmalıydım. Bunun için akşamı bekledim. Demir'in keyfi yerindeydi, görüştüğü kızla işleri ilerletiyor gibiydiler. Çok neşeli, kıpır kıpır gezdiğini söyleyemezdim elbette. Onun en kıpırtılı hâli bile sakinliğini bozamıyordu. Ama dikkati her zamankinden daha dağınıktı. Gelen mesajlara hazırlıksız yakalanıp ansızın ortalığa gülümsüyordu.

Ben de böyle mi görünüyorum diye merak ettim. Belki

daha önce değildi çünkü kendimi kontrol etmek bilinçsizce verdiğim bir çabaydı ancak artık bunlarla uğraşmamaya karar vermiştim. Sessiz olacaksam bu içimden geldiği için olacaktı. Kendimi her şeyden soyutlamaya çalıştığım için değil. Hiçbir zaman Sıla gibi biri olamazdım ama belki ben de kendi karakterimin izin verdiği ölçüde rahatça iletişim kurmayı öğrenebilirdim. Bunun sadece istemekle ilgili olduğunu fark etmiştim. Hayat bir şekilde yaşanıp gidiyordu. Boş bir sayfada bir noktadan ibaret olabilirdik. Düz bir çizgi, bir eğim, yalnızca bir karalama ya da bir resim. Uzun zamandır düz bir çizgiden ibarettim. Artık bir resme dönüşmek istiyordum.

Restoran boşalıp temizlik yapıldıktan sonra Suzan Hanım'ın odasının kapısını hafifçe tıklattım. Onaylayan sesi duyduğumda içeri girdim. Patronum yaşının gerektirdiğinden çok daha fazla kırlaşan, kabarık gri saçlarını atkuyruğu yapıp sıkıca toplamıştı. Üzerinde toprak rengi bir bluz ve kot pantolonu vardı. Ona hediye ettiğim fincandan bitki çayını yudumluyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Talebim patronumu şaşırttı. Küçük odada koltuğundan kalkıp ikili kanepeye otururken beni de yanına çağırdı. "Bir sorun mu var?"

Onunla sadece bir sorun olduğunda konuştuğum doğruydu. Birden böyle olduğu için üzüldüm. Suzan Hanım güçlü bir kadındı. Hayatını tek başına yönetiyor, kendi diliyle bizi seviyor, bize değer veriyor, aynı zamanda korkutmayı da başarıyordu. *Ona hayrandım.* Eğer ben yalnızlık için bunca çabalamasam, onunla dostça bir ilişki kurabilirdim. *Belki bunu hâlâ yapabilirim.*

"Bana buraya geldiğimden beri değiştiğimi söylemiştiniz." dedim yanına oturduğumda. "O gün size hak versem de pek inanmamıştım."

Uyanık bakışlarla gülümsedi. "Şimdi mutlu musun?"

"Sanırım," dedim hafifçe güleıek. "Değiştiğime, değişmiş hep zaman kötü sonuçlanmayacağına inanıyorum. Beni o eve gönderdiğiniz için teşekkür etmek istedim. Bu, başıma gelen en iyi şey oldu."

"Başına çok daha iyileri gelecek," dedi. Sesindeki şefkat beni üzmedi ya da rahatsız olmadım. Aksine, içimi rahatlatmasına izin verdim. "Bazen de daha kötüleri. Ama yalnız olmaymca bu o kadar da korkutucu değil, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Sen iyi bir kızsın Öykü. Bunu, buraya geldiğin ilk andan beri biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedim bir kez daha.

İyi biri olduğumu düşünmüyordum. Ben yalnızca kötü biri olmamaya çalışırdım. İyilik yapmak için çaba göstermezdim çünkü iyilikler sizi ortaya çıkarırdı. Yakın zamana kadar dikkatleri üstüme çekmektense bu şehri terk etmeyi seçecek hâldeydim. Şimdi ise buradan gitmeyi düşünemiyordum bile.

"Hafta sonu izin kullanabilir miyim?" diye sordum biraz utanarak. Sebebini açıklamak için kendimi cesaretlendirmeye çalışırken Suzan Hanım rahatlamış gibi bir ses çıkarıp arkasına yaslandı.

"Bir gün bunu soracağını umuyordum. Seni zorla eve yolladığım günler haricinde benden hiç izin istemedin. Hafta sonu senindir kızım. Bunu hak ediyorsun."

"Şey, tatile çıkmıyorum," dedim hafifçe gülümserken.

"Öyleyse bir dahaki izninin tatil için olmasını diliyorum."

Bir kez daha teşekkür edip ayaklanırken, "Suzan Hanım," dedim durup yüzüne bakarak. "Siz de iyi bir insansınız. Umarım bir gün sizin gibi olabilirim."

Karşımda gözlerine yerleşen duygusal bakışlarını gördüm. Dudakları kıvrıldı, sert yüz hatlarını dağıtan yumuşak bir ifa-

deyle başını eğdi. "Benden çok daha iyisi olabilirsin."

Buna emin değildim. Yine de bunu söylediği için minnettardım. Vedalaşıp dışarı çıktıktan sonra hazırlandım. Yarın Yağız'ın maçı vardı ve sonraki gün de yola çıkacaktık.

Karşılaşacaklarımı düşününce göğsümde ağır bir baskı hissetsem de cesaretimi koruyordum. Şimdiye dek annemin karşısında ağlamamak için mücadele vermiştim. Ağlayan kızlardan nefret ederdi. Ağlamak zayıflıktı ve onun kızı zayıf olamazdı. Duygusal olamazdı, boş hayaller kuramazdı. Onun kızı olmak istiyorsam, ona benzemeliydim. *Bu hayatta en çok korktuğum şey ona benzemekti.*

Yağız'la ilk yolculuğumuz bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. İkinci yolculuğumuzun aramızdaki tüm mesafeleri yok edip bizi birbirimize sıkıca bağlayacağını umuyordum. *Ayrılmamak üzere.*

33



Dünyamızdaki bütün yanardağları süpürmek biz insanların harcı değildir tabii. Başımıza dert olmaları bundandır.

Çoktan soğuyan kahvemi mutfak lavabosuna döküp bardağımı yıkadım. Yağız ve takımı bugünkü maçı almışlardı. Kötü durumdaki bir takımın kendilerini toparlaması için ihtiyacı olan tek motivasyon buydu. Öyle coşkuyla sevinmişlerdi ki o anları hatırladığımda midemdeki ağrıyı unutup gülümsedim. Maç sonrası Yağız'ın kalabalığın içinden bana doğru yürüyüşü, beni sıkıca kucaklayıp havaya kaldırışı ömrüm boyunca unutamayacağım mutlu anıların arasına üst sıralardan gitmişti. Eskiden, bir kalabalıkta bu şekilde dikkat çekmek beni öyle korkuturdu ki bir yere saklanıp bu olay unutulana dek ortaya çıkmazdım. Oysa o an hiç kimse umurumda değildi.

Yağız'ın belli ki benden haberdar olan ama hiç karşılaşmadığım arkadaşları meraklı kafalarını bize çevirip beni incelerken onlara aldırmadım da. Daha önce yakınlaşmak bir sorundu çünkü ikimizin kalıcı bir ilişkisi olacağını düşünmek için kendime

müsaade etmiyordum. Aksi bir durumda üzülmekten bu şekilde korunacağımı sanacak kadar aptaldım. Güvenmek öğrenilen bir şeydi ve ben bunu önce Yağız'la sonra arkadaşlarımla öğrenmiştim. Aileler, insanın kendine olan güvenini yitirmesine sebep olabilir, acı çektirebilir, hayallerini ezip geçebilirdi. Fakat yine de aileler insanı daha güçlü kılıyordu. Yağız çatıda kulağıma yalnız olmadığımı fısıldadığından beri kendimi kimsesiz hissetmiyordum. Bunu anlamak biraz zaman almıştı belki ama artık biliyor ve bunun verdiği güçle yarınki yüzleşmeye karşı daha cesur hissediyordum.

Maç sonrası takımın kutlamasına katılmak, sonra da bir grupla beraber Yağız'ın evine gelmek eğlenceli olsa da beni yormuştu. Tek yaptığım Yağız'ın yanında oturup onların muhabbetlerini dinlemek olsa da bu kadarı bile benim için çok fazla sosyalleşmekti. Belki daha sonra sohbetlerine katılırdım ama önce biraz alışmam gerekiyordu. Birkaç kez kendimi Yağız'ı kontrol ederken yakalamıştım. Sessizliğimin onun için sorun olup olmadığını merak ediyordum ama hâlinden memnundu. Yanında oturduğum, bakışlarımı ve ellerimi ondan kaçırmadığım sürece benim sessizliğimle bir sorunu yoktu. Yalnızca benimle olmak istediğinin farkındaydım. Bunu bilmek göğsümü parlak ve tatlı bir heyecanla dolduruyor, hissettiğim aşkın coşkuyla kabarmasına sebep oluyordu.

Masaya oturmak için döndüğümde buzdolabının üstündeki yeni fotoğrafı gördüm. Bunu buraya yapıştırdıklarından haberim yoktu. Fotoğrafta salonumdaki alçak sehpanın etrafında, yerde oturuyorduk. Derya, Tunç'a yaslanmış, kameraya tatlılıkla gülümsemişti. Tunç, Derya'nın omzuna attığı kolunu öne uzatmış, üç parmağını havaya kaldırarak komik bir ifadeyle poz vermişti. Sıla, tam karşıda elindeki pizza dilimini yüzünün yanına tutuyor, kapalı gözlerinin ardından havaya bir öpücük atıyordu. Diğer tarafta ise Yağız, ben ve Nala vardık. Yağız bana sarılıp yüzünü saçlarıma yaslamıştı. Benim yüzümde ise kendimde görmeye

alışık olmadığım içten bir tebessüm görülüyordu. Nala'nın kucağımdan, pizzalara doğru uzattığı bakış ise görülmeye değerdi.

Güzel bir fotoğraftı. *Sahip olduklarımın en güzeliydi.*

O gün çektiğimiz fotoğrafları basıp herkese bir kopya vermiştim. Birisi kendi buzdolabımızdaki yerini çoktan almıştı. Ve şimdi birine de Yağız'ın evinde rastlamıştım. İnsanın en sevdiği yerlerde iz bırakabilmesi oradaki insanlara karşı hissettiği aidiyet duygusunu besliyordu.

Dolabın karşısında, duygusallığıma tezat ciddi bir ifadeyle fotoğrafa bakarken bir çift güçlü kol belime dolandı. İlk kez, hazırlıksız yakalandığım bir temas karşısında irkilmedim. Yağız'ın dokunuşlarını artık çok iyi tanımam bir yana, başka kimsenin bana bu şekilde yaklaşamayacağına emindim. Son zamanlarda epey duygusallaşmış olsam da diğer insanlara karşı hâlâ kapalı bir kutuydum. Çoğunlukla bir yerlerde ceset sakladığımı düşünüyorlardı ve böyle olmasından gizli bir zevk alıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" derken burnunu omzumla boynumun üzerinde gezdirdi. Hafifçe gülerek kaçmaya çalıştığımda oraya derin bir öpücük bıraktı. Göğsüne yaslandım ve ellerimi beni saran kolların üzerine koydum.

"Arkadaşların çok gürültü."

"Onları kovmamı ister misin?"

"Hayır, ben gideceğim. Kendime küçük bir çanta yapsam iyi olur." Bir anlığına sessizce orada durduk. Kendimi bu rahat, sıcak kozadan çıkarıp sorunlarımın içine koşmak gerekli miydi sahiden? Gürültüyle iç çektim. "Gitmekten vazgeçmeyi düşünüyorum."

"Düşünmediğine eminim."

"Gördün mü? Beni o kadar da iyi tanımıyorsun."

"Hiç şansın yok," dedi gülerek. Omuzlarımı kavrayıp beni iterek mutfaktan çıkardı. İnce montumu sırtıma atıp beni kapı dışarı ettiğinde ona en boş bakışlarımı çevirdim.

"Beni kovdun."

"Hayır, hazırlanman için seni teşvik ediyorum. Gelmemi istermisin?"

"İstemem. Sen etraftayken hiçbir şey yapamıyorum."

Kaşlarını kaldırıp aldatıcı bir masumiyetle yüzüme baktı. "Neden?"

"Koca bir dikkat dağınıklığısın da ondan."

"Onur duydum."

Gözlerimi devirip merdivenlere döndüğümde arkamdan iyi geceler diledi. "Sabah görüşürüz."

"Sana da iyi geceler," diye söylenerek merdivenleri koca bir isteksizlikle indim. Derya hâlâ yukarıdaydı. Sıla bir süre bizimle kalmış, sonra okuldan arkadaşlarıyla buluşmuştu. Evde yalnızdım. Bunun hayalini kurduğum yıllar geçirmiştim ama şimdi bütün ışıkların kapalı olduğu sessiz bir evde olmak o kadar da hoşuma gitmiyordu.

Sırt çantamı çıkarıp dolabın karşısına geçtim. Açık kapaklardan içeri boş gözlerle baktım. Kot ve tişörtle gitmek isterdim ama bu annemi delirtirdi. Bu çok cazip olsa da herkesin gözünün üstümde olmasına sebep olurdu. Ayrıca Mithat Amca memnun olmazdı ve bu yüzden annem bana eşyalarımı geri vermeyebilirdi. Yani düzgün giyinmek zorundaydım. Düzgün her neyse artık.

Sırf bu yüzden aldığım siyah elbiseyi askısından çıkardım. Uzun kollu, siyah, kısa bir elbiseydi. Sade bir model olduğu için onu seçmiştim ancak üzerime giydiğimde Derya hiç de sade görünmediğimi söyleyerek beni korkutmuştu. Kıvrımlarımı ortaya çıkarmak gibi bir isteğim olmadığından elbiseyi geri bırakacaktım fakat Derya her türlü dikkat çekeceksem, bari buna değmesini söyleyerek beni ikna etti. Hem Yağız da benimle olacaktı. Bu her şeyden önemliydi.

Elbiseyi yerleştirip yanıma birkaç parça yedek giysi aldım. İstanbul'u hiç sevmiyordum. Orada kalmak da istemiyordum ama Yağız abisinde kalmayı teklif edince hayır diyememiştim. Hem hazırlanmak için bir yerde kalmaya ihtiyacımız vardı. Annemde

Yıldız hastası

asla kalmayacaktım. Otelde kalmak istesem bu Yağız'ı üzer ama bana söylemez diye çekiniyordum. Abisiyle arası iyiydi ve onu daha yakından tanımamı istediğini bilmem için bana söylemesine gerek yoktu. Bu ilişkinin ciddiyetini kabullendiğimde aile tanışmalarıyla da yüz yüze geleceğimi biliyordum. Abiyle başlamak en azından bir hazırlık süreci olurdu.

Boş versene. Hiçbir şey beni bir anneyle tanışmaya hazırlayamazdı. Gönül Teyze harika biri olmasına rağmen ona nasıl yaklaşacağımı hâlâ bilemiyordum. Yağız'ın annesinden ise ödüm koparıyordu.

Çantanın küçük gözüne birkaç çorabımı, diş fırçamı ve bir paket kâğıt mendili attım. Şarj aletimi de çantaya koyduktan sonra kamera çantama baktım. Onu yanıma almalı mıyım bilmiyordum. Yolda çekmek isteyeceğim fotoğraflar mutlaka olurdu. Annemin evine götürecek de değildim, bu yüzden almaya karar verdim.

Çantam kısa sürede hazırdı. Keşke kendimi de hazırlamak bu kadar kolay olsaydı. Pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı alıp sıcak, uzun bir banyo yaptım. Saçlarımı kurutmak için fazlaca vakit harcadıktan sonra biraz uyumayı denedim ama mümkün olmadı. Gerginlik tüm hücrelerimi uyanık tutuyordu. Annemin evine ilk kez gittiğimde uğradığım hayal kırıklığının anısı gözümün önünde dolanıp dururken rahatlamak ya da uyumak çok zordu. Bir ara tekrar yukarı gitmeyi düşündüm ama Yağız'ın sesi çıkmadığına göre çoktan uyumuş olmalıydı. Zor bir süreçten sonra nihayet bir maçı kazandıkları için akşam boyunca çoğunun bahsettiği şey iyi bir uyku çekmek olmuştu. Bazılarının burslarının takımın başarısına bağlı olduğunu bildiğimden, streslerini anlayabiliyordum.

Uyku tutmayınca direnmektense artık sonlarına geldiğim projemin üzerinde çalıştım birkaç saat. Proje şehirdeki evsizlerin hayatlarını revize etmek içindi. İçinde çalışabilecekleri, aynı zamanda kendilerine barınma sağlayacakları iş yerleri tasarla-

mıştım. Bu iş yerlerinde belli mesleki alanlarda eğitimler alacak, sonra da proje yönetim grubunun desteğiyle eğitim aldıkları alanlarda yeni işlere yerleştirileceklerdi. İyi sponsorlar bulunabilirse hayata geçirilebilecek bir projeydi. Fazla gösterişli ya da asla akıllara gelmeyecek bir iş değildi. Çocuklar ya da yaşlılar söz konusu olduğunda vicdanlara dokunmak kolay olurdu, evsizlere o kadar da sempati beslenmediğini biliyordum. Yine de iyi bir sunum hazırlamıştım. İnsanların karşısına geçip hazırladıklarımı doğru bir şekilde anlatmayı becerebilirsem tam not alabilir, seçilecek projenin benimki olmasını bile sağlayabilirdim.

Evsizlerin arkasında bıraktığı hayatlara dikkat çekmek için birçok fotoğraf çekmiştim. Banklarda, köprü altlarında uyuyan yalnız insanların fotoğrafları siyah beyazdı. Onların geride bıraktıkları, kaçırdıkları ya da vazgeçtiklerinin neler olabileceğini anlatmak için ise renkli fotoğraflar basmıştım. Aileler, oyun oynayan çocuklar, pencereleri ışıklarla dolu evler ve eve dönmenin mutluluğunu yaşayan insanlar. Sunumumda en sevdiğim fotoğraf; Hasan'ın yoksul mahallesinde, omuzlarından düşen yün hırkasıyla koşturduğu fotoğraftı. Onu ziyaret ettiğim bir gün annesiyle tanışmıştım. Ufak tefek, sessiz bir kadındı. Sağlıklı bir zihne sahip olduğunu sanmıyordum. Beraber yaşadığı adamın bunu kullandığı da belliydi. Kırılgan ve şüpheci bir duruşu vardı. Hasan beni görüp eve doğru koşmaya başladığında bu fotoğrafı çekmiştim. Annesi bundan hoşlanmamış, Hasan'ı arkasına alarak bana sarılmasını engellemişti. Bunu kocasına da yapıyor mu diye merak ettim ama sonra böyle düşündüğüm için utandım. Yapıyorsa da sonucun değişmeyeceğini anlamak zor değildi. Kadının düzgün yaşamak için başka bir insana ihtiyacı olduğu belliydi. Hasan'ın annesine bakmak için iyi bir mesleği neden istediğini anlıyordum. Bu proje hayata geçerse, belki bir şekilde onlar da faydalanabilirdi.

Gün aydınlanırken hâlâ uyumamıştım. Bir saat sonra çıkmam gerektiği için bu saatten sonra uyumanın da bir anlamı yoktu.

Üzerime yüksek belli siyah pantolonumu ve bedenime oturan, siyah beyaz çizgili ince kazağımı giydim. Üstüme mont mu yoksa ceket mi alacağımı bir süre kara kara düşündükten sonra kalın kot ceketimi giymeye karar verdim. İçimdeki giderek büyüyen huzursuzluk beni sürekli vazgeçmenin kıyısına getiriyordu ama bu aynı zamanda babamın hatıralarından da vazgeçmekti. Kendime bunu hatırlatarak kararlı durmaya çalışıyordum. Yatağımı ve ortalığı toparlarken odamın kapısı hafifçe tıklandı. Sıla uykulu gözleriyle kafasını içeri uzatınca elimdekileri yerlerine bırakıp ona döndüm.

"Selam, neden uyanıksın?"

"Akşam uyuyorsundur diye rahatsız etmek istemedim. Seni yolcu etmeye kalktım."

Pek de kalkmış gibi görünmüyordu. Karşımda ağzını kocaman açarak esneyince güldüm. "Ayakta uyuyorsun. Yatağına dön."

"Kaçta çıkacaksın?"

"Yarım saate çıkarım sanırım."

"Çay yapayım mı?"

"Gerek yok Sıla. Gidip uyu lütfen."

"Nasılsa kalktım. Sen gidince uyurum. Çay mı, kahve mi?"

İç çekerek yatağıma oturdum. Benimle böyle ilgilenilmesine hâlâ alışamamıştım ama kabullenmeye başlıyordum. "Hiç uyumadım. Otobüste biraz uyumak istiyorum, o yüzden bir şey içmesem daha iyi."

"O zaman biz de ıhlamur içeriz. Arkadaşımın annesi nefis poğaçalar yapmıştı, birazını eve getirmem için paketledi. Onları da ısıtacağım."

Odadan çıkıp Derya'nın kapısına sertçe vurarak, "Öykü gidiyor," diye bağırdığında yüzümü buruşturdum. Sabahın beş buçuğunda böyle bir gürültüye hiç gerek yoktu. Derya'nın kapısının altından ince bir ışık sızınca kapısını açıp az önce Sıla'nın yaptığı gibi başımı içeri uzattım. Derya çoktan ayağa dikilmiş üzerine bir hırka alıyordu.

"Çıkmak üzereyim, kalkmana gerek yok."

"Zaten uyandım." Sahiden de uyanmıştı. Uykulu ifadesi banyoya girip yüzünü yıkadığı an dağılıp gitti. Beraber mutfağa girdiğimizde Sıla kaynamış suyun içine evinden getirdiği ıhlamurdan atıyordu. "Beş dakikaya hazır olur. Poğaçalar ısınıyor. Yağız'a da mesaj attım."

"Keşke uğraşmasaydın, teşekkür ederim."

"Yaptığım iyilikleri daha sonra koz olarak kullanmak üzere saklarım. Beni tanıyın." Abartılı göz kırpışı beni güldürdü.

Derya, ısınan poğaçaları tavadan alıp tabaklara koyarken evin kapısı çalınınca mutfaktan çıktım. Kapıyı açıp Yağız'ın yüzünü gördüğüm an endişelerimin çoğu dağılıp kayboldu. Açık renk bir kot pantolon ve kapüşonlusunun üzerine kahverengi, büyük bir ceket giymişti. Elleri ceketinin cebinde, omzundan aşağı sallanan sırt çantasıyla kapımın pervazına yaslanmışken "Günaydın," deyişi bir mırıltıdan ibaretti.

"Senin için aymışa benzemiyor," deyip geçmesi için yolu açtım.

Çantasını ayakkabı dolabının kenarına atıp benimle mutfağa girdi. Kızlar çoktan basit bir sofra kurmuşlardı bile. Sofrada poğaça, çilek reçeli ve peynir vardı. Sıla büyük fincanlara ıhlamurları doldururken biz de masaya oturduk.

"Gergin misin?" diye sordu Sıla. Kızlara annemle ilgili pek bir şey söylemesem de aramızın iyi olmadığı her hâlimden anlaşılıyor olmalıydı.

Fincanı elime alırken omuz silktim. "Biraz."

"Gitmek zorunda mısın? Yani pek de gitmek istiyor gibi değilsin."

"Annemle görüşmüyorum Sıla. Ama ondan almam gereken eşyalarım var. O yüzden evet, gitmek zorundayım."

Yağız kolunu sandalyemin arkasına atıp parmaklarını nazikçe omzumda gezdirdi. Sıla dalgın dalgın anladığını söyledi ama anlamadığını biliyordum. Muhtemelen kendi ailesiyle ilişkisini

düşünüyor, bizim yaşlarımızda aileyle görüşülmeyen bir noktaya nasıl gelineceğini merak ediyordu. Belki bir gün ona anlatırdım.

Sessizlik birkaç saniye uzayınca Yağız'ın bütün bir poğaçayı ağzına atıp kendinden geçerek yemesi dikkatimizi çekti. "Erkeklerin en iyisi bile zaman zaman bir ayıya dönüşebiliyor," dedi Sıla. "Beklentimi düşük tutmalıyım."

"Beğendiğin tip Demir olduğu hâlde hâlâ beklentin mi var?" dedi Yağız homurdanarak.

"Demir'in nesi varmış?" Sıla'nın çıkışı Yağız'ın keyfini kaçırdı. Onun başka biriyle görüşeceğini Tunç'tan duyup bu konuda Sıla'yı yüreklendirmeye kalktığından beri Sıla Yağız'a karşı gard almıştı. Demir'i değil, kendini savunuyordu ve Derya'yla bu tartışmalarını izlerken epey eğleniyorduk.

"Bir kere güvenilmez bir insan," dedi Yağız. "Çok sessiz ama her şeyden de haberdar. İçten pazarlıklı biri olduğunu düşünüyorum."

"Sevgilinle bir ay boyunca üç cümleden öteye gidemediğim bir arkadaşlığımız oldu."

"Sevgilimi bu işe karıştırma yer cücesi."

Sıla gözlerini büyüterek çay kaşığını Yağız'a attı ama kaşık hedef tarafından havada yakalanıp masaya geri kondu.

"Demir benim arkadaşım," dedim Yağız'a yaslanırken. "Alışsan iyi olur."

Derya Sıla'ya Atilla'yla ilgili bir soru sorunca arkadaşımın dikkati dağılıp bizden uzaklaştı. Atilla Sıla'nın rol alacağı bir tiyatro oyununa çalışması için ona yardım ediyor, bu sayede de arkadaşımın gönlünü her geçen gün biraz daha kazanıyordu. Onlar konuşurken elimi kaldırıp Yağız'ın yanağına dokundum. "Tıraş olmuşsun," dedim pürüzsüz tenini okşarken.

"Bir kızla buluşacağım," deyip sırıttı. Ben de güldüm çünkü yeğeni Nehar'dan bahsediyordu. Yağız'ı sakallı görünce ona küstüğünü daha önce anlatmıştı. Söylediklerine göre Yağız, yeğeninin ilk aşkıydı ve küçük kız için onu rahatça öpebilmek mühim bir meseleydi.

Sakal bazı erkekleri çok değiştiriyordu. Yağız'ı ara sıra kirli sakalıyla görsem de çoğunlukla yüzü tıraşlı oluyordu ve arada bariz farklar da yoktu. Ben de Nehar gibi, Yağız'ın erkeksi yüz hatlarının tamamen ortada oluşunu seviyordum.

Kahvaltımızı bitirip çıkmak için ayaklandık. Sıla kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldığında şaşkınca güldüm. Derya daha ölçülü bir sarılışla beni uğurladı ama ayakkabılarımı giyerken elimi tutup hafifçe sıkması çok daha yüreklendirici bir hareketti.

Bir taksiye atlayıp otogara gittik, otobüsümüze yerleşip yan yana oturduk. Cam kenarını Yağız'ın almasına izin verdim çünkü uyuklamayı düşünüyordum. Yolculuk yaparken uyuyabileceğimi sanmasam da yolu takip edemeyecek kadar da uykusuzdum. Başımı sevgilimin omzuna koyup ona yaslanarak rahat bir pozisyon buldum. Yağız elimi tutup parmaklarımızı birbirine doladı, ellerimizi kucağına koyduktan sonra başını saçlarıma yaslayıp, "Hazır mısın?" dedi.

Gülmeye çalıştım ama dudaklarımdan çıkan nefes acıklı bir sese benziyordu. "Hayır."

"Yarın İstanbul'un altını üstüne getirelim," diye önerdi. "Sadece gezmek için gittiğimizi düşünüp tadını çıkaralım. Diğer her şeyle pazar günü yüzleşiriz."

Ona biraz daha sokulup parmaklarını sıkıca tuttum. "Güzel plan."

"Tabii ki," dedi Yağız. "Ne de olsa ben yaptım."

Gözlerimi kapatırken bu kez sahiden de güldüm. Otobüs otogardan çıkarken, *ne de olsa yanımdasın* diye düşünüyordum.

34



Bir gezegen görmüştüm, kırmızı suratlı biri yaşıyordu orada. Bir kerecik olsun çiçek koklamamış, hiç yıldız görmemiş, hiç kimseyi sevmemiş hayatında. Bütün gün "Önemli bir adamım ben," der dururdu. Ama o bir adam değil, mantarın tekiydi.

İstanbul bıraktığım gibiydi. Gürültülü, kirli, karmaşık. Her yer öyle doluydu ki durup derin bir nefes almak isteseniz hemen tıkılıp kakılırdınız. Kalabalıktı. Bir o kadar da yalnız. Ufuk Abi bizi otogarda karşılayıp evine götürdüğünde saat öğlene geliyordu. Eşi Hilal bizim için güzel bir sofra kurmuştu. Sakin tabiatlı bir kadına benziyordu. Alçak, duru bir ses tonu vardı ve fazla meraklı değildi. Neyse ki bize nasıl tanıştığımızı sorup ilişkimize dair romantik yorumlar beklemediler. Böyle sorular sormalarından gerçekten endişeleniyordum. Ufuk Abi'nin soğuk esprileri sevdiğini evine girdikten birkaç dakika sonra anladım. Korkunç esprileri Yağız'ın bana mahcup bakışlar atmasına, Hilal'in ise yüzünü ekşitmesine sebep oluyordu. Buna rağmen, Ufuk Abi Hilal'e oyunbaz bir tavırla göz kırptığında ya da yanağına bir öpücük bıraktığında gözleri sevgiyle parlıyor, yüzünde tatlı gülücükler beliriyordu.

Kızı Nehar ise Hilal'in tam tersiydi. Zile bastığımız an çıplak ayaklarıyla kapıdan fırlayıp "Yayyyiiiz," diye bağırarak kendini amcasının üstüne atmıştı. Aramızdaki beş basamağın üstünden öylece zıplayınca yüreğim ağzıma gelse de benden başka buna şaşıran olmadı. Annesinin uyarısı, babasının hafif azarlaması Nehar'ın hiç umurunda değildi. Yağız yüzüne sesli öpücüklerini sıralarken mest olmuş bir hâlde amcasına sarılıyordu.

Benden pek hoşlanmamıştı. Yağız'ın yanında oturmamdan, onunla konuşmamdan, ona gülümsememden hiç hoşnut değildi. Arada hırsla bana bakıp Yağız'a sokuluyor ve "Benim," diyordu. Bir keresinde, Hilal ve Ufuk'un dikkati bizde değilken sevgilime bakıp dudak büktüm. Onun gür kahkahası beni de güldürünce Nehar artık benden nefret ettiğine karar verdi. Yağız bana en ufak bir bakış bile atmasın diye elinden geleni yaptı. Annesi tüm çabalarına rağmen onu amcasının kucağından indiremedi. Benim için sorun yoktu fakat Nehar tüm ilgiyi kendisi için isteyince Ufuk ve Hilal'le konuşmak bana kalmıştı. Başta gergindim. Tek cümlelik cevaplardan daha fazlasını söylemek için çok çabalıyordum ama zamanla rahatladım. Güzel bir yemeğin eşliğinde geçirdiğimiz birkaç saatten sonra hem Nehar'ın dikkati dağıldı hem de ben ailenin sohbetine alıştım.

Birkaç saat sonra küçük kız Yağız'ın kucağında uyuyakaldığında onu yatırıp evden kaçtık. Evet, İstanbul kalabalıktı, yorucuydu, gürültülüydü. Ancak tartışılmaz bir güzelliği de vardı. Yanında sevdiğin biri varsa İstanbul'un bildiğinden çok daha farklı bir şehir olduğunu Yağız'la öğrendim.

Şehrin en güzel manzaralarını birlikte gördük. En güzel caddelerini el ele yürüdük. Kalbimde derin bir hasrete dönüşen denizin güzel maviliğini izlerken, Yağız'ın sıcacık varlığı avuçlarımın içindeydi. Eve ancak gece yarısından sonra döndük. Ayaklarım yürümekten acısa da yüzümdeki gülümseme yerini koruyordu. Yağız bana iyi geceler demeden hemen önce o gülücüğün üzerine bir öpücük bıraktı. Bu şehirde

Yıldız haritası

on yıl yaşamıştım. On yılın toplamına baksam şu yarım günün hissettirdiği mutluluğu orada bulamazdım.

Sabah hep birlikte güzel bir kahvaltı sofrasına oturduk ama hiç bir şey yiyemedim. Nehar'ın yarım yamalak kelimeleri tiz bir sesle sofranın üstünde çınlarken durgunluğum ev sahipleri tarafından fark edilmedi ya da sadece nazik davranıyorlardı. Hazırlanma vakti gelip çatana kadar telefonuma bakıp durdum. Annemin beni aramayacağını biliyordum aslında. Buyruğunu bildirmiş, kararı bana bırakmıştı. Geleceğimi biliyordu. Buna öyle emindi ki davete birkaç saat kala hâlâ ortaya çıkmamam onu endişelendirmiyordu. Tüm bunlara rağmen, kendimi sık sık telefonuma bakarken yakalıyordum.

Bana verilen misafir odasında hazırlanmaya başladığımda akşamüzeriydi. Siyah elbisemi giydim. Saçıma fön çektim ve Hilal'in yardımıyla abartıdan uzak bir makyaj yaptım. Her şey bittiğinde aynadaki kızı öyle yabancıladım ki bu beni korkuttu. Annemle yaşarken çok daha farklı görünüyordum. O zamanlar bu görüntüyü böylesi bir davete yakışmayacak kadar basit bulabilirdim. Fakat uzun zamandır öyle rahat ve basit bir tarzı benimsemiştim ki tekrar makyaj yapmak, saçlarımla uğraşmak, elbise giymek çok külfetli işlere dönüşmüştü.

Heyecanlansam mı yoksa gerginlikle gitmekten vaz mı geçsem bilemedim. "Çok güzel oldun," dedi Hilal arkamdan. Aynaya attığım şaşkın bakışı görmüş olmalıydı.

Utanarak gözlerimi aynadan çektim. "Öyle hissetmiyorum."

"Zor bir akşam mı olacak?"

Elbisenin eteğindeki görünmeyen tozları silkelerken dudağımı kemiriyordum. "Sanırım."

"Öyleyse umarım sandığın gibi olmaz. Yağız senin için endişeleniyor olmalı. Bakışları ne düşündüğünü anlamaya çalışırmış gibi hep üzerinde."

İşi şakaya vurmak için hafifçe güldüm. "Evhamlı biri, değil mi?"

Hilal abartılı bir iç çekişle koluma girerek beni odadan çıkardı. "Sen bir de abisini gör."

Yağız salonda beni bekliyordu. Simsiyah bir takım giymiş, kravat takmamıştı. Gür saçlarını geriye doğru taramış, yumuşak dalgaları düzgün bir şekle sokmuştu. Bunun için çok çabaladığına emindim. Gecenin sonunda saçlarının darmadağın olacağına da öyle.

Yağız da beni süzüyordu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama abisiyle yengesinin yanımızda olduğunu hatırlayınca toparlanarak güldü. Onlara doğru dönüp, "Beni öldürmek istiyor," dediğinde yüzümü basan ateşi gizlediği için esmer tenime şükrettim.

Vedalaşıp evden çıktık. Üzerinde hiç rahat hissetmediğim topuklular, merdivenlere her vuruşunda irkilmeme sebep olacak sesler çıkarıyorlardı. Dışarı çıktığımızda Ufuk Abi'nin arabasının önünde durdum. Arabayla gideceğimize memnundum. Gideceğimiz yer uzaktı. Ne ben ne de Yağız bu şehirde onca yolu taksiyle gidebilecek hayatlar yaşıyorduk. Kapılar açılmayınca arkamı dönüp Yağız'a baktım. Birkaç adım geride durmuş tenimi karıncalandıran bakışlarıyla beni izliyordu.

"Ne oldu?"

Ellerini ceplerine atıp omuz silkti. "Çok güzelsin."

"Daha sık böyle giyinmemi ister miydin?" diye sordum ellerimi iki yana açarak.

Yanıma gelip yanağıma sıcak bir öpücük bıraktı. "Sen her hâlinle çok güzelsin."

Dudaklarım içten bir gülücükle kıvrıldılar. Aramızdaki bir adımı aştım, yanağımı yüzüne yaslayıp gözlerimi kapadım. "Sanırım biraz korkuyorum."

Elleri belimi sarıp beni güven dolu bir sarılmanın içine hapsetti. "Korkacağın hiçbir şey yok. Sen onların hepsinden daha güçlüsün."

Kollarımı kaldırıp omuzlarına doladım. Sıkıca sarıldık. Yola çıkmadan önce ihtiyacım olan tek şey buydu. "İyi ki varsın

Yıldız haritası

Yağız," deyişim küçük bir fısıltıdan ibaretti. Karşılığında duyduğum aşk sözcükleriyse kalbimde gümbürdeyen bir şarkıydı adeta.

★

Arabaya bindiğimizde navigasyonu ayarlayıp, radyoyu açarak arkama yaslandım. Radyoda rastgele durduğumuz bir kanaldan, daha önce duymadığım hoş bir şarkı arabayı doldurdu. Ağır, huzurlu bir ezgiydi. Konuşacak havada değildim. Gözlerimi kapayıp notaların içime akmasına, beni yatıştırmasına izin verdim. Uzunca bir süre sonra hedefimize ulaştığımızı bildiren sesle gözlerim açıldı. Dışarıdaki manzaradan evvel Yağız'ın yüzüne baktım.

Başını hafifçe eğmiş, ön camdan dışarıdaki büyük villaya bakıyordu. Sesine yansıyan, gizleyemediği bir şaşkınlıkla, "Burası mı?" diye sordu.

Bu eve geldiğim ilk günde ben de yanımdaki adama aynısını sormuştum. Ev öyle büyük ve gösterişliydi ki geldiğim yerde böylesini hiç görmemiştim. "Evet. Ne dersin, güzel mi yoksa korkutucu mu?"

"Aldatıcı bir güzellik diyebilir miyiz?"

"Kesinlikle."

Önümüzdeki büyük kapı açılıp arabaya bir görevli yaklaştı. Normalde misafirleri karşılayan bekçi olurdu ancak özel davetlerde bir güvenlik şirketiyle anlaşıldığı için çalışanlar yabancı insanlar oluyordu.

Adam ismimizi sorduğunda, "Öykü Demiray," dedim adımın listede yazıldığına emin olamadan. Yazıyordu. Arabayı dışarıda bıraktık çünkü çıktığımızda birilerinin arabayı getirmesini beklemek istemiyordum. Kapının önünde bir anlığına durup içimdeki korkuyu yatıştırdıktan sonra Yağız'ın elini sıkıca tutup büyük kapıdan içeri girdim. Güzel bir bahar akşamındaydık. Havada ılık ılık esen bir rüzgâr vardı. Araba yolunu

geçerken misafirlerin hafif uğultusunu duyduk. Bahçenin davet için hazırlanan bölümünü gördüğümde sıkıntıyla iç çektim.

İnsanlar süslenip püslenip buraya doluşmuşlardı. İçerideki konuşmaları duymasam da içeriklerinden emindim. Kadınlar birbirlerinin görünüşlerine abartılı övgüler yağdırarak yakınlarda olmayan diğer misafirlerin kıyafetlerini eleştiriyor; erkekler ise borsadan, şirketlerinden, o sıralar zor durumda olan arkadaşlarının yaptığı hatalardan bahsediyordu. Kimse havadaki bu tatlı esintiyi fark etmiyordu. Kimse başını kaldırıp göğe bakmıyordu. Kimse yıldızların yokluğunu kendine dert edinmiyor, belki de bu yüzden yıldızlar bu şehre bu kadar az uğruyordu.

Bahçenin girişinde durup önümüzdeki yabancı kalabalığa baktık. "Biliyorsun," dedi Yağız. "Böyle bir yere ilk kez geliyorum. Beni yönlendirmen gerekiyor."

"Yapmamız gereken tek şey Mithat Alaşan'a selam verip insanların burada olduğumuzu görmesini sağlamak. Sonra eşyalarımı alıp gidebiliriz."

"Tamam. Hazır mısın?"

"Hayır demem bir şeyi değiştirecek mi?"

Özür diler gibi gülümsedi. "Hayır."

"Öyleyse girelim," dedim iç çekerek.

Kalabalığa karışıp insanların arasından geçtik. Birkaçının gözlerinin bana değdiğini fark ediyordum ama kimseyle göz göze gelmeden ilerledim. Buna rağmen tanıdık birilerine rastlamak hiç de uzun sürmedi. Birkaç metre ileride, tam karşıda duran genç grubu gördüğümde adımlarım durdu. Yağız'ın elini farkında olmadan çok fazla sıkmış olmalıydım çünkü parmakları, elimin üzerinde yatıştıran bir edayla geziniyordu.

Önümüzdeki gruptan gür bir kahkaha yükseldi, hemen sonra Koray'la göz göze geldik. Beni görünce gülüşü yerini sahici bir şaşkınlığa bıraktı. Geleceğimi bilmiyor olmalıydı. Onun değişimini gören arkadaşları da neye baktığını görmek için kafalarını çevirdiler.

Yıldız haritası

Koray çabuk toparlandı. Yüzüne parlak bir gülüş yerleştirip bana doğru yürüdü. Aramızdaki kısacık mesafeyi hızla aşarken kollarını açmıştı. "Kardeşim," dedi neşeyle. "Seni görmek ne güzel."

Dışarıdan bakıldığında sevecen bir adama benziyor olmaydı. Girdiği ortamlarda esprili, sıcakkanlı biri olarak görülüyordu. Kimse onun öldürdüğü kediyi üvey kardeşinin yatağına bırakan bir çocuk olduğuna inanmazdı. Kimse onun sırf alay etmek için arkadaşlarından benimle flört oyunları oynamasını isteyecek bir adam olduğuna da inanmazdı. Bunu bilen arkadaşları ise umursamıyordu. Bu insanların arasında zenginlik ve soy bir güçtü. Koray Alaşan güçlü biriydi. Ben ise sadece bir yetimdim.

Onu her zamanki gibi soğuk ve mesafeli bakışlarımla karşıladım. Coşkulu selamına karşılık, "Bana sarılmaya kalktığında ne olacağını unutacağın kadar uzun bir zaman olmadı Koray," dedim yalnızca. Gösteriş için bana dokunmaya kalktığı son seferde ona vurmuştum. Bedeli ağır olmuştu. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi günlerce odamdan çıkamamış, üstüne bir de Koray'ın kini ile baş etmek zorunda kalmıştım ama değerdi. Koray o olaydan sonra bir daha başkalarının yanında o duruma düşmemek için oynamakta ısrar ettiği kardeşlik oyunundan vazgeçmişti.

"Her zamanki gibi kibirlisin," deyip burada başkalarına zararı dokunan kişi benmişim gibi iç çekti. Yağız'a bakıp onu üstten bakışlarla süzerken arkadaşları da yanımıza geldiler ve Figen'i gördüm. Lisedeyken onunla yakındık. En azından ben öyle sanıyordum. Ona Sıla ve Derya'ya bile anlatmadığım şeyleri anlatmıştım. Onunla hayallerimi, anılarımı paylaşmıştım. Karşılığında gördüğüm muamele ise Kaan'ın hakkımda söylediği yalanları destekleyişi olmuştu. Bunca yıl arkadaş edinmekten kaçınmamın sorumlusuydu bu kız.

Bu insanlar ilk gençlik yıllarımı mahvedip beni yalnız ve umutsuz bir hâlde bırakmışlardı. Eskiden onlardan köşe bucak kaçar, karşılaştığımızda ise yüzlerine en sert bakışlarımı dikip karşılık alamamaktan sıkılana kadar konuşmalarını ve sonunda beni rahat bırakmalarını beklerdim. Fakat şimdi hepsi merakla beni ve elini tuttuğum adamı süzerken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü o günlerdeki çaresiz, kimsesiz kız değildim. Yakın arkadaşlarım, tam yanımda duran bir sevgilim vardı. Canımı yaksalar, yanlarına bırakmayacak bir ailem olduğunu biliyordum. Bu insanların bana yaptıkları artık önemini yitirmişti. Çünkü sonunda gerçekten sevilen biriydim.

Yağız Koray'ın uzattığı ele şöyle bir bakıp onunla tokalaşma gereği duymadan kendini tanıttığında Koray'ın burun delikleri genişledi. Onu bu kadar iyi tanımaktan hoşlanmasam da tanıyordum. Sakin maskesinden sızan öfke belirtilerini yakalardım. Görmezden gelinmekten, ciddiye alınmamaktan hoşlanmazdı. Fakat şu an yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Annemi göreceğim," dedim gereksiz sohbet çabasını bitirmek için.

Koray sahte bir üzüntüyle dudak büküp arkadaşlarına bir bakış attı. "Elbette. Annen seni çok özlemiştir," dediğinde arkada biri güldü. Daima Koray'ın yanında gezen Enis'ti bu. Annemin beni özlemeyeceğini biliyordu. Koray'la ikisi annemle olan ilişkimi sürekli ortaya sermekten ve insanlara annesinin bile hoşlanmadığı bir kız olduğumu söylemekten keyif alırlardı.

Yağız'ın yanımda gerildiğinin farkındaydım. Araya girmemesine ise memnundum. Bu insanlarla kavga etmek istemiyordum. Onları arkamda bırakmak ve aralarından dimdik bir duruşla geçmek istiyordum.

Koray'ın yanından geçip giderken Figen hareketlendi. Arkadaşlarının yanından ayrılıp koşar adımlarla önümüze geçince tekrar durmak zorunda kaldık.

"Bununla uğraşmayacağım," derken az önceki sarsılmaz

Yıldız haritası

sakinliğim çatlamaya başlıyordu. Koray ya da arkadaşları beni geçiremezlerdi. Onlardan ne korkuyor ne de çekiniyordum. Oysa Figen'in ihaneti hâlâ kalbimi sızlatıyordu.

"Seni merak ediyordum," dedi yüzüme utanç içinde bakarak. Üç yıldır bana böyle bakıyordu. Yine de hâlâ Kaan'ın sevgilisi olmayı umarak onunla beraber geziyordu. "Nasılsın?"

"Çekil önümden Figen."

Çekilmedi. Yağız'a bakıp gergin bir gülümsemeyle birleşen ellerimizi işaret etti. "Çok yakışmışsınız. Eğer kalacaksanız yarın bir kahve içelim mi? Buradan çok ani ayrıldın. Sana söylemek istediklerim var."

"Kalmayacağız."

"Lütfen Öykü. Seninle defalarca konuşmaya çalıştım ama izin vermedin."

Dudaklarım soğuk bir alayla kıvrıldılar. "Belki de seninle konuştuğum her şeyi arkamı döndüğüm an başkalarından duyduğum içindir."

Figen sarışın, ufak tefek bir kızdı. Masum bir yüzü ve sevecen tavırlarıyla zararsız biri olduğunu düşünürdünüz. Fakat bana, en büyük zararlardan birini vermişti. Yüzünün kızardığını görünce buna memnun oldum. En azından utanacak kadar vicdanı vardı. Yağız'a bir bakış atıp sessizce konuştu.

"Hepimiz çok gençtik. Hatalar yaptık. Özür dilemek istiyorum."

"Evet, hata yaptık. Benim hatam sana güvenmekti. Özrünü istemiyorum."

Figen tekrar ağzını açınca Yağız elini kaldırıp, "Sanırım konuşma bitti," dedi sıkılmış bir hâlde. "İzin verirsen yapacak işlerimiz var."

Beni çekerek Figen'in yanından geçip giderken, "Bu insanlar kim böyle?" diye söylendi. "Saçma gençlik filmlerinden fırlamış gibiler." Tavrındaki agresifliği hiç üstüme alınmadım.

Onun huysuzluğu ve kendi gerginliğime rağmen sözleri beni güldürdü. "Sahiden öyle, değil mi?"

"Öykü?" Figen arkamdan üzgün mü, mahcup mu anlayamadığım bir sesle, "Hâlâ piyano çalıyor musun?" diye sorduğunda gülüşüm geldiği gibi hızla solup gitti. Göğsümde derin bir yarık açılıp dışarıya umutsuz, zehirli bir akıntı saldı.

Hissizlik zırhımı kuşanıp başımı ona çevirdim ve "Hayır," dedim. "Bu seni mutlu eder, değil mi?"

Eve doğru ilerlemek yerine Yağız'ı insanlardan ve ışıklardan uzağa, müştemilatın olduğu tarafa doğru çektim. Birinin bizi görüp görmediğine bakacak hâlde değildim. Hızlı adımlarla ezbere bildiğim yolu arşınlayıp garajın arkasındaki küçük açıklığa çıktım. Burada taşlardan yapılmış bir bank vardı. Henüz çocukken benim tarafımdan yapılmıştı. Sık sık buraya kaçıp bu ufak bahçede kendime kocaman bir dünya kurar, özgür olmaya çalışırdım.

Taş bloklara oturmak yerine ani bir hareketle dönüp Yağız'a sarıldım. Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yaslarken gözlerim sımsıkı kapalıydı. Saçlarımın arasına bir el karıştı. Sonra başımın üstünde küçük öpücükler hissettim.

"Burada güzel olan hiçbir şey yok," dedim sessizce. "Tek bir şey bile."

"Burada sevdiğin hiç kimse olmadı mı?"

"Bazen oldu ama hep hayal kırıklığına uğradım."

Bir kolunu omzuma sarıp beni sıkıca tuttu. "Piyano çalıyormuşsun. Hiç bahsetmedin."

"Bana çalmayı babam öğretmişti. O bir piyanistti biliyor musun?" dedim fısıldayarak. "Piyanosu bendeydi, geçmişten getirebildiğim tek şey oydu. Okulla bir yarışmaya katılacaktık. Seçmelere Figen'le beraber hazırlandık ama yalnızca ben seçildim. Bunu öğrendiğimizde Figen birdenbire düşmanım oldu. Koray'ın arkadaşlarıyla beraber beni aşağılayıp erkeklerin bana istediği gibi davranabileceğini sandığı asılsız dedi-

kodular çıkardılar. Annem bu konuda hiçbir şey yapmayınca onunla kavga ettim." Durup bahçeye yayılmış hafif müziği ve insanların uğultusunu dinledim. "Sonra annem piyanomu evden yolladı. Bir daha hiç piyano çalmadım."

"Bunları yaşadığın için üzgünüm," dedi Yağız. Bütün bunlar yaşanırken Yağız burada olsaydı daha farklı bir hayatım olur muydu merak ediyordum. Etrafımda bana inanacak tek bir kişi olsaydı bugün yine aynı, buzdan duvarları olan Öykü mü olurdum yoksa ulaşması daha kolay, hâlâ piyano çalan bir kız mı?

"Daha annemle karşılaşmadan saklandım," dedim sessizce. "Oysa cesur olacağımı düşünüyordum."

"Herkesin ödünü koparıyorsun Öykü. Senden daha cesur, gözü kara birini tanımıyorum."

Başımı omzundan kaldırıp yorgun bir gülücükle yüzüne baktım. "Ve ben de ağzı senin kadar iyi laf yapan birini tanımıyorum."

"Bir sorum var. Gitmeden önce Kaan'ı yumruklayabilir miyim?"

"Bunu yıllar önce yaptım, için rahat olsun."

"Gerçekten mi?" dedi irileşen gözleriyle. Başımı salladığımda yüzüne ciddi, biraz da gururlu bir ifade yerleşti. "Aferin sana."

Son birkaç günde Yağız'la burada yaşadığım hayata dair çok şey konuşmuştuk. Figen'le aramızda geçenleri bildiğinden ne ona ne de yanındakilere tahammülü vardı. Orada bir süre daha kaldık. Yalnızca birkaç dakika olsa da kendimi toplamama ve ardımda bıraktığım her şeyin tekrar içine girişimi sindirmeme yardımcı oldu. Derin bir nefes alıp bahçeye geri döndüğümde Koray'ın ve arkadaşlarının yüzüne hiç bakmadım.

Eve doğru yürürken Koray'ın ablasını da fark ettim. Kendi arkadaş grubuyla konuşuyor, etraftaki hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Birlikte yaşarken benimle pek konuşmazdı. Şimdi de

beni fark etmesini, dönüp bana bakmasını beklemiyordum. Tüm o insanların içinde eşinin koluna girmiş, yüzündeki soğuk gülümsemesiyle karşısındaki kadını dinleyen annemi gördüm nihayet. Aynı anda o da beni fark etti. Gözleri üzerime şöyle bir değip tekrar yanındaki insanlara döndü. Sanki beni hiç tanımıyormuş gibiydi. Sanki görünüşlerimizdeki bu benzerlik yalnızca bir tesadüften ibaretti.

Annem de benim gibi uzun boyluydu. Teni benimkinin aksine süt beyazı olsa da simalarımızda yadsınamaz bir benzerlik vardı. Güzel bir kadındı. Soğuk, sarsılmaz bir güzellikle yüzünüze baktığında isteklerini yapmak zorunda olduğunuzu düşünürdünüz. Bu şekilde gücü her zaman elinde tutardı. Bu şekilde, güçlü kalmanın bir yolunu hep bulurdu.

"Annen o mu?" dedi Yağız şaşkınlığını gizleyemeden. "Kaç yaşında?"

"Kırk. Çok daha genç görünüyor değil mi?"

"Korkunç görünüyor."

Yüzünü buruşturarak karşıya bakışı beni neredeyse güldürecekti. Annemin yıllar içinde yaptırdığı küçük estetikler yüzünü doğallıktan çok uzaklaştırmıştı. O kadar kusursuz görünüyordu ki ona uzun uzun baktığınızda ürperirdiniz. İnce ve kıvrımlı vücudu, simsiyah saçları, dudaklarındaki kan kırmızı rujuyla bir vampire benziyordu. Ne zaman böyle düşünsem bana babamdan miras kalan esmerliğe şükrediyordum.

Ayaklarımdaki tonlarca yükü çekerek anneme doğru yürüdüm. Terleyen avuçlarımı elbiseme bastırırken Yağız'ın eli belime yerleşti. Parmakları orada olduğunu hatırlatırcasına belimi okşarken çenemi kaldırıp annemin donuk bakışlarına kendimi siper ederek yürüdüm.

Yaklaştığımızda iki adım gerilerinde durup Mithat Alaşan'ın beni fark etmesini bekledim. Pek uzun sürmedi. Adamın gözleri bana değdiğinde ölçülü bir samimiyetle yaklaştı. "Öykücüğüm," dedi nezaketle. "Seni görmek çok güzel." Son-

ra yanındaki insanlara dönüp beni üvey kızı olarak tanıttı. Neden burada yaşamadığımı bilmediği açıktı. Annem ona kim bilir ne söylemişti. Umurunda olduğunu da sanmıyordum zaten.

Elime uzanıp avuçlarının içine alırken sıhhatimi sormayı ihmal etmedi. Onun yüzündekinin benzeri bir gülümsemeyle başımı eğip çalışılmış bir saygı ve kibarlıkla otomatikleşmiş bir cevap verdim. "Teşekkürler Mithat Amca."

Elimi dirseğine yerleştirip diğer insanların yanından ayrıldı. Etrafı boş olan bir kokteyl masasının yanında durduk. "Arkadaşın kim?"

"Yağız. Erkek arkadaşım."

İkisi selamlaştılar. Mithat Amca, Yağız'a bölümünü sordu. Bu ilgi sahte değildi ama içten bir ilgi de değildi. Yalnızca nazik davranıyordu. Tam karşımda dikilen annem hâlâ ağzını açmamıştı. Ben direkt ona hitap edene kadar bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

"Güzel bir çift olmuşsunuz," dedi onaylayan bakışlarıyla. "Annen kendi ayaklarının üzerinde durmak istediğini söyledi. Yine de bir şeye ihtiyacın olduğunda burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Teşekkür ederim."

Alaycı bir bakışla anneme döndüm. Mithat Amca bana oğlunun, eğitimine yurt dışında devam edeceğinden bahsederken benim de bunu düşünebileceğimi söylüyordu. Koray'ın bu ay içinde gidecek olduğunu öğrenmek beni memnun etti. Hiç geri dönmemesini diliyordum. Asla karşılaşamayacağımız yerlerde yaşamasını, benden uzakta olmasını diliyordum.

Fırsatını bulduğumda anneme döndüm. Bana bakarken yüzü öyle ifadesizdi ki içimdeki öfkeyi uyandırıyordu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Şu an meşgulüm tatlım. Daha sonra seninle ilgilenirim." Benimle böyle konuşmasından nefret ediyordum. Yapmacıklı-

ğından, zoraki annelik rolünden, tüm bunların beni hâlâ üzmesinden nefret ediyordum.

"Bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Annemin kaşlarının çatılmasından çocukça bir haz aldım. İtiraz etmeye hazırlanırken eşi tarafından önü kesildi. "Sorun değil canım, arayı kapatmaya ihtiyacınız vardır. Bir süre içeri geçebilirsin."

Yüce gönüllü, anlayışlı eş rolüyle bize müsaade edip yanımızdan ayrıldığında dudak bükerek arkasından baktım. "Hâlâ anne kız olduğumuzu düşünüyor," dedim alayla. "Oysa saf bir adam da değil."

"Laflarına dikkat et Öykü. Arkadaşını ağırla. Davet bittiğinde konuşacağız."

Kocasının peşinden gitmek için döndü ama bileğini kavrayıp sıkıca tuttum. Beni dilediği gibi konumlandırıp bir süs gibi kenarda tutamazdı. Bunun için gelmemiştim buraya. "Şimdi konuşacağız." Koluna girip onu eve doğru çekiştirirken Yağız'a baktığımda buralarda olacağını söyleyerek endişelerimin üstünü örttü.

Eve girdiğimizde boş salonu geçip merdivenlerden üst kata çıktık. Annem bir şey söylemedi ama sinirlendiğini biliyordum. Çok uzun zamandır ilk temasımızın bu şekilde olması beklenmedik değildi aslında. Yine de kalbimi kırıyordu.

Kolunu elimden kurtarıp küçük salona girdiğinde peşinden girmemi bekleyip kapıyı kapadı. Misafirlerin yanında oynanması gereken rolü kapının arkasında bıraktık. Burada kendisi için dekore ettiği geniş bir oda vardı. Dünyayı gezerek aldığı o sözde müthiş tasarım ürünler odanın her yerinde bulunuyordu. Salonun ortasında koltuklar vardı ama ikimiz de oturmaya davranmadık.

"Sana bir şeyi söylediğimde yapmanı bekliyorum."

"Neredeyse bir yıldır beni görmedin," dedim inanamaya-

rak. "İlk sözlerin bunlar mı oluyor? Kim olduğumu hatırlıyor musun?"

"Saçmalıklarını dinleyemem Öykü. Meşgul olduğumu görüyorsun."

Yüzüne bakakaldım. İçimde biriken her şey dalga dalga yüzeye çıkarken yüzünde bir parça insanlık aradım ama taştan oyulmuş bir heykelden farkı yoktu. Ruhumdaki en büyük yara bu kadındı. Onu derinlere gömmeye çalıştıkça beni daha fazla incitiyordu. Ondan kurtulamıyordum. Biraz mutlu olsam annemin beni ne kadar mutsuz ettiğini daha büyük bir farkındalıkla hatırlıyordum. Canım sıkılsa, geçmişte annemin beni incittiği anılar bütünüyle ortaya çıkıp karanlık bir kozayla etrafımı örüyordu. Ne yaparsam yapayım ondan kurtulamayacağımı, asla mutlu olamayacağımı düşünmeme sebep oluyordu. Yanından kaçıp gittiğim hâlde ondan kurtulamamıştım.

"Aşağıda kızından daha önemli olan ne var?"

Sorum onu şaşırttı. Soğuk bakışlarına bir saniyeliğine de olsa yansıyan hayreti gördüm. Benden böyle şeyler duymaya alışık değildi. Ona hiç kızı olduğumu hatırlatmazdım çünkü böyle hissetmiyordum. O, burada olmam hayatını zorlaştırıyormuş da tüm bunlara katlanmak zorundaymış gibi davranırken kendimi hep bir sığıntı gibi hisseder, bunun mahcubiyetini taşırdım. Bu yüzden gözlere görünmezdim, hep sessiz kalırdım. Hep yalnız olurdum. Fakat artık bana böyle hissettirmelerinin ne kadar yanlış olduğunu *gerçekten* biliyordum. Beni nelerden mahrum bıraktıklarını uzak kaldığım aylar boyunca öğrenmiştim. Tüm bunların nedenini bilmek istiyordum.

"Aşağısı bu şehrin en nüfuzlu insanlarıyla dolu. Tabii senin bunu anlamanı beklemiyorum. Hiçbir zaman o tür bir kız olmadın."

"Ne tür biri olduğumu bilmiyorsun ki. Beni hiç tanımıyorsun."

"Karşında annen var. Sözlerine dikkat et."

"Annem..." Dudaklarım neşeden uzak, öfkeli bir alayla kıvrıldılar. "Sen bir anne değilsin."

Karşımda, duruşu değişti. Öncekinden çok daha soğuk bir tavra büründü. Zırhlarını kuşandığını ve beni yaralamaya hazırlandığını biliyordum. Bu kez hazırlıklıydım.

"Annen olmayı ben istemedim. Yine de bu, öyle olduğum gerçeğini değiştirmez."

Yüzüne uzun uzun bakıp orada tanıdık bir şeyler aradım. Gözlerimiz, burnumuz, dudaklarımız, hepsi birbirine benziyordu ama bakışlarında hiçbir samimiyet yoktu. Dudakları benim için bir kez bile kıvrılmamıştı. Bütünüyle bir yabancıydı. Yine de annemdi işte. Nedenini bilmek zorundaydım.

"Neden benden nefret ediyorsun?" dedim sesimi güçlü tutmaya çabalayarak. Sanki gırtlağımı saran sıkı bir el direncimi kırıyor, beni zayıf düşürüyordu. "Sana hiçbir şey yapmadım."

Sinirlerini bozduğumu belli edercesine kollarını göğsünde bağladı. "Buna katlanmak zorunda değilim," deyip arkasını döndü. Böyle zamanlarda onu durdurmanın kolay olmadığını biliyordum. Konuşmanın bittiğini ilan edip çeker gider, arkasında ne tür bir kriz ya da yıkıntı bıraktığı biraz bile umurunda olmazdı. Fakat bu kez beni başından savmasına izin vermeyecektim. Eşyalarımı benden saklamıştı, bu koca evi benim için bir zindana dönüştürmüştü. Beni bir kez olsun dinlememiş, bir kez olsun önemsememişti. Arkasından bakarken çocukken yüzlerce kez hissettiğim o isyan dürtüsü uyandı içimde. Onu kızdırmak istedim. Canını sıkmak, onu yaralamanın bir yolunu bulmak için etrafıma bakındım. O bir saniyelik anda anlık bir dürtüyle hareket edip odanın diğer ucundaki vazoya gittim. Hayatım boyunca uslu bir kız olmanın bana hiçbir yararı dokunmamıştı. Biraz yaramazlık yapmak hakkımdı, değil mi?

Dirseklerime kadar uzanan büyük vazoya baktım. Buraya İngiltere'den gelmişti. O kadar pahalı bir parçaydı ki Mithat Amca'nın faturayı gördükten sonra yemekte onu azarladığını

Yıldız haritası

batırılıyordum. Ağır vazoyu tüm gücümle itip yere düşürdüm. Odanın içinde patlayan büyük gürültüyle beraber değerli vazo ayaklarımın dibinde parçalandığında annem arkasına dönüp bir anlık şaşkınlıkla baktı. Gözlerini bürüyen öfkenin gelmesi yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

"Delirdin mi?" derken teninden dalga dalga yayılan öfkeyi görüyordum. Kendisine bu şekilde karşı çıkılmasına da meydan okunmasına da alışık değildi. Buna cüret ettiğime inanamıyor olmalıydı.

"Sana bir soru sordum."

"Hemen buradan çıkmanı istiyorum Öykü," dedi keskin sesiyle. Üstü biblolarla dolu konsolun üstündeki bir parçayı alıp yere attığımda annem bastırılmış öfkesiyle küçük bir çığlık attı. Onu bu derece sinirlendirmekten tehlikeli bir haz duyarak bana cevap vermesini istedim. Çalışanlardan biri kapıyı tıklayıp içeriye girdiğinde annem bağırarak onu geri yolladı.

"Beni rezil ediyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Buraya bunun için mi geldin?"

"Buraya geldim çünkü eşyalarımı geri istiyorum. Geldim çünkü senden artık bıktım, anladın mı? Benimle ne derdin olduğunu bilmek istiyorum. Nasıl bir sebep insanın kendi çocuğuna hayatı dar etmesine sebep olur?"

"Duymak istediğin ne?"

"Sadece doğruları istiyorum."

"İyi, dinle o zaman. Senin varlığın önüme koyulan bir duvar gibiydi. Çok gençtim, anne olmak istememiştim. Yine de seni doğurdum, üstesinden gelemeyip gittiğimde ise peşimden geldin. Bütün bunlara rağmen senden nefret etmiyorum Öykü, eğer etseydim yanımda kalmana izin vermezdim," dedi hırsla. Bunun öfkesiyle, hırslıyla sinecek değildim. Cevaplarımı alıp buradan gitmek istiyordum.

"Zaten izin vermedin. Burada kalmayı benim için bir işkenceye dönüştürdün. Neden? Ben senin kızın değil miyim?"

Bana cevap vermek yerine arkasını döndüğünde ne ara elime aldığımı bilmediğim bir bibloyu daha fırlattım. Bu seferki parçalanmayacak kadar sağlamdı ama yine de annemi durdurdu.

"Anne," dedim yüreğimdeki tüm öfkeyi sesime toplayarak. Ona seslenmek beni her zaman üzüyordu ama bunu bilmesine hiç izin vermemiştim. "Neden babamı hiç sevmediğin hâlde onun çocuğunu doğurdun? Neden beni bu kadar hor gördün? Artık yirmi yaşındayım ama hâlâ bu evde geçen günleri kâbuslarımda görüyorum. Bana cevap vermek zorundasın. Neden bütün bunları yaşamam gerekti?"

"Bu muameleden bıktım," dedi küçümseyen bakışlarıyla. "Tıpkı baban gibisin. O da sürekli bende bozuk bir şeyler varmışçasına beni irdeler, düzeltmeye çalışırdı. Sırf sizin gibi değilim diye bir sorunum olduğunu düşündünüz. Benim böyle biri olduğumu hiç kabul etmediniz. Anne olmak istemedim. Fakir, mütevazı bir hayat yaşamak da istemedim. Bu yüzden suçlu muyum? Tek suçlu ben miyim?" derken artık bağırıyordu. "Babanın beni yanında tutmak için neler yaptığını biliyor musun? Sözde harika bir iş teklifi almıştı. Birlikte Paris'e gidecektik. Dilediğim gibi yaşamamı sağlayacaktı. Beni, seni doğurmaya bu şekilde ikna etti. Yanında bu yüzden kaldım. Sonra da öylece vazgeçti. Vazgeçti!"

"Dedem ölmüştü," dedim önümde hırsla sağa sola yürümesini izlerken. Bir yanım bu odadaki her şeyi parçalamak istiyor, diğer yanım ise bunu yapacak mecali bulamıyordu. "Bu yüzden kaldınız."

"Sen nereden bileceksin ki? Gençtim, yetenekliydim. Harika bir hayatım olabilecekken, dünyayı gezme hayalleri kurarken bir bebekle küçük bir köyde tıkılı kaldım. Her kararın bir bedeli vardır Öykü. Baban bu bedeli seni yalnız büyüterek ödedi. Ve ben..."

Durdu. Gözü dönmüş öfkesini fark ettiği ânı yakaladım. Planladığından çok daha fazlasını söylemişti ve bunun geri dö

Yıldız haritası

nüşü yoktu. Annem yarıda bıraktığı cümlenin nereye varacağı-
ni bildiğimi anlıyor olmalıydı. Bu anlayış sayesinde yüzünde
ilk kez utanca dair bir iz gördüm. Bu iz göğsümü yarıp geçti.
Anne hasretiyle sızlayan her bir hücrem bu izle biraz da olsa
eselli oldular.

"Sen bir bedel ödemedin," dedim çenemi kaldırarak. Onu
izlerken öğrendiğim küçümseyici bakışları yine onun üzerinde
kullandım. "Gerçek bir sebebin bile yok. Bana ne yaptığının
farkında bile değilsin. Sen kendi kızını yabancı bir evde ya-
payalnız bıraktın. Beni bir hedefe dönüştürdün. Herkes bana
istediğini yapabileceğini düşündü çünkü senin umurunda bile
değildim. Hayatımı mahvettin. Neden?"

Söyleyecek bir şeyi olmasını dileyerek cevabını bekleyip
durdum. Cevap gelmedi. Ona karşı hissedebileceğim son iyim-
serlik kırıntıları da böylece yitip gittiler.

"Babamın mükemmel biri olmadığını biliyorum. Çok dik-
katsizdi. Aklı hep bir yerlerde olurdu. Yaşamaya devam ede-
bilmek için ihtiyacı olan tek şey şarkı söylemekti. Zenginlik
umurunda değildi, hırsları yoktu. Uğradığı haksızlıkları öylece
kabullenirdi. Ama o harika bir babaydı. Ve yaptığın her şeye
rağmen seni seviyordu."

"Ama o öldü," dedi annem. "Ve sen de geride bıraktığım
bir hayatı her gün karşımda dikilerek bana hatırlatmaya devam
ettin."

Göğsümün orta yerinde bir çatırtı duyduğumu sandım.
Acıklı bir filiz çatlağın arasından yükselip kaburgalarıma, so-
nuk boruma dolandı. Hüznün her türlüsünü bildiğimi sanırdım.
Bütün üzüntülerle karşılaştığımı, hepsiyle ahbap olduğumu sa-
nırdım. Oysa bu yeni filiz hepsinden daha ağırdı. Sonunda söy-
lemişti işte. Ben ona utandığı kararlarını hatırlatan bir kızdan
başka bir şey değildim. Ben onun kızı değildim.

Ayağımın altındaki kırık porselen parçalarına baktım. Anne-
mi cayvanadan çıkarabilmiş olmanın verdiği tatminden geriye yal-

nızca buz gibi bir rüzgâr kalmıştı. Daha fazla şeyi parçalasam, daha çok bağırsam bir şey değişir miydi?

"Hepsi bu yüzden miydi?" dedim bakışlarımı kaldırıp. Kafamda defalarca kez annemle yüzleşmiştim. Onunla kavga etmiş, mücadele etmiş, direnmiş ve pes etmiştim. Defalarca kez. Sonunda karşısına geçecek gücü bulup ona hesap sorduğumda gerçek bir nedeni olacağını sanmıştım ama tek neden bencilliğiydi. Beni bir yük olarak görmüş, bana bakması bir lütufmuş gibi davranmıştı. Nefretimi bile hak etmiyordu. "Keşke sadece beni gönderseydin."

"Ben kararlarımın bedelini seni yetiştirerek ödedim Öykü. Nasıl görmek istersen gör. Seni ben yetiştirdim. İyi okullara gittin, güzel elbiseler giydin, refah içinde yaşadın."

Dudaklarımdan alaycı bir ses çıktı. Kendini böyle mi kandırıyor bilmiyordum ama beni yetiştiren kişi babamdı. Onun büyüttüğü sevecen kız bu kadının ellerinde harap olmuştu. "Biliyor musun," derken ona acıdığımı fark ettim. "Güzel bir hayatın bu saydıklarınla hiçbir ilgisi yok. Bunu asla öğrenemeyecek olmana üzülüyorum. Hep sorunun bende olduğunu sanmıştım ama sorun senmişsin. Bunu anlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Annem beni huzursuz gözlerle izliyordu. Sanki delirdiğimi düşünüyormuş gibi bir hâli vardı. Üzerine atlayıp yüzünü tırmalasam, buna hiç şaşırmayacağını düşündüm. Ama ne anlamı vardı ki?

"Bir daha bu eve gelmeyeceğim." Gözleri benimkilere kenetlenene kadar bekledim. Ona son bir sözüm vardı. Sonra buradan gidecek, asla geri dönmeyecektim. Bu kez onu gerçekten arkamda bırakacaktım. Buna rağmen bir veda cümlesini hak ediyordu.

"Anne," dedim son bir kez. "Sen benim en büyük hayal kırıklığımsın."

★

Yıldız haritası

Vedam anneme bir şey ifade etti mi bilmesem de söylemek iyi hissettirmişti. İçimdeki binlerce hayal kırıklığının yükünü belki biraz olsun o da taşırdı. Bugün değilse bile bir gün. Elbet bir gün.

Odadan çıktıktan sonra mutfakta Nilay'ı bulmuş ve hayatımda ilk kez ona patronluk taslayarak eski püskü çantamı getirmesini istemiştim. Evdeki herkes beni bir sığıntı olarak görüp buna göre davranırken beni hor görmek kolaydı. Fakat bugün ne bir sığıntıydım ne de bir çocuk. Bir misafir ve evin hanımının kızıydım. İçi boş bir unvan olsa da Nilay'ın beni sorgulama hakkını elinden almaya yetiyordu.

Sonrasında bahçe boyunca yürüyüp Yağız'ı buldum. Yaklaşmamı beklerken bana elini uzattı ve gitmeye hazır olup olmadığımı sordu. Eğer o an bana şefkat gösterseydi güçlü dik duruşum yerle bir olurdu. Oracıkta dağılır ve hayatımı mahveden insanların önünde yere çöküp ağlardım. Beni son görüşleri böyle olsaydı hayatım boyunca kahrolurdum. Neyse ki Yağız yanımdaydı. Böyle bir şeye izin vermedi. Elimi sıkıca tuttu ve o korkunç evden çıktık.

Sen benim en büyük hayal kırıklığımsın.

On yıl boyunca en ufak bir sevgi kırıntısı için eteklerinde dolandığım annemin benden duyduğu son şeydi bu. On yıllık bir hesaplaşma hayalinden geriye kalan tek gerçek şeydi.

Arabaya bindik. Yağız kendi tarafına geçerken kucağımdaki küçük bavula baktım. Bu başlangıç için hazırlanmış alelacele bir çantaydı aslında. Babamın arkadaşları beni hazırlamış, daha sonra eşyalarımın kalanını bana yollayacaklarını söylemişlerdi. Yolladılarsa bile annem onları eve almamış olmalıydı. Babamın piyanosunu kabul etmesi bile bir mucizeydi aslında.

Çantayı sıkı sıkı tutarken uzun bir yolu sessizlik içinde gittik. Yağız konuşmaya çalıştığı tek seferde başını sallayarak duyamediğimi söyledim. Israr etmedi. Sessizliği hafif bir müzik

sesiyle doldurdu ve yolumuzu daha da uzatarak saatlerin geçip gitmesini, zihnimde yankılanıp duran o son cümlenin ağırlığını biraz olsun sindirebilmemi sağladı.

Sonunda dışarı çıktığımızda çoktan gece yarısını geçmişti. Kız Kulesi'ni görebileceğimiz, etraftaki insanlardan uzaktaki büyük kayaların üzerine oturduk. Omuzlarımda sevgilimin ceketi ve kucağımda çocukluğumla öylece denize baktım. Karanlıkta ağır ağır hareket eden siyah dalgalar ruhumun bir yansıması gibiydi.

"İçinde neler olduğunu hatırlamıyorum," dedim çantaya bakarak.

"Hadi çantayı açıp anılarını bulalım. İçinde güzel şeyler olduğuna eminim."

Ağır bir nefes aldım. Haklıydı. İçinde beni yaralayacak hiçbir şey olmayan tek hatıra bu çantaydı. Fermuarını yavaşça açtım. Yağız benim için telefonun ışığını yakarak çantaya doğru tuttu. Karşılaştığımız ilk şey rengi solmuş, yıpranmış, pelüş bir tavşandı.

Gözlerime dolan yaşlara rağmen gülümseyip tavşanı kaldırdım. "Bu Luli," dedim boğuk bir sesle. "En iyi arkadaşım."

"O benim sanıyordum," derken alınmış gibi görünmeye çalıştı ama yüzündeki gülümseme buna engel oldu. Tavşanı kucağıma koyup çantanın ağzını genişçe açtım. İçinden birkaç parça giysi çıktı. Annemin, beni alması için gönderdiği adam öyle ani gelmişti ki birileri benim için çanta hazırlarken içine önemli birkaç şeyi ancak koyabilmiştim. Bunu Yağız'a da söylediğimde kaşları çatıldı.

"Neden seni yanına aldı ki?"

"Mithat Amca yüzünden olmalı." Bunu ben de çok düşünmüş ve birkaç kez sormayı denemiştim. Asla kesin bir cevap alamasam da yeterince ipucu vardı. "Üvey kızının ortada bırakıldığı bir şekilde duyulursa bu imajını zedelerdi. Bodrum'dakiler annemi aradığında bir şekilde haberdar olmuş

Yıldız haritası

...e eve getirilmemi tembihlemiş olmalı. Aslında annemin beni ...uzak tutabilecek bir sürü yol bulabileceğine eminim. Belki de ...beni yanında tutarak vicdanını susturuyordu."

"Aklım almıyor," dedi Yağız öfkeyle.

Bir de bana sor diye düşünerek çantanın içine elimi attım. Bir fotoğraf albümü vardı. Bir de üzerinde küçük şeftaliler olan bir günlük. Elimi defterin üzerinde gezdirirken kalbimden kopup gelen gözyaşları yanaklarıma düştü. Yağız bana sokuldu, kolunu omzuma atıp ona yaslanmamı sağladı. Böylece ışık da biraz yaklaşmıştı.

Titreyen parmaklarımla albümü açtığımda bizi küçük bir kız çocuğu karşıladı. Kısa saçları rüzgârda dağılmış, avuçlarına doldurduğu çilekler ve eksik dişli gülüşüyle kadrajın arkasındaki kişiye gülümsüyordu. *Babasına.*

Yağız'ın gülüşü kulağımın hemen yanındaydı. Parmağını fotoğraftaki kızın yüzünde gezdirip saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

"Bahsettiğin çilekler bunlar mıydı?"

"Evet. Nasıl gururluyum, baksana."

"Alınma ama biraz da cadaloza benziyorsun."

Sessizce akan gözyaşlarımın arasından kıkırdadım. Sahiden de o zamanlar cadalozun tekiydim. Sayfayı çevirdik. Yeni bir fotoğraf. Yaşlar yüzünden net bir görüşüm yoktu ve orada kimin olduğunu anlayınca bir süreliğine netliği kazanmak imkânsız hâle geldi. Ellerimi gözlerime bastırıp sertçe ovaladım. Burnumu çekip titrek bir nefes aldıktan sonra fotoğrafa tekrar baktım. Burada daha küçüktüm. Henüz iki ya da üç yaşında olmalıydım. Annem hâlâ bizimle olmalıydı. Babam evimizin önünde duruyordu. Üzerinde karmaşık desenleri olan soluk pembeli yazlık bir gömlek vardı. Her zaman sevecenlikle bakan gözleri güneşten kısılıp küçücük kalmıştı. Yamuk dişlerini sergileyerek genişçe gülümsemişti. Ben de kucağındaydım. Sağ

koluna oturmuş, elimi onun yanağına koymuştum. Kadraja değil babama bakıyordum.

"Bu babam," dedim boğuk bir sesle. Devam etmeden önce içimde çağlayan hasreti bastırmaya ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Her daim orada benim için bekleyen adamın kollarına sığınıp beni teselli etmesine izin verdim. Bir süre sonra diğer fotoğraflara baktık. Çoğunun varlığını unutmuştum. Çoğunun ne zaman çektirildiğini bile hatırlamıyordum ama albümün anlattığı sarsılmaz bir gerçek vardı. Babamla mutlu ve sevgi dolu bir hayatımız olmuştu.

Birçok fotoğraf vardı. Ben, babam, Murat Amca, komşularımız. Babamın dostları. Mahalleden birkaç arkadaş bile vardı. Dördüncü sınıfa kadar en yakın arkadaşım olan İrem ve sürekli kavga etsek de birlikte bisiklet sürmekten vazgeçemediğimiz Sezgin. Onları Yağız'a anlattım. Çektirildiği günleri hatırladığım fotoğrafların anılarını dinledi. Hatırlamadıklarıma benimle birlikte güzel senaryolar yazdı. Ağladığımda saçlarımı okşadı. Beni güldürdü, üşümemem için beni sıkıca tutmayı bir an bile bırakmadı.

Birkaç saat önce Koray'ın her zamanki aşağılayıcı tavrına maruz kalmıştım. Bir zamanlar arkadaşlarım olan insanların ihanetinin acısı bir kez daha yüzeye çıkmıştı. Annemin sevgisizliğiyle yüzleşmiş, ona veda etmiştim.

Tüm bunlardan sonra herkesten kaçmam gerekirdi. Daha önce yaptığım şey buydu. Kaçmak, uzak durmak, yalnız olmak. Yalnızlığın beni güvende tutacağına inanmak.

Fakat şimdi buradaydım. Annemin beni sevmek için hiç çabalamayışını kendi ağzından dinledikten sonra bunun acısının neredeyse uzaktaki bir gölgeden ibaret kaldığı bir andaydım. İliklerime kadar seviliyor ve seviyordum. *İnanılmazdı.*

"Bu ne?" diye sordu Yağız çenesini omzuma yaslayarak. Eli şeftali desenli defterin yumuşak yüzeyinde geziniyordu.

(Yıldız haritası

"Bir günlük. Genelde iyi şeyleri yazmayı tercih ettiğim bir şey. Babamın doğum günü hediyesiydi."

"Açalım mı?"

Defteri ellerine bırakıp açmasını istedim. Küçük bir kilidi vardı. Anahtarının nerede olduğunu bilmiyordum. Çantayı karıştırdım ama bulamadım. Yağız cebinden arabanın anahtarını çıkarıp sivri uçlu kısımla anahtarın girmesi gereken yeri biraz kurcalayınca basit kilit direnmedi bile. Yıllar sonra geçmişe açılan bir kapı gibi sayfalar önümde açıldılar.

Defterin ilk sayfası yıldızlarla ve isimleriyle doluydu. Bunları babamla yazmıştık. Defteri aldığım ilk gün. Çizimleri buruk bir gülümsemeyle inceleyip sayfayı çevirdim. Yazımın güzel olduğu söylenemezdi ama okunaklıydı. Pembe bir kalemle yazılmıştı. İlk satırda yazan cümleyi yüksek sesle okudum.

"Sevgili günlük, bugün babam bahçeye benim için bir şeftali ağacı dikti."

Altına sıralanmış çocuksu hayalleri okurken sesim sık sık hıçkırıklarla bölündü. Şeftali ağacımla beraber büyümeyi hayal etmiştim, o ağaçla sırdaş olacağımın sözünü günlüğüme vermiştim. Bunları okumak kalbimi kırsa da diğer yandan ruhumdaki kapana kısılmış anıların kilitlerini açarak beni özgür bırakıyordu. Eski hayatıma dair hatıralarım hiç bu kadar canlı olmamıştı. Hatırladığımın bile farkında olmadığım anılar zihnime doluyor, beni buruk bir neşeyle kuşatıyordu.

Günlüğün başka bir sayfasında Murat Amca'mdan bahsediyordum. Ortaya çıkan yaramazlığımda benden değil de babamdan taraf olduğu için ona ne kadar kızgın olduğumu yazmıştım. Bir diğer sayfada babamın arkadaşlarının hediyesi olan yıldız uçlu altın kolyemi çizip onu ne çok sevdiğimden bahsetmiştim. Fotoğraf makinesi alabilmek için o kolyeyi satmak zorunda kalmak canımı çok acıtmıştı.

"Murat Amca kimdi?" diye sordu Yağız.

"Babamın en yakın arkadaşıydı. Çocuk ruhlu biriydi, bana

hep çok iyi davranırdı. Onu kendi arkadaşım sandığımdan babamla çalışması gerektiği zamanlarda benimle oynamadığı için ona küsüyordum. Murat Amca gönlümü şekerlerle, kumsal yürüyüşleriyle ya da kaplumbağa arayışına çıktığımız şafak gezileriyle alırdı." Parmaklarımı defterimin üzerinde gezdirirken hafifçe gülümsedim. "Onu çok severdim."

"Annenin yanına gittikten sonra hiç görüşmediniz mi?"

"Hayır. Onları aradıysa da annem görüşmemize izin vermemiştir."

"Sen neden aramadın?"

Gözlerimi defterden ayırıp Yağız'a baktım. Ona kimseye söylemediğim şeyleri anlatıyor, ağzımdan hiç çıkmayacağına inandığım itiraflar yapıyordum. Yağız'a duyduğum güven öyle büyüktü ki sanki bugüne dek birine güvenmeye ihtiyaç duyduğum her anı bir yerde saklamış, sonunda hepsini Yağız'a vermeyi seçmiştim. Eli yanağımı kavrayınca başımı ona doğru eğip, "Annemden korktum," dedim buruk bir hâlde. "Aradan zaman geçtikçe de mesafelere yenildim. Oraya geri dönersem başka bir yer bulmaktan korktum. Hatırladığım gibi olmamasından, orada hatırlanmamaktan korktum. Bununla yüzleşmeyi göze alamadım."

"Belki artık zamanı gelmiştir."

"Neyin?"

"Eve dönmenin," dedi Yağız. "Ailemin evine her gittiğimde çocukluğumun geçtiği bahçeleri, yolları göreceğim için heyecanlanırım. Abimle köye gidip dut ağaçlarına tırmanır, Hayriye Hala'nın çilek bahçelerini talan ederiz. Bunları yapmak çocukluğunun mutlu anlarına geri dönmek gibidir Öykü. Kendini bundan daha fazla mahrum bırakma."

Söylediklerini düşündüm. Ev hasreti çeken yanım derin uykusundan uyanıp üstündeki tozları silkeleyerek başını kaldırdığında kalbim heyecanla titredi. Fakat korkularımı geride bırakmak o kadar kolay değildi. Paçalarımı çekiştiriyor, orada olduklarını unutmama izin vermiyorlardı.

"Ya orada çocukluğumdan hiçbir şey kalmadıysa, ya tırmanacak tek bir ağaç bile yoksa artık? Ya beni bir yabancı gibi karşılarlarsa, o zaman daha çok üzülmez miyim?"

"O zaman... Seninle bütün şehri dolaşırız. Çocukluğunun izlerini ararız. Sen bir fotoğrafçısın. İzleri yakalamayı, onları saklamayı biliyorsun. Eminim oradan ayrılmadan önce geri döndüğünde bulabileceğin şeyler bırakmışsındır. Farkında olmasan bile."

Yağız gözyaşlarımı şefkatle silerken, "Benimle mi gelecek-sin?" diye sordum sessizce.

İnsanlardan uzak bir köşede oturuyorduk. Denizin sesi kulaklarımdaydı, bana kumsalda uyuduğum günleri hatırlatıyor, o günlere tekrar kavuşabileceğimin umudunu veriyordu. Yağız yanımda gülümsedi. "Benden kurtuluşun yok."

Dudaklarımdan bir kıkırtı dökülüp rüzgâra karıştı. "Kurtulmakmış. Seni sevdiğimi hâlâ anlamadın mı?"

"*Benim* seni nasıl sevdiğimden haberin yok," dedi Yağız. Oysa vardı. Kimse beni onun gibi sevmemişti, başka kimse sevemezdi de. Biliyordum.

Asıl Yağız'ın, onu nasıl sevdiğimden hiç haberi yoktu. Ne kadar denersem deneyeyim ona duyduğum aşkı kelimelere sığdıramazdım.

35



"Hoşça git," dedi Tilki.*

Eskiden, çocukluğumun geçtiği bu şehre geri döndüğümü hayal bile edemezdim. Bunun için kendime müsaade etmiyordum. Birçok şey için etmiyordum aslında ama parmaklarımın arasında sımsıkı tuttuğum o ipleri biraz olsun gevşetmenin bir zararı olmayacağını anladığımdan beri hayalini kurduğumu bilmediğim birçok dileğim gerçekleşiyordu.

Bir aileye sahiptim. Hesaplarımı kapayıp yeni bir sayfa açtığım o günden sonra evime geri döndüğümde yenilenmiş hissetmiştim. Derya ve Sıla'yla giderek güçlenen bir bağ kurmuştuk. Dostluktan çok daha fazlasına sahip olduğumuzu düşünüyordum. Kardeşliğe benziyordu.

Sıla'yla çok kavga ediyordum çünkü bazen gerçekten de çekilmez birine dönüşebiliyordu. Ama onu bundan daha fazla sevdiğim için birkaç saat sonra kavgayı unutuyordum. Gülmek

* Bu kitaptaki Küçük Prens alıntıları; Can Yayınları Aralık 2019 baskısı. Tomris Uyar ve Cemal Süreya çevirisindendir.

istiyorsam Sıla'yla takılır, sıkıntılı bir zamanda ise Derya'yla konuşurdum. Üçümüzün arasında birbirimizin eksiklerini tamamlayan bir denge kurulmuştu. Onlar da sessiz bir desteğe ihtiyaç duydularsa bana geliyorlardı. Aralarındaki anlaşmazlıklar için bir hakeme ihtiyaçları olursa devreye ben giriyordum. Dürüstlük konusunda Derya da sonsuz bir güven sunuyordu ancak onun yorumları bazen çok acımasız oluyordu. Söylemesi ilginç olsa da ben grubun nazik olanıydım.

Demir hâlâ iyi bir arkadaştı. Tunç'la birbirimize laf sokmadan rahat edemiyorduk ama başım beladaysa yardım istediğim takdirde sorgulamadan orada olacağını biliyordum. Bu değerliydi.

Suzan Hanım'la da daha yakındık. Ona samimiyetle iltifat ettiğimden beri bana daha cana yakın davranıyordu. Kadının ne verirsen onu alacağın türden biri olduğunu böylece anlamıştım.

Yağız... Bitmeyen enerjisi ve yaşama aşkıyla beni bazen delirtiyordu. Sosyal çevresine ayak uydurmakta hâlâ zorlanıyordum. Ben çabaladığım sürece Yağız'ın beni zorladığı yoktu fakat onun arkadaş çevresine girdikçe kızlar arasında ne kadar popüler olduğunu fark etmiştim ve bu kurtulmaya çalıştığım gaddar yanımı uyandırıyordu. Kızları korkutmakta başarılıydım. Ancak öyle pervasızlardı ki gözlerimi başka yöne çevirdiğim an sevgilimin yanında bitmenin bir yolunu buluyorlardı. Yağız'ın onlarla hiç ilgilenmeyişi katil olmamamın tek sebebi olabilirdi. Onu bu kadar sahiplenmek şaşırtıcıydı. Bunu ortaya böylesine sermek ise inanılmaz.

Birisi açıkça benimle flört etmedikçe Yağız'ın bana yöneltilen ilgiden rahatsız olduğunu pek görmemiştim. Ben zaten insanları uzak tutmada çok başarılıydım. Onun bir şey yapmasına gerek kalmadan flört etmeye çalışanlar asık bir suratla yanımdan ayrılıyordu. Evet konuşmayı, eğlenmeyi, dertleşmeyi öğrenmiştim. Fakat çevremdeki bir avuç insandan başkasına bunu

göstermeye niyetim yoktu. Sahip olduklarımla mutluydum. Daha fazlasıyla ilgilenmiyordum.

Yine de buradaydım. Doğduğum şehirde. Çocukluğumda Yağız'la aylardır bunu konuşuyorduk. Daha önce Murat Amca'yla iletişim kurmayı ve buraya öyle gelmeyi düşünmüştüm ama onu arasam ne söyleyeceğimi bilemediğimden yapamamıştım. Yaz tatili başlayıp şehir boşaldığında, artık bu ziyareti erteleyecek bahanem kalmadı. Burada bir iki gün kalmayı, sonra da Yağız'la beraber Sıla'nın evine gitmeyi planlıyordum. Hepimiz çalıştığımız için kısa süre kalacaktık. Aslında onları rahatsız etmekten endişeliydim ama Gönül Teyze arayıp beni de davet ettiğinde daha fazla itiraz edecek gücü kendimde bulamadım. Yalnızca birkaç gün kalacaktım. Sırf tatillerde gidecek bir yerin olmasının tadını çıkarmak için.

Şimdi şehrin orta yerinde Yağız'la birlikte dikiliyorduk. Üstümde aylar önce Sıla'nın almam için ısrar ettiği yeşil elbise vardı. Tenim alışık olmadığım bir sıcaklıkla yanıyordu. "Haydi," dedi Yağız beni çekiştirerek yürürken. "Bütün gün burada duramayız."

"Durabilirdik," diye mırıldandım ama yine de onu takip ettim. Yollar hem tanıdıktı hem de yabancı. Merkezdeki dükkânlar çok değişmişti. Evler yenilenmiş, büyük küçük oteller her yere sıralanmıştı. Merkezi aşıp kasaba yoluna girene dek sıcaktan, insanlardan öyle bunaldım ki karamsarlığım yüzeye çıktı.

"Her yer çok değişmiş," dedim iç çekerek. Burası ben ayrılırken bu kadar gelişmiş değildi. Belki de merkeze çok inmediğimden, değişimler umurumda olmuyordu. Yaşadığım kasaba çok uzak olmamasına rağmen buradan daha tenha olduğunu umuyordum. Oraya gitmeden önce Murat Amca'nın restoranına gidecektik. Hâlâ yerinde duruyorsa tabii.

"Yanlış yöne gidiyorsun," diye söylendim.

"Çünkü birileri hareket etmemekte ısrarcı," diye homurdandı Yağız. Kalabalık ve sıcak ikimizi de bunaltmıştı ama benim

gerginliğimin sebebi başkaydı. Bu yüzden üste çıkmak için daha çok söylendim ve kavga ederek sahile indik. Yolu hatırlayacağımı düşünmüyordum çünkü merkeze pek gelmezdim. Fakat Yağız'la didişirken tanıdık bir dizi dükkânın önünde olduğumu fark ettiğim an cümlem yarıda kaldı. İlk gördüğüm bir plakçıydı. Hafif müziği dışarıya taşıyordu. Kapısında saçları ve sakalları beyazlamış bir adam oturuyordu. Onu tanıdım.

Hatırladığımdan daha kiloluydu ve yılların ona acımasız davrandığı ortadaydı ama o olduğu tartışılmaz bir gerçekti. Raif Amca. Babamın dostu. İkisi müzik hakkında uzun uzun konuşurlardı. Babam yeni bestelerini her zaman ona dinletip fikrini alır, yorumlarına göre düzenlemeler yapardı.

"Tanıdık biri mi?" diye sordu Yağız. Az önce beni kızdırmak için sataşıp duran o değilmiş gibi sakin ve tatlı bir tonda konuşuyordu. Cevap vermek yerine başım salladım ve ileriye baktım. Raif Amca'yla sonra konuşabilirdim. Önce bir zamanlar babamdan çok benim arkadaşım olduğunu hissettiğim adamı görmek istiyordum. Yağız'a restoranı gösterdim. Birkaç metre ilerideydi. Karnımı ağrıtan bir heyecanla aradaki birkaç adımlık mesafeyi aştım. Dışarıya atılmış masaların arasından geçtik. Saat henüz erkendi, fazla müşteri yoktu. Kapıları itip içeri girdiğimizde yüzümüze vuran serin hava rahat bir nefes almamızı sağladı.

Onu birilerine sormam gerekeceğini düşünüyordum ama buna gerek kalmadı. Tam karşıda bar bankosuna yaslanmış, çalışanlardan biri olduğu kıyafetinden belli olan genç bir adamla konuşuyordu. Hatırladığımdan daha kısa görünüyordu ama muhtemelen bunun sebebi son karşılaşmamızdan bu yana benim çok uzamış olmamdı. Aradan on yıl geçtiğine dair tek kanıt saçlarının arasına düşen gümüşi tutamlar olabilirdi. Yüzü hiç değişmemişti. Fiziksel olarak babama hiç benzemiyordu ama yine de kalbimde onu babama benzetmenin bir yolunu buldum.

İçeri girdiğimizi gördüklerinde, "Hoş geldiniz gençler,"

dedi dikkatsizce bakarak. Sonra konuştuğu adamı bizimle ilgilenmesi için yanından gönderdi. Yağız olmasa garsonun gösterdiği yere oturur ve bir süre sesimi çıkarmadan beklerdim ancak beni dürtükleyip duruyordu. Boğazımı temizleyip çatlak bir sesle selam verdim.

"Merhaba." Önce üstüne alınmadı. Bir restoranda çalışıyorsanız coşkulu selamlaşmalar gün içinde hep içeride yankılanırdı, bu yüzden yadırgamadım ama Yağız'ın sabırsızlığı tekrar denemeden önce önüme geçti.

"Murat Bey." Adını duyunca telefonunu yaslandığı yere bırakıp başını kaldırdı.

"Buyurun," diyerek bize yaklaşırken gözyaşlarımla mücadele etmek zorunda kaldım. Murat Amca'nın gözleri bana değdiğinde ilk fark ettiği, duygusallığım oldu sanırım. Fakat sonra *beni* gördü. Adımları durdu, gözlerini kısarak beni süzdü. Sonra hayret dolu bir bakışla, "Öykü?" dedi. "Bu sen misin?"

Daha fazla sakin ve güçlü durmamın imkânı yoktu. Titrek bir nefesle ağzımı açtım ve boğuk sesimle konuştum. "Hiç yaşlanmayacağını söylerken haklıymışsın."

Yüzündeki şaşkınlığın farkındalığa ve neşeye dönüşmesini izledim. Beni gördüğü için mutlu olmuştu ve bu, tüm endişelerimi silip süpürdü. "Sana çok güzel bir genç kız olacağını söylerken de haklıydım."

Karşımda, başını eğip bana buruk bir bakış attı. Dolan gözleriyle kollarını iki yana açıp, "Hoş geldin benim güzel kızım." dedi.

Sonra beni kucakladı. Sıkıca. On yıl boyunca annemden kırıntılarını bile göremediğim bir sevgi ve özlemle birlikte. Bana bunları hissettiğini söylemesine gerek yoktu. Bu kucaklamayı tanıyordum. Çocukluğumun en güzel günlerinden, az önce gözlerine yerleşen o buruk bakıştan tanıyordum. Geri çekildiğimde utanarak gözyaşlarımı sildim. Ellerimi tutup bir adım

geriye giderek beni baştan ayağa süzerken benim aksime nemli gözlerinden hiç utanmıyordu.

"Nasıl da büyümüşsün. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

"Sen hiç değişmemişsin. Seni görmek çok güzel Murat Amca."

"Seni de öyle. Gel bakalım, oturalım şöyle."

Yağız'ı hatırlayıp ona döndüğünde onları tanıştırdım. Kısa bir selamlaşmayla tokalaştılar ve bir masaya geçtik. Murat Amca elimi hiç bırakmadı. Ben de ona gülümsemeyi. Bir zamanlar beni ondan daha çok güldüren kimse yoktu.

"Son yıllarda sana ulaşmaya çalıştım ama mümkün olmadı. Annen bizimle görüşmeni pek istemedi sanırım. Ona da hak veriyordum, bu yüzden kendi kararlarını alabilecek yaşa geldiğinde beni arayacağını düşündüm." Gözlerine kırgın bir bakış çöreklendi ama gülücüğüyle bunu hemen silmeye çalıştı. "Hiç aramadın."

"Annem sana bir şey söyledi mi?"

Bu soru hayatım boyunca içimi kemirmişti. Eski hayatımdan kimsenin beni aramayışının sebebi annem mi yoksa unutulmak mı olduğunu hep sorgulamış, cevabı öğrenmeye ise cesaret edememiştim. O hayata dair her şey öyle temizdi ki anıları kirletecek hiçbir bilgiyi zorlamamıştım.

"İlk gittiğinde seni aramamamızı, bunun alışmanı zorlaştıracağını söyledi. Eşyalarını getirmek istediğimde bunu reddetti. Kargolamak için adres istedik ama annen kararlarını değiştiren biri değil. Bir noktada durmak zorunda kaldım. Annenin yanında iyi olacağını ummaktan başka seçeneğim yoktu. Bazen adını internette aratıyordum. Baban gibi bir sanatçı olacağını umuyordum. Ama hiçbir şey bulamadım."

"Ah." Tek söyleyebildiğim bu oldu. Beni unutmamıştı. Kimsenin beni sevmediğini düşünerek yaşadığım onca sene boyunca beni merak emişti. *Keşke bilseydim.*

"Annem hiç söylemedi. Ben de düşündüm ki," derken se-

sim giderek azaldı. Bakışlarımı masadaki bir noktaya sabitleyip yutkundum.

"Burası çok güzelmiş," dedi Yağız istemediğim bir konuşmanın içine çekilmemi önlemek için. Annemle hayatımdan şimdi bahsetmek istemiyordum. Bunları elbet konuşurduk ama şimdi sadece güzel şeylerden bahsetmeliydik. Önce arayı kapatmalıydık. "Öykü sizden çok bahsediyor."

Murat Amca'mın gözleri ışıldadı. "Bu güzel kızın çocukken nasıl bir cadaloz olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, öğrenmeyi çok isterim."

Murat amca anlatmaya başladı. Babam akşamları burada piyano çalıyordu. Kasabada bana bakan bir komşumuz vardı ama ara sıra babamla buraya geliyordum. Bazen gündüzleri babam Raif Amca'yla konuşurken ben Murat Amca'nın ayaklarına dolanır, burayı birbirine katarak onu yormaktan hiç çekinmezdim. Çünkü ne yaparsam yapayım bana hiç gerçekten kızmıyordu.

Yağız'ın keyfi yerindeydi. Bir zamanlar uslanmaz biri olduğumu dinlemekten zevk alıyordu. Arada bakışları bana dönüp alaycı bir gülüşle baktığında göz deviriyordum ve bu onu daha da eğlendiriyordu.

"Bir keresinde bir ağacın tepesinde uyuyakalmış. Hepimiz deli gibi onu ararken seslere uyanıp yaygara kopardığımız için bizi azarlamıştı. Ali o kadar korkmuştu ki tek yaptığı Öykü'nün tiradını dinleyip eve gidişini izlemek oldu."

"Hiç kızmadınız mı?" dedi Yağız. "Ben de yaramazdım ve annemin terliklerinin, babamın kulak çekişlerinin acısını çok iyi hatırlıyorum."

"Ali sakin bir adamdı. Ben de başını çok belaya soktum. En çok kızdığı zamanlarda bile tek yaptığı enseme bir tokat patlatmak olurdu, o kadar."

Bakışlarımız birleşti. Neşeli gözleri bir kaybın hatırasıyla gölgelendi. Aynı gölgelerin benim gözlerimde de olduğuna emindim. Bu hasreti biriyle paylaşmak öyle değerliydi ki.

Sonunda babam hakkında canım yanmadan konuşabilmek; sonunda onu seven biriyle kırgınlıklar, acılar araya karışmadan babamı anabilmek çok güzeldi.

"Keşke büyüdüğünü görebilseydi," dedi Murat Amca. *Keşke.*

Babamın bir zamanlar bana seslendiği gibi, "Yıldız Işığı," dediğinde gözyaşlarım ansızın ortaya çıktılar. "Seni nasıl özledim."

Ona sıkıca sarılırken buradan hiç gitmemiş olmayı diliyordum. Onu daha önce aramış olmayı, beni yanına alması için ona yalvarmış olmayı diliyordum. Zamanı geri almak mümkün değildi belki ama şimdiye ve geleceğe sahiptik. Telafi edebilirdik. Arayı kapatabilirdik. Orada oturup saatlerce konuştuktan sonra kasabanın ne durumda olduğunu sordum. "Hâlâ orada mı yaşıyorsun?"

"Tabii. Gitmek ister misin?"

"Aslında evi merak ediyorum. Orada birileri yaşıyor mu?"

"Tabii," dedi bir kez daha. "Biraz tadilat yapıldı ama rengini ya da yapısını hiç değiştirmedik."

"Ne demek istiyorsun?" dedim şaşırarak. Orada yalnızca kiracıydık. Bu yüzden giderken bunun kesin bir ayrılık olduğunu biliyordum. Bir daha dönecek bir evim olmayacaktı. Her şeyi bırakıp gitmenin acısı kalbimde hâlâ ilk günkü gibiydi.

"Bilmiyorsun tabii," dedi gülerek. "Sen gittikten birkaç yıl sonra Feride Teyze vefat etti. Çocukları evi satılığa çıkardı. Yabancıya gitmesine gönlümüz razı olmadı. Biz aldık."

"Siz mi?"

"Nergis Teyze'nle ben."

"Evlendiniz mi yoksa?" diye sordum afallayarak. Nergis Teyze ben gitmeden bir süre önce taşınmıştı. Murat Amca'yla bir ilişkileri olduğunu bilmiyordum ya da çocuk aklımla fark etmemiştim.

"İki de çocuğumuz var," dedi keyifle. "Onlarla tanışmanı çok isterim."

"Yani orada mı yaşıyorsunuz?"

"Çocuklarım senin ağaç evinde büyüdü. Eşyaları atmak zorunda kaldık ama özel olduğunu düşündüğüm her şey hâlâ çatı katında. Belki geri gelirsin diye sakladık. Burada hep bir evin vardı Öykü."

Elime uzanıp sıkıca tuttu. Gözlerinde anlayış vardı. Aramızda kan bağı olmasa da babam ve o birlikte büyümüş, kan bağından çok daha fazlasını paylaşmışlardı. Babam benimle tek başına kalıp beni nasıl büyüteceğini bilemediğinde ona Murat Amca destek olmuştu. Annesi ise ölene dek benimle ilgilenmişti. Ona babaanne derdim. Murat Amca'm sahip olduğum tek gerçek akrabaydı.

"Keşke bilseydim," dedim ellerini tutarken.

★

Birkaç saat sonra birlikte eve döndük. Buna kendimi hazırlamanın hiçbir yolu yoktu. Tekrar evimizin küçük verandasında oturduğum bir günün geleceğine asla inanmazken o günü yaşıyordum. Murat Amca eşyalarımı gerçekten de saklamıştı. Yağız'la birlikte çatı katındaki her şeyi talan ettik. Babamın beste defterlerini buldum. Eski albümleri, oyuncaklarımı, her yerden toplayıp rengârenk boyadığım deniz kabuklarını. Babamın birkaç giysisi; küçük, çiçekli elbiselerim. Her anı duygu yüklüydü. Bir ağlayıp bir gülerek tüm günü orada geçirdim.

Murat Amca'nın yedi ve dört yaşlarında olan iki çocuğu vardı. Nergis Teyze beni, benim onu tanıdığımdan daha iyi tanıyordu. Onunla yakınlaşmam hiç zor olmadı. Güzel karşılandığım tanıdık bir yere öyle hasrettim ki onlarla hemen kaynaştım. Yağız'la tanıştıracağım bir aile olması beni öyle gururlandırıyordu ki.

Çocuklar Yağız'a bayıldılar. Aslında Murat Amca'm da öyle. Beni mutlu gördüğü için nasıl rahatladığını her fırsatta söylüyordu.

Annemle geçirdiğim yıllardan da bahsettim. Annemin üvey çocuklarıyla anlaşamadığımdan, hiçbir zaman anne kız olamamızdan. Durumu olabildiğinde hafifletmeye çalıştım ama yine de Murat Amca'nın hüznünü ve babama karşı hissettiği mahcubiyeti gözlerinden okunuyordu. Onu suçlamıyordum. Beni yanına almak istese bile annemin eşi buna izin vermezdi zaten.

Eski komşularla görüştüm. Hepsi beni hatırlıyordu. Hepsi babamı ne çok sevdiklerini anlatıyordu. Bazıları annemden burun kıvırarak bahsediyordu. Kimse onlara böyle konuşmamalarını söylemedi. Babam olsa söylerdi ama babam burada olsaydı son on yıl çok daha farklı yaşanırdı.

Bir akşam Yağız'la ağaç evde kaldık. Bana buralarda kendimden izler bulacağımı söylerken çok haklıydı. Bu ağacın altına gömdüğümü unuttuğum bir kutuyu ağaç eve gittiğimizde hatırladım. Ağaç evin merdiveninin tam dibine, derince kazdığım bir çukura gömmüştüm o kutuyu. Hâlâ orada olmasını beklemiyordum aslında. Yıllar içinde birilerinin ayağına takılmış olabilirdi, çocuklar bulup çıkarmış olabilirdi. Kendime bunları söyleyerek küçük bir kürekle toprağı kazarken hazine kutumu buldum. İçinden benim tarafımdan çizilmiş bir yıldız haritası çıktı. Bir de babamın en sevdiği kitabı Küçük Prens. Diğer ıvır zıvırlar ve küçük notlar, neyle ilgili olduğunu hatırlayamadığım şeylerdi.

O gece ağaç evde kaldık ve Yağız bana Küçük Prens'i okudu. Kitap çok okunmaktan yıpranmıştı. İçinde altı çizili bir sürü cümle vardı. Küçükken babamın bana bu kitabı okuduğunu hatırlıyordum ama o zamanlar benim için sadece bir hikâyeden ibaretti. Şimdi onca yaşanmışlıktan sonra kitabın cümlelerinin hepsi sanki bana yazılmış gibi hissettim. Babamın altını çizdiği her cümleyi tekrar tekrar okudum. O cümlelerin babama neler hissettirdiğini düşündüm. Bana hissettirdiklerini... Küçük Prens yıllar sonra bulduğum eski bir dosttu ve onu bir daha hiç bırakmayacaktım.

★

Orada kaldığımız beşinci gecede hep birlikte restorana gittik. Restoranın ucunda duran büyük piyano, bir zamanlar babamın çaldığıyla aynıydı. Murat Amca hâlâ çalıyor muyum diye sorduğunda ona kaçamak cevaplar vermiştim. Aslında hâlâ çalabiliyor muyum bilmiyordum. Çok uzun zaman olmuştu.

Piyanonun başında durup parmaklarımı üzerinde gezdirirken Yağız yanıma geldi. Parmakları çıplak kollarımı okşarken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hâlâ yapabilir miyim diye düşünüyordum."

"Bunu bakarak anlayamazsın."

"Deneyebileceğimi sanmıyorum."

"Önce ben çalıp herkesi rahatsız edersem senin performansını çok iyi bulurlar. Ne dersin?"

Ciddiyeti beni güldürdü. Tamam dersem bunu sahiden de yapacağına emindim. "Sence yapabilir miyim?"

"Hiç şüphem olmadığını biliyorsun."

Derin bir nefes alıp piyanonun başına oturdum. Ellerimi tuşların üzerine koyup gözlerimi kapadım. Bana çalmayı babam öğretmişti. O gittikten sonra yokluğuna dayanmanın tek yolu çalmaktı. Özgür olmanın tek yolu da öyle. Sonra özgürlüğüm elimden alınmıştı. Müziğim. Şarkılarım.

Bir daha içimdeki müziğe ulaşamam sanıyordum. Oysa buradayken, sevdiklerim etrafımdayken içimden şarkılar yükseliyordu. Şarkılar yıllardır ilk kez dilimin ucuna birikiyordu. Onları özgür bırakmak istiyordum.

Piyano taburesine oturduğumda babamın yanımda oturduğunu hayal etmek zor değildi. Bir zamanlar tam da burada oturduğunu bilmek neredeyse nefesini hissetmemi sağlıyordu. Kızına olan sevgisi yüreğime doldu. Yokluğunun hasretini onu seven insanlarla paylaşmanın hafifliği sırtımı sıvazladı. Parmaklarımı hareket ettirdim. Müziğim restoranın içine dolarken gözlerimi

açmadım. Dudaklarım aralandılar, babamın bestelerinden biri dudaklarımdan süzülürken parmaklarım piyanonun üstünde kayıyordu. Ara vermek bir şeyleri değiştirmişti elbette. Eskisi kadar iyi değildim. *Umursamadım.*

Sesim daha da yükseldi. Parmaklarım notalara daha cesur bastı. Ruhumdaki tüm yaralar şarkımla temizlendi. Tüm boşlukları müziğim doldurdu. Şarkı boyunca avuçlarımda biriktirdiğim tüm kötü anıları yakıp kül ettim. Bittiğinde, önce bir sessizlik oldu. Gözlerimi açıp ürkek bir hâlde baktım. Yağız gözlerinden taşan aşkıyla beni izliyordu. Murat Amca gururlu bakışlarıyla onun arkasındaydı. Müşterilerden keyifli mırıltılar yükseldi. Hemen ardından, bir alkış koptu. Bir zamanlar hayatımı yapayalnız geçireceğimi düşünürken şimdi etrafım sevdiklerimle çevriliydi. Hep hikâyemin bir yönüyle eksik kalacağını düşünürdüm. Nihayet, tamamlandığımı hissediyordum.

★

O gecenin geç saatlerinde Yağız'la kumsalda uzanıyorduk. Bu son gecemizdi. Ayrılmak beni üzse de her zaman geri dönebileceğimi bilmenin güveni göğsümü dolduruyordu.

"Burası güzel bir yer," dedi Yağız. Kumların üstüne uzanmış, yıldızlı göğü izliyordu. Ben de ona sarılmış, göğsünde dinleniyordum.

"Öyle."

"Buradaki Öykü'yü sevdim."

"Farklı mıydı?"

"Daha çok konuşuyorsun. Daha çok gülüyorsun. Burada olmaktan mutlu olduğun her hâlinden belli oluyor."

"Mutluyum," dedim gülümseyerek. O buradaydı. Çocukluğum buradaydı. Babam buradaydı. Şarkılarımı bulmuştum. Mutluydum, hem de çok.

"Burada bir evimiz olsun ister miydin?"

Mayışmış bedenim şaşkınlıkla bezeli bir heyecan dalgasıy-

la uyandı. Gözlerimi açarak dirseğimin üzerinde doğrulup Yağız'a baktım. "Evimiz mi?"

"Okulumuz bittiğinde geri dönebiliriz. Bir ev inşa ederiz. Burada bir restoran açarız. Bu işi sevdiğini biliyorum. Fotoğraf çekersin. Şarkı söylersin. Dilediğin gibi yaşarsın."

"Ya sen?"

"Benim tek dileğim seninle olmak. Nerede olduğumuzun önemi yok. Seni mutlu etmek istiyorum Yıldız Işığı."

Elimi yüzüne koyup yanaklarını severken gülümsüyordum. "Zaten mutluyum."

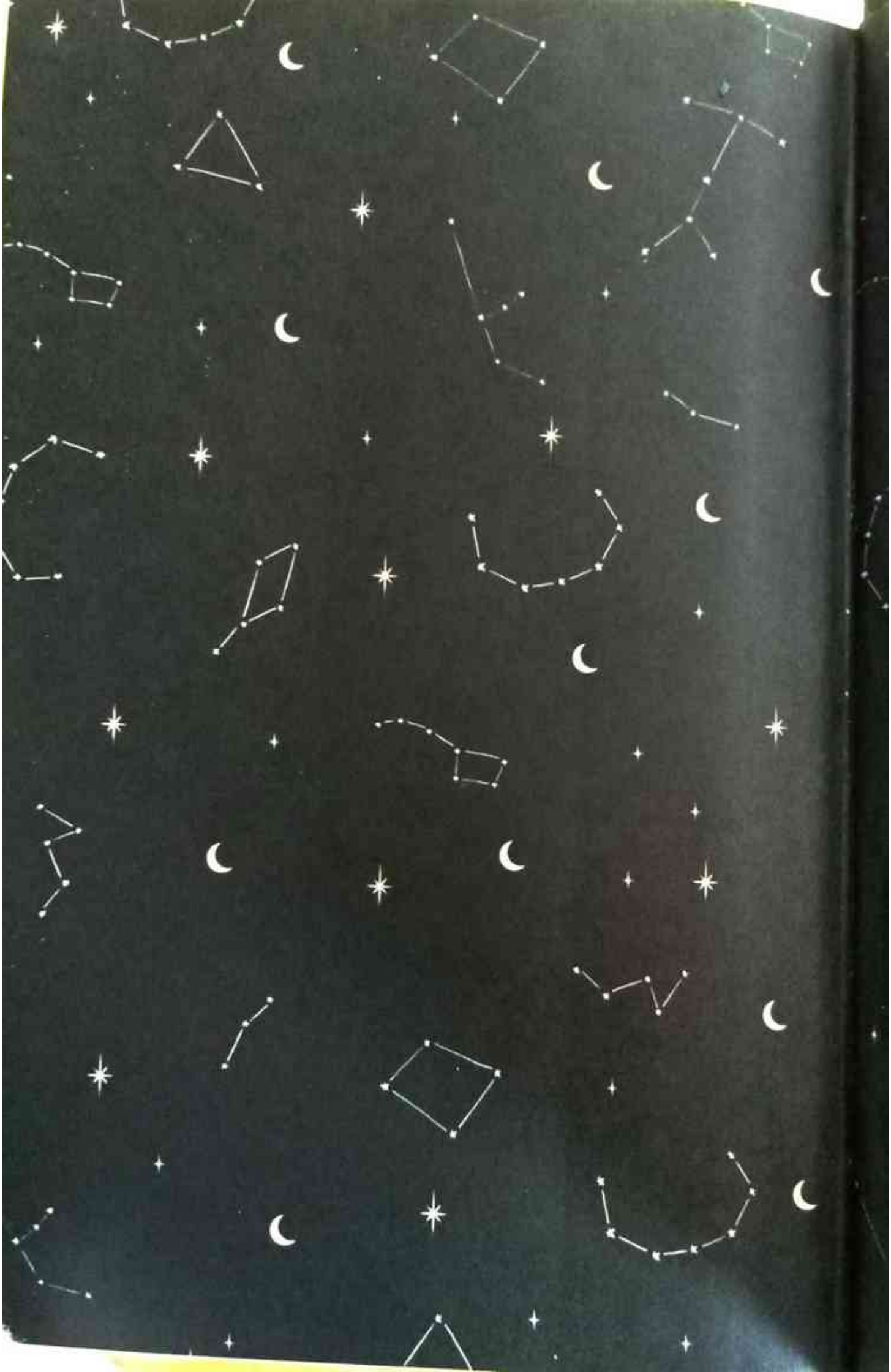
"Öyleyse evet de. Burada bir hayat kuralım."

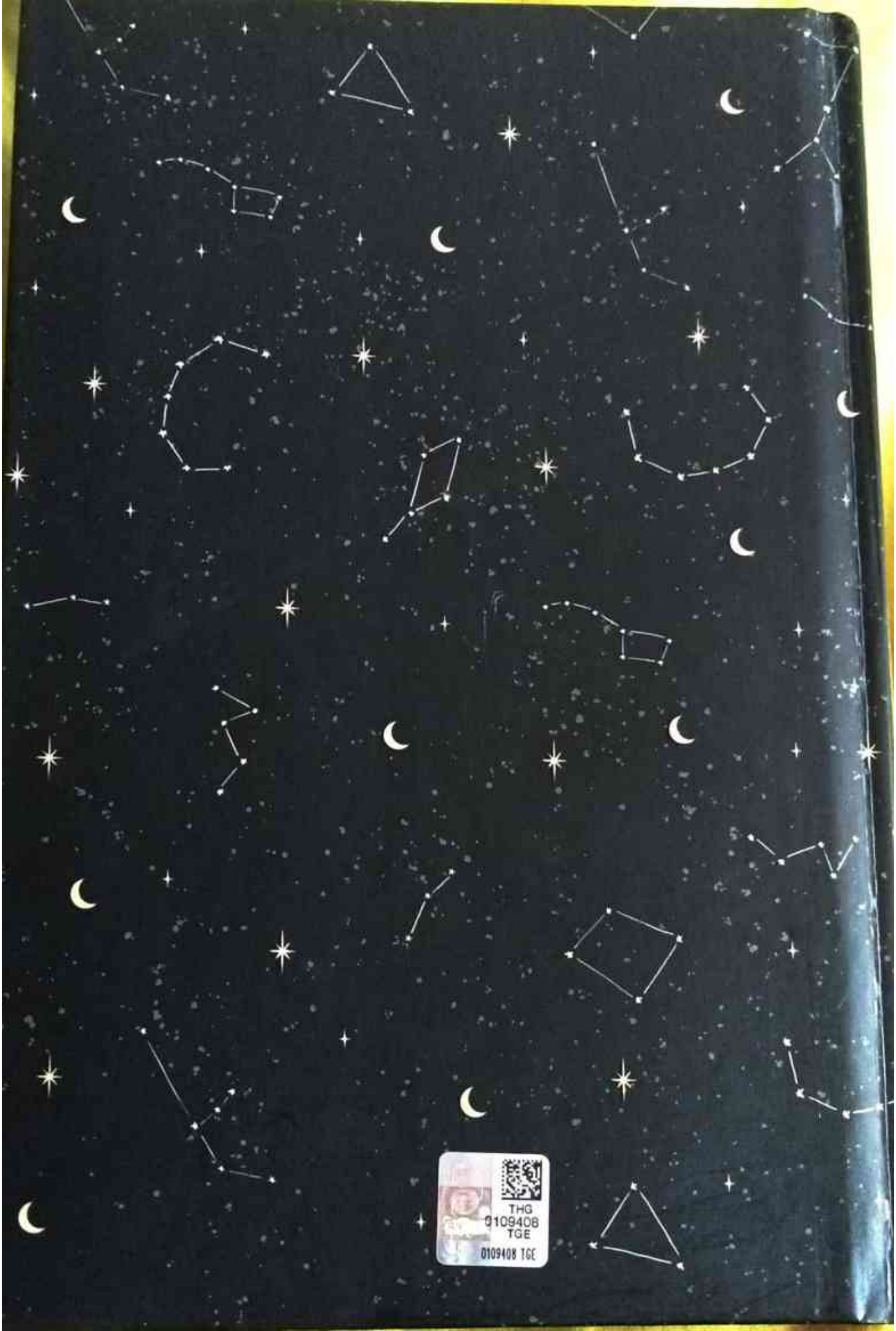
Uzanıp çenesine tatlı bir öpücük bıraktım. "Bunu çok isterim."

Yanımdaki kameramı alıp Yağız'ın bir fotoğrafını çektim. Fotoğrafı bastığımda arkasına bu ânın çok uzun zamandan sonra mutlu bir sona kavuşabileceğime inandığım ilk an olduğunu yazacaktım. Odamın duvarında fotoğraf kareleriyle yazdığım hikâye bu fotoğrafla başlayıp yine bununla bitecekti.

Hayat hikâyelerden oluşur. İyi hikâyeler, kötü hikâyeler, mutlu hikâyeler, acı hikâyeler... Ve hayat her zaman bunların tek birinden ibaret değildir. Her hikâyenin içinde acılar kadar neşe, umutsuzluk kadar umut, çaresizlikten çok çare vardır. Ya bu hikâyeleri yaşar ve kendinize saklarsınız ya da anlatmayı seçersiniz.

Tıpkı benim yaptığım gibi.




THG
0109408
TGE
0109408 TGE